VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 3/5
Paginile: 1101-1600

— Mă numesc Manitta Martinez.

— Eşti fiica lui Cristofo Martinez? Bine! Şi acuma spune-mi ce te aduce la mine. Dar, ia loc, domnişoară.

Prinţul trase un scaun pe care-l oferi Manittei. Ea se codi puţin, apoi se aşeză.

— O, Alteţă — începu ea, şi ochii i se umeziră — am venit aici, mânată de o întâmplare foarte tristă. Nu vreau să vă cer ceva pentru mine, ci pentru altcineva.

— Pentru altcineva? — întrebă prinţul. — E vorba, desigur, de un bărbat care-ţi este drag?

— Drag? — Poate îi sunt prietenă din tot sufletul. Dar bărbatul acesta nu e nici soţul, nici iubitul meu, el aparţine unei alte femei. Imi veţi da voie să vorbesc mai deschis. Simt că sunt prea emoţionată şi cuvintele mele nu sunt prea clare. Ei bine, e vorba de pictorul nenorocit Wilhelm Müller.

— Wilhelm Müller? — exclamă prinţul, ducându-şi mâna la frunte. — Am auzit sau am citit numele acesta, chiar de curând. Stai, dă-mi o clipă de răgaz, ah da, Wilhelm Müller, nu e oare tânărul pictor care a primit premiul întâiu la expoziţie? I s'a acordat acest premiu pentru un tablou, care, după cum mi se spune, e o operă minunată. N'am putut veni la expoziţie, dar voiu căuta un prilej ca să văd tabloul.

— Alteţă — strigă Manitta, izbucnind în lacrimi, Wilhelm Müller a fost recunoscut de toată lumea ca un mare artist, dar el nu se va bucura de roadele muncii şi talentului său. N'aţi cetit în gazete despre nenorocirea care l-a lovit?

— O nenorocire? Dar ce s'a întâmplat, copila mea?

Manitta povesti printre suspine tot ce se întâmplase cu nenorocitul pictor.

— Ingrozitor, domnişoară, e ceva înspăimântător — exclamă prinţul Raymond. — Sunt adânc emoţionat.

— La început — continuă Manitta, plângând, — a fost cu neputință să fie smuls dela trupul iubitei sale; a fost nevoie de forță pentru ca fata, grea rănită, să fie scoasă din brațele sale. Mariana a fost trnasportată la spital, unde doctorii au declarat că rănile ei nu sunt mortale, dar foarte grave. Iar Wilhelm Müller a fost internat într'un ospiciu, căci înebunise.

— Nebun? Sfinte Dumnezeule ce soartă grozavă, — exclamă prințul.

— Da, Alteță — răspunse Manitta — și doctorii au declarat că Müller nu se va mai vindeca. Acuma trebuie să i se procure nenorocitului tot de ce are nevoie un astfel de bolnav, hrană și un cuib liniștit, căci numai astfel se mai poate spera într'o ameliorare.

Wilhelm Müller a căpătat premiul, care reprezintă o sumă însemnată, iar tabloul care i-a adus acest premiu, trebuia să se vândă pentru un preț destul de mare. In total ar fi o sumă de treizeci de mii de franci, ceeace ar forma un capital care n'ar

aduce destulă dobândă pentru ca Wilhelm Müller să poată primi îngrijirea de care are nevoie. Am vorbit cu doctorul unui Sanatoriu şi mi-a spus că ar trebui 60.000 de franci, ca Müller să poată fi primit.

— Atunci trebuie să organizăm o chetă în folosul tânărului artist, — exclamă prinţul — şi se înţelege că voiu subscrie cel dintâiu pe listă, o sumă importantă.

— Alteţă, eu aşi avea altă propunere: Întâmplarea a vrut ca Wilhelm Müler să intre într'un şopron, care se află în curtea tatălui meu, chiar cu o zi înainte de a fi primit premiul. Acolo el a dat de un tablou, care l-a emoţionat foarte mult, căci era o operă din tinereţe a tatălui său. In tabloul acesta el a regăsit figura aceea nobilă, pe care a zugrăvit-o în opera sa încoronată; el, cel puţin, credea că recunoaşte oarecare asemănare între tresăturile fetiţei şi ale frumoasei fiinţe din tabloul „Pe mâini credincioase". După părerea lui Wilhelm Müller, tabloul tatălui său are o valoare foarte mare, iar tatăl meu mi l-a dăruit şi pot face cu el tot ce doresc.

Ei bine, Alteţă, sunt gata să dăruiesc acest tablou, cu condiţia să se organizeze o loterie, care cred că ar aduce o sumă mare. Dacă Alteţa Voastră ar lua iniţiativa orgănizării, sunt sigur că întreaga aristocraţie a Franţei ar cumpăra bilete şi în scurt timp s'ar aduna suma de 60.000 franci.

Prinţul chibzui o clipă, apoi răspunse:

— S'a făcut, voiu organiza loteria şi sunt sigur de succes. Dar mai întâi, ar trebui să văd tabloul. Astăzi nu-mi este posibil să merg, dar într'una din aceste zile voi trece pe la d-ta. Până atunci, îmi fac datoria să-ţi exprim admiraţia mea pentru nobila energie pe care ai depus-o pentru soarta acestui artist nenorocit.

Raymond de Paris, întinse mâna sa fetei. In clipa aceea, bătrânul servitor al contelui deschise uşa şi de pe sală se auzi o voce de bărbat:

— Bună dimineaţa, dragă frate, bine-cuvântat fie ceasul, în care te revăd!

Robert de Paris păşi pragul bibliotecei, trecu pe lângă Manitta şi se apropiă de fratele său, cu braţele întinse. In timp ce prinţul strângea mâna lui Robert, Manitta îşi aţintise privirile asupra acestuia. Nu era acesta bărbatul care trecuse prin faţa casei, însoţit de o femeie blondă şi frumoasă, chiar în ziua în care Wilhelm Müller fusese lovit de nenorocire?

Da, chiar el era, ea îşi întipărise bine în minte trăsăturile acestui om şi ale frumoasei însoţitoare.

Manitta se retrase în linişte, căci simţea, că nu mai are ce căuta acolo.

— Bună dimineaţă, dragă frate — spuse prinţul Raymond, invitându-l pe Robert să ia loc lângă dânsul. — Cum a mers vânătoarea, cum s'a ţinut fetiţa mea?

— Minunat — răspunse Robert. — De altfel, am păzit-o de orice pericol.

— Iţi mulţumesc, că ai veghiat asupra ei, — spuse prinţul. — Nici n'am văzut-o astăzi, copila doarme mult, aerul proaspăt a obosit-o.

— Cu atât mai bine că Gilda nu e aici în clipa aceasta — răspunse Robert — căci vreau să-ţi vorbesc ceva important, care trebuie discutat numai între patru ochi.

— Important? — întrebă prinţul, uitându-se iscoditor la Robert.

— Da, frate, am venit astăzi la tine, ca să depun fericirea mea în mâinile tale.

— Acuma înţeleg despre ce e vorba, te-ai hotărât, desigur, să te însori. Ei bine, îţi doresc noroc din tot sufletul, căci sunt convins că ţi-ai ales o fată care e demnă de un descendent al familiei de Paris.

— Aşa e — exclamă Robert — mi-am ales o fată, care e cea mai frumoasă şi încântătoare fiinţă lăsată de Dumnezeu, o fiinţă pe care tu ai îndră-

git-o de cum ai văzut-o şi de când eşti alături de dânsa, inima ta e sub stăpânirea farmecului ei. Acuma înţelegi despre cine e vorba?

Prinţul Raymond se ridicase încet de pe scaun şi privirile sale erau aţintite asupra lui Robert, care rămase nemişcat pe locul său.

— Vorbeşti de Gilda? — murmură Raymond.

— Da, de Gilda — exclamă Robert, sărind de pe scaun şi căutând să apuce mâinile prinţului, care şi le duse repede la spate. Da, o iubesc pe Gilda, şi îţi cer mâna ei. Dacă nu vrei să mă sinucid, atunci dă-mi consimţimântul tău, binecuvânteaz-ă-ne, căci ea îmi aparţine, e a mea precum şi eu sunt al ei!

O pauză lungă urmă după aceste cuvinte, pe cari Robert de Paris le rostise cu glas tremurător.

— Ascultă, frate Robert, — luă, în sfârşit, cuvântul Raymond — destăinuirea ta mă uimeşte cât se poate de mult. Înţeleg foarte bine că o iubeşti pe Gilda, nu m'am îndoit niciodată, dar credeam că dragostea ta e sentimentul unui unchiu faţă de nepoată. Acuma văd că o vrei pe Gilda de soţie. Dar, Robert, nu te-ai gândit la diferenţa de vârstă dintre voi?

— Acolo unde există dragoste, nu mai există diferenţă de vârstă.

— Şi apoi, nu trebuie să-mi iei în nume de rău că sunt împotriva ta, atunci când e vorba de fericirea singurului meu copil. Dar, eşti oare sigur că simţi o adevărată dragoste pentru Gilda?

— O, frate, nu te îndoi de aceasta, eu n'am iubit niciodată, m'am jucat doar cu dragostea. Acuma, însă, sunt atât de subjugat de puterea farmecului ei, încât, sau voiu urca pe culmile celei mai desăvârşite fericiri, sau voiu cădea în cea mai neagră disperare; de cuvântul tău depinde, ca să ştiu ce trebuie să fac, căci fără Gilda eu nu mai pot trăi.

Prinţul Raymond dădu din cap, vru să spuie

ceva, dar părea că nu izbutește să găsească cuvintele nimerite. In sfârșit, el începu, cu glas tremurător:

— Dar Gilda... cred că ea nu cunoaște sentimentele tale față de dânsa... cred că nu mi-ai pricinuit durerea să răscolești în sufletul ei curat toată furtuna de patimi... I-ai mărturisit oare c'o iubești?

— Și dacă am făcut-o — exclamă Robert — ai putea oare să-mi reproșezi ceva? Tu n'ai mărturisit Carmencitei tale că ți-e dragă, tu n'ai cucerit dragostea ei, tu n'ai...

— Te rog, taci! — strigă Raymond. — Eu eram tânăr și aveam drept la dragoste, pe când tu, Robert...

— Eu sunt bătrân! — izbucni contele de Paris, cu o privire plină de ură — asta ai vrut să spui, dar cred că hotărârea în chestiunea aceasta nu depinde atât de tine, cât de cuvântul fiicei tale. De aceea, te rog s'o chemi și s'o întrebi față de mine, ce sentimente are pentru fratele tău.

— Nu se poate, voiu vorbi cu fiica mea numai între patru ochi.

— Foarte bine, dar te rog să iei cât mai repede o hotărâre. Gilda e doar acasă, trimite-l sus pe bătrânul Albert și vorbește cu dânsa, între timp eu voiu aștepta în altă odaie și-ți făgăduiesc că nu-ți voiu întrerupe convorbirea cu fiica ta. Sper că după ce vei auzi chiar din gura ei că nutrește cele mai calde sentimente pentru mine, nu te vei pune în calea noastră și nu vei căuta să desparți două inimi, ce se simt legate printr'o dragoste curată.

Raymond se uita țintă la fratele său și nu-i venea să creadă ceeace auzea, siguranța cu care Robert vorbea despre dragostea Gildei, îl uluia.

— Fie și așa — spuse el, cu vocea înăbușită, — te rog, du-te în salonul alăturat și așteaptă acolo.

Robert se îndepărtă, un zâmbet triumfător îi flutura pe buze, când trecu singur și neobservat prin odăile învecinate.

— Las' s'o cheme — murmură el — şi va afla că eu sunt alesul Gildei; ha, ha, frate Raymond, fă-ţi testamentul, în curând voiu fi stăpânul acestei case, singurul stăpân.

Prinţul Raymond îşi sună servitorul, căruia îi dete ordinul s'o cheme pe Gilda la el.

Peste câteva clipe uşa se deschise şi Gilda se ivi în prag.

Raymond scoase un strigăt de uimire, căci niciodată ea nu-i păru mai frumoasă, mai tânără şi mai nevinovată. Totul respira viaţă, tinereţe, dorinţe arzătoare, într'însa.

Şi fiinţa asta îl iubeşte pe Robert, tinereţea asta să se însoţească cu un bărbat, care a golit până la fund paharul plăcerilor!? Nu, nu, Raymond nu putea crede acest lucru şi acuma, când îşi vedea copila dragă i se năştea în suflet o nouă speranţă.

— Va respinge cererea lui, îşi spuse prinţul şi cu pasul liniştit, mândru şi sigur, el se apropiă de Gilda şi întinse mâinile cu un gest plin de dragoste...

— Somnoroaso! — spuse el, — aerul din munţi te-a obosit atât de mult, încât ai dormit până la amiază. Acuma, însă, vreau să-ţi vorbesc şi ceeace trebuie să discutăm e un lucru foarte important.

— O, tată, — exclamă Gilda, cu glasul plin de uimire — tremur la gândul că ai putea să-mi spui ceva neplăcut. Dar spune-mi totul, în afară de un singur lucru: că nu mă mai iubeşti sau că am făptuit ceva, pentru care mă vei dojeni.

— Nu, copila mea, buzele mele nu vor rosti niciodată cuvinte de dojană. — spuse prinţul Raymond. — Te iubesc prea mult, sunt mulţumită cu tine şi sunt fericit că în sfârşit te-am regăsit, copila mea, suntem uniţi şi nimic în lume nu ne va putea despărţi.

Şi totuşi, fata mea, vor să ne despartă, mândra mea floare să fie sădită în altă grădină, în care va găsi, poate, mai mult soare decât aici.

Gilda mea, nu te-ai gândit niciodată că poate sosi clipa, în care se va ivi un bărbat care să te ceară de soție? Roșești, îți ascunzi fața? Nu, să nu-ți fie rușine, copila mea, căci clipa în care întrebarea asta se pune unei fete tinere, e sfântă și înălțătoare.

Dar voiu fi scurt, Gilda mea, pentru că îți aștept cu înfrigurare hotărârea: mi s'a cerut mâna ta! E un om cum-se-cade, un bărbat căruia nu-i lipsesc calități sufletești, care, deși nu mai e așa de tânăr, e încă destul de frumos, un bărbat care are oarecare drepturi la bună-voința mea.

— Și eu îl cunosc pe acest bărbat? — întrebă Gilda prefăcându-se sfioasă.

— Îl cunoști, fata mea și am aflat că-l iubești, dar te întreb și vreau să știu dacă-l iubești cu acea dragoste care încălzește inima, care cuprinde toată ființa unei fete, când se simte legată de un bărbat.

— O, tată! există un singur bărbat pe acest pământ, pe care-l iubesc!

— Pe mine mă iubești, desigur, copila mea, nu numai pentrucă sunt tatăl tău, ci și pentru că ai găsit în mine unele însușiri, pe cari nu le are nici un alt bărbat. Dar există și alții cu însușiri alese și acela despre care vreau să-ți vorbesc, îmi seamănă foarte mult.

— Da, el el — exclamă Gilda.

Prințul se clătină, mâna care strângea pe Gilda se făcu rece ca ghiața.

— Așa dar ai vorbit de un altul, rosti el cu voce înăbușită, nu de mine! Dacă inima ta și-a găsit alesul, atunci, Gilda, nu mai șovăi și spune-mi numele lui și fii sigură că oricine ar fi, numai dacă e un om de onoare, îl voiu primi ca pe un fiu...

— Tată — murmură Gilda — jucându-și rolul la perfecție, nu e un străin. E chiar fratele tău, care-ți seamănă atât de mult!

După aceste cuvinte ea își acoperi fața cu mâinile, rușinată parcă de mărturisirea ei, dar prințul

zărise în ochii ei acea flacără, pe care o văzuse odinioară în privirile Carmencitei sale, când îi mărturisise dragostea lui. Destăinuirea pe care i-o făcuse fiica lui îl uimise atât de mult, încât se clătină ca ametit.

Așa dar Robert nu s'a înșelat. Gilda avea pentru el o dragoste adâncă. Dânsa se afla poate pe un drum greșit și cine știe, dacă nu se va căi mai târziu.

— Gilda — spuse prințul Raymond, cu emoție adâncă — îl iubești pe fratele meu Robert! Ai cântărit oare bine cuvântul tău, știi tu, copila mea, ce însemnează să-ți încredințezi viața unui bărbat, să fii a lui pentru totdeauna? O, Gilda, nu există cuvânt mai frumos și mai măreț decât cuvântul „dragoste" dar în acelaș timp e și cel mai fatal. Ești tânără și eu... abia te-am regăsit și acuma să te pierd iarăși?

— Nu, nu, tată, rămân cu tine — strigă Gilda, aruncându-se la pieptul prințului. — Toată viața voiu fi cu tine, îți sunt doar atât de recunoscătoare!

M'ai scos din mizerie cea mai grozavă, m'ai înconjurat de bogăție și strălucire și nu voi uita niciodată, ce-ți datorez. Voiu încerca să-l șterg din amintirea mea și te rog, tată socoate că nici n'am rostit aceste cuvinte!

— O nu, fata mea — murmură prințul — ți-ai dat cuvântul și m'ai lăsat să întrevăd că inima ta e subjugată de dragoste pentru Robert. Și ți-ai închipuit oare, fata mea, că m'aș putea gândi numai la mine, când e vorba de fericirea ta? O! nu, chiar astăzi te vei logodi cu el și peste câteva săptămâni vom sărbători nunta voastră. Și apoi, tu singură trebuie să iei o hotărâre și vreau să nădăjduiesc că niciodată nu te vei căi de alegerea pe care ai făcut-o.

— Cum să mă căiesc, tată, — zise Gilda — el e omul cel mai nobil pe care l-am cunoscut vreodată, tu singur ai spus că are însușiri sufletești și tocmai asta m'a cucerit și mă atrage către el. Și apoi, sunt atât de mândră de numele meu și întotdeauna mă îngrozeam la gândul că va trebui să mi-l schimb. Pe când așa, rămân o prințesă „de Paris" și voiu fi mereu lângă tine.

— Da, Gilda, așa e, — spuse prințul, reținându-și cu greu lacrimile. Și acuma, îi vei spune și lui tot ce mi-ai mărturisit, căci... el e aici... aproape de tine...

— O Doamne, e aici! — exclamă frumoasa uzurpătoare.

Prințul Raymond ieși din bibliotecă, trecu prin câteva odăi, până ajunse în salon. Dar când vru să deschidă ușa, ca să aducă lui Robert vestea cea bună, el auzi un glas lăuntric care-i striga: „Să n'o faci, în clipa aceasta tu pecetluești ruina familiei de Paris!".

Prințul Raymond n'ar fi fost firea nobilă care era, dacă ar mai fi șovăit o clipă să îndeplinească dorința aceleea, pe care o credea fiica lui. Deschise ușa și spuse lui Robert să-l urmeze. Apoi el apăru

în faţa Gildei, ţinându-l de braţ pe fratele său şi rosti cu vocea solemnă:

— Robert, fiica mea mi-a spus că tu eşti alesul ei, mi-a destăinuit că te iubeşte, deci, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă dau binecuvântarea mea părintească. Şi acuma, Gilda, te duc în braţele aceluia care de azi înainte trebuie să-ţi fie mai mult decât oricine pe lume, da, chiar mai mult decât mine, căci scris e în Sfânta Scriptură ca femeia să lase pe tatăl şi pe mama ei şi să-l urmeze pe bărbat. Ştiu că o vei face cu inima veselă şi plină de fericire, căci îl iubeşti. Imbrăţişaţi-mă, copiii mei, şi fiţi bine-cuvântaţi!

Amândoi căzură la pieptul prinţului şi-l strânseră în braţele lor.

— Copii, trebuie să-mi făgăduiţi un singur lucru şi anume: că veţi locui în palatul meu. Voiu goli odăile în cari am stat până acuma şi mă voiu muta la primul etaj.

— Asta nu voiu admite niciodată — strigă Robert de Paris, tu eşti şi rămâi stăpân în această casă, dar dacă vrei să fii atât de bun să ne primeşti, eu voiu accepta cu bucurie, pentru ca Gilda să se simtă ca la ea acasă. Voiu locui la etajul de sus şi astfel o vei putea vedea zilnic, la orice oră şi nu vei simţi lipsa fiicei tale.

Şi când vom anunţa logodna noastră, când va afla Bastia vestea fericirii mele?

— Cred — răspunse prinţul — că ar fi bine s'o facem Dumineca asta. Vom sărbători logodna cu toată strălucirea, societatea cea mai aleasă va fi invitată. In sfârşit, după atâta timp, să răsune iar acorduri vesele, bucuria şi feţe voioase să reînsufleţească această sală şi astfel vor dispare stafiile, pe cari gura poporului le-a aşezat în palatul de Paris.

Şi acuma, copii, luceţi-vă în odaia vecină. Ştiu, îndrăgostiţii vor să fie întotdeauna singuri şi aveţi, desigur, să vă spuneţi atâtea lucruri pe cari nu trebuie să le audă nici urechea unui tată. Nu, fata

mea, nu-mi mulțumi, mi-am îndeplinit o datorie că te-am dat bărbatului pe care-l iubești, duceți-vă, ne vom revedea la masă.

Robert de Paris o conduse triumfător pe Gilda, iar frumoasa intrigantă se alipi de el, cu gândul la acela care în clipa aceea era departe, pe culmea Fontanellei. Când ușa se închise după dânșii, prințul Raymond căzu în fotoliul, care se afla lângă biroŭ. Lacrimi fierbinți isvorau din ochii lui și murmura cu glasul îndurerat:

— Și iar voiu fi singur, căci nu vreau să mă înșel: deși voiu fi alături de ea, dar inima ei aparține altuia, de azi înainte nu mai am primul loc în inima ei.

Peste o oră bătrânul Albert îl găsi cufundat în gânduri.

— Alteță — spuse bătrânul servitor — ce s'a întâmplat, — o nenorocire?

— Nu, Albert, ci o fericire, fiica mea Gilda s'a logodit cu fratele meu Robert!

— Cerul să fie îndurător! — exclamă Albert, apucând mâinile stăpânului său și privindu-l cu lacrimi în ochi.

Prințul Raymond se ridică înmărmurit:

— Ce-ai spus, Albert? — strigă el. — Cerul să fie îndurător?

— Alteță — răspunse bătrânul, ridicând spre Raymond privirile sale — am spus ceeace am spus: nu degeaba am îmbătrânit, părul meu a albit și albă e culoarea adevărului. Da, am spus aceasta cu bună știință, și repet, căci nu l-am iubit pe contele de Paris și nu-l voiu iubi niciodată, și decâte ori îl văd, inima mi se umple de neliniște și mi se pare că el va fi nenorocirea acestei case.

Cereți mâine fascicola 80-a foiletonului chiocșarilor și vânătorilor de zimbri, 16 pag. Lei 2

Tipografia Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Raymond rămase o clipă nemișcat, iar inima îi bătea cu putere. Ciudat, senzația pe care Albert i-o împărtășise astăzi, o simțise și el.

Și el avea presimțirea că această legătură nu se va termina cu bine.

— Albert — murmură prințul, cu glas sever — știi că eu nu te socot ca pe un servitor, ci ca pe un prieten al casei noastre, dar te opresc să mai rostești astfel de cuvinte, îți interzic până și astfel de gânduri.

Albert își înclină capul alb.

— Dacă Alteța sa îmi ordonă — răspunse el, — voiu încerca nu mă mai gândesc la aceasta, și aduc stăpânului meu urările mele sincere și doresc din toată inima, ca presimțirile mele să nu se înfăptuiască.

Albert sărută mâna prințului, apoi ieși din încăpere cât putu mai repede și se îndreptă spre odaia lui. Intră și se așeză într'un fotoliu, care stătea lângă fereastră și rosti cu glas tremurător:

— Stăpâne din ceruri, ocroteşte această casă, păzeşte-o de foc şi boală, şi mai ales de Robert, conte'e de Paris!

CAP. 78

Pe pragul morţii

De când se răzbunase pe Amedeo Feruccio, Egizio Ettore se mai linişti: sângele pe care-l vărsase sângele duşmanului său, se depuse ca un balsam pe rănile inimei sale. Tovarăşii săi nu se mai plângeau de tăcerea sa, dimpotrivă, de când părăsise Bonifacio, fu cuprins de o veselie aproape ciudată.

A doua zi el povesti, râzând, celor trei francezi, isprava lui din noaptea trecută şi cu acest prilej le recomandă pe noul lor camarad.

De atunci, Ettore rămase pe creştetul muntelui. Toată ziua stătea întins pe spate, într'o dulce lenevie. Cei trei francezi petreceau în voie, se duceau la vânătoare şi spre marea satisfacţie a lui Tric-Trac ei aduceau vânat de tot soiul, pe care i-l dădeau să-l frigă.

Işi orânduiră o gospodărie în toată regula.

Astfel, ei duceau pe culmea Fontanellei o viaţă plăcută şi Tric-Trac nu găsea destule cuvinte de laudă.

— Asta-mi place, obişnuia el să spuie, când şedea împreună cu ceilalţi la masă. Aici nu avem bătălii şi nici marşuri obositoare, trăim ca nişte „paşi" şi aş dori să ţie cât mai mult.

Şi într'adevăr, când se uita la Ettore, îi venea să creadă că viaţa asta de lenevie nu se va mai termina niciodată. Umbla ca în vis, vorbea cu prietenii săi, dar niciodată nu spunea ce avea de gând să facă. Dormea atât de mult, încât toţi credeau că e bolnav.

— E bolnav — spuse baronul Lamberg, tovară-

şilor săi, printre cari îl socotea şi pe Hector Gardane.
— Cred că are friguri, dar când se va însănătoşi, va deveni iar Ettore pe care-l cunoaştem cu toţii.

Baronul Lamberg avea dreptate: pierderea imensă pe care o suferise Egizio Ettore prin dispariţia Letiţiei, încordarea din noaptea în care-l judecase pe Amedeo Feruccio, îi sdruncinaseră nervii şi pe deasupra fu cuprins de friguri palustre. Suferea, dar nu spunea nimic tovarăşilor. Se străduia să se ţie în picioare şi avea încredere că-şi poate stăpâni firea aşa cum ştia să stăpânească pe cei din jurul său.

Dar într'o dimineaţă, pe când vroia să se ridice din culcuşul său, nu mai fu în stare, capul îi ardea, picioarele şi mâinile îi erau reci ca ghiaţa, fiorii îi scuturau tot trupul.

— Lamotier — şopti el cu glasul slăbit — apleacă-te, vreau să-ţi vorbesc.

Lamotier făcu semn celorlalţi să iasă, căci înţelese că Ettore vroia să rămână singur cu el, apoi se întinse lângă brigand şi îl întrebă cum se simte.

— Nu pot să mai ascund — răspunse Ettore — m'au cuprins frigurile de munte şi atât de tare, încât nu mai pot rezista. N'am vrut să mă las doborât, am luptat tot timpul, m'am ţinut în picioare, dar acuma... văd că nu mai merge!

— Friguri de munte? — întrebă Lamotier — n'am auzit niciodată de aşa ceva.

— E o boală teribilă — răspunse Egizio Ettore. — Ştii ce este malaria?

— Malaria sunt frigurile — răspunse Lamotier — cari provin din mlaştini şi bălţi. E o boală foarte gravă, precât ştiu.

— Ei bine, eu sunt bolnav de malarie — răspunse Egizio Ettore — cu deosebire că nu sunt friguri de baltă ci de munte, ceeace e cu mult mai grav. Poate că am băut apă dintr'un izvor infectat poate am căpătat-o în noaptea în care l-am ucis pe Amedeo Feruccio, sau atunci, ştii Lamotier atunci...

— Știu, căpitane, știu, îl întrerupse Lamotier, căci nu vroia să redeștepte în el amintirea acelei nopți grozave, în care o pierduse pe Letiția.

— Dar oricare ar fi — de munte sau de baltă — sunt bolnav de malarie și sunt în faza treia care e mai întotdeauna mortală.

— Ferească sfântul! — izbucni Lamotier — un Ettore, nu trebuie să moară. Trebuie să trăiești chiar pentru tine, căci vei fi fericit, va veni vremea când vei râde iară și cine știe...

Dar bolnavul îl întrerupse cu un gest nerăbdător.

— Clipa aceasta nu va veni niciodată — răspunse el cu glas sugrumat — nu voiu mai râde, fericirea mea s'a dus, căci am pierdut pe aceea care a fost totul pentru mine. Ah, Letiția, unde ești? De ce nu ești aici, dacă ai pune mâna ta albă pe fruntea mea, m'aș însănătoși, în brațele tale boala ar dispare. Să fiu vesel? Iată-l pe Robert de Paris, îmi rânjește... ticălosule, ai să-mi plătești cu vârf și îndesat. Ah, e frig, frig, căci Letiția mea a dispărut!

Lamotier se dădu înapoi, el înțelese că bolnavul aiurează și se temea să nu fie cuprins de furii. dar peste câteva minute Ettore deschise iar ochii și-și revenise în fire.

— Dă-mi puțină apă, îl rugă brigandul, pieptul îmi este mistuit de flacări.... Îți mulțumesc, mă simt mai bine... Și acuma... ascultă mai departe ce vreau să-ți spun.

— Ascult — răspunse Lamotier. — Să-i chem și pe ceilalți?

— Cheamă-i — răspunse Ettore — să audă totul. Dar să meargă în vârful picioarelor, căci mă doare când aud pași, fiecare mișcare mă doare. Și aceasta e un semn al malariei, căci fiecare nerv e atins și fiecare mișcare, oricât de mică, provoacă dureri mari.

Lamotier se apropie de uşă şi-i chemă pe tovarăşii săi cari se retraseseră în capelă.

— Incet, — le şopti el. — Ettore s'a îmbolnăvit greu de tot, e aproape pierdut!

Peste câteva minute, toţi trei îngenunchiară lângă patul brigandului; domnea o linişte solemnă şi toţi fură cuprinşi de o tristeţe adâncă..

— Lamotier v'a spus cred — luă cuvântul Ettore — că sunt bolnav de malarie. De 14 zile, din noaptea în care a dispărut Letiţia, am simţit boala în sânge, dar n'am vrut să mă dau bătut şi apoi, vreau să fiu sincer cu voi, n'am vrut să mă caut, pentru că nădăjduiam că boala mă va doborî. Ce rost mai are viaţa pentru mine, fără Letiţia? O, prieteni buni, lăsaţi-mă să mor, v'am chemat să-mi iau rămas bun dela voi!...

— Ettore, nu trebuie să ne vorbeşti astfel — spuse Neuville — ştii doar cât ne eşti de scump! Te iubim ca pe un frate şi nu te putem părăsi atât de uşor. Fii sigur că vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să te vindecăm. Trebuie să te salvăm!

— Nu vreau! — exclamă brigandul, cu hotărâre. — Nu vreau cu niciun chip să fiu salvat! Doar atunci când mă gândesc că nu m'am răzbunat pe toţi duşmanii mei, că Robert de Paris mai trăieşte, atunci simt că viaţa mai are un rost pentru mine, căci Egizio Ettore încă nu şi-a desăvârşit opera.

— Aşa dar — spuse baronul Lamberg — dacă nu vrei să duci înainte lupta în numele dragostei, trăeşte cel puţin pentru a-ţi îndeplini răzbunarea, Ettore, trăieşte şi dă-ne voie să te salvăm.

— Nu veţi fi în stare — răspunse brigandul — boala a ajuns prea departe, otrava malariei îmi răvăşeşte trupul... O, dacă aţi ştii ce nopţi am avut! Voi dormeaţi, pe când eu mă svârcoleam, ars de sete, chinuit de dureri, şi simţeam că înebunesc.

— Nu există oare niciun leac? — întrebă Lamotier. — Ştiinţa trebuie să aibă un remediu împotriva acestei boli.

— Există un leac — răspunse Ettore — care se prepară în farmacie numai cu rețetă medicală.

— Atunci să chemăm un medic! — strigă baronul Lamberg.

— Da, un medic, un medic! — repetară ceilalți.

— Păi, trebuie să fie pe aici vreun doftor! — spuse Tric-Trac, — ce mai tura-vura, mă duc chiar acu!

— Taci, prostule! — strigă Lamotier, furios — crezi că suntem la Paris, unde ai un medic la doi pași?

— A, da — făcu Tric-Trac, scărpinându-se la ceafă — am uitat...

— Și apoi — spuse Lamotier — crezi că doctorul va veni, când îi vei spune că-l cheamă Egizio Ettore?

— Aveți dreptate — răspunse Tric-Trac, cu tristețe.

— Cu toate acestea trebuie să găsim un doctor — spuse Lamotier. — Există vreunul la Saint Etienne?

— Da, la Saint Etienne, a venit de curând un doctor tânăr, îl cheamă Wolfgang Schulze — răspunse Ettore. — Dacă-l aduceți pe doctorul ăsta poate că aș mai putea fi salvat. Dar să nu-i spuneți despre ce e vorba! Desigur că nu va merge de bună voie și va trebui luat cu sila.

— Îl aducem noi — strigă Lamotier — dar trebuie să așteptăm până se întunecă.

— Cred că până atunci voiu rezista și fără doctor — răspunse Ettore. — Și acuma, prieteni, fiți atât de buni și lăsați-mă singur. Numai unul din voi să rămâie cu mine, să-mi dea apă, când va fi nevoie.

Din fericire, se aflau printre provizii câteva lămâi și Tric-Trac plecă imediat să prepare o limonadă răcoritoare. Ettore o sorbi cu nesaț, apoi încercă să doarmă, dar în zadar. Creerul lui fu

chinuit de năluci îngrozitoare, se svârcoli şi începu să vorbească într'aiurea.

I se părea c'o vede pe Letiţia şi că trebuie s'o apere de un duşman nevăzut. Apoi se vedea iar în sala Curţii cu juraţi din Bonifacio şi repeta cuvintele pe cari le rostise atunci duşmanilor săi. Spre seară, starea lui Ettore devenise atât de serioasă, încât Tric-Trac, întrebă dacă n'ar fi mai bine să cheme un preot în locul doctorului.

— Nu, va trăi — spuse Lamotier — e destul de puternic şi pulsul nu i-a slăbit. Cum se va întuneca, ne vom duce să-l aducem pe doctor, mă voiu duce eu şi cu Neuville iar voi veţi rămâne aici, la căpătâiul lui.

La ora 9 seara, Lamotier şi Neuville îşi luară rămas bun dela prietenii lor. Era şi timpul, căci starea lui Ettore se înrăutăţise foarte mult, bolnavul nu mai avea o clipă de linişte, se văita, părea că suferă îngrozitor. Cei doi francezi se despărţiră de el cu lacrimi în ochi.

— Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă! — spuse baronul Lam-

berg — gândiți-vă că viața lui Ettore depinde de voi. Aduceți-l pe doctor cu orice chip, și dacă se codește, luați-l cu deasila.

— Să n'aveți nicio grijă — răspunse Lamotier — ne întoarcem cu doctorul. Iar voi stați lângă Ettore, și veghiați-l bine! Dumnezeu să-l ocrotească până la întoarcerea noastră!

Lamotier și Neuville strânseră înc'odată mâinile prietenilor lor și porniră la drum. Luaseră un felinar ca să-și luminoze calea, dar cu toate acestea ei fură de o mie de ori în primejdie să cadă în vreo prăpastie sau să se lovească de unul dintre copacii uriași ce creșteau printre stâncile Fontanellei. Amândoi erau înarmați cu revolvere și pumnale.

După câteva ceasuri, zăriră luminile din Saint Etienne și grăbiră pasul, căci se gândiră că sus, pe creștetul muntelui, zăcea un om, care se luptă cu moartea și ar mai putea fi salvat, dacă ei vor aduce ajutorul la timp.

CAP. 79

Cele șapte cărți ale lui Electrus

„Doctorul neamț", cum îi spuneau locuitorii din Saint Etienne lui Wolfgang Schulze, se bucura de multă popularitate. Deși se mutase numai de câteva luni în orășelul ăsta din munți, căpătase o clientelă destul de mare și cele mai bune familii din oraș îl chemau numai pe el. Și era foarte firesc, căci în afară de cunoștințele temeinice pe cari le avea în știința medicală, el era un om foarte energic și mai presus de toate, avea un simț desăvârșit al datoriei, ceeace-i aducea încrederea tuturor.

Înfățișarea tânărului neamț era foarte plăcută. Era de o statură potrivită, care nu era lipsită de oarecare eleganță. Ochii lui albaștri aveau o privire plină de inteligență, iar vocea-i mângâietoare și caldă

făcea pe mulți bolnavi să spună că se simt mai bine, când doctorul Schulze se apropia de patul lor și le vorbea. Femeile și fetele din Saint Etienne îl îndrăgiseră mult. După ce vindecă pe câțiva bolnavi mai cu vază din orășel, renumele lui crescu și peste puțin timp își câștigase simpatia tuturor.

Familiile cele mai bune se grăbiră să-l invite la ele și nu era fată bogată în Saint Etienne, care să nu fi dorit din toată inima să devie soția doctorului Schulze.

Dar tocmai în această privință, doctorul era cu multă băgare de seamă, era prietenos cu toate fetele, dar nu dădea nici uneia speranțe. In viața lui intimă, el era un om ciudat. Își făcea datoria în mod cinstit, dar nu-i plăcea societatea. După ce-și vizita pacienții, se întorcea acasă, se închidea în odaie și adeseori ferestrele erau luminate până noaptea târziu. Toată lumea știa că doctorul Schulze stă aplecat peste cărțile sale.

*

Era aproape de miezul nopții. Doctorul Schulze ședea în odaia lui, plină de dulapuri cu cărți, câteva schelete omenești și animale împăiate. In fața lui era deschisă o carte, scrisă în urmă cu veacuri. Citea cu atenție și nu-și ridica nicio singură dată capul, sorbea fiecare rând, fiecare cuvânt.

Doctorul avea în serviciul său numai o femee bătrână, care locuia într'o odaie dela etajul de jos și avea grijă de curățenia casei, sau primea clienți.

In seara aceia bătrâna se culcase, așa că doctorul rămase singur și neturburat.

— E limpede! — exclamă el, ridicându-se deodată de pe scaun și punând mâna dreaptă pe pagina deschisă. Cartea asta e falșă. După cele scrise pe prima pagină, ea datează din veacul al șaisprezecelea și a fost tipărită la Nürnberg. Dar nu-i adevărat, e o greșală a oamenilor de știință. Ea trebuie să fi fost scrisă în vremea noastră, căci desvăluie unele

taine ale naturii, cari n'au fost cunoscute în veacul al saisprezecelea.

E una din cele şapte opere cari pasionează întreaga lume ştiinţifică, una din acele cărţi pe cari le-a scris un oarecare „Electrus"; acesta e numele autorului, imprimat pe copertă. Dacă acest „Electrus" există într'adevăr, atunci el e, fără îndoială, unul din cei mai mari învăţaţi ai lumei, un om care a pătruns tainele naturii şi care întrece pe toţi savanţii, cari au lucrat pe tărâmul electricităţii şi al magnetismului.

Din păcate, acest Electrus nu e un adevărat om de ştiinţă, el face presupuneri numai, pune problema şi lasă pe seama altora deslegarea ei, care a rămas, totuşi, un mister până astăzi. După spusele lui Electrus, orice lucru poate fi influenţat prin electricitate; şi nu e absolută nevoie să transmitem curentul printr'un fir, ci el zboară de la un loc la altul, trece oceanele şi munţii, face mii de kilometri până ajunge exact acolo unde vrem să-l trimitem.

Dacă aceasta ar fi posibil, dacă acest Electrus n'ar fi un visător — după cât se arată — întreg universul s'ar răsturna din temelii.

Stând aici în Saint Etienne eu aş putea ucide un om care se află la Moscova, cu ajutorul unei raze electrice, sau din Rio de Janeiro, aş putea urni greutăţi uriaşe cari se află la Constantinopol.

Faţă de această invenţie, toate celelalte par nişte jucării.

Înfăptuirea aeroplanului condus dela distanţă, devine astfel o chestiune de timp. Forţa electrică va ridica avionul, îl va mâna tot mai sus, poate chiar până la stele, îi va da o direcţie precisă şi oricât ar bate vântul, el nu va putea înfrunta puterea curentului electric, nu va fi în stare să se opuie voinţei omului.

Toate astea le susţine Electrus, ni le schiţează numai, ne aduce până la mijlocul drumului, apoi

ne părăsește, lăsând pe cetitor să se zbată singur și să pătrundă în miezul problemei.

Cine e acest Electrus? Unde stă, unde-și scrie cărțile astea ciudate, cum le aruncă în lume?

Exemplarul acesta a fost găsit printre cărțile lăsate de un anticar din Lipsca care a fost un om foarte ciudat în viață. N'a pomenit nimănui de această carte și n'a oferit-o niciunui client spre cumpărare. N'a arătat-o niciodată și abia după moartea lui, un învățat a dat de ea. Dar în acelaș timp, s'a ivit la Paris un alt volum din cele șapte ale lui Electrus, și aceasta tot pe cale ciudată.

Un profesor celebru, membru al Academiei Franceze, a găsit cartea asta lângă ușa casei sale, pe când se pregătea să plece în oraș.

După patru săptămâni, s'au descoperit în vestita bibliotecă a Vaticanului două volume vechi, de cari nimeni nu știa cum au ajuns acolo, niciun bibliotecar nu le văzuse până atunci și nici nu erau trecute în cataloage; aceste două cărți erau o urmare la celelalte găsite la Lipsca și Paris.

Când s'a aflat de conținutul lor, întreaga lume științifică a fost cuprinsă de uimire. Dar senzația cea mare a stârnit-o vestea, venită din America, și anume din Baltimore, că un căpitan de vapor, sosit din Genova, predase un pachet unui negustor din localitate, și care pachet conținea și el două cărți, două opere străvechi, cari s'au dovedit a fi volumul 5 și 6 din cărțile lui Electrus.

Căpitanul de vapor spunea că înainte de plecarea sa din Genova, a venit la el un necunoscut, care i-a predat acest pachet, cu indicația să-l înmâneze negustorului din Baltimore.

La aceste două cărți era alăturată o scrisoare, în care negustorul era rugat să le predea celebrului inventator Edison, care locuia pe atunci în orășelul american Paterson, în apropiere de New-York și-și avea atelierele și laboratoarele în așa zisul Menlo-Park.

Acuma nu mai lipsea decât un singur volum, ultimul. Dar și acesta fu găsit în împrejurări nu mai puțin ciudate.

Un păstor din Saint Etienne găsi, într'o zi, pe locul unde-și păștea vitele, o carte groasă, legată în piele de porc. Păstorul nu înțelegea nimic din cele scise înăuntru, dar nădăjduia să scoată ceva bani de pe urma cărții care-i picase în mână, pentru că știa din auzite că astfel de cărți vechi se plătesc bine.

El arătă volumul unui unchiu, care nu pricepea nici el valoarea lui și acesta, cu prilejul unei călătorii la Roma, îl vându unui anticar cu numele de Abramo Haleb, pentru suma de zece franci.

Haleb, care era un om umblat prin lume, înțelese că opera aceasta era de o mare valoare științifică și nu întârzie s'o arate cuiva, care cumpărase multe antichități dela el și care era un bun cunoscător al problemelor științifice.

Omul acesta era...

Doctorul Schulze nu isprăvi această convorbire cu sine însuși, căci în clipa aceea se auzi soneria la ușă.

— Cine să fie oare așa de târziu? — exclamă el. — O fi vreun pacient care are nevoie de ajutorul meu. Ce păcat, aș fi continuat să mă îmbăt de vraja pe care mi-o dăruiește această carte, ori de câte ori o citesc. Dar nu trebuie să uit că sunt medic, deși venirea mea la Saint Etienne are un alt scop. Bătrâna Rosita doarme, așa că voiu fi nevoit să deschid eu singur.

Doctorul Schulze luă lampa și coborî scările.

— Cine-i acolo? — întrebă el, când ajunse lângă ușă, căci locuitorii din Saint Etienne îl preveniseră să fie cu băgare de seamă; i se povestise despre Egizio Ettore și nu prea avea poftă să primească vizita faimosului brigand.

— Deschide, doctore, — se auzi deafară un glas blajin — eu sunt.

— Parola!

— Electrus! — fu răspunsul.

Doctorul trase imediat zăvorul, deschise uşa şi se înclină adânc în faţa unui bărbat înalt, îmbrăcat într'o mantilă neagră, care intră în casă.

— Incuie repede uşa — spuse străinul — nu trebuie să se afle că între noi doi există vreo legătură. Urmează-mă în odaia d-tale.

Străinul, care cunoştea bine aşezarea odăilor, urcă scările, în timp ce doctorul încuia uşa. Când d-rul Schulze intră în cabinetul lui, îl zări pe străin în mijlocul încăperei, ocupat să-şi scoată mantila. Lumina lămpei, pe care tânărul doctor o ţinea ridicată, căzu pe o haină roşie, cu o cruce mare de aur în dreptul pieptului.

— Cardinalul Toselli! — exclamă doctorul Wolfgang Schulze, făcând o plecăciune adâncă, după ce puse lampa pe masă. — Sunt fericit că vă revăd.

— Domnul cu tine! — răspunse prelatul, cu blândeţe; apoi îi întinse mâna şi zise:

— Prietene, am fost îndemnat să viu la d-ta de dorinţa de a afla unde a. ajuns cu cercetările. Societatea secretă pe care am format-o cu scopul de a afla taina, care se ascunde sub numele de „Electrus" m'a trimis la d-ta. Aşa dar, dă-mi raportul!

— Cu plăcere — răspunse tânărul doctor, trăgând un fotoliu lângă masă. — Luaţi loc şi ascultaţi-mă.

— Precum văd — spuse cardinalul, aruncând o privire asupra cărţii legate în piele — eşti iar ocupat cu secretul lui Electrus.

— Da, secretul — spuse doctorul, — acesta e cuvântul potrivit. Omul acesta ciudat, dacă autorul acestor cărţi e într'adevăr un om, rămâne o taină. Eu mă îndoiesc dacă e vorba de o fiinţă în carne şi oase.

— Da, e un om — răspunse cardinalul cu multă convingere. Dela d-ta, doctore, nu m'aşi fi aşteptat să ai părerea asta. Dacă eu, ca teolog, aş fi susţinut

că aceste şapte cărţi sunt datorite unei fiinţe supranaturale, ar părea mai firesc. Dar d-ta eşti medic, om de ştiinţă, şi în această calitate nu poţi tăgădui originea omenească a unor astfel de opere.

— Om, înger, diavol, — spuse doctorul — oricare ar fi acest Electrus, eu stau înmărmurit în faţa lui. Cu cât mă adâncesc în studiul operelor sale, cu atât rămân mai convins, că el ne va deschide drumuri noui, cu el începe o eră nouă şi că trebuie să-l urmăm pe calea pe care ne-o arată.

Trebuie să-l urmăm? — spuse cardinalul înălţând din umeri. — Cât de bucuroşi am fi, dacă am şti unde-l putem găsi pe acest Electrus. Dar omul ăsta pare o fantomă, care apare undeva ca să dispară din nou, care se arată pretutindeni şi nu poate fi găsit nicăieri. Ştii doar, prietene, că tocmai de aceea s'a format acea societate secretă, compusă din cei mai mari învăţaţi ai timpului nostru. Reşedinţa centrală e la Paris, dar avem peste trei sute de membrii la Roma, Berlin, Viena, Madrid, Londra şi New-York.

Toţi aceşti oameni de ştiinţă ard de nerăbdare să afle cine e Electrus, unde se află şi ce chip are. Ştii că Abramo Haleb, anticarul acela din Bastia, a venit într'o zi la mine şi mi-a oferit o carte, pe care a cumpărat-o pentru o nimica toată dela un om din Saint Etienne. Nu cunoşteam această carte, titlul îmi era deasemeni necunoscut, iar autorul şi mai puţin.

Dar Haleb, care a cercetat câteva nopţi cartea asta, m'a implorat să-mi sacrific câteva ore şi să mă uit într'însa. A plecat şi mi-a lăsat-o. Seara, în odaia mea, am luat cartea în mână.. Eram convins că e una din acele opere deşarte ale evului

Cereţi mâine fascicola 81-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 4 Calea Victoriei 5.

mediu, care recomandă diferite leacuri băbești și farmece. Dar... care nu mi-a fost mirarea, după ce am citit doar câteva pagini.

O lume nouă a răsărit în fața ochilor mei, căci cărțile lui Electrus nu conțineau numai cercetări din domeniul electricității și al magnetismului, nu numai sfaturi și indicații cum ar putea oamenii să devină stăpânii lumii cu ajutorul electricității, dacă ar ști cum să se folosească de ea. In aceste șapte cărți ale lui Electrus există multe gânduri filosofice, — e, cum să-ți spun, o operă universală a spiritului omenesc și e aproape de necrezut ca să fi fost scrisă de un simplu muritor.

Din ziua aceea nu mă gândesc decât la acest Electrus, unde și cum aș putea da de acest mare învățat. Căci suntem, cu toții, convinși că opera aceasta nu datează din secolul al 16-lea și că i s'a pus această dată ca să înducă în eroare pe aceia, cari ar dori să-l cunoască pe autor. Peste câteva zile m'am dus la Abramo Haleb și l-am rugat să-mi descrie pe omul care i-a vândut cartea.

L-am căutat la Saint Etienne și am dat de un negustoraș. El mi-a spus că nepotul lui, un păstor, a găsit cartea pe câmp. Spusele lui s'au adeverit; dar păstorul nu știa să spună cum de a ajuns cartea asta pe acolo. Intre timp, am aflat că și celelalte șase cărți ale lui Electrus au fost găsite în acelaș fel. M'am pus în legătură cu învățații, cari se ocupau cu această problemă și astfel a luat ființă acea societate secretă, cu scopul de a descoperi pe Electrus.

Am ținut o consfătuire la Paris și am ajuns la hotărârea să începem cercetările noastre la Saint Etienne. Ne-am gândit la un om demn de încredere și atunci s'a pomenit de numele d-tale. Ai fost chemat dela Leipzig, eu ți-am explicat despre ce e vorba, ți-am dat să citești opera lui Electrus, ai

fost uimit, entuziasmat şi astfel te-am câştigat pentru ideia noastră..

De atunci au trecut trei luni, în timpul cărora ai făcut cercetări în orăşelul Saint Etienne, unde lumea te ia drept medic.

Acuma am venit să te întreb: ai descoperit ceva în timpul acesta, ai dat de vreo urmă, ai cel puţin vreo bănuială care să conţină o umbră de adevăr? Iţi pun aceste întrebări nu în numele meu, ci din însărcinarea societăţii secrete „Electrus" care m'a trimis aici!

Cardinalul vorbise cu multă căldură, apoi scoase o batistă de mătase şi-şi şterse broboanele de sudoare ce luceau pe frumoasa lui frunte, înaltă şi boltită.

— Eminenţă — spuse Wolfgang Schulze, — îmi pare nespus de rău că trebuie să vă răspund că stau, ca şi odinioară, în faţa aceleiaşi taine, că n'am făcut niciun pas înainte. Da, am început să mă îndoiesc dacă putem da de urmele lui Electrus, tocmai aici, în orăşelul acesta pierdut în munţi, nu-mi pot închipui ca o astfel de minte genială să se ascundă aici, printre ceilalţi oameni.

— Rezultatul pe care mi-l comunici, e foarte trist! — spuse cardinalul Toselli, — dar d-tale, doctore, nu-ţi putem aduce nicio învinuire. E într'adevăr îndoielnic dacă acest Electrus poate fi găsit! Admit lucrul acesta, dar socot că e de datoria ştiinţei, să-l caute mereu!

— Cum e posibil — spuse Wolfgang Schulze, sărind de pe scaunul său şi măsurând încăperea cu paşi mari,—ca un astfel de învăţat să se poată ascunde de lume? Şi apoi, acest Electrus pare a fi un om original, care nu vrea să fie descoperit şi de aceea nu ştiu dacă ar fi pe placul lui să-l căutăm!

— De unde deduci aceasta, doctore? — întrebă cardinalul.

— Din faptul că operile lui Electrus au fost tipărite în şapte limbi diferite. Nu reesă limpede

de aici că el vrea să i se piardă urma, ca lumea să nu ştie care e ţara unde locueşte?

— Tocmai asta — exclamă cardinalul — trebuie să ducă la descoperirea lui! E adevărat că s'a folosit de şapte limbi şi trebuie să recunoaştem că în opera sa, el le stăpâneşte pe toate la perfecţie, — totuşi, am izbutit să stabilim că numai franceza şi italiana îi sunt mai apropiate. Una din aceste două trebuie să fie limba sa maternă; el e francez sau italian!

Părerea mea este — continuă Toselli, după o pauză scurtă — că e un francez care a trăit un timp îndelungat în Italia. Deşi stăpâneşte foarte bine limba italiană, se întâlnesc, pe ici, pe colo, câteva expresii pe cari nu le poate întrebuinţa un învăţat italian.

— Aşa pare să fie! — răspunse d-rul Schulze, — dar ce folos dacă am stabilit că e francez sau italian, câtă vreme el poate locui undeva în Brazilia sau în Australia!

— Foarte adevărat ,dar faptul că ultimul volum a apărut în limba franceză, mă face să cred că Electrus a locuit în ultimul timp în Franţa...

— Bine! — întrerupse Schulze — dar lăsând la o parte chestia limbei, se pune întrebarea în ce mod a izbutit să-şi tipărească el cărţile? Trebuia doar să se adreseze unui tipograf, deşi din acest punct de vedere s'a folosit de un mijloc foarte viclean. Căci cărţile sale sunt tipărite cu litere vechi, aşa cum se întrebuinţau imediat după descoperirea tiparului.

— Acest Electrus e un om foarte şiret — răse Toselli — de vreme ce nu şi-a tipărit cărţile în formă modernă, ci le-a dat o înfăţişare medievală. In felul acesta, a izbutit să nu i se poată da atât de uşor de urmă.

— Dar am putea stabili cel puţin care e tipografia — răspunse tânărul doctor — căci nu există multe cari au caractere de litere ca acele folosite

în cărțile lui Electrus. Ar trebui cercetate toate aceste tipografii.

— Am întrebat peste tot — spuse Toselli — și nu există niciuna care să fi tipărit cărțile aceluia pe care-l căutăm. Trebuie să admitem că are o tipografie proprie, ceeace nu e exclus, dacă ne gândim că omul acesta se pricepe să facă orice cu ajutorul electricității.

— Dar tipografia asta trebuie să fie undeva, într'un sat sau într'un oraș, ba poate chiar într'o pădure! Cum se poate ca un stabliment unde s'au tipărit astfel de cărți, să nu fi fost observat de vecini?

— Asta e! — exclamă Toselli — stăm în fața unei adevărate enigme! Acest Electrus n'a lăsat nicăieri vreo urmă a existenței sale, parcă nici n'ar fi trăit pe acest pământ!

— Poate că trăiește pe vreo insulă pustie, ca eroii din romane? — spuse doctorul Schulze.

— Văd bine — spuse cardinalul, dând din cap — că discuția noastră nu va duce la niciun rezultat practic. Te rog să continui cercetările cu acelaș zel ca și până acuma. Îți mulțumesc în numele societății noastre și te rog să rămâi la postul d-tale.

— O voiu face — răspunse Wolfgang Schulze. Rămân la Saint Etienne să caut urmele acestui Electrus, dar e oare posibil, Eminență, să stea tocmai aici, în orășelul acesta atât de mic? Nu, e cu neputință ca Electrus să trăiască aici!

— Și de ce nu? — întrebă cardinalul Toselli. — Oare învățații nu caută să se retragă departe de sgomotul orașelor mari? Și apoi, îți voiu destăinui de ce sunt de părere că Electrus trebuie căutat tocmai aici, în regiunea Saint Etienne. În cartea șaptea, aceea care se află pe masa d-tale, există un fragment, care conține o descriere amănunțită a unui peisagiu.

De câte ori studiam acest fragment, vedeam în fața ochilor mei panorama orășelului Saint Etienne

pitulat între două stânci, vedeam creştetul Fontanellei care se înalţa deasupra lui. Aşa că, dragă doctore, de atunci sunt aproape sigur că am dat de urma lui Electrus. El a trăit sau trăieşte aici sau nicăieri! Aici trebuie să se fi născut, aici trebuie să fi locuit adesea, şi locurile astea s'au întipărit adânc în inima şi în mintea lui, în timpul descrierei el trebuie să le fi avut în faţa ochilor şi ele sunt întocmai cu împrejurimile oraşelului Saint Etienne.

Dar e târziu şi e timpul să plec. Rămâi sănătos, doctore, şi dacă vei avea nevoie de mine ştii unde pot fi găsit. Inainte de plecare, vreau să te binecuvântez, mai spuse cardinalul şi puse mâinile sale pe capul doctorului, care se înclină plin de respect. Dumnezeu să te ocrotească şi să te binecuvânteze pentru binele omenirei şi al ştiinţei. Rămâi sănătos!

Cardinalul făcu câţiva paşi spre uşă, dar în clipa următoare se opri şi se uită mirat la Wolfgang Schulze. Cineva trase clopoţelul dela uşă, care suna strident.

— Vine cineva — spuse Toselli — şi d-ta ştii că eu nu trebuie să fiu văzut cu niciun chip.

— Ascundeţi-vă! — răspunse Schulze — e singurul sfat pe care vi-l pot da.

— Să mă ascund? Bine. Nădăjduiesc că vizita aceasta nu va dura mult timp.

— O, e vorba, desigur, de vreun bolnav care are nevoie de doctor. Peste câteva minute, veţi putea ieşi în stradă.

— Şi unde să mă ascund?

— Dacă Eminenţa Voastră nu se teme de ceeace a fost odată un om, v'aş ruga să vă ascundeţi dinapoia scheletului! Voiu arunca o perdea deasupra şi nimeni nu vă va observa.

— In viaţa mea nu m'am adăpostit dinapoia unui om viu, — răspunse râzând prinţul bisericei, — şi nu mi-am închipuit niciodată ca un mort

să-mi aducă un astfel de serviciu. Nădăjduiesc că oasele acestui om nu mă vor trăda! Haide, doctore!

Schulze urni scheletul din loc, iar Toselli se strecură în ungher, apoi tânărul doctor aruncă peste spatele cardinalului o față de masă și împinse la loc scheletul, care stătea acuma ca un paznic credincios în fața prelatului.

Doctorul luă apoi lampa și se apropie de ușă. O voce care-i era cu totul străină, striga:

— Deschideți, pentru numele lui Dumnezeu, deschideți!

— Indată — răspunse Wolfgang Schulze.

Broasca scârțâi, ușa se deschise și medicul zări în fața lui un bărbat, care părea foarte abătut.

— Domnule doctor — spuse străinul — vă rog veniți cu mine la fratele meu, care e pe moarte! Am auzit atâta bine despre dv. și sunt sigur că-l veți scăpa.

— Dacă nu e prea târziu — răspunse doctorul — voiu face tot ce-mi va sta în putință! Poftim înăuntru!

Străinul urmă invitația.

— Vino cu mine sus — spuse Schulze, îndreptându-se spre scări, după ce trase zăvorul, ca să nu mai poată intra nimeni.

— Cine ești d-ta? — întrebă doctorul pe vizitator, în vreme ce-și punea paltonul. — Cum te chiamă și unde stai?

— Sunt vânător, și de multă vreme sunt în serviciul unui nobil, dar familia mea stă prin apropiere. Am venit în vizită și l-am găsit pe fratele meu greu bolnav! Poate că în vreme ce noi vorbim, el își dă sufletul....

Omul acesta păreă cam ciudat doctorului Schulze. Lămuririle sale erau atât de vagi! Se hotărî să-l mai descoase.

— Știi, dragul meu — spuse doctorul — drumul e cam primejdios. Dela o vreme se tot vorbește de Ettore! De aceea n'aș vrea să mă duc cu un străin.

Spune-mi numele și adresa, apoi du-te liniștit acasă și eu vin peste un sfert de ceas!

— Fratele meu nu va putea rezista atât de mult! — spuse străinul, uitându-se la doctor cu o privire înțepătoare și rece. Trebuie să veniți cu mine, chiar acuma!

— Trebuie? Vrei să mă iei cu forța?

— Da, cu forța! — strigă în clipa aceea un alt glas și doctorul văzu în fața sa țevile a două revolvere.

— Nicio vorbă! — strigă necunoscutul, care ținea armele. — Dacă nu ne urmezi te împușcăm,

doctore! Dacă te supui, nu ți se va întâmpla nimic! Îți jurăm!

Dacă doctorul Schulze ar fi ascultat de prima sa pornire, s'ar fi aruncat asupra celor doi străini și ar fi încins cu dânșii o luptă pe viață și pe moarte. Dar ultimele cuvinte ale necunoscutului îl liniștiră. Fără să vrea, el se apropiă de masă și primul lui

gând fu să-şi apere cartea preţioasă a lui Electrus. Puse mâna pe ea şi zise:

— Dacă vreţi să mă prădaţi, luaţi-mi banii pe cari îi am la mine, dar lăsaţi-mi cărţile şi hârtiile!

— Domnule, n'am venit să te prădăm — răspunse acela dintre străini care intrase primul; — dacă ar fi fost să râvnim la punga d-tale, am fi intrat pe altă cale în această casă. Aşa dar, fii fără grijă, căci nu-ţi vom lua nimic; dimpotrivă, pentru oboseala d-tale îţi vom plăti bine.

— E vorba deci de un bolnav? — întrebă doctorul Schulze, care se reculese.

— De un bolnav care se află în ghiarele morţii, domnule doctor!

— Dar de ce aţi intrat în casa mea ca nişte hoţi, şi de ce mă luaţi cu forţa? Doar nu e o crimă să chemi doctorul la un bolnav?

— Domnule doctor, am fost nevoiţi să recurgem la acest mijloc — răspunse străinul — pentru că trebuie să ne asigurăm că veţi merge cu noi.

— Şi de ce să nu merg?

— Pentru că drumul spre bolnavul nostru e foarte lung şi greu.

— Dar bine, omule, de câte ori urc munţii ca să vin în ajutorul unui bolnav ,chiar dacă ştiu bine că nu voiu fi răsplătit pentru munca mea! Aşa dar acesta nu e un motiv ca să mă ameninţaţi cu revolverele. Vorbiţi-mi deschis, căci numai astfel ne vom înţelege. Dacă aş vrea, aş putea deschide fereastra să strig şi atunci veţi fi arestaţi şi daşi la închisoare.

— Dacă-mi dai voie să-ţi dau un sfat, domnule doctor — răspunse străinul, mângâindu-şi barba blondă, — ţi-aşi spune să nu faci această încercare, căci în clipa când vei deschide fereastra, te voiu culca la pământ. Ajutorul va veni prea târziu.

Doctorul Schulze dădu din cap.

— Aşa dar, — ajunse el — v'aş ruga să-mi co-

municați, la ce servește misterul acesta? Nu cumva îmi întindeți vreo cursă?

— Cu ce scop, domnule doctor? Dacă am fi dorit banii d-tale, i-am fi avut de mult. Nu, nu, îți repet înc'odată și jur că e vorba de un bolnav de malarie; boala a atins ultimul grad și starea pacientului e foarte gravă.

— Atunci într'adevăr are nevoie de un medic, — răspunse Schulze — și sunt gata să vă urmez, dacă-mi spuneți numele lui.

— Domnule doctor, numele îl vei afla mai târziu.

— Așa dar, îmi ascundeți numele lui pentru moment?

— Da! — izbucniră deodată cei doi străini.

— Ei bine — spuse doctorul, cu hotărâre, — atunci nu mă duc în ruptul capului. Nu obișnuiesc să consult pacienți, ale căror nume nu le cunosc.

— Domnule doctor, te-ai gândit bine? — întrebă străinul cu barba blondă.

— E ultimul meu cuvânt!

— Atunci ne vom spune și noi cuvântul nostru! — strigă străinul și se năpusti asupra doctorului, îl apucă de piept și-l aruncă pe un scaun.

— Inapoi! — se auzi, în clipa aceea un glas și dinapoia scheletului se ivi o figură impunătoare. — Inapoi, nenorociților, ce faceți?

Era cardinalul Toselli, care nu mai putea răbda să stea în ascunzătoarea lui și era hotărât să vie în ajutorul tânărului său prieten, chiar dacă ar fi plătit cu viața lui.

Figura cardinalului, haina lui solemnă, crucea ce o purta pe piept, impresionară pe cei doi străini. Ei dădură drumul doctorului și făcură un pas înapoi.

— La o parte, nenorociților! — strigă cardinalul Toselli. — Plecați și vă făgăduim că nu vom căuta să aflăm nici numele vostru, nici al omului din ordinul căruia ați venit aici. Vom renunța să aducem

la cunoștința autorităților fapta voastră, dar vă cerem să părăsiți imediat casa asta!

— Vă înșelați — zise unul din cei doi străini, — nu plecăm de aici înainte de a ne fi îndeplinit misiunea. Doctorul Schulze va trebui să ne însoțească, chiar fără voia lui, și ca să nu trimiteți poliția pe urmele noastre, veți merge pe drumul, pe care vi-l vom arăta noi.

— Nerușinaților! Nu vedeți cine sunt?

— Vedem că sunteți un prelat.

— Eu sunt cardinalul Toselli!

— Chiar dacă ați fi Sfântul Părinte, și tot nu ne-am da înapoi în clipa asta, — fu răspunsul străinului. — Avem cel mai mare respect pentru rangul dv., ne închinăm în fața simbolului pe care-l purtați pe piept, dar aici e vorba de viața unui om, care ne este foarte scump. Așa dar, vă rugăm să vă pregătiți de drum, căci n'avem timp de pierdut.

— Și dacă refuzăm? — strigă Toselli.

— Atunci, veți trage consecințele!

Cei doi străini își îndreptară revolverele, unul asupra doctorului iar celălalt asupra cardinalului; așa cum aceștia din urmă nu aveau nicio armă, văzură că trebuie să se supuie voinței celor doi străini. Ei nu se îndoiau că au în fața lor niște tâlhari.

— Ascultați-mă, domnilor! — zise străinul blond — și vă rog să dați crezare fiecărui cuvânt pe care vi-l spun. Veți merge cu noi și veți face un drum cam anevoios. Dar ne vom da toată silința ca să vi-l ușurăm. Domnule doctor, nu-ți cerem altceva decât să dai ajutorul d-tale bolnavului pe care-l vei vizita și să-l salvezi dela moarte. Dacă nu va fi posibil, Eminența Sa cardinalul va fi atât de bun să împărtășească pe muribund.

Toselli făcu un gest involuntar. Dar în clipa aceea străinul ridică revolverul și cardinalul își plecă mâna.

— Dar orice s'ar întâmpla, dacă bolnavul nos-

tru se însănătoşeşte sau moare, dacă-i ajută doctorul sau preotul, mâine dimineaţă veţi fi din nou la Saint Etienne; asta v'o jur pe crucea de pe pieptul cardinalului, vă dau cuvântul meu de...

Străinul se opri şi tăcu o vreme, cam încurcat.

— Domnule doctor — spuse cardinalul — cred că trebuie să ne supunem, căci n'avem încotro. De altfel, după spusele acestor oameni, e vorba de un bolnav, care are nevoie de un doctor şi poate chiar de un preot. Eu sunt hotărât să-i urmez, e datoria mea sfântă să ajut pe un muribund.

— Şi eu sunt hotărât, — zise doctorul Schulze — să-l vizitez pe ciudatul meu pacient. Plecăm imediat.

— Vă mulţumesc, domnilor — spuse străinul cel blond. — Fireşte că pe străzile din Saint Etienne vom merge cât mai liniştiţi; mai târziu veţi putea vorbi între dv., nestânjeniţi. Dar înainte de plecare, trebuie să facem o mică ceremonie, pe care Eminenţa Sa va binevoi s'o conducă.

— O ceremonie? — întrebă cardinalul, surprins.

— Da, Eminenţă, trebuie să ne juraţi că veţi păstra o tăcere desăvârşită despre tot ce veţi auzi sau vedea în noaptea asta; trebuie să depuneţi un jurământ solemn că nu veţi vorbi cu nimeni despre vizita aceasta nocturnă. Vedeţi, domnii mei, am toată încrederea în dv. şi sunt convins că nu veţi călca jurământul dat.

— Dacă voiu jura — răspunse cardinalul, e sfânt. Dar n'aţi putea să renunţaţi?...

— Nu, vă rog, Eminenţă, juraţi, ridicaţi crucea care străluceşte pe pieptul dv. şi repetaţi, cuvânt cu cuvânt, ceeace voiu spune eu.

Toselli înţelese că în situaţia în care se află, trebuie să facă orice-i vor cere cei doi oameni. Îşi scoase crucea şi, ridicând-o deasupra capului, zise:

— Sunt gata!

— Ei bine, spune-ţi după mine — zise străinul, scoţându-şi pălăria. „Jur că voiu păstra o tăcere mormântală cu privire la tot ce-am văzut şi voiu vedea în noaptea asta, că nu voiu trăda pe acela, la care sunt condus, oricine ar fi el!"

— Jur! — spuse cardinalul, care repetase fiecare cuvânt.

— Făgăduiesc prin jurământ solemn! — spuse şi Schulze.

— Vă mulţumesc, domnii mei — zise străinul, înclinându-se — acuma putem pleca! Domnule doctor, ar fi bine să vă puneţi paltonul, căci acolo unde vă conducem, e mai rece decât aici.

Doctorul îşi puse paltonul, iar cardinalul îl îmbrăcase mai înainte.

— Aşa dar, să mergem! — spuse străinul. — Nu, domnule doctor, nu stingeţi lampa, e mai bine ca oamenii din Saint Etienne să creadă că sunteţi acasă.

— O clipă! Vreau numai să ascund cartea de pe masă.

Doctorul îşi ascunse cartea în sertarul biroului cei patru bărbaţi coborâră scările şi ieşiră în stradă. Noaptea era întunecoasă şi străzile din Saint Etienne erau aproape pustii. Cei patru trecură repede şi-şi ascunseră feţele în gulerile paltoanelor.

Saint Etienne rămase în urma lor. Străinul blond, care servea de călăuză, aprinse felinarul şi spuse însoţitorilor săi:

— Urmaţi-mă, urcăm în munţi!

CAP. 80

Leacul misterios

Drumul era greu şi după ce urcară vreun sfert de ceas, cardinalul se plânse că e obosit.

— Vă voiu ajuta — spuse străinul cu barba blondă, care nu era altul decât amicul nostru La-

motier. — Puneți, vă rog, brațul pe umărul meu și sprijiniți-vă.

Cardinalul urmă invitația și se lăsă purtat de Lamotier pe drumul ce urca în munți. Doctorul Schulze păși în urmă, alături de Neuville.

— Sunt o povară grea, — spuse cardinalul Toselli, după o vreme.

— De loc, Eminență — răspunse tânărul francez, — sunt foarte mândru, că am prilejul să sprijin pe un prinț al bisericei.

Acest răspuns plăcu prelatului, care intră în vorbă cu tânărul de lângă el. Și cât de mare îi fu surprinderea când văzu că are în fața lui un adevărat intelectual.

Vorbiră despre privelișt.le din jurul lor, despre situația pitorească a munților, care se ridica în amfiteatru și se înălța apoi, spre cer, parc'ar fi un uriaș care se joacă cu stâncile. Lamotier spuse că peisagiul acesta îi amintește de Pirinei, apoi vorbi despre Franța, Spania și alte țări. Discuta cu atâta pricepere încât cardinalul era cu desăvârșire uimit.

— Cine ești? domnul meu — exclamă Toselli, când poposiră pentru o clipă lângă un copac.

— Sunt un om pe care destinul îl mână din loc în loc și care nu s'a gândit niciodată că va avea plăcerea să fie atât de aproape de Eminența Voastră. Admit că locul pe care-l ocup acuma nu e tocmai potrivit, dar Eminența Voastră va fi de acord că datoria fiecăruia este să stea la postul pe care soarta i-l hărăzește. Cred că nu făptuiesc nicio crimă, dacă-l duc pe doctorul și pe dv. la un om, care are absolută nevoie de ajutor, pentru trup și pentru suflet.

— Spune-mi atunci deschis, ne duceți chiar la un bolnav?

— La un om bolnav la trup și adânc rănit în suflet.

— Ca să ne încredințați de aceasta, ați fi putut întrebuința mai puțină violență — spuse prelatul.

— Cred că nici Egizio Ettore nu s'ar fi purtat mai rău cu noi. Dar poate că n'ai auzit încă de acest faimos brigand?

— O, am auzit, ni s'a spus că e un om foarte primejdios.

— Aşa e — spuse cardinalul — faptele sale dovedesc cu prisosinţă aceasta, totuşi, eu îl cunosc personal pe Ettore, l-am întâlnit odată, am avut de aface cu el şi pot să te încredinţez că, deşi a păcătuit poate mult, dar e un om, care-mi e mai drag decât mulţi alţii cari vin zilnic la biserică şi se închină cu smerenie.

— Eminenţă, asta o spuneţi dv. un servitor al Domnului?

— Dragul meu — urmă cardinalul, cu vocea blândă, — noi preoţii nu iubim chiar pe toţi acei cari vin la biserică, nu ne uităm în cartea de rugăciuni a oamenilor, ca să ne încredinţăm dacă a rămas neatinsă sau e citită mult, — noi ne uităm în sufletele lor, căci sufletul omului e o carte deschisă, în care suntem obişnuiţi să citim.

— Şi ce aţi citit în sufletul lui Egizio Ettore?

— Lucruri ce desvinovăţesc şi iartă faptele sale — răspunse Toselli. — A fost urmărit şi gonit, dar până şi animalul prigonit se întoarce câteodată împotriva vânătorului, ca să-l înfrunte. Egizio Ettore nu e un brigand, nu e un bandit ordinar, el a crezut dar că are dreptul să poarte război împotriva societăţii omeneşti. E o idee falşă, o rătăcire, şi atâta tot. E rău numai că o duce până la nebunie, asta se vede în răzbunarea grozavă a lui Ettore împotriva lui Amedeo Feruccio, preşedintele tribunalului din Bonifacio. Cred că ai auzit?

Cereţi mâine fascicola, 82-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Lamotier dădu din cap, şi amândoi îşi urmară drumul în tăcere. Doctorul Schulze începuse şi el o discuţie cu Neuville şi-şi dădu seama că are de afăce cu un om distins. Astfel ei ajunseră până aproape de creştetul Fontanellei şi ruina se ivise în faţa lor.

— Staţi! — strigă deodată Lamotier, apoi se adresă către cardinal şi doctor, cari tresăriră auzind strigătul lui.

— Domnilor — spuse el — până aici v'am condus fără să luăm vreo măsură, dar acuma ne veţi îngădui să vă legăm la ochi.

— Suntem în mâinile voastre şi trebuie să ne supunem! — spuse cardinalul.

Lamotier scoase din buzunar două batiste negre de mătase şi-i legă la ochi pe cei doi străini. Apoi, fiecare luă de mână pe însoţitorul său şi trecură peste un dâmb care se afla în faţa ruinelor.

Tric-Trac le ieşi în întâmpinare.

— Ce e nou? — întrebă Lamotier, de cum îl văzu.

— Rău, foarte rău — răspunse Tric-Trac. Aiurează într'una, mereu strigă numele ei, ştiţi al Letiţiei. Dar văd că stăpânul meu a făcut foarte bine, că a adus în afară de doctor şi un gropar.

— Taci, prostule, — îi şopti Neuville, dându-i un ghiont.

— Mi se pare că ne aflăm într'un loc închis, — spuse Toselli, când fu condus înăuntru. — Aşa dar am ajuns?

— Am ajuns — răspunse Lamotier — încă un minut şi vă vom deslega.

Deschise uşa care dădea în încăperea unde se afla brigandul. Egizio Ettore stătea întins în culcuşul, pe care Hector Gardane îl făcuse din toate pernele şi păturile pe care le găsise, faţa lui era supţă, se chinuia să respire şi în clipa în care cei doi prieteni întrară, însoţiţi de doctor şi de prelat, Ettore strigă:

— Ingropaţi-mă aici pe creştetul Fontanellei. Aici am strâns-o pentru întâia dată, în braţele mele, aici mi-a spus ea că mă iubeşte! Să nu-mi puneţi cruce, nici piatră la căpătâiu, dar săditi pe groapa mea viorele cu numele ei, iar leşul meu le va hrăni.

Baronul Lamberg şi Hector Gardane, se ridicară, salutând cu respect pe cei doi străini.

— Prieteni, nu vă întristaţi, aducem ajutor — strigă Lamotier. — Va trăi, trebuie să trăiască. Acuma vom deslega ochii acestor domni!

Lamotier şi Neuville scoaseră batistele, iar Toselli şi doctorul Schulze se uitară înmărmuriţi în jurul lor. După o clipă, interesul lor fu atras de un bărbat frumos cu părul negru, cârlionţat, care stătea întins în culcuş şi respira cu greu.

Doctorul aruncă o singură privire şi-şi dădu seama că omul acesta e bolnav greu; aşa dar, el nu fusese înşelat în această privinţă, fusese adus

la căpătâiul unui om care avea absolută nevoie de ajutor, care mai putea fi salvat.

— Acuma nu mai e niciun secret — zise Lamotier — acuma vă voiu deslega enigma, v'am condus pe creştetul muntelui Fontanella, v'am adus în încăperea asta, care e un refugiu, ca să ajutaţi pe un om, care e vestit în toată lumea, dar care nu trăieşte în mijlocul ei. Încă nu bănuiţi cine-i? Nenorocitul din faţa dv. care se află pe marginea mormântului şi pe care trebuie să-l ajutaţi, e urgisit de toţi, şi ar fi rămas singur şi părăsit, dacă n'am fi noi alături de el, dacă nu ne-am fi unit cu dânsul din propria noastră voinţă.

Omul acesta a păcătuit, a făcut unele fapte ce nu sunt în armonie cu legile omeneşti şi divine, dar noi, cari îl cunoaştem foarte bine, noi ştim că are o inimă nobilă, şi am putea povesti unele fapte, cu cari nu se poate mândri niciun alt om. Să vă spun numele lui, să rostesc numele care vă va umple, poate, de groază! Dar fiţi pe pace, niciun om care a venit la el cu gânduri bune, care i-a făcut un bine, fie cât de neînsemnat, nu se poate plânge că a fost răsplătit cu rău. Şi dacă n'ar sta întins în faţa dv. dacă n'ar fi scuturat de friguri, tot nu ar trebui să vă temeţi de el, deşi sunteţi lângă patul lui... Egizio Ettore!

— Am bănuit eu! — exclamă doctorul Schulze.

— Am ştiut — spuse cardinalul, cu glas tare — da, acesta e Egizio Ettore, nenorocitul care m'a pândit pe drumul spre Fontanella. La început a vrut să mă omoare, dar apoi ne-am împrietenit şi ne-am despărţit cu bine.

Ettore, să nu ai teamă, am venit să te ajutăm şi niciodată nu te vom trăda. Nici eu, nici tânărul meu prieten nu vom spune nimănui ce-am văzut şi auzit în noaptea asta; chiar dacă n'am fi legaţi de jurământul pe care l-am dat prietenului tău, ai putea fi liniştit, căci există ceva în sufletul o-

mului, ce nu poate fi înlăturat, și aceasta e mila față de măreția decăzută.

— Eminență — răspunse Egizio Ettore, care avea mintea limpede — nu sunt nici mare, nici decăzut; niciodată nu mi am închipuit să fiu altceva decât toți ceilalți oameni. Dar pentru toate păcatele pe cari le-am făcut, răspunderea o poartă alții, iar Judecătorul din ceruri, în fața căruia voiu sta în curând, știe că am luptat numai pentru libertatea mea. Nu sunt dintr'acei oameni, obișnuiți să poarte lanțuri și când mi-au fost puse, s'a deșteptat fiara din mine.

Dar destul! Dacă mă puteți ajuta, bine, dacă nu, să-mi spuneți deschis, căci Egizio Ettore e un om care știe să înfrunte moartea în liniște. Dar dacă v'ați obosit în zadar urcând până aici—ceeace mi-ar părea foarte rău, nu pentru mine, ci pentru dv.—atunci cardinalul va lua locul medicului. Există fapte ce-mi apasă sufletul și de care aș vrea să mă scutur. O spovedanie plină de căință mă va ușura, dar mai întâi, spune-mi, doctore, mai e vreo nădejde de scăpare?

Dacă doctorul Schulze ar fi vrut să răspundă la această întrebare, fără să consulte pe bolnav, ar fi spus, nu, căci pacientul avea înfățișarea unui condamnat la moarte.

— Trebuie mai întâi să te examinez — spuse doctorul — și te asigur că-ți voiu spune adevărul, fără înconjur.

— Atunci, poftim — spuse Ettore, și cu un gest voiu își desfăcu singur cămașa în dreptul pieptului.

Domnea o tăcere adâncă și solemnă, în vreme ce doctorul îl examina pe bolnav. Toți așteptau sentința pe care el trebuia s'o rostească.

— Grozav — spuse doctorul, îndreptându-se — Egizio Ettore, nu pot tăgădui că ești pe pragul morții.

— Am știut — spuse brigandul — sau mai bine

zis, simţeam că moartea mi-a pătruns în trup. In curând lumea va scăpa de Egizio Ettore, în curând toată Corsica va respira uşurată, mai ales acei cărora le-am jurat răzbunare cumplită. O, Dumnezeule! m'ai părăsit cu desăvârşire, mă laşi să mor, fără să mă răzbun împotriva acelora cari sunt duşmanii mei neîmpăcaţi, cari au păcătuit atât de greu faţă de mine! Să părăsesc lumea aceasta, fără să-mi fi îndeplinit opera de răzbunare?

— Taci! — spuse cardinalul — nu mai rosti astfel de cuvinte păgâne, eşti aproape de moarte şi trebuie să te gândeşti să te împaci cu Domnul.

Cardinalul vru să îngenunchieze lângă bolnav, dar doctorul Schulze îl opri.

— Incă n'am ajuns aşa departe, — spuse el. — Egizio Ettore, eşti greu bolnav, dar mai poţi fi salvat, trebuie să iei o doză puternică de chinină, preparată în mod special. Chinină amestecată cu arsenic, ca să curete sângele.

— Numai atât? — strigă Lamotier. — Atunci dau repede fuga la Saint Etienne şi-l voiu sili pe farmacist să prepare totul.

— Vei veni prea târziu — răspunse doctorul, — de ce nu mă lăsaţi să termin? Praful acesta îşi va face efectul dacă va fi luat până într'un ceas. Ca să ajungă cineva la Saint Etienne şi să se întoarcă, are nevoie de aproape trei ore şi în timpul acesta, bolnavul va fi un cadavru. Iartă-mă, Ettore, că vorbesc deschis, dar singur mi-ai cerut asta şi eu mi-am făcut numai datoria.

— Aşa e — răspunse brigandul, întinzând doctorului mâna sa rece ca ghiaţa, — primeşte această strângere de mână, iar răsplata pentru truda d-tale ţi-o va da unul din prietenii mei, chiar dacă mor. Nu te-ai obosit în zadar până aici. Egizio Ettore plăteşte chiar dacă a murit.

— Să nu vorbim despre asta — spuse doctorul — vreau numai să-ţi ajut.

— Sfinte Dumnezeule — izbucni baronul Lam-

berg — să nu fie cu putință să căpătăm leacul? E grozav ca un om să poată fi salvat și numai din cauza aceasta să fim împiedicați! Nu, nu, asta nu vreau, nu pot crede.

— Nici eu! — izbucni Neuville, — ah, dacă aș avea un cal, aș zbura la Saint Etienne, chiar cu riscul să-mi rup capul.

— Să lăsăm vorba de pomană — spuse Lamotier — trebuie să procurăm leacul și nu suntem în stare!

— Nu suntem în stare — spuse și doctorul. — Ați făcut o greșeală mare că nu mi-ați spus tot adevărul. Dacă mi-ați fi destăinuit că e vorba de Egizio Ettore, că se află pe creștetul Fontanellei, și e bolnav de malarie, aș fi luat cu mine cele trebuitoare.

— O, nenorocitul de mine, de ce n'am făcut-o! — strigă Lamotier. — Eu voiu purta vina morții lui Ettore! Niciodată nu mi-o voiu ierta, niciodată!

— Lasă Lamotier, nu fii copil — spuse Ettore — eu trebuie să mor, pentru că așa stă scris în cartea Destinului, a sunat ceasul meu și vreau să-l întâmpin fără teamă! Prea des am semănat moartea printre cei vii, ca să mă tem de ea. Ah! mă doare însă că nu mi-e dat s'o mai văd pe Letiția mea. Dacă ea ar fi lângă mine și mâna ei albă mi-ar mângâia fruntea, moartea ar fi pentru mine atât de dulce! O, vino, scumpa mea Letiția, numai o singură sărutare și mă voiu despărți cu bucurie de viața asta.

Ah! auziți cum cântă, îngerii coboară din ceruri, ca e în mijlocul lor.... Clopote, sunați, sunați, ha, ha! clopotul din Fontanella mă prohodește, clopotul, care poartă numele meu pentru vecie. Egizio Ettore se desparte de lumea asta.

— Aiurează! — spuse Lamotier, cu durere în glas. Și-a pierdut cunoștința!

— Cu atât mai bine pentru dânsul — spuse

doctorul. — Așa cel puțin nu va simți chinurile morții.

— Nu se mai poate face nimic? — întrebă Lamotier — gândește-te bine, doctore, nu mai există alt leac?

— Ceeace am spus, a fost după ce am chibzuit bine; dacă nu primește praful e pierdut. Nu va trece niciun ceas și va fi în lumea dreptilor!

— Să ne rugăm pentru el — spuse cardinalul și înbenunchie.

Ce tablou înduioșător! In încăperea aceasta de pe creștetul Fontanellei, bărbați în toată firea stăteau în genunchi în jurul prințului bisericii, iar pe pieptul acestuia strălucea crucea de aur, vrând parcă prin lumina ei să arate că Dumnezeu e cu dânșii. Iar omul ce sta întins, respira greu și adânc, pieptul lui tresălta din ce în ce mai repede.

— Peste puțin inima se va opri — șopti doctorul lui Nouville, care stătea în genunchi lângă el. — Se apropie sfârșitul.

Trecu un sfert de oră într'o tăcere desăvârșită, bolnavul se stingea văzând cu ochii, fața lui devenea din ce în ce mai schimbată, inima îi bătea încet de tot.

— Cât va mai rezista? — îl întrebă Lamotier pe doctor.

— Incă un sfert de oră — răspunse acesta, — sfârșitul vine mai repede decât credeam. Unde-l înmormântăm?

— Și-a exprimat singur dorința; aici pe creștetul Fontanellei, lângă cei trei pini.

— Și nimeni nu trebuie să afle unde a fost ultimul refugiu al lui Egizio Ettore?

— Nimeni, mai bine așa, Corsica va uita, dar poporul va pomeni mereu numele lui. Astfel, el va deveni o figură legendară, lumea va crede că mai trăiește și într'o zi va ieși din mormânt ca să fie alături de mulțime, care va scutura lanțurile ce o încătușează.

— Şi când te gândeşti — izbucni Neuville, cu turbare — că putea fi salvat...

— S'a făcut frig — spuse Tric-Trac — să pregătesc ceai?

Neuville îşi pregăti pumnul, dar se răzgândi, dată fiind situaţia solemnă. Cardinalul stătea în genunchi, cu mâinile împreunate, spre rugăciune. Deodată îşi ridică capul şi în ochii lui se oglindea o mirare nespusă.

— Cine cântă din orgă? — întrebă el.

— Ce fel de orgă? — întrebă Lamotier.

— N'auziţi? Trebuie să fie o orgă prin apropiere, aud foarte bine sunetele.

Toţi îşi încordară auzul şi îşi dădură seama că prelatul nu se înşelase. Prietenii se uitară unul la altul, căci nu înţelegeau de unde vin aceste sunete.

Să fie oare fantome? Da, trebuie să fie spirite, dar spirite bune, ce vroiau să-i cânte lui Ettore marşul funebru. Deodată orga se opri şi în locul ei se răspândi dangăt de clopot. Toţi fură cuprinşi de fiori, şi se apropiară unul de altul.

— De unde vin sunetele acestea de clopote? — întrebă cardinalul.

— Eminenţă, n'avem niciun clopot — răspunse Lamotier.

— Dar am auzit sunând, totuşi. Ce poate să fie?

— Clopote — izbucni în clipa aceea muribundul, ridicându-se în capul oaselor. — Clopote, auziţi dangătul lor, la altar, la altar!

— Aiurează — spuse doctorul Schulze. — E în agonie.

— Nu — răspunse Lamotier — ne-a poruncit să ne apropiem de altar, să ne rugăm poate pentru el şi dacă nimeni nu mă urmează, mă duc singur.

— Camarade — se auzi glasul lui Neuville — merg cu tine.

Cei doi bărbaţi ieşiră, baronul Lamberg îi urmă şi doctorul Schulze îi însoti şi el.

Abia ieşiră din odaie şi toţi scoaseră un strigăt de uimire. Zăriră o flacără mică şi albastră deasupra altarului, ce sălta din loc în loc, creştea şi se micşora, de parc'ar fi fost un licuriciu.

— Ce-i asta? — întrebă Lamotier cu glas înspăimântat. Nu-i lucru curat, la mijloc e vrăjitorie! Orga, clopotele, flacăra.

— Prietene, asta însemnează — răspunse baronul Lamberg, apucând mâna lui Lamotier şi strângând-o cu putere, — că avem de face cu o putere, care vine în ajutorul lui Egizio Ettore.

— Şi acolo, ce-i acolo? — întrebă doctorul Schulze. — Vedeţi pachetul acela alb?

Cei patru bărbaţi se năpustiră spre treptele altarului; dar în clipa aceea flacăra dispăru. Pe altar se afla un pachet legat atât de bine, parcă venea dintr'un magazin de primul rang.

— Ce să fie în pachetul ăsta? — spuseră cu toţii deodată. Ia să vedem!

— Da, să vedem, — spuse Lamotier, examinând pachetul pe care-l avea în mână. — Cred că cel mai bun lucru ar fi să-l desfacem.

— Da, să-l desfacem, spuseră ceilalţi.

Lamotier rupse hârtia, desfăcu sfoara şi atunci ieşi la iveală o cutiuţă.

— O cutie! Poartă o inscripţie! Ia să vedem ce stă scris.

Dar era întuneric şi atunci Lamotier, strigă:

— Faceţi lumină, aprindeţi torţele, repede, repede!

Dar până când Lamotier izbuti să aducă torţa, o lumină orbitoare fulgeră printre ruini, nimeni nu ştia de unde vine această lumină, care căzu pe cutia ce se afla în mâinile francezului. Atunci ei putură citi inscripţia tipărită cu litere vechi:

„Loacul pentru Egizio Ettore!"

O tăcere solemnă învălui încăperea, nimeni nu îndrăznea să spuie un cuvânt, toţi simţeau că stau în faţa unei puteri ascunse, pe care nu şi-o puteau

explica. Dar cel mai uimit era doctorul Schulze, care luă cutia din mâna lui Lamotier, o deschise şi-i cercetă conţinutul. Găsi douăsprezece prafuri şi când doctorul examină unul din ele, strigă cu glas tremurător:

— De asta avem nevoie, e praful care ne trebuie: chinină şi arsenic! E atât de fin cum niciun farmacist n'ar fi în stare să-l prepare.

— Să nu mai stăm la gânduri — zise Lamotier — trebuie să-l dăm lui Ettore cât mai repede.

Cu toţii dădură buzna în odaia bolnavului, unde cardinalul îi întâmpină cu mâinile ridicate.

— Cred că totul s'a sfârşit — spuse el — Ettore a scos un oftat şi stă ţeapăn.

— Ba nu, mai trăieşte — strigă doctorul, după ce duse mâna la inima brigandului. — Repede aduceţi puţină apă.

Tric-Trac aduse imediat apa cerută, doctorul Schulze turnă un praf şi întinse pacientului paharul. Acţiunea prafului fu atât de fulgerătoare, încât Ettore abia înghiţise medicamentul şi bătăile

inimii sale se înteţiră, iar sângele porni din nou prin artere.

După al doilea praf bolnavul începu să asude, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, până când sudoarea izbucni din toţi porii. Tânărul doctor dădu bolnavului un al treilea praf, şi strigă plin de bucurie:

— Bolnavul doarme, acuma, domnilor, e salvat!

— Salvat! — rosti solemn cardinalul — lăudat fie Domnul.

— Salvat, exclamară cei trei francezi şi Hector Gardane.

— Misiunea mea s'a terminat! — spuse doctorul Schulze — acuma pot să plec. Bolnavul se va vindeca.

Afară se crăpa de ziuă, zorile înconjurară cu lumina lor tremurătoare creştetul muntelui şi se lăsau încet la vale.

— Da, să mergem — spuse cardinalul — şi vă repetăm înc'odată, domnii mei, fiţi siguri că nu vom scoate un cuvânt.

— Să vă conducem? — întrebă Hector Gardane.

— Rămâneţi lângă bolnav, are nevoie de voi toţi...

— Încă ceva — spuse Lamotier — Ettore a poruncit să plătim onorariul medicului. Vă rog, domnule doctor, primiţi punga asta, care e o mică dovadă a recunoştinţei noastre. Aţi salvat o viaţă de om şi asta nici nu se poate preţui.

— Nu-mi răpiţi mulţumirea că am adus un serviciu lui Egizio Ettore — spuse doctorul Schulze. Dar dacă vreţi să-mi daţi o amintire a acestei nopţi v'aşi ruga să-mi dăruiţi cutia în care au fost prafurile. Pentru mine, asta va fi însă o amintire scumpă.

— Poftim — zise Lamotier, şi întinse doctorului cutia, care purta inscripţia ciudată.

— Îţi mulţumesc — spuse doctorul Schulze,

punând-o în buzunarul paltonului său. — Va fi pentru mine o amintire veşnică.

Apoi strânse mâna celor trei francezi, îşi luă rămas bun dela Gardane şi dela Tric-Trac.

— Păcat, domnilor, că plecaţi — spuse Tric-Trac după ce se ploconi adânc în faţa doctorului şi a cardinalului. Nu vreţi să luaţi cu noi o mică gustare?

— Mulţumim — răspunse cardinalul — vom dejuna la Saint Etienne.

— Dar nu mai bine ca la noi — răspunse Tric-Trac — de altfel vă doresc poftă bună!

Când Toselli şi doctorul porniră la drum coborând în vale, cardinalul spuse însoţitorului său:

— Doctore, ţi-ai făcut datoria în noaptea asta, dar eu nu, căci pe câtă vreme d-tai ai salvat trupul lui Ettore, mie nu mi-a fost hărăzit norocul să aduc sufletului său aceiaşi binefacere. Şi n'am avut dorinţă mai puternică decât aceea, ca omul acesta să se lase de viaţa blestemată pe care o duce. Nu puteam să-i vorbesc precum am dorit, căci ar fi trebuit să-i pun prea multe întrebări şi nici n'ar fi dat ascultare vorbelor mele, dar crede-mă că există un mijloc care l-ar putea scoate pe Ettore din viaţa pe care a dus-o până acuma, există o persoană, la ale cărei rugăminţi el n'ar fi în stare să reziste.

— Şi cine-i acea persoană?

— Mama lui — răspunse cardinalul, cu glas hotărât.

— Mama lui? — întrebă doctorul, surprins — mi se pare că mama lui a murit. Da, da, chiar am trecut pe lângă mormântul ei, când am fost ultima dată la cimitirul din Saint Etienne.

— Aceea care zace acolo — răspunse cardinalul — trece numai drept mama lui. Brigandul acesta, la al cărui pat de suferinţă am stat, acest bandit, care e temut şi urât de toată lumea, e de origine nobilă. Şi ştii cine a fost tatăl lui? Doamne!

când îmi aduc aminte, lacrimile îmi vin în ochi! Tatăl lui a fost cel mai bun prieten al meu.

— Atunci trebuie să fi fost un om distins, — spuse doctorul Schulze.

— A fost un om în adevăratul înțeles al cuvântului, cum rar mai întâlnești — exclamă cardinalul.

— Dar el nu știe nimic despre originea sa?

— Ferească Dumnezeu, și deocamdată nici nu trebuie să afle.

— Tatăl lui a murit?

Cardinalul tăcu o clipă și se uită la doctorul Schulze. Apoi spuse:

— Nu știu dacă e mort. După lovitura teribilă pe care a primit-o, după o trădare josnică din partea aceleia pe care o iubea, nenorocitul acesta s'a ruinat, a decăzut și în ultima vreme trăia la Paris, unde aduna cârpe de prin gunoaie.

— Și nu l-ați căutat pe fostul dv. prieten?

— Ba am făcut-o, dar toate cercetările au fost zadarnice, căci el a dispărut fără urmă — a murit poate pe vreun morman de gunoiu, sau s'a înecat în Sena.

— Fie-i țărâna ușoară! — murmură tânărul doctor. — Dar mama lui Ettore?

— Trăiește, trăiește în pocăință și mereu îmi cere să-i mijlocesc o întrevedere cu fiul ei. Până acuma i-am refuzat această dorință, dar după ce l-am văzut iar, ar fi cu putință să-l duc la mama lui. Din nefericire, mă leagă jurământul pe care l-am făcut amândoi, să nu trădăm nimănui refugiul lui Ettore, așa că nu pot spune mamei sale unde-l poate găsi.

Cei doi bărbați ajunseră între timp la poalele Fontanellei și se îndreptară spre casa doctorului Schulze.

— Eminență — spuse atunci medicul german — nu trebuie să plecați fără să luați dejunul la mine și dacă nu va fi chiar atât de bun ca acela pe

care nî l-au oferit briganzii, va trebui să priviți cu îngăduință gospodăria mea modestă.

Cardinalul primi invitația, nu trecu mult și ședeau față în față, la o masă curată, iar bătrâna Rosita aduse mâncarea.

După dejun își aprinseră țigările și convorbirea lor se roti iar în jurul subiectului care-i interesa pe amândoi, adică Electrus.

— Vezi, dragă prietene — spuse cardinalul — cât de ușor se poate ascunde un om când vrea să nu fie găsit. Cel mai bun exemplu e chiar Egizio Ettore. Brigandul e căutat în toată Corsica, în toată Franța, mai ales dela asasinarea lui Amedeo Feruccio, iar dânsul șade pe vârful Fontanellei și niciun om nu bănuiește.

Si dacă ne gândim la Electrus, îmi dau seama cât de ușor, izbutește acest om să se ferească de privirile semenilor săi. Cine știe unde se află cuibul din care magicianul aruncă fulgerele minții sale, am fost poate aproape de el, am trecut poate pe lângă acest cuib.

Dar acuma vreau să plec, afaceri importante mă cheamă la Roma. Rămâi cu bine, doctore și nu înceta cu cercetările, ca să dai de urma acestui misterios personaj.

— Voiu face tot ce-mi va fi cu putință — spuse tânărul doctor — dar mă îndoiesc de izbândă. Rămân, totuși, la Saint Etienne de asta puteți fi sigur, Eminență.

— Îți mulțumesc în numele societății noastre secrete și te rog să păzești ca ochii din cap cartea saptea pe care ți-am încredințat-o!

Cereți mâine fascicola 83-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Se află într'un sertar secret al biroului meu, îl încredinţă tânărul doctor. Vedeţi, Eminenţă, port cheia la mine.

Doctorul Schulze se ridicase, se apropiă de birou şi trase un sertar, în care se afla cartea legată în piele de porc.

— Şi aici voiu păstra şi cutia ciudată, în care am găsit praful salvator.

Schulze luă paltonul, scoase cutia şi cei doi barbaţi o examinară din nou si recitiră inscripţia ce se afla pe ea.

— Este şi rămâne o enigmă — spuse tânărul medic — cum a ajuns cutia asta pe altarul din bisericuţă, dar eu presupun că unul din oamenii lui Ettore a pus-o acolo, ca să facă impresie mai mare asupra lui, ca să-l sugestioneze, cum spunem noi, medicii.

— Chiar dacă ar fi aşa — spuse cardinalul — praful care era într'însa a salvat viaţa lui Ettore.

Între timp, doctorul Wolfgang Schulze deschisese cutia și strigă înmărmurit:

— Mai este un praf, al treisprezecelea, căci am numărat foarte bine cele douăsprezece pe cari le-am lăsat lui Ettore. Uitați-vă, Eminență, are același conținut ca și celelalte prafuri.

Cu aceste cuvinte, tânărul doctor desfăcu hârtia și în clipa următoare scoase un strigăt de uimire. Căci hârtia aceasta nu conținea niciun praf, ci era tipărită pe o parte, chiar cu aceleași litere, cu care era imprimată și cartea lui Electrus. Dar nici literile, nici hârtia, nu uimiră pe cei doi bărbați, ci conținutul care era tipărit pe ea și care suna astfel:

„Viitorul volum din opera lui „Electrus" apare la 24 Decembrie a. c. și va putea fi găsit la Berlin, lângă statuia lui Schiller.

Editorul".

Cei doi prieteni rămaseră înlemniți câteva clipe până când cardinalul exclamă:

— Aceasta depășește hotarele minței omenești. Imi vine să cred că ne aflăm în fața unei taine divine.

CAP. 81

Printre vagabonzi

Când Letiția se trezi din amorțeală crezu că visează. Se afla într'o trăsură mare de tot al cărei interior părea o casă bună de locuit. Erau câteva încăperi și Letiția se trezi într'o odăiță, unde lumina intra printr'o ferestruică. Ea dormea într'un pat curat și destul de larg.

In afară de pat, mai era în încăpere un scaun și o măsuță, aceasta era toată mobila pe care o vedea. Letiția încercă să-și dea seama ce s'a petrecut cu ea în ultimul timp. Căzuse în mâinile

contelui Robert de Paris și ale prietenei necredincioase, care ajutase la răpirea ei. Și acuma? Sfinte Dumnezeule, acuma se afla într'o închisoare, în care o aruncaseră cei doi criminali, într'o celulă, care avea o fereastră zăbrelită. Ușa trebuia să fie bine încuiată!

Letiția sări din pat și se apropie de ușă. Presimțirea n'o înșelase, ușa era încuiată.

Dar nu era la închisoare, căci ea simțea că încăperea în care se afla, se mișca odată cu dânsa. Letiția se apropiă de fereastră și se uită la priveliștea de afară. Zări un copac, acesta dispăru, în locul lui se ivi un tufiș, apoi trecu pe lângă o livadă, care se afla pe marginea șoselei.

Nu mai era nicio îndoială, se afla într'o trăsură.

Lacrimi fierbinți izvorau din ochii fetei, când își dădu seama unde se află. Simțea că se îndepărtează din ce în ce mai mult de acela, căruia aparținea inima ei — de Egizio Ettore.

— De ce plâng? — își spuse Letiția, ștergându-și lacrimile, — nu mi-e tot una ce se va întâmpla cu mine? Am pierdut singura fericire a vieței mele, l-am pierdut pe Egizio Ettore, acuma, fie ce-o fi! Nu-l voiu mai vedea niciodată. Da, Robert de Paris va avea grija să nu-l mai găsesc pe Egizio al meu. Sunt în mâinile sale și el nu iartă!

Se simți mai liniștită când se văzu îmbrăcată în patul ei. Aceasta era o dovadă că în tot timpul somnului, nimeni nu se atinsese de ea.

— Dar aș vrea să știu cum am ajuns în trăsura asta? Cine și-a luat dreptul să mă ție aici cu forța?

Se apropie de ușă și bătu cu amândouă mâinile. După câteva clipe, ușa se deschise și Letiția șovăi, căci văzu în fața ei o figură, ce părea din alte lumi. Era un om uriaș, îmbrăcat în haine pestrițe.

— Ce poruncește tânăra mea stăpână? — o întrebă dânsul, respectuos.

— Ce poruncesc? — răspunse Letiția — o, n'am ce porunci, pentru că sunt o prizonieră!

— Prizonieră! Da de unde! Aici nu există prizonieri! Formăm oarecum o republică! Dar voiu da de veste președintelui nostru — adică directorului — că ai deschis frumoșii ochi și că dorești să-i vorbești!

Letiția nu înțelegea nimic din cele ce-i spunea uriașul. Președinte, director, ce se întâmplase? Nu mai era în mâinile lui Robert de Paris? O rază de speranță pătrunse în sufletul ei.

— Iar în ceeace mă privește pe mine — continuă uriașul — mă numesc Abdallah, și directorul Smith m'a pus în serviciul d-tale. Poți avea toată încrederea în mine, deoarece eu sunt o fire foarte blândă, dar când sunt atâțat, deviu grozav. Precum văd, însă, nu cred să-mi faci vreun rău.

— Doamne! ce rău să-ți fac eu, ești doar de două ori mai mare decât mine!

— Tocmai asta-i nenorocirea — spuse uriașul,

cu atâta melancolie încât Letiția râse, cu toată situația în care se afla. Vezi bine, toată lumea se uită la mine ca la o dihanie; Mirabella, pitica, e răsfățată de toată lumea, e tratată ca un obiect fragil, ce nu poate fi atins, pe când eu, nu, nu vreau să mă plâng, dar te vei convinge, că mi se face o nedreptate. Dar să lăsăm asta! Să spun directorului că dorești să-i vorbești?

— Da, dacă aș ști cel puțin despre cine e vorba? — spuse Letiția, — lămurește-mă unde mă aflu, cum am ajuns aici și încotro mă duceți?

— Da, da, nu știți, făcu Abdallah, scărpinându-se la ceafă, da, te afli în trăsura directorului Smith, un american, proprietarul unei bărăci cu minuni, căci avem numai monștrii, rarități, oameni cari sunt sau prea mărunți sau prea mari, cari mănâncă foc sau fac drăcii numai să-și câștige pâinea. Acuma ne aflăm în apropiere de frumosul oraș Florența și ai dormit trei zile de-arândul.

— Trei zile! — exclamă Letiția — dar e cu neputință!

— Da, și eu m'am mirat — răspunse Abdallah, cu naivitate, cum poate dormi cineva atâta timp, dar îți pot dovedi că sunt trei zile și șapte ore, de când ești aici, chiar cu te-am dus în brațele mele, da în brațele astea.

Abdallah se retrase și Letiția rămase iar singură. Așa dar se afla într'o baracă cu minuni, și a fost adusă până la Florența. Da, totul trebuie să fie pus la cale de mâna lui Robert de Paris, care o vânduse, fără îndoială, directorului panoramei. Dar Smith nu putea s'o ție închisă, trebuia să-i dea drumul și atunci ea se va întoarce la Egizio Ettore.

Ușa se deschise și de astă dată apăru directorul Smith, cu trupul scund și gros îmbrăcat în halatul de catifea și cu fesul în cap.

— Ah, domnișoară, în sfârșit, v'ați trezit — strigă el, făcând o mutră foarte fericită. — Sunt încântat că v'ați însănătoșit. Dar dați-mi voie să mă

recomand: Smith, celebrul Smith, directorul companiei ambulante de artă, din care faceți parte și dv. și sper că ne vom înțelege, căci sunt cel mai bun om din lume.

— Domnule — spuse Letiția, înclinându-se ușor, — oricine ai fi, ai în fața d-tale o ființă nenorocită, care a fost răpită în împrejurări ciudate. Mă cheamă Letiția și sunt măritată.

— Chiar mă interesează să aflu cât mai multe despre dv., căci debutul d-tale trebuie anunțat cum se cuvine.

— Debutul meu! — izbucni Letiția — crezi că-ți voiu putea fi de folos? O, domnul meu, nu am nici una din însușirile ciudate, ce se pot admira în colecția d-tale.

— Totuși, posedați o însușire fără de pereche: sunteți frumoasă ca o Veneră!

Letiția se înroși, dar apoi izbucni plină de mânie:

— Domnule, frumusețea nu trebuie țintuită la stâlpul rușinei și frumusețea care se lasă vândută, nu mai e frumusețe. Am auzit că suntem în drum spre Florența și nu mă îndoiesc că în orașul acesta îmi veți reda libertatea. Și dacă veți încerca să mă reții cu forța, voiu recurge la orice mijloace ca să scap.

— Dar cine se gândește la asta, copila mea! — spuse americanul. — De ce te-aș reține cu forța? Am eu înfățișarea unuia care să pricinuiască neplăceri unei fete așa de tinere? Sunt un om de afaceri și trebuie să mă gândesc la câștig. De aceea am încheiat un contract cu fratele d-tale, după care ești angajată la mine pe timp de patru ani.

— Un contract... cu fratele meu?

— Firește, bărbatul acela, în societatea căruia te-am găsit în mijlocul șoselei.

— Ah, știu despre cine e vorba, omul acela nu e fratele, ci dușmanul meu. El e acela care m'a răpit, vorbești de Robert, contele de Paris!?

— Mie mi-a spus că-l cheamă altfel, şi dacă doreşti, îţi voi arăta contractul, pe care l-a iscălit. Incă nu eşti majoră şi deaceea el a tratat în numele d-tale. De altfel, nu vei avea de ce să te plângi la mine. Nu-ţi va lipsi nimic, şi-ţi voi da chiar şi o mică leafă; dar te voiu elibera abia după ce-mi voiu scoate banii pe cari i-am dat fratelui d-tale, şi la caz de nevoie, mă voiu adresa justiţiei, ca să nu ies păcălit din toată afacerea asta.

Letiţia înţelese că trebuie să se folosească de un şiretlic. Soarta a lovit-o de atâtea ori, încât îşi însuşise o viclenie, pe care n'o avea înainte. Nu putea face nimic cu forţa, căci directorul Smith avea mijloace la îndemână s'o silească şi numai viclenia putea s'o ajute să-şi recapete libertatea.

— Domnule — spuse Letiţia — văd că s'a făcut un târg ruşinos. Nu vreau să te învinovăţesc că te-ai pretat la el cu bună-ştiinţă, dimpotrivă, cred că ai fost păgubit. Dar omul care m'a vândut, — auzi bine ce-am spus: „m'a vândut", — e un criminal şi d-ta trebuie să mă ajuţi să-l trag la răspundere. Căci eu nu-ţi voiu ajuta cu nimic, te vei încredinţa că nu-ţi pot fi de niciun folos.

— Domnişoară, în privinţa asta cred că te înşeli — spuse directorul — o fiinţă frumoasă ca d-ta va încânta, desigur, publicul. Nu vei avea altceva de făcut decât să-ţi pui un costum atrăgător şi să te arăţi în faţa mulţimei curioase. Va fi un fel de tablou viu, vom da o lumină plină de efect şi fii sigură, domnişoară, că acest tablou va atrage lumea în baraca cu minuni. In ultimul timp, afacerile merg cam prost. De altfel, sunt dispus să scurtez contractul, dacă vei face tot ce te voiu ruga.

Domnişoară, vreau să-ţi fac următoarea propunere: Fratele d-tale, sau cine o fi, te-a angajat la mine pe timp de patru ani, dar nu i-am plătit toată suma, pe care trebuia s'o primească. Aşa dar, îţi propun să rămâi la mine până voiu scoate avansul pe care i l-am dat.

— Şi cât va ţine asta?

— O nimica toată, vreo trei luni. Santem în drum spre Paris şi cum ajungem acolo, vei fi liberă.

Ce putea să facă Letiţia? — Nu era oare cel mai cuminte lucru să primească propunerea, să se supuie, cel puţin de formă, condiţiilor directorului? Trei luni doar nu sunt o veşnicie, deşi Letiţia ştia că în fiece zi, în fiece oră, ea se va stinge de dor după Ettore, că va număra minutele până va putea fugi în braţele iubitului ei. Şi când vor trece aceste trei luni, directorul nu va mai putea s'o reţie, se va întoarce în munţii ei, la bărbatul iubit, dela care a fost răpită în cea mai frumoasă clipă a vieţei.

— Domnule director — spuse dânsa — sunt de acord cu propunerea d-tale. Rămân aici trei luni de zile, voiu face tot ce-mi va fi cu putinţă, dar după aceea contractul nostru va fi terminat şi voiu fi iar stăpână pe libertatea mea.

— Se înţelege dela sine — răspunse americanul — mă bucură că ne-am înţeles atât de repede. Ştiam că nu ne vom certa, căci, draga mea, eu n'am făcut nimănui vreun rău. Şi acuma, vino cu mine, însoţeşte-mă, vreau să te prezint colegilor d-tale.

El vru să-i întindă braţul, pe care ea-l respinse. Părăsi odaia împreună cu dânsul şi intră în altă încăpere, care servea de odaie de locuit şi sufragerie. Aici erau adunaţi artiştii directorului Smith, o societate foarte originală. Letiţia o văzu pe mica Mirabella, regina piticilor, care şedea în cutia ei de păpuşă şi-şi vopsea unghiile cu o periuţă minusculă.

Lângă regina piticilor stătea uriaşul Abdal'ah; acesta vorbea cu pitica, ce părea că-l ascultă cu plăcere. Restul „ansamblului" era format din doisprezece artişti.

Directorul recomandă pe noua sa artistă şi o

numai cu mândrie: „Letiția, Venera Corsîcei". In timpul dejunului, Madonna din Saint Etienne trebui să șadă lângă el.

Toți „artiștii" se așezaseră în jurul mesei și în curând se încinse o discuție vie. Numai un singur scaun, care se afla lângă Letiția, era neocupat.

— Unde-i Estrella? — întrebă deodată directorul, arătând spre scaunul gol. Abdallah, nu i-ai spus că masa e gata?

— Da, domnule director, dar...

— Se vede că iar plânge — îl întrerupse directorul — are să plângă atâta până când nu va mai face nici două parale. Dar trebuie s'o supraveghiez, căci n'am cu ce s'o înlocuiesc, nu mai găsesc încă un astfel de monstru!

— Despre cine vorbește? — se gândi Letiția.

Dar în clipa aceea ușa se deschise și în prag se ivi o figură, la a cărei vedere Letiția era să țipe de groază.

O fată cu forme minunate se apropie de masă, rochia simplă pe care o purta era în contrast față cu costumele pestrițe ale colegelor ei. Dar capul acestei ființe, amintea de un adevărat schelet, un adevărat cap de mort.

— „Fata cu cap de mort", — spuse directorul, ridicându-se și o conduse spre Letiția.

— Asta e Letiția, Venera Corsicei. Ha, ha, uitați-vă cu toții, vă puteți închipui un contrast mai izbitor? Publicul va înebuni de entuziasm când le voiu prezenta pe amândouă, „cel mai mare contrast al lumii". Da, banii vor curge grămadă. Copii, astăzi vom fi veseli, căci prevăd afaceri strălucite.

Vestea aceasta părea că nu face o impresie rea asupra artiștilor, cari deveniră mai veseli și mai sgomotoși, sufrageria se umplu de râset și larmă. Dejunul se termină și artiștii se retraseră.

— Domnișoară — se adresă atunci directorul Letiției — am uitat să-ți mai comunic ceva. Niciunul dintre artiștii mei nu trebuie să părăsească trăsu

fără voia mea, nici în timpul călătoriei, nici în timpul oprirei. Ţiu ca toţi subalternii mei să urmeze cu strictețe ordinele mele şi la caz de nevoie îi silesc să se conformeze, cu toate mijloacele pe cari le am la dispoziţie.

— Domnule director, mă voiu supune — răspunse Letiţia, şi se îndepărtă cu grabă, trecând printr'un gang îngust ce ducea în odaia ei. Dar când ajunse la uşă, auzi paşi în urmă, se întoarse şi zări pe fata cu cap de mort.

Letiţia se cutremură, deoarece era singură cu această fiinţă ciudată. Dar în clipa următoare, ea se convinse de bunele ei intenţii. Fata asta era o nenorocită vrednică de milă şi nu era în stare să facă vreun rău. Letiţia credea că monstrul se duce în odaia ei, dar fu nespus de surprinsă când o văzu că se apropie de ea şi-i cuprinde mâinile, cu patimă.

— O, domnişoară — exclamă pocitura — pari atât de bună!... De ce ai făcut asta, de ce ai primit să-ţi expui frumuseţea? Dar la ce să te mai întreb, se vede că ai fost mânată de nevoie să intri în slujba americanului... Da, împrejurările sunt mai tari decât omul, trebuie să ne supunem lor. Dar, te vei căi, Letiţia. Ţi-o jur, te vei căi mult că te-ai legat cu americanul, cu acest om care e în stare să facă orice pentru bani.

Letiţia vru să afle mai mult şi spuse nenorocitei cu vocea blândă:

— Draga mea; nu aici e locul unde să putem sta de vorbă. Te rog vino în odaia mea.

— Ai dreptate — răspunse fata cu cap de mort — putem fi spionate. Dar ce-mi pasă, ticălosul poate să mă înjure, mi-e tot una, căci de bătut, n'are să mă bată. A încercat o singură dată...

Letiţia o trase pe nenorocită în odaie, încuiă uşa, apoi îi şopti:

— Spuneai că directorul a încercat să te bată?

— Da, a încercat... Păzeşte-te de omul acesta,

cuvintele lui sunt dulci, dar sufletul lui e negru și josnic. Cine a căzut odată în mâinile sale, acela nu mai scapă, căci e bogat și are toate legile la dispoziție, pe când noi suntem săraci și fără apărare.

Letiția se cutremură, la auzul acestor cuvinte, dar se mângâie cu gândul că s'a angajat numai pe trei luni și după aceea el n'o va mai putea reține.

— Vine — șezi aici lângă mine, spuse ea cu glasul blând, făcându-i loc lângă dânsa pe marginea patului. — Și acuma povestește-mi de toate. Cum te cheamă?

— Estrella!

— Estrella! Ce nume frumos. Dar numele de familie?

— O, nu mă întreba — exclamă fata cu cap de mort și lacrimile îi umeziră ochii. — Am avut familie și am fost înconjurată de bogăție, lux și strălucire, dar soarta vitregă mi le-a răpit, m'a aruncat în lume și nu era destul că natura m'a pedepsit cu atâta cruzime, nu, am devenit orfană și numele mi-a fost pecetluit cu o rușine neștearsă.

— Rușine neștearsă! — strigă Letiția, uimită, — tu nu pari să fi făcut ceva, de care să-ți fie rușine.

— O, nu, eu nu, — spuse nenorocita. — Simt că cerul mi te-a trimis să am și eu un suflet mai apropiat; află deci, că eu am fost fiica celui mai bogat om din Corsica, a unui om pentru care aurul era o jucărie, în al cărui palat din Ajaccio se adunau toți bogătașii și fruntașii societății. Intr'o zi, tatăl meu a dispărut fără urmă, — se spune că a fost nevoit să fugă — și de atunci nu l-am mai văzut; dar după dispariția lui, toate afacerile s'au prăbușit, totul s'a ruinat și s'a dovedit pe urmă că tatăl meu s'a îmbogățit prin hoție, înșelăciune și fals. Au venit creditorii și ne-au luat totul, iar eu și cu biata mamă am căzut în mizeria cea mai neagră.

Auzînd povestea Estrellei, Letiția vârsa lacrimi de durere, o înlănțui cu brațele pe nenorocită și o strânse la pieptul ei.

— Da, Estrella, de azi înainte nu vei mai fi atât de singură și părăsită. Vrei să fii prietena mea?

— Nu pot primi prietenia ta — zise fata, plângând — căci fiica unui astfel de om trebuie să se ascundă în singurătate, să rămâie necunoscută și nimeni să nu afle numele ei. Și m'am hotărât să intru în trupa lui Smith, ca să asigur o existență mamei mele.

M'am angajat la americanul acesta, dar jertfa mea a fost zadarnică; când am venit acasă cu contractul care asigura mamei mele pâinea cea de toate zilele, pentru un an de zile, am găsit-o moartă.

— Îngrozitor! — exclamă Letiția, și se gândi că nu numai soarta ei e demnă de compătimire, și că mai sunt alți oameni, mult mai nenorociți ca dânsa.

— Din tot ce mi-ai povestit — răspunse Letiția, — văd că ai avut o purtare demnă și cinstită. Ai vrut să-ți îngrijești mama și pentru motivul acesta te iubesc ca pe o soră.

— Să n'o faci! — strigă Estrella, cu glas tremurător. — Trebuie să afli mai întâi numele tatălui meu și sunt sigură că apoi mă vei disprețui.

Când auzi numele, Letiția se cutremură de groază. De multe ori îl auzise dela Egizio, care-l rostise cu glasul înșufletit de cea mai cruntă răzbunare. Ea știa deasemenea de ce Fernando Hernez dispăruse din Ajaccio.

Nu fugise, ci Egizio Ettore îl închisese cu sila într'un castel singuratec, până când își pierdu mințile și deveni o fantomă, un nenorocit, care nu mai era în stare să facă rău nimănui.

Dar de ce să îngreuieze și mai mult inima sărmanei fete? De ce să-i atingă rana care părea cicatrizată? Nu voia să-i spuie, cu ce păcătuise tatăl ei împotriva lui Ettore

Nu, era mai bine să tacă și s'o lase pe Estrella să creadă că tatăl ei a fugit. Acuma, că știa cine e, Letiția se simțea obligată s'o apere pe biata fată și strângând-o în brațe, o sărută și spuse cu vocea înecată în lacrimi:

— Chiar dacă ai fi fost fata unui diavol, eu tot te voiu iubi! Lasă-mă să-ți fiu prietenă! Vom fi împreună, căci astfel e mai ușor să înduri suferința.

— Știu! — spuse Estrella — și adesea am dorit să capăt o prietenă. Mă simt atât de stingheră printre oamenii ăștia, pentru că niciunul nu are o inimă sinceră. Toți trăiesc numai pentru ziua de azi! Toți sunt creaturile directorului Smith! Ei fac numai ceeace-i place, numai ce dorește el! Există unul singur, în care putem avea încredere.

— Știu! — o întrerupse Letiția, — Abdallah nu-i așa?

— Da, e un om bun la suflet! — răspunse Estrella. Dar are un păcat mare, se mânie foarte repede, când e atâtat! Te-ai cutremura când l-ai vedea înfuriat.

— L-ai văzut vre-odată în starea asta? — o întrebă Letiția.

— Desigur! — răspunse Estrella — și a făcut-o pentru mine. Eram la Cartagena. Intr'o seară, după reprezentație, Abdallah m'a condus acasă. Directorul Smith făcea afaceri foarte bune cu mine. De obiceiu, directorul lua pentru mine o trăsură, care mă ducea acasă și mă scutea de privirile curioase ale trecătorilor.

De astădată, uitase să-mi ia trăsura. Abdallah îmi dădu brațul ca să mă conducă acasă. Abia făcurăm câțiva pași și furăm înconjurați de o mulțime care striga și urla. Deodată câteva glasuri strigară:

— Fata cu cap de mort! Monstrul sub chip de om! Acuma o putem vedea fără plată!

Eram înconjurați de atâta lume încât era cu

neputință să ne croim un drum. Ochii mei se umplură cu lacrimi, dar Abdallah se adresă celor din jur cu glas amenințător:

— Haide! Lăsați-ne să trecem!

Dar mulțimea sporea. Niciun polițist nu ne venea în ajutor, ci dimpotrivă! Acei cari stăteau prin apropiere, se înghesuiră laolaltă cu mulțimea și se holbau la mine.

Deodată, uriașul apucă pe un polițist de lângă dânsul, îl ridică în aer, îl răsuci și-l aruncă peste cei din jur. Mulțimea scoase un urlet îngrozitor. Oamenii smulseră pietrele din drum ca să le arunce în Abdallah. Polițistul svârlit de către uriaș, zăcea întins la pământ. Mai erau câțiva răniți.

Credeam că Abdallah nu va scăpa teafăr. Deodată, uriașul înșfăcă un stâlp de felinar, îl scuturâ cu amândouă mâinile și după ce-l smulse din pământ, lovi cu o putere formidabilă în cei din jurul său. Se auziră țipete, urlete, oamenii fură cuprinși de spaimă. Părea că duhul răului intrase în Abdallah.

Rotind stâlpul deasupra capului, el se năpusti acolo unde mulțimea era mai deasă, lovea pe cine-i cădea sub mână și după ce nu mai văzu pe nimeni, în furia de care era cuprins sfărâmă vitrinele din apropiere și scotea niște răgete de tigru turbat.

În sfârșit am izbutit să-l liniștesc. Aruncă stâlpul de felinar și am pornit mai departe.

Am fost nevoiți să plecăm din Cartagena chiar în noaptea aceea.

Mai târziu am citit în gazete că a lăsat pe câmpul de luptă, un mort și șapte răniți.

— Și n'ați fost urmăriți? — întrebă Letiția.

Cerți mâine fascicola 84-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureșci I. Calea Victoriei 5.

— O, nu! Directorul a aranjat toată afacerea cu o sumă mare de bani. Astfel am părăsit Spania, dar când uriașul a aflat că a omorât un om și a rănit alți șapte, a plâns ca un copil, și numai cu greu am izbutit să-l liniștesc.

In timpul acestei povestiri, Letiția nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Așa dar, Abdallah s'a dovedit că e un uriaș adevărat? A avut curajul să te apere și abia acuma cred că e un om bun, în care poți avea încredere.

Draga mea, nu trebuie să mai stai aici, du-te! Directorul poate să prindă de veste și ar fi mai bine să observe cât mai târziu prietenia noastră!

— Ai dreptate, draga mea — spuse Estrella — mă duc! Dar lasă-mă să-ți mai spun odată, cât îți sunt de recunoscătoare că m'ai făcut prietena ta.

— Vei fi sora mea — exclamă Letiția, și o îmbrățișă din nou pe fata cu cap de mort. Dar acuma, du-te, la revedere.

Letiția sărută fața pocită, dar avu mulțumirea

sufletească s'o vadă pe Estrella plângând cu lacrimi de bucurie.

Peste câteva zile trupa ambulantă ajunse la Florența. Aici, directorul puse să se clădească o baracă din scânduri, care deveni populară în tot orașul.

Smith nu întârzie să anunțe debutul Letiției, prin afișe imense, pe cari, frumoasa fată era reprezentată în pozițiile cele mai seducătoare. Dar abia când fu văzută pentru întâia oară, lumea se convinse că era într'adevăr o frumusețe uimitoare.

Directorul Smith se ținuse de cuvânt. Munca ei nu era grea, nu avea altceva de făcut decât să apară în câteva tablouri vivante. Și oridecâteori ieșea pe scenă, mulțimea spectatorilor izbucnea într'un ropot de aplauze atât de puternic, încât se părea că scândurile bărăcii se vor prăbuși. Cortina se ridica mereu, publicul cerea s'o vadă din nou, și biata fată stătea nemișcată, fără să-și ridice privirile rușinate; doar un tremur ușor îi cuprindea tot trupul și când se retrăgea în odaia ei, cădea pe pat, cu fața scăldată în lacrimi.

Letiția se gândea la clipa când va putea fugi, dar îi venea greu să se hotărască. Americanul o spiona mereu și când trebuia să părăsească circul ca să plece acasă, adică în trăsura ambulanță, el n'o lăsa cu Abdallah ci o însoțea singur.

De altfel, se părea că el dăduse ordin tuturor artiștilor ca s'o observe mereu și în afară de Abdallah și Estrella, toți ar fi fost gata s'o prindă și s'o readucă la directorul Smith. Și chiar dacă ar fi fost cu putință să fugă, cum să plece fără un ban până la Fontanella, care era atât de departe? Nu-i rămase altceva de făcut decât să aștepte un prilej favorabil, sau până vor trece cele trei luni.

Afacerile mergeau foarte bine, baraca era întotdeauna plină de spectatori și seara veneau chiar oamenii de vază ai orașului. Erau atrași de renumele Letiției. Pretutindeni se vorbea despre fru-

moasa corsicană și mulți bărbați încercară să devie mai intimi cu ea.

Dar în privința aceasta, Letiția trebuia să fie recunoscătoare directorului. Așa cum știa s'o împiedece ca să fugă, el era cu ochii în patru ca să nu se apropie nimeni de ea, căci nu vroia ca păsărica lui să-i zboare din mână. Letiția primea flori și scrisori, în cari bărbații cu renume o încredințau că au fost vrăjiți de frumusețea ei și că sunt gata să-i realizeze orice dorință. E de prisos să mai

amintim că nu lua în seamă toate aceste propuneri și că nu răspundea niciodată. Florile le primea, căci îi plăceau mult. Dar când un cavaler îi trimetea vreun dar oricât de prețios, ea nu-l primea.

Americanul nu înțelegea acest lucru și credea că Letiția e proastă. Ar fi putut să facă avere, dacă ar fi vândut toate pietrele prețioase și bijuteriile ce i se trimeteau. Dar Letiția respingea toate darurile, deși banii i-ar fi fost binevenîți pentru realizarea planului ei. Dela Florența, directorul Smith plecă

la Viena cu trupa lui, căci spera să facă afaceri strălucite în orașul de pe malurile Dunării albastre.

Căpătase permisiunea să-și ridice baraca în fermecătorul Prater, parcul celebru din capitala Austriei. Reprezentațiile avură și aici un mare succes, mulțimea se îmbulzea în jurul barăcii și Letiția stârnea entuziasmul tuturor.

La Viena ea se bucură de mai multă libertate. Smith îi dădea voie să se plimbe în Prater, însoțită de Abdallah, în care avea toată încrederea, și de Estrella. In fiecare dimineață, cei trei umblau prin parcul măreț, rătăceau pe aleile îmbălsămate. Își căutau un loc mai retras, unde erau înșirate câteva bănci, se așezau să asculte ciripitul păsărelelor ascunse prin tufișuri, respirau adânc aerul proaspăt și se uitau la bolta cerului de un albastru neprihănit.

Și în dimineața asta, cei trei prieteni părăsiră trăsura ambulantă și se afundară prin desișurile Praterului, departe, unde Dunărea își sparge valurile albastre de maluri. Cum nu găsiră nicio bancă, ei se așezară în iarba proaspătă. Letiția se uita visătoare la valurile sprintene și deodată ea nu se mai putu reține și strigă:

— O, ferice de acela care ar putea rătăci cu voi, care ar putea pluti ca și voi, sprintene valuri! Ferice de acela care se poate înălța în azurul cerului, păsărele dragi, și să coboare acolo unde așteaptă o inimă credincioasă!

Tăcu, dar simți că prietenii ei o înțeleseseră. Sărmana Estrella care-și ridicase vălul, se uită la ea cu privirile pline de melancolie și Abdallah, uriașul, privi îngândurat la mâinile sale imense.

— Ferice — spuse el — dar cine e fericit? Nimeni, căci cine poate spune că acei cari par fericiți, sunt și în adâncul sufletului lor? Fericirea e un balon de spumă, care se sparge la cea mai ușoară atingere și pentru că e atât de fragilă, nu mai e fericire. Adevărata fericire ar trebui să fie

ca fierul, atunci am putea fi încredințați că ar rezista până la ultima noastră suflare!

— Abdallah, n'ai fost fericit niciodată? — întrebă fata cu cap de mort.

Uriașul se uită la dânsa cu o privire solemnă.

— Eu? Da, am fost fericit, dar numai pentru un scurt timp.

— Și când a fost asta? Erai și atunci în compania directorului Smith?

Abdallah, izbucni într'un hohot de râs.

— Fericit cu lipitoarea asta, pentru care nu suntem decât păpuși, pe cari le ține legate de sfori, instrumente de cari are nevoe ca să-i adune cât mai mulți bani! Nu, de când sunt la el, sunt cel mai nenorocit om din lume. Cât de adânc mă rănesc umilințele la cari mă supune! O, dacă n'aș avea răbdarea unei cămile și pielea groasă de rinocer!

N'ați văzut cum se poartă directorul cu mine, cum mă calcă în picioare, cum mă copleșește cu înjurături? Dar știu că ar fi destul să întind mâna, ca să-l culc la pământ. De câteori îmi vine pofta să-l strivesc ca elefantul pe îmblânzitorul său, care se poartă crud cu el!

Ce furie sălbatică scăpără deodată în ochii uriașului, ce ură pătimașă răsună în glasul lui. Sări în sus, își lungi trupul, și strânse pumnii, se părea că vrea să se întindă, să devie mai înalt decât bătrânii stejari ce creșteau pe pajiștea verde din jur.

— Și de ce n'o faci, Abdallah? — spuse Letiția, cu glas hotărât. — Când americanul îndrăznește să te bată, parcă ai fi sclavul lui, de ce nu ai curaj, de ce nu te porți ca un bărbat?

Figura uriașului se schimonosi.

— Pentru că, — izbucni el cu vocea înăbușită, — pentru că... am jurat odată că nu mă voiu lăsa în voia furiei și dacă s'a întâmplat uneori să-mi pierd cumpătul, m'am căit după aceia, dar cât timp mai am putere să mă stăpânesc, nu-mi ies din sărite.

Vedeți, m'ați întrebat mai adineaori dacă am

fost vreodată fericit. Da, am fost, am fost fericit până în clipa aceea grozavă, când am căzut pradă furiei mele, asta a fost pentru prima dată, dar am distrus pentru totdeauna fericirea vieţei mele!

Tăcu. Lacrimi sclipeau în ochii lui, pe un copac din apropiere se legăna o mierlă şi fluera duios, parcă-i era milă de sărmanul uriaş, care nu putea fi atât de liber şi fericit ca dânsa.

— Vreau să vă povestesc, — spuse Abdallah, care simţea nevoia să-şi uşureze inima. Mai curând mi-aş fi tăiat limba, decât să desvălui povestirea vieţei mele. Dar vouă v'a fost milă de mine; Letiţia, de multe ori am văzut cum îţi reţineai cu greu mânia, când americanul mă înjura, iar tu, Estrella, ai plâns de multe ori în tăcere cu mine. Da, vreau să-mi deschid sufletul faţă de voi, să ştiţi şi voi povestea tristă a uriaşului Abdallah.

CAP. 82

Povestea uriaşului Abdallah

Sunt născut la Cairo — începu Abdallah — în capitala Egiptului. Tatăl meu era băştinaş de acolo, iar mama mea franceză. Cum a ajuns ea în ţara Faraonilor, nu ştiu; cred că era bonă într'o familie engleză, iar tatălui meu, care fusese pe vremuri un om foarte frumos, se vede că i-a plăcut. Atunci ea s'a măritat cu el şi a rămas la Cairo.

Tatăl meu, pe care-l chema Ibrahim, avea o meserie foarte grea şi toţi eram chinuiţi de grija zilei de mâine. Era conducător de caravane, adică mâna cămilele ce făceau drumul între Cairo şi Mecca. aşa că întotdeauna era prin deşertul nesfârşit. Deobiceiu, tatăl meu lipsea de acasă vreo şase luni şi când se întorcea după o lipsă atât de îndelungată, avea punga plină cu bani şi trăiam îndestulaţi până când banii se isprăveau. Atunci nevoia punea iar stăpânire în casa noastră.

Când era plecat, trăiam în sărăcie mare; mama nu era în stare să câştige aproape nimic, deoarece nu putea să vie în casele băştinaşilor musulmani pentru cari orice ghiaur e un necurat. Eram doi copii, Selima, sora mea şi eu, care eram cel mai mare. Părinţii mei au mai avut cinci copii, cari au murit.

Când mama plângea că o duce atât de greu, că n'are în casă cele trebuincioase, nici măcar puţinii gologani pentru curmale şi nu ştie de unde să ia nutreţul pentru măgăriţa noastră, tatăl meu o mângâia, arătând spre mine: Aşteaptă, până când se va face mare, de pe acuma e aproape un uriaş. N'are să mai treacă mult şi-l voiu lua cu mine şi atunci vom câştiga de două ori mai mult.

Nu e deci nicio mirare că abia aşteptam să vie vremea aceea, dar între timp îmi încercam puterile, prin tot felul de mijloace. Singur luam în spate cele mai mari poveri, îmi întăream şi-mi oţeleam trupul, pentru că mă gândeam să iau asupra mea toată greutatea, când îl voiu însoţi pe tatăl meu prin deşert.

Pe zi ce trecea, mă făceam mai mare şi mai puternic şi încă de pe atunci oamenii din mahalaua noastră îmi spuneau „Abdallah uriaşul".

Astfel am ajuns la vârsta de 15 ani şi sora mea, Selima, împlinise 14 ani. O, prietene dragi, sub cerul unde trăiam, florile înfloresc şi roadele se coc mai repede decât aici şi fetele, la 13 ani, au formele acelora de 17 ani. Nu era fată mai frumoasă decât surioara mea, Selima. Părul ei era ca abanosul, faţa ei numai lapte şi sânge, ochii ca două stele în cari pâlpâia văpaia patimei orientale, capul ei era svelt şi mlădios ca un palmier, era curată şi neprihănită ca un înger.

— Peste câteva zile, îmi spuse mama, se întoarce tata şi când va pleca iar la Mecca, te ia cu dânsul şi atunci nu vom mai şti ce e nevoia.

— Allah fie lăudat, am strigat eu; în sfârşit

voiu putea înapoia părinților mei, ceeace mi-au dat! Ce fericit sunt, mamă!

— Da, dacă tatăl tău s'ar întoarce, oftă ea. Încă nu mi-a trimis nicio veste prin dervișii, cari soseso la Cairo pe vremea asta. Noaptea trecută am avut un vis urât. Se făcea că în curtea noastră stă un palmier frumos, mă bucuram foarte mult și mă odihneam la umbra lui.

Deodată, ramurile copacului se veștejiră și tulpina începu să se desfacă. Atunci am luat o lopată și am săpat la rădăcină să văd de ce se usucă, dar în loc să dau de rădăcină am găsit scheletul unui om.

Sora mea se lipi de mama și amândouă începură să plângă, dar eu le-am certat, spunând că visurile nu însemnează nimic.

Dar visul acesta se îndeplini, totuși, căci a doua zi, pe când ședeam la masa noastră săracă, ușa se deschise și în prag se ivi un derviș bătrân.

— Salem aleikum, ne salută el; ducându-și la piept mâinile încrucișate și se întoarse cu fața spre răsărit.

— Fii bine venit, cuvioșia ta — spuse mama — și dacă ți-e foame, ia loc la masa noastră săracă.

— Nu mi-e foame — răspunse dervișul — ospătați sănătoși.

— Imi aduci, desigur, o veste dela bărbatul meu? — întrebă mama, uitându-se țintă la derviș, în timp ce noi, copiii, mâncam cu poftă.

— Mănâncă — răspunse bătrânul, — Allah ți-a dat pâinea și dorința lui e să-ți tihnească.

După masă, dervișul o luă pe mama de mână, se uită la ea cu tristețe și zise:

— Aduc lacrimi în casa ta, dar Allah poate face nestemate din ele, căci mare e puterea lui. Bărbatul tău a fost înmormântat în pustiu, credinciosul Ibrahim nu mai e printre cei vii. A fost omorât de către Tuaregii sălbatici, cari ne-au atacat caravana.

Mama izbucni într'un hohot de plâns sfâșietor. Eu și cu sora ne țineam strânși de mână, iar înțeleptul derviș spuse:

— Allah ocrotește pe văduve și pe orfani și presară trandafiri în calea lor. Ibrahim vă trimite binecuvântarea lui, la voi a fost ultimul lui gând.

După ce mama se mai reculese, dervișul îi povesti nenorocirea, a cărei victimă a fost tatăl meu.

— Caravana din care făceam parte, a dus lipsă de apă și de aceea se hotărâse ca să se trimeată un grup care să caute o oază sau un pârâu. Am plecat atunci opt cămile și patru derviși, dar nu trecu mult și zărirăm un nour negru care venea din depărtare. Norul se apropia în goana vântului și ochii încercați ai oamenilor văzură niște călăreți ce veneau într'o fugă nebună.

Până să ne hotărâm ce trebuie să facem, au apărut în fața noastră patruzeci de călăreți, înfășurați în burnusuri. Erau arabii-tuaregi, briganzii primejdioși ai deșertului.

Lupta fu scurtă, am fost învinși cu toții, apoi Tuaregii ne-au prădat și s'au îndepărtat în grabă. Când m'am trezit din leșinul adânc în care căzusem, am auzit aproape de mine un horcăit înăbușit; m'am ridicat puțin și l-am zărit pe Ibrahim, care se lupta ca moartea. Glontele unui Tuareg îl lovise în piept și Mahomed îl luă la sânul lui, în paradis. Dar înainte de a-și da sufletul el mă rugă să duc familiei lui vestea morței sale, și-a binecuvântat nevasta și copiii și pomenind de fiul lui, Abdallah, a spus: „Acuma va fi datoria lui să poarte grija mamei și a surorei sale. Dacă și-o va face, binecuvântarea tatălui său îl va însoți pretutindeni; dacă nu, îl va lovi blestemul lui".

Așa a vorbit sărmanul Ibrahim și eu m'am rugat alături de el, după aceea sufletul lui credincios și-a luat zborul.

Din fericire sabia Tuaregului nu m'a rănit prea

adânc, așa că am fost în stare să mă ridic și să pornesc la drum.

Ah! ce grozăvie mi-au văzut ochii, când m'am apropiat de fiecare dintre tovarășii mei: toți zăceau țepeni, cu rânjetul morții întipărit pe chipuri. Am vrut cel puțin să-i îngrop, dar nici asta nu-mi era cu putință, căci nu aveam uneltele trebuincioase și ar fi trebuit să sap unsprezece morminte. N'am putut să zăbovesc mai mult, căci noaptea era aproape și mă îngrozea gândul să rămân singur în pustiul nesfârșit.

Așa că, i-am lăsat pe tovarășii mei pradă șacalilor, cari aveau să se înfrupte din trupurile lor.

Am avut norocul să dau de caravana mea, peste două ceasuri și am sosit la timp ca să-i pot preveni de primejdia ce-i amenință din partea Tuaregilor, și când aceștia veniră să ne atace, au fost întâmpinați cu gloanțe. Au fugit lăsând pe câmpul de luptă douăzeci și trei de morți. In felul acesta au fost răzbunați tovarășii noștri.

Dar eu am plecat la Mecca, la sfântul Mormânt și m'am rugat acolo fierbinte pentru sufletele celor morți, și la Medina am văzut steagul profetului și m'am spălat în apa sfântă. Apoi am luat drumul spre voi, căci am jurat muribundului să vă aduc vestea morții sale.

Și acuma, rămâi cu bine, eu însumi sunt un om sărac și nu pot face altceva pentru voi, decât să mă rog lui Allah.

Cuviosul plecă și noi am rămas singuri cu durerea noastră. Mama mea era desnădăjduită, căci nevoile noastre erau mari și noi așteptam ca tata să se întoarcă dela Mecca cu punga plină. Și acuma, nu aveam nici cu ce plăti undelemnul care ardea în candela noastră.

Pe mine, mai ales, moartea tatălui mă lovea adânc, căci eu l-am iubit mult. Dar nu era numai atât, căci de acum încolo, eu trebuia să duc grija familiei.

Şi atunci mi-a fost dat să aflu că e mai uşor să mănânci pâinea decât s'o câştigi. Primul meu gând a fost să mă fac cămilar, aşa cum a fost şi tatăl meu, dar n'am izbutit. Cămilarii formează o castă, şi poartă grijă ca numărul să nu crească şi să nu pătrundă oameni noui. Ei încearcă toate mijloacele posibile ca să înlăture concurenţa şi nu se dau în lături să omoare în bătaie pe veneticul, care vrea să le ia pâinea dela gură.

Cu mine n'au ajuns aşa departe, dar câţiva prieteni de ai tatălui meu m'au sfătuit să aştept până voiu împlini douăzeci de ani şi atunci să viu iar, poate voiu izbuti să fiu primit printre cămilari. Dar pentru că nu era cu putinţă ca mama şi sora mea să aştepte cinci ani până să aibe pâinea şi curmalele lor, m'am hotărât să-mi caut de lucru pe altă cale. Am umblat prin tot Cairo, am bătut la toate uşile, am încercat tot ce era în puterile mele, dar n'am izbutit să câştig ceva.

Mama şi-a vândut între timp puţinele lucruri din casă, pantofii brodaţi şi turbanul pe cari tatăl meu le purta de sărbători, brăţările ei de aur şi la urmă vru să vândă şi măgăriţa noastră. Dar atunci eu m'am împotrivit şi am hotărât-o să n'o vândă.

M'am pus pe gânduri, şi toată ziua umblam posomorât. Cum de nu era cu putinţă, să găsesc de lucru într'un oraş atât de mare?

Făcusem toate sforţările cu putinţă, dar în zadar. Şi între timp vedeam cum mama umblă tristă şi îngrijorată şi din zi în zi devenea mai palidă şi mai slabă, căci duceam lipsă de toate, până şi de bucata de pâine.

Vândusem de acum toate lucrurile. trebuia să plătim chiria şi nu ştiam de unde să luăm banii. Cu prilejul acesta am făcut o descoperire. care-mi spori suferinţa. Am văzut că lipsa, grijile, suferinţa şi desnădejdea sunt în stare să despartă şi acele inimi, cari şi-au fost credincioase. Mama mea

devenîse morocănoasă şi gâlcevitoare, ea arunca vina asupra mea, nu putea înţelege ca un tânăr atât de voinic ca mine să nu poată găsi măcar atâta de lucru, ca să aducă o bucată de pâine în casă.

Ah, mama mea nu cunoştea viaţa, ea nu ştia câţi oameni umblă după lucru şi câţi sunt în stare să găsească! Ea ne ocăra mereu, pe mine şi pe sora, trăia cu amintirea, plângea, ofta. In astfel de împrejurări, sora mea, Selima, devenea din ce în ce mai retrasă şi mai tăcută. Abia o mai recunoşteam pe fiinţa asta fermecătoare, care avea numai 15 ani.

Cu câteva luni în urmă ea fusese încă o fetiţă sinceră şi deschisă, care se aşeza pe genunchii mei ca s'o legăn, sau îmi sărea în braţe ca s'o port prin toată odaia; cu câteva luni în urmă, ea îmi încredinţă încă toate tainele ei mărunte şi râsul ei argintiu răsuna prin toată casa. Dar acuma, cât de serioasă se făcuse, ce expresie visătoare era în ochii ei!

De câte ori am umblat împreună pe malul Nilului, la umbra palmierilor, ne uitam în depărtare spre pustiul nesfârşit, vedeam cum se înalţă piramidele uriaşe, arătări sumbre în albastrul strălucitor al cerului. Dar acuma, Selima nu mai vroia s'o însoţesc, se ducea singură, pleca şi se întorcea fără să ştim, şi nu îndrăzneam s'o întrebăm, nici eu, nici mama.

Dar într'o zi, mi-am luat inima în dinţi şi când sora mea şi-a pus vălul pe faţă ca să plece, eu m'am luat după dânsa şi la colţul unei străzi m'am apropiat de ea.

— Selima, unde te duci? — am întrebat-o.

Ea se opri şi se uită la mine cu ochii mari şi învăpăiaţi.

— Unde mă duc? — îmi răspunse ea. — Nu vezi, mă duc la plimbare.

— Selima, îmi dai voie să te însoţesc?

— Nu!

— O, nu mă goni, i-am spus eu cu glas rugător, încercând să-i apuc mâna, Selima, vrei să fim şi mai nenorociţi decât suntem? Draga, buna, scumpa mea Selima, ne chinuieşti, pe mine şi pe mama.

— Mama! — izbucni Selima, — nu, să nu-ţi închipui, bunul meu Abdallah, mama e o egoistă, ea poate să ne vândă pe amândoi pentru o mâncare bună.

— Selima, nu-i adevărat, asta n'o cred, tot aşa după cum nu pot crede că tu ai putea să mă vinzi.

Ea îmi puse mâna pe umăr şi-mi spuse cu vocea blândă:

— Abdallah, pe tine te iubesc, te-am iubit întotdeauna şi mă doare inima după tine, dar vezi, când ai ajuns la vârsta de 15 ani, nu mai ai putere să rabzi de foame, nu, ţi-e dor de ospăţul vieţei.

Am înţeles-o, dar i-am răspuns cu glas sugrumat:

— Selima, voiu găsi eu de lucru, ţi-o jur, mai aşteaptă două săptămâni, opt zile numai, şi nu te lăsa pradă desnădejdei. Adu-ţi aminte, surioară, noi n'avem decât numele nostru cinstit şi nu trebuie să-l facem de ruşine; aceasta e o datorie faţă de memoria tatălui nostru...

— Dar cine vorbeşte despre asta, mă întrerupse ea cu aprindere, nu ,nu, Abdallah, când voiu face pasul care mă va despărţi de voi, să ştii că mă voiu gândi şi la tine. Şi tu vei fi fericit, Abdallah: acuma, du-te, lasă-mă, vreau să respir puţin aer proaspăt, dar vreau să fiu singură... singură cu gândurile mele.

Ciudat, deşi Selima era cu un an mai tânără decât mine, ea avea întotdeauna o înrâurire puternică asupra mea, aşa că mi-am plecat capul şi am lăsat-o să plece. Ea îşi acoperi faţa cu vălul şi porni mai departe, plutind uşoară ca un crin.

Dar convorbirea aceasta scurtă cu sora mea

nu umplu numai inima de disperare, ci îmi stârnî toată energia, care începuse să mă cam părăsească.

Da, trebuia să mi se întâmple ceva cu familia noastră să nu piară cu desăvârşire, trebuia să capăt bani, chiar dacă ar fi fost să fac ceva neobişnuit. Şi am plecat în căutarea acelui ceva neobişnuit.

Mi-am îndreptat paşii la voia întâmplării pe malul Nilului, am rătăcit aşa o vreme, uitându-mă în toate părţile, ca şi cum aş fi aşteptat să se ivească deodată o zeiţă din apa Nilului, care să-mi dea o lădiţă cu monede de aur şi să-mi spuie: „Ţine şi fă-i fericiţi pe ai tăi!"

Dar valurile murdare şi galbene ale fluviului se rostogoleau la picioarele mele, nicio zeiţă nu se arăta pe ele, şi numai din când în când trecea prin apropiere vreun vaporaş, iar eu stăteam şi aşteptam norocul....

Deodată, cineva îmi puse mâna pe umăr şi o voce strigă:

— Tinere cămilar, de ce eşti atât de trist?

Purtam hainele răposatului meu tată şi deaceea mă luase drept cămilar. Uimit, mi-am întors privirile, şi mare îmi fu mirarea când am zărit în faţa mea pe un domn tânăr şi elegant îmbrăcat. Era un bărbat de vreo 25 de ani, svelt şi faţa lui era încadrată de o barbă neagră.

— De ce sunt atât de trist? — i-am răspuns. Cum să nu fiu trist şi abătut, când am o mamă care moare de foame?

— Se poate? — făcu străinul. — Eşi atât de înalt şi viguros, un adevărat uriaş, şi nu eşti în stare să câştigi?

Cereţi mâine fascicola 85-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 3,

— Domnule, sunt vremuri grele, am căutat de lucru, dar n'am găsit.

— Hm! poate ți-aș da eu ceva de lucru, dar pentru asta trebuie să ai curaj.

— Curaj domnule, am cât zece, dar trebuie să fie o muncă cinstită, căci de hoție nu mă voiu apuca niciodată.

— Am eu înfățișarea unui om care te-ar îndemna să furi? — spuse străinul. — Nu, dragul meu, e vorba de altceva, de o muncă obișnuită și cred că pot avea încredere în tine. Ascultă despre ce-i vorba.

Sunt francez și am venit în țara asta de plăcere și să mă mai întremez. Slavă Domnului, soarele vostru mi-a făcut mult bine, m'am însănătoșit, sunt atât de sănătos încât am început o aventură de dragoste... In sfârșit, îți voiu spune totul. Am zărit o fată care s'a îndrăgostit de mine, și de dragul meu ea vrea să-și părăsească familia, dar are un frate de care se teme! Și acuma te întreb: vrei să mă ajuți s'o răpesc, vrei să ne duci pe amândoi departe de Cairo? Am auzit că aproape de aici, la vreo două zile de drum, e o oază care se numește Bir-Ommah, adică oaza Fântânei de argint. Acolo vreau s'o duc pe iubita mea, acolo vom fi fericiți, fie chiar numai câteva săptămâni.

Ei bine, ce spui? Dacă-mi dai o mână de ajutor, îți ofer o sută de țechini de aur în cazul când totul va ieși cu bine și dacă te prinzi să fii servitorul meu timp de patru săptămâni.

— Domnule, i-am răspuns, uitându-mă la el cu uimire, ceeace-mi propuneți e un lucru primejdios, poate să mă coste viața, căci acela care răpește o fată împotriva voinței familiei, e pedepsit cu moartea.

— Da, dragul meu, râse francezul, pentru nimic nu ți-aș da doar o sută de țechini! Dar văd că-ți e frică de fratele ei...

— O, în ceeace-l privește pe fratele ei, i-am răspuns eu, poate să vie, cu mine n'are să-i meargă atât de ușor.

— Asta cred și eu, și dacă nu stai mult pe gânduri, îți mai dau un turban nou și un burnus de mare frumusețe. Hotărăște-te, fii servitorul meu și ajută-mă s'o duc de aici pe iubita mea.

— Domnule, îmi dați voie să vă pun o întrebare, i-am răspuns eu, după o lungă tăcere. Fata vă urmează de bună voie, sau nu știe că vreți să fugiți cu dânsa în oaza Bir-Ommah?

— La întrebarea asta îți voiu răspunde tot atât de sincer, cum ți-am vorbit până acuma, zise el. Da, fata știe că vreau s'o duc din Cairo, dar ea crede că plec cu dânsa într'un oraș unde mă voiu însura cu ea. Nădăjduiește să devie soția mea și în privința asta se înșeală amarnic tânăra copilă. Chiar dacă aș vrea s'o fac, și n'aș putea deveni soțul ei, căci sunt un conte francez, iar fata asta e din popor, așa că nu mă pot însura cu ea niciodată.

— Domnule — i-am răspuns eu — afacerea pe care mi-o propuneți e foarte primejdioasă, dar fie ce-o fi, am nevoie de bani și cred că o singură dată în viață poți săvârși ceva, care nu poartă pecetea dreptății. Da, vreau să vă servesc și rămân la dv. atâta timp cât micuța va fi în oaza Bir-Ommah, apoi mă întorc acasă și nădăjduiesc că nu voiu fi condamnat pentru serviciul pe care vi l-am făcut.

— Nu, firește că nu. Îți voiu aduce o perucă și o barbă falșă, așa că nimeni nu te va recunoaște. Dar nu mi-ai spus încă cum te cheamă?

Atunci m'am gândit: dacă voiu purta o mască și-mi voiu pune păr fals și barbă falsă, de ce să nu port și un nume falș? Cu atât mai bine, stăpânul meu nu trebuie să știe cum mă cheamă.

— Domnule, — i-am răspuns eu — numele meu e Ibrahim și mai mult nu trebuie să aflați despre mine.

— Nici nu e nevoie — spuse francezul. — Şi eu îţi voiu spune numele meu, care e tot aşa de scurt ca al tău: mă cheamă Robert...

— Robert? — strigă Letiţia. — Robert de Paris, nu ţi-a spus....

— Nu, nu mi-a mai spus nimic.

— El e — strigă Letiţia, cu adâncă convingere, — dacă e vorba de un francez, contele Robert nu poate fi decât Robert de Paris şi dacă punea la cale un lucru ruşinos şi josnic, răpirea unei fete încrezătoare care în loc să fie dusă la altar, e aruncată în prăpastia ruşinei şi a nenorocirei, atunci nu mai e nicio îndoială că omul care te-a luat în serviciul lui, era Robert, contele de Paris.

— Nu ştiu — continuă Abdallah — eu l-am cunoscut numai sub numele de Robert. Dar spune-mi te rog, mai trăieşte acest Robert de Paris?

— Da, trăieşte — izbucni Letiţia cu glas tremurător.

— Atunci, nu e omul meu — spuse Abdallah cu hotărâre — căci.... dar ascultaţi mai departe.

Cetitorul ar putea să fie cuprins de mirare: Robert de Paris se schimbase oare atât de mult dela întâlnirea sa cu Abdallah la Cairo? Căci Abdallah vorbise doar cu el în noaptea aceea, când trăsura ambulantă a americanului s'a lovit de aceea în care Robert de Paris şi Gilda Carazoni o duceau pe Letiţia.

Dar atunci era întuneric adânc aşa că Abdallah nu putea vedea trăsăturile omului care-i vorbea şi de aceea el era convins că acel Robert, despre care povestea, nu mai era printre cei vii.

— Aşa dar ne-am învoit — continuă Abdallah după o mică pauză, — noul meu stăpân îmi dădu doi ţechini de aur şi-mi spuse să viu la douăsprezece din noapte la „poarta lui Ramses", pe unde se pleca în deşert.

— Ibrahim, nu vei avea nimic de făcut. — îmi zise el — decât să conduci cămila, pe care vom

călări, eu și fetița mea. Nădăjduiesc că tu cunoști bine drumul, nu-i așa?

— Da, așa e, — i-am spus eu, — nimeresc la oaza Bir-Ommah și cu ochii închiși.

— Ei bine, nu uita: la poarta Ramses, după miezul nopții.

I-am făgăduit că voiu fi exact, francezul îmi făcu un salut cu mâna și peste puțin am rămas singur pe mal. Beat de bucurie mă uitam la cele două monede ce treziră speranțe în mine. In sfârșit,

aveam ceeace am dorit atâta vreme, aveam bani. Intr'adevăr, erau numai doi țechini, dar trebuiau să vie și alții, pe cari îi voiu câștiga în patru săptămâni.

O, dacă aș fi rămas un simplu cămilar n'aș fi câștigat atâția bani nici în cinci ani. Da, Allah mi-a ascultat rugăciunea și mi-a trimis muncă și câștig. Dar în timp ce mă îndreptam spre casă, am căzut pe gânduri. Afacerea în care m'am băgat nu era cinstită, trebuia să-mi pun munca în slujba unei afaceri suspecte.

O fată era hotărâtă să-şi părăsească familia pentru că iubea pe un păgân — asta se mai putea înţelege, la urma-urmei.

Dar fata asta era sigură că bărbatul pentru care se jertfea, o va lua de soţie, că şi el o iubeşte cu aceiaşi dragoste cinstită, iar străinul, hm! el vroia numai să petreacă, s'o ţie patru săptămâni, apoi o va trimite îndărăt la casa părintească, unde n'are s'o aştepte o primire prea bună.

Firește, mi-ar fi plăcut o muncă mai cinstită, chiar dacă ar fi fost mult mai grea, dar am primit o arvună şi mă gândeam că într'un timp scurt puteam să capăt o sută de ţechini de aur. Şi apoi, ce-mi pasă de fata aceea? Are doar rude cari s'o păzească, străinul pomenise chiar de un frate mai mare. Da, de ce nu-şi deschide ochii, prostul ăsta, ca să vadă ce face sora lui?.

Dacă un străin s'ar încumeta să facă astfel de propuneri surorei mele, Selima, l-aş doborî ca pe un câine, cu unghiile mele i-aş smulge inima din piept, l-aş...

Am fost cuprins de o furie teribilă, vedeam roşu în faţa ochilor, sângele îmi vâjâia în urechi ca o furtună şi abia mă puteam stăpâni.

Dar în clipa următoare am început să râd cu hohote. Ce prostie! Era doar vorba de o străină, de care nu trebuia să-mi pese.

Nu, Selima mea era o fată cuminte şi după ce voiu câştiga cele o sută de ţechini, îi voiu cumpăra pantofii cei mai frumoşi din bazar şi stofa cea mai minunată, brodată cu mătase şi perle. Apoi îi voiu împleti părul cu flori, iar mama va găti mâncări bune pentru toţi, şi atunci.... vom fi iar fericiţi ca în vremurile bune, când trăia tata.

Când am ajuns în faţa căsuţei noastre, m'am gândit să nu spun nici mamei, nici surorei ce-am găsit de lucru. Mama ar avea mustrări şi Selima, pe Allah! ea era cinstea întruchipată, în ochii ei aş fi fost un nelegiuit, dacă ar bănui numai că m'am

angajat să răpesc o fată. Nu, le voiu spune o minciună nevinovată, ființele astea bune nu trebuiau să afle ce voiu face în timpul acestor patru săptămâni.

— Mamă — i-am spus, după ce am intrat în casă, — mamă, ia vezi ce ți-am adus.

— Ce poate să fie! — răspunse mama, nepăsătoare. — Știu doar că nu ne așteaptă nicio bucurie. O nouă desamăgire, nu-i așa? Iar ai fost refuzat de undeva, spunându-ți că n'au nevoie de tine!

— Mamă, de data asta de înșeli — i-am răspuns, făcând să sune țechinii de aur. — Dacă n'ar fi avut nevoie de mine, mi-ar fi dat banii ăștia?

Și am început să arunc țechinii în aer, îi prindeam și-i aruncam iară, până când i-am nimerit pe toți în poala mamei.

— Aur? — strigă ea. — Aur? Fiule, de unde i-ai luat?

— Dela noul meu stăpân, i-am răspun eu.

Apoi i-am povestit că m'am întâlnit cu un cămilar bătrân, fost prieten al tatei, care m'a primit în slujba lui și mi-a cerut să pornesc cu el la drum, unde voiu zăbovi patru săptămâni.

— Și ți-a dat arvună doi țechini? — întrebă mama.

— Da, — am răspuns, ocolindu-i privirile.

In clipa aceea intră Selima și când auzi de norocul ce a dat peste mine, se bucură nespus, îmi căzu la piept și mă sărută, așa cum nu m'a sărutat încă niciodată, cu o patimă nebună.

— Ce ai Selima? — am întrebat-o. Mă strivești cu îmbrățișarea ta.

— Da, sunt așa de fericită — spunea ea — că ai găsit în sfârșit de lucru.

Șiroaie de lacrimi scăldară fața ei și începu să suspine, parc'ar fi pierdut tot ce are mai scump pe lume.

— Plângi, surioaro, plângi?

— Da, plâng — strigă Selima. — Nu există oare şi lacrimi de fericire?

Apoi ea dădu fuga şi cumpără în grabă cele trebuincioase pentru un prânz bogat. Cât de fericit m'am simţit în seara aceea, când stăteam toţi trei în jurul mesei şi după o vreme atât de îndelungată ne-am săturat şi noi odată. Aşa am stat de vorbă, mereu cu gândul la tata, şi singura picătură amară în paharul bucurici noastre a fost că nu era şi el în mijlocul nostru.

Sora mea era veselă, râdea şi glumea, parcă i-ar fi fost ultima seară de bucurie; vorbea mult şi repede, strângându-mi mereu mâinile, şi mă încredinţa că mă iubeşte mult, iau eu credeam că fericirea ei se datora faptului că am găsit de lucru.

Am stat aşa până s'a făcut ora zece, iar mama a adormit lângă fereastră. Sora şi cu mine şedeam aproape unul de altul, ne ţineam de mână şi vorbeam în şoaptă.

— Când vei fi departe, te vei gândi la mine? — întrebă Selima. — N'o vei uita pe sora ta?

— Eu să te uit? Nu, niciodată Selima. Mă voiu gândi, şi în fiecare zi mă voiu ruga pentru tine.

— Şi eu — spuse Selima, sprijinindu-şi capul de umărul meu. — Nu-i aşa că n'ai putea niciodată să gândeşti rău despre mine?

— Rău? Tu doar nu faci nimic de care să-ţi fie ruşine!

— Fireşte că nu, — spuse Selima. — Dar să spunem că un om rău vine şi-ţi povesteşte că am făcut ceva ruşinos — mă vei blestema oare?

— Eu să te blestem pe tine? — am strigat, înlănţuind-o cu braţele. Nu, surioară, nu te voiu blestema niciodată, chiar dacă....

Selima se uită la mine cu ochii mari deschişi.

— Chiar dacă!.... — repetă ea. — Aşa dar se poate întâmpla să m'ajungă blestemul tău?

— Da surioaro — i-am răspuns cu — dacă ai

făptuĭ ceva, care ar păta onoarea numelui nostru, atunci....

Ea mă înlănțui cu brațele, mă sărută cu patimă și nu mă lăsă să isprăvesc.

— Acuma trebuie să plec, — i-am spus — ridicându-mă, noul meu stăpân mă așteaptă, și vreau să mă pregătesc.

Mi-am luat toiagul pe care tatăl meu l-a purtat de atâtea ori, mi-am pus la brâu pumnalul lui, care i-a fost dăruit, pe vremuri, de niște englezi, pe cari i-a condus prin pustiu. Apoi mi-am prins săculețul la brâu, mi-am luat un mic coran, o bucată de pâine, carne rece, o sticlă cu lapte și eram gata.

Apoi mi-am luat rămas bun dela Selima. Era palidă, dar niciodată n'a fost mai frumoasă, căci în ochii ei sclipea un foc ciudat și abia atunci mi-am dat seama că e cea mai frumoasă fată din mahalaua noastră și poate din tot orașul Cairo.

— Rămâi sănătoasă, Selima, fii bună și cuminte. Să te porți ca o fecioară ce nu trebuie să-și plece ochii de rușine în ziua nunții. Să nu ieși niciodată fără văl, căci așa ne-a poruncit profetul în cartea sfântă. Ajut-o pe mama și când mă voiu întoarce, vom fi iar fericiți, voiu aduce bani în casă, voiu munci din zori până noaptea târziu și voiu câștiga mult. Atunci îți vei cumpăra dela bazar tot ce-ți va dori inima și tot ce-ți va lipsi pentru zestrea ta. Căci nu va trece mult și se va ivi bărbatul care te va dori. Rămâi sănătoasă și Allah să te aibe în paza lui.

Am sărutat-o și ea căzu în brațele mele ca neînsuflețită. Apoi mi-am luat rămas bun dela mama care se trezise între timp și cele două femei mă însoțiră până în stradă. Vroiam să plec, când Selima îmi strigă:

— Abdallah, încă o sărutare, ultima!

— Bine, dar nu ultima— i-am răspuns, ferească Sfântul! Ne vom vedea iar peste patru săptămâni'

— rămâneţi sănătoase, — Allah să presare numai trandafiri în calea voastră.

Nu mi-am mai întors capul spre cele două femei, rămase în pragul uşei. Mi-am adunat tot curajul ca să mă pot despărţi de ele, mai ales de sora mea, care era pentru mine cea mai scumpă fiinţă din lume. M'am repezit în noapte şi în scurt timp am ajuns la „poarta lui Ramses".

Acolo mă aştepta noul meu stăpân. Era înfăşurat într'o mantie şi avea pălăria îndesată peste ochi.

— Ibrahim, îmi place că eşti exact — îmi spuse el — ţi-am adus tot de ce ai nevoie pentru deghizare. Pune-ţi peruca asta, lipeşte-ţi barba, şi nu uita să-ţi prefaci mersul.

— Stăpâne, aşa voiu face! — i-am răspuns.

Apoi mă ajută să-mi pun peruca şi barba.

— Vrei să vezi cum arăţi acuma? — mă întrebă el, scoţând o oglindă de buzunar şi aprinzând un chibrit. Ia te uită!

Abia aruncai o privire în oglindă, că m'am dat înapoi, strigând cu glas tremurător:

— Tată, tată!

Cu peruca aceea cenuşie şi cu barba falşă eram leit tata şi aşa cum purtam pe cap un turban, prietenii lui ar fi putut crede că e dânsul, dacă n'ar fi ştiut că oasele lui putrezesc în pustiu. Până m'am liniştit, a trecut câtva timp, dar apoi l-am întrebat pe stăpânul meu ce trebuie să fac.

— Nimic altceva, — răspunse el, decât ceeace-ţi voiu porunci. La o jumătate de oră de aici, acolo unde începe pustiul, vei da lângă piramida cea mare, de un băiat cu două cămile. El ţi le va preda, dacă-i vei spune numele meu: Robert. Mă aştepţi la piramida cea mare cu cele două animale şi peste o oră voiu veni cu fetiţa mea; atunci o vom porni la drum. Cum crezi, când putem ajunge la oaza Bir-Ommah?

— Dacă vom umbla zi şi noapte prin deşert, — i-am răspuns, — atunci vom ajunge acolo poimâine seara, dar dacă mai facem câte un popas...

— Vom face numai popasurile trebuincioase, mă întrerupse el. Cât priveşte cămilele, ele n'au nevoie de odihnă. Dar animalele trebuiesc adăpate, şi apoi nu ştiu dacă domnişoara nu va avea nevoie de un popas. In orice caz, ne vom îndepărta cât mai repede din Cairo şi numai când vom ajunge departe, în pustiu, ne vom gândi la un popas, căci nu se poate şti dacă nu vom fi urmăriţi.

— Înţeleg bine, fratele fetei... Stăpâne, să nu-ţi fie frică de el; chiar dacă ne ajunge şi nu-şi aduce prea mulţi tovarăşi, îl iau eu în seama mea.

— Mi-ar părea însă mai bine dacă am putea izbuti, fără bătaie de cap. Şi acuma, Ibrahim, du-te şi fă ce ţi-am spus.

Se înveli mai bine în mantia sa şi se îndepărtă, în vreme ce eu m'am îndreptat spre piramidă.

Era o noapte cu lună şi piramida era învăluită

într'o lumină albastră. Pustiul se întindea în faţa ochilor mei ca o mare nesfârşită.

Lângă colosul de piatră, am dat de un flăcău care ţinea două cămile mari. El îmi predete animalele, după ce i-am spus numele „Robert", apoi dispăru.

Atunci am început să mă împrietenesc cu animalele şi după puţin timp corabia pustiului, cum era poreclită cămila, căpătă toată încrederea în mine.

O cămilă avea o şea minunată pentru femeie, cealaltă era pentru stăpânul meu şi duceau între cocoaşe pachetele cu merinde pentru drum. Nu lipsea nici burduful cu apă, deşi n'am fi avut nevoie de el până la Bir-Ommah, deoarece până acolo se află mai multe izvoare, la cari omul şi animalul îşi astâmpără setea.

La Cairo, clopotele sunau ora unu după miezul nopţii.

Deodată, am zărit doi oameni ce se apropiau de piramida cea mare. Era un bărbat de braţul căruia se sprijinea o fată încântătoare. Era, fără îndoială, stăpânul meu şi iubita lui.

Cei doi fugari se apropiau mereu, acuma vedeam bine figura fetei şi trebuie să recunosc că niciodată n'am văzut un corp mai fermecător. Purta un veştmânt minunat, iar vălul ce-i ascundea capul, faţa şi umerii, era din cele mai scumpe.

N'am putut să-i văd faţa, deoarece ca o fiică bună a lui Mahomed, ea şi-o ascunsese sub văl. Dar nici nu eram curios. Femeia aceasta aparţinea stăpânului meu şi asta era destul ca să mă gândesc la ea cu respect.

Intre timp luna se ascunsese sub nori şi un întuneric adânc se lăsă deasupra deşertului.

— Tu eşti, Ibrahim? — îmi strigă stăpânul. — Totul e în ordine?

Mi-am dus mâinile la piept şi m'am înclinat [illegible].

— Ei bine, să nu pierdem timpul — continuă el — să ieşim din oraş cât mai repede.

El cuprinse în braţe fiinţa fermecătoare şi vru s'o aşeze pe cămila, care îngenunchiase la semnul meu. Dar în clipa aceea se părea că fata vrea să se smulgă din braţele sale. Îşi întoarse capul, privirile ei căutau să străbată vălul şi să sboare spre oraş... Poate căuta în clipa aceea casa părintească, pe care o părăsise... Apoi întinse mâinile şi atunci... un hohot de plâns izbucni din pieptul ei.

— Cum, şovăi? — spuse străinul în şoaptă — dar eu auziam fiecare cuvânt. Aşa dar nu mă iubeşti? Ei bine, întoarce-te, dar ştii prea bine că nu vei putea smulge din inima ta dragostea pentru mine. Şi apoi, nu trebuie să uiţi că tu nu-ţi mai aparţii, că...

El se aplecă şi-i şopti câteva cuvinte ce păreau că au o mare înrâurire asupra ei. Ea se aruncă la pieptul lui, plânse mult, apoi îşi înclină capul, se lăsă cuprinsă în braţe şi peste câteva clipe se afla în şea. Smuci căpăstrul şi cămila se şi ridică.

Apoi l-am ajutat pe stăpânul meu să urce şi cu mâinile tremurânde îşi puse puşca pe umăr.

— Asta-i pentru banditii de Tuaregi, de cari se vorbeşte atât de mult în ultimul timp, — spuse el. Din puşca asta trag 48 de gloanţe, fără să am nevoie s'o mai încarc.

Eu am râs de această măsură de prevedere. Căci drumul prin pustiu dela Cairo la Bir-Ommah, era sigur, Tuaregii nu îndrăzneau să vie până acolo.

Caravana se urni, iar eu mergeam alături de frumoasa femeie şi-i duceam cămila, cu mâna sigură.

CAP. 83

Tragedia pustiului

Am mers așa toată noaptea fără o clipă de odihnă. In curând, orașul Cairo se pierdu în depărtare. Duceam de căpăstru cămila pe care ședea iubita stăpânului meu și nu mă uitam deloc la ea, căci socoteam că nu era dreptul meu. Gândurile mele se întorceau spre acasă, la mama mea, la iubita mea surioară....

Ah, doream ca cele patru săptămâni să treacă mai repede. Cât de fericit aș fi fost să mă întorc acuma acasă! Mamei vroiam să-i aduc un dar frumos și Selimei, da, dânsa trebuie să capete ceva care să-i facă plăcere mare, o brățară de argint, sau altă bijuterie.

Toată noaptea somnul n'a putut să mă fure și eram cu mare atenție să văd dacă nu se ivește vreun obstacol în calea noastră. Dar drumul trecea în liniște.

Când se crăpă de ziuă, am dat de un pârâu și stăpânul meu hotărî să facem un popas ca să îmbucăm ceva și cămilele să fie adăpate. Am întins repede o pătură, iar Robert o ajută pe iubita lui să coboare. Atunci m'am îndepărtat puțin ca să adăp cămilele, cu gândul să-i las puțin singuri pe cei doi îndrăgostiți.

Desigur că aveau să-și vorbească. Eu n'avusesem până atunci nicio iubită, dar mă gândeam că atunci când cineva iubește o fată, vrea să rămână singur cu dânsa, și un al treilea e întotdeauna de prisos.

Intre timp, stăpânul meu pregătise dejunul. Făcuse cafeaua pe o mașină de spirt și deschise câteva cutii cu felurite delicatese.

— Vino, Ibrahim — strigă el — am pregătit dejunul și pentru tine!

Am lăsat cămilele în voie, după ce m'am încre-

dințat că nu e nimeni în apropiere, apoi m'am alăturat de cei doi.

Străina ședea pe covor după felul oriental, cu picioarele încrucișate; își terminase dejunul, iar vălul îi acoperea fața..

M'am apropiat, salutând cu respect, apoi urmând invitația stăpânului meu, m'am așezat lângă dânsul; atunci se întâmplă ceva extraordinar. Fata răpită sări în sus, întinse mâinile ca-și-când ar fi vrut să se ferească de mine, dădu un țipăt, căzu ca lovită de trăsnet și-și ascunse capul în palme.

— Ce-i cu tine, sufletul meu? — strigă Robert, dând fuga spre ea ca s'o strângă în brațele sale. Dar ea îl respinse ușor, sări în sus și fugi spre locul unde se aflau cămilele noastre. Acolo, se sprijini de șeaua animalului ei, își apăsă fruntea și, după mișcările corpului ei fermecător, noi vedeam că plânge sfâșietor.

— S'o lăsăm în pace — îmi zise stăpânul meu — nu e chiar lucru ușor ceeace a făcut pentru mine. Și-a părăsit casa părintească și conștiința o mustră mereu. Dar când vom ajunge la oaza Bir-Ommah, ea se va schimba, atunci va dispare din sufletul ei amintirea celor lăsați acasă și plăcerile dragostei, o vor despăgubi de toate necazurile.

Peste un ceas, am pornit iar la drum; fata ședea cufundată în gânduri, își strânse și mai mult vălul în jurul capului și nu-i puteam vedea deloc fața.

A doua zi, călătoria decurse în deplină liniște. Pustiul era liniștit, niciun nouraș nu se arăta pe cer și cum cămilele nu dădeau niciun semn de oboseală, stăpânul meu hotărî să meargă toată noaptea, căci ardea de nerăbdare să ajungă cât mai

Cereți mâine fascicola 88-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

repede la oază. Acolo îl aştepta doar fericirea! Împărţea cu dărnicie proviziile, se purta prietenos cu mine şi aveam toate motivele să fiu mulţumit cu slujba mea.

Dar mulţumirea asta nu-mi tihnea, când îmi închipuiam jalea pe care fata a trebuit s'o lase în casa părintească din Cairo. Acolo, o mamă disperată îşi frângea mâinile, iar fratele.... umbla desigur pe străzile oraşului în căutarea surorei sale... Ce groază îl va cuprinde, când va afla că ea a fugit cu un ghiaur!

— Ah, dar ţie ce-ţi pasă, îmi spuneam eu, tu îţi vei câştiga cei o sută de ţechini, încolo nu e treaba ta. Allah e mare şi Mahomed e profetul lui!

Noaptea se lăsase între timp.

Era cam pe la ceasurile două dinspre ziuă, când auzirăm un sunet care ne îngheţă sângele în vine, un sunet, care pentru călătorul în pustiu însemnează glasul morţei, când nu se află în mijlocul unei caravane mari.

— Ce-i asta? — strigă francezul. — Ibrahim ai auzit?

— Am auzit, stăpâne — i-am răspuns — e urletul unui leu.

In clipa aceea se auzi şi urletul leoaicei, care era încă mai furios, mai sălbatec şi mai setos de sânge.

— Asta-i leoaica, stăpâne — i-am spus eu — ar fi bine să iei puşca.

Eu am scos repede iataganul dela brâu şi eram hotărât să apăr mai întâiu viaţa stăpânului meu şi a iubitei sale, căci el îmi plătea doar pentru asta.

In clipa aceea se ivi leul şi se îndrepta cu sărituri sălbatice spre cămila pe care şedea francezul.

— Stăpâne, să tragi numai dacă eşti sigur că-l nimereşti! — îi strigai eu.

Fiara era aproape, se ridică şi vroia să-şi în-

figă ghiarele în pieptul animalului nostru, dar în clipa aceea se auziră trei împuşcături la rând şi văzui cum leul cade pe o coastă, lovit parcă de pumnul de fier al unui uriaş nevăzut.

Robert scoase un strigăt de triumf, dar în clipa aceea se întâmplă o nenorocire care puse din nou la încercare pe bunul trăgător, care era stăpânul meu. Leul căzuse printre picioarele dinainte ale cămilei şi în zvârcolirile sale el se cufundă în nisipul pustiului, răscolind un nour de praf; cămila se speriase, vroia să fugă dar se împiedecă de leul ce stătea întins, şi în clipa următoare văzui cum animalul şi călăreţul se răstoarnă, rostogolindu-se de-avalma cu leul muribund.

— Ajutor, Ibrahim, ajutor! — strigă stăpânul meu, dar eu nu puteam să fac nimic, căci trebuia să înlătur primejdia, care o ameninţa pe iubita lui.

Leoaica, pe care o auzisem cu puţin înainte, era în aşteptare, dar când auzi răgetul de moarte al leului, ea scoase un urlet, care cutremură văzduhul... şi... dintr'o săritură fu lângă noi şi până să fac ceva, se năpusti asupra cămilei pe care şedea fata, îşi înfipse ghiarele în trupul animalului şi cu cealaltă labă vru să lovească pe nenorocita fugară.

Am stat o clipă încremenit, căci eram sigur că totul se sfârşise, dar atunci auzii cuvintele urlate de o voce îngrozită: „Tată, tată ajută-mă!" Cu toată situaţia grozavă în care ne aflam, cu toate că moartea era aproape, cu toată primejdia ce ne ameninţa, m'am gândit atunci cât de ciudat e că fata care întorsese spatele casei părinteşti, nu se gândea în clipa aceasta de moarte, la iubitul de lângă dânsa, ci-l chemă în ajutor pe tatăl ei.

In acelaş timp glasul ei îmi dădu fiori, căci mi se părea că aud vocea surorei mele Selima.

Ce s'a întâmplat atunci, nu ştiu nici eu, ţin minte numai că am căzut în spatele leoaicei şi i-am împlântat pumnalul în gât. Un şivoiu de sânge mă

stropi în ochi, dar observai cum leoaica se prăbuşeşte fulgerător sub mine şi am mai avut timp să sar înapoi.

Asta a fost norocul meu, căci astfel am căzut la o bună distanţă de fiara înfuriată, care m'ar fi sfâşiat.

Au trecut vreo cinci minute, până când ne-am ridicat şi s'a făcut puţină ordine în jurul nostru. Cel dintâiu în picioare am fost eu şi m'am repezit în ajutorul fetei.

Ea zăcea în nesimţire, nu departe de leoaică; din fericire, fiara îşi dăduse sfârşitul, aşa că vecinătatea aceasta nu mai era primejdioasă pentru ea.

Vroiam să mă aplec şi să-i scot vălul, dar stăpânul meu mă chemă să-l ajut şi se înţelege, că am dat fuga la el. Nici lui nu i se întâmplase nimic şi peste puţin îngenunchiarăm amândoi lângă tânăra fată. Luna răsărise şi deodată se iviră pe cer milioane de stele, deoarece vântul gonise norii, ce atârnau peste pustiul nemărginit.

— Ibrahim, ridic-o, — îmi spuse stăpânul, şi aşează-o mai la o parte. Aşteaptă să întind pătura ca să nu stea în nisip. Atunci vom putea s'o trezim din leşin, căci am luat cu mine nişte picături.

M'am aplecat şi am ridicat-o din nou. Era în braţele mele, o strângeam la pieptul meu... Am dus-o la vreo douăzeci de paşi de locul unde zăcea leoaica scăldată în sânge şi aşteptam ca stăpânul meu să întindă pătura.

Dar el zăbovi puţin şi în timpul acesta am observat cum trupul pe care-l ţineam în braţe, începe să se mişte. Pieptul îi tresălta, îşi duse o mână la inimă iar cu cealaltă îmi înlănţui gâtul. Stăteam nemişcat, deoarece simţeam că n'am dreptul să-i vorbesc până nu vine stăpânul meu. Deodată — nu voiu uita câte zile voiu avea clipa aceea — ea spuse:

— Abdallah, dragă Abdallah, aşează-mă jos, căci, deşi eşti un uriaş, nu mă poţi duce atâta!

Când am auzit aceste cuvinte inima mi se opri în loc, căci mi se păru că aud glasul surioarei mele. Sângele îmi năvăli în inimă, un gând groaznic îmi străfulgeră prin minte, dar în clipa următoare începui să râd, căci îmi spuneam că sunt un neghiob; chiar dacă glasul străinei aducea cu al Selimei, nu se putea ca ea să fie acuma în brațele mele, nu, Selima era acasă lângă mama și acuma doarme, visează la fratele ei, care s'a făcut cămilar pentru o sută de țechini, ca să-i facă ei o mică zestre.

Stăpânul meu veni și aduse pătura pe care o întinse și eu o așezai pe față, după ce i-am pus câteva perne sub cap.

— Și acuma scoate vălul! — strigă el. — Ce prostie din partea femeilor din Orient că-și ascund ochii, aceste stele luminoase, pe cari cerul le-a hărăzit ca să lumineze inimile bărbaților! Mai ales în situația de acum, vălul ar fi chiar un pericol, deoarece împiedică respirația. Scoate-l, Ibrahim, nu face nimic că-i vezi fața, tu nu ești decât un cămilar.

Nu eram decât un cămilar, dar în mine eram furios pe stăpânul meu, căci vorbea cu multă ușurință despre un lucru care e sfânt pentru noi orientalii. Dar așa vroia stăpânul meu și eu n'aveam încotro. Vălul lunecă repede peste obrazul ei și...

Luna își revărsa razele argintii și lumina ei țesea o aureolă fermecată pe fața aceleia care se odihnea pe covor. In clipa aceea eu am sărit înapoi, un țipăt mi se opri în gâtlej, mi-am înfipt unghiile în carne și câteva clipe am rămas împietrit. Mă uitam la ea și bănuiala grozavă care trecuse ca o umbră neagră prin mintea mea, se adeveri: era Selima.

Fata care și-a părăsit casa părintească ca să-și urmeze amantul, fata din Cairo, supusa Islamului, care dăruise inima ei unui ghiaur, era sora mea!

— Ce ai, Ibrahim? — îmi strigă stăpânul meu.

De ce te-aĭ făcut așa de palid? Aĭ observat ceva suspect?

El fu nevoit să aștepte răspunsul meu timp de câteva minute; în sfârșit am izbutit să rostesc:

— Nu, stăpâne, trăgeam cu urechea dacă nu se simte vreo leoaică prin apropiere și credeam că aud iar un mârâit, dar văd că m'am înșelat.

L-am mințit. Era un leu chiar lângă el, un leu care era de o mie de ori mai primejdios decât acela care fusese ucis mai adineaori, un leu care avea chip de om.

Leul acesta eram eu! Dar m'am stăpânit, astăzi mă mir că am fost în stare să nu ascult de pornirea furiei mele. Nu, am rămas liniștit și l-am ajutat chiar pe stăpânul meu s'o readucă în simțiri.

Selima nu m'a recunoscut, căci purtam peruca și barba falșă. Ea deschise ochii și când văzu că fața ĭ-a rămas descoperită, apucă repede vălul care era lângă dânsa și se acoperi.

Abia atunci ea ceru să i se povestească aventura prin care a trecut și trebuie să mărturisesc, că Robert n'a tăgăduit că-mi datorește viața, că eu singur, înarmat cu iataganul, m'am năpustit asupra leoaicei și am ucis-o.

— Îți mulțumesc, Ibrahim — spuse Selima, apropiindu-se de mine și întinzându-mi mâna. Ție îți datoresc viața! Totuși, îți mărturisesc deschis, că nu mă miră că m'ai salvat, căci tu ai fost mâna lui Allah. Nu ești decât un biet cămilar, dar fără să știi măcar sau să bănuești, sufletul meu mă atrage spre tine, căci tu te asemui cu un om, pe care l-am iubit odinioară: cu bietul meu tată! Așa dar îți mulțumesc cu credință că mulțumesc tatălui meu.

— Ibrahim, eu îți voiu arăta mulțumirea în alt fel, — spuse Robert — îți urc simbria cu 50 de țechini! Ești mulțumit?

Mi-am încrucișat mâinile pe piept și m'am înclinat. Dacă omul acesta mi-ar fi depus milioane

la picioare, nu ar fi putut înăbuşi ura pe care o nutream împotriva lui.

— Ce facem acuma? — întrebă Robert, uitându-se în jur. — După cum văd, cămilele nu ne mai pot folosi. Una e pe moarte şi cealaltă, care a căzut peste leu, şi-a frânt picioarele. Nu vor mai fi în stare să ne ducă mai departe.

M'am apropiat de bietele animale şi le-am cercetat. Stăpânul meu avea dreptate: o cămilă era întinsă pe o coastă şi se uita la mine îndurerată. Îşi înălţă capul parcă ar fi vrut să-mi ceară ajutor. Cealaltă nu căpătase răni atât de grele, dar nu se putea mişca din loc.

Astfel, nu mi-a rămas decât să propun stăpânului meu să omorâm amândouă animalele, să luăm atâtea provizii de câte avem nevoie şi să încercăm să mergem pe jos până la oaza Bir-Ommah.

Lucrul acesta nu era greu şi nu cerea sforţări prea mari. Dacă am fi avut cămile, am mai fi făcut vreo zece ore. Aşa, trebuia să ne hotărâm să facem un marş de vreo 25 de ore, dar când eşti bine aprovizionat cu de-ale mâncării, un drum de o zi şi o noapte prin pustiu, nu e cine ştie ce.

— E o lovitură grea pentru noi, spuse stăpânul meu. În ce ne priveşte, pe noi doi, Ibrahim, vom face uşor marşul până la Bir-Ommah, dar domnişoara! Selima, draga mea, vei putea oare să faci drumul până la oază?

— Voiu face tot ce-mi vei cere — răspunse Selima, cu un oftat adânc, din care am înţeles că era plină de pocăinţă.

— Ei bine, plecăm! — strigă Robert. — Ibrahim, principalul e ca tu să cunoşti bine drumul până la oază. Dar să luăm alimente pentru trei zile, căci trebuie să fim prevăzători.

M'am încărcat cu cele necesare şi Robert mă întrebă:

— Poţi să-mi duci şi puşca?

— Da, stăpâne! — i-am răspuns.

Când am luat puşca, mâna îmi tremura. El întinse Selimei braţul, iar eu mergeam la vreo zece paşi în urma lor.

Puşca stăpânului meu îmi atârna pe umăr. El îmi spusese că se pot trage 48 de gloanţe fără să mai fie încărcată. Cât de uşor mi-ar fi fost s'o culc la pământ pe Selima, sora necredincioasă, fiica necinstită!

Dar n'am făcut-o. Nu, nu, alta era pedeapsa sortită pentru ea şi Robert. Ce pedeapsă ar fi o

moarte care i-ar lovi pe amândoi pe neaşteptate? Ar însemna să moară împreună şi după câte am auzit până atunci, o astfel de moarte e plăcută.

Era bine că stăpânul meu nu se întorcea, căci mi-ar fi putut citi pe faţă gândurile negre ce mă frământau. Îmi chinuiam creerul cum s'o lovesc pe Selima mea şi deodată îmi veni un gând care mă umplu de o bucurie atât de mare, încât am râs cu glas tare.

— Râzi, Ibrahim? — întrebă stăpânul meu şi se opri întorcând capul spre mine.

— Nu, stăpâne, — am răspuns — aĭ auzit urletul unui șacal!

Răspunsul acesta părea că-l mulțumește, căci se întoarse, o înlănțui iar pe Selima și porni la drum. Vedeam cum se lipea cu dragoste de el și o clipă am rămas pe gânduri, dacă n'ar fi o nedreptate din partea mea s'o urăsc și s'o disprețuiesc pe sora mea, pentru că a fugit. Dar dacă inima ei a fost cuprinsă de dragoste așa că n'a putut să facă altfel? Da, dacă ar fi venit în fața mea și a mamei și ar fi spus:

— „Iubesc pe un ghiaur, nu pot să mă despart de el! Vreau să mă duc cu dânsul în lume, să. împart cu el suferința și bucuria".

Noi am fi binecuvântat-o! Și mama mea a fost creștină, și numai dragostea pentru tatăl meu a hotărât-o să treacă la islamism. Dar cât de tainic a lucrat Selima! Cum ne-a înșelat ea! Și apoi, eram încredințat că ea nu-l iubește atât de tare pe omul acesta, a fugit cu el numai ca să scape de sărăcia din casa noastră.

Mi-a venit în gând să ascult ce vorbeau și nu m'am înșelat. M'am furișat mai aproape de ei și am auzit-o pe Selima spunând:

— E semn rău că leii ne-au rănit cămilele! N'aș fi trebuit să fug cu tine!

— Iubita mea, ai fi vrut să rămâi? — întrebă Robert. — Nu te-a îndemnat inima să mă urmezi?

— Vreau să-ți spun adevărul — răspunse Selima. — Nu te-am urmat, pentru că n'am putut trăi fără tine! N'am fugit pentru că m'a orbit patima și m'a scos din minți! Simt ceva pentru tine, — poate că te voiu iubi odată — dar te-am urmat pentru că mi-ai făgăduit să mă faci fericită, să mă înconjuri cu lux și bogăție. Cred că te vei ține de cuvânt!

— Vra-să-zică, asta a fost! Ha, ha, în clipa asta ți-ai rostit sentința de moarte, mizerabilo! — mi-am spus eu.

Se făcuse ziuă, dar în sufletul meu era noapte. Am făcut un popas, am mâncat şi am pornit iar la drum. Robert şi Selima erau siguri că vom ajunge la Bir-Ommah până la miezul nopţii. Aceasta era cu atât mai necesar, cu cât n'aveam cu noi burdufurile cu apă ci numai o singură sticlă, pe care o purtam legată la brâu.

In drumul nostru n'am întâlnit niciun pârâu, aşa că sticla se golise. Se făcu noapte, se făcu ziuă şi oaza tot nu se arăta. Nu vedeam niciun palmier şi n'auzeam şopotul niciunei ape. Rătăceam mereu pe nisipul fără sfârşit al pustiului.

Eram pe drum de vreo patruzeci şi opt de ore. Selima începu să se vaiete că nu mai putea să meargă. Robert deveni nerăbdător, îmi cerea socoteală de ce n'am ajuns încă la oază.

— Stăpâne — i-am răspuns — după socoteala mea, ne mai trebuie încă o oră până s'o vedem.

— Încă o oră, spui? — strigă el. — Atunci vom mai avea de mers încă cinci ore.

— Când vezi ţinta — i-am răspuns — capeţi puteri s'o ajungi.

— Ibrahim, eşti sigur? — întrebă el, furios. — Mă tem că ne-am abătut din drum. Nu văd nicio urmă, care să ne arate că ne aflăm pe drumul caravanelor.

El nici nu bănuia cât de departe suntem de drumul caravanelor! Dar nici nu-i venea în gând că eu îl duceam mereu spre mijlocul pustiului. Ocolisem de mult oaza Bir-Ommah, dar trecusem pe acolo în timpul nopţii, aşa că nici Robert nici Selima nu şi-au dat seama.

— Iubito, nu ne rămâne altceva de făcut — spuse Robert — trebuie să-ţi aduni toate puterile.

— Dar nu mai pot! — gemu ea — nu mă mai ţin picioarele, ah! dacă aş avea numai o picătură de apă!

— La Bir-Ommah există cel mai bun izvor — i-am răspuns eu — dar ca nu simţi bătjocura din

cuvintele mele; acolo, stăpâna mea își va potoli setea.

— Da, dar când vom ajunge acolo? Până la oază mă voiu topi de sete și nici nu pot merge mai departe! Lăsați-mă, vreau să mor aici!

— Există un singur mijloc — spuse Robert — trebuie să te lași purtată de Ibrahim! E destul de puternic și dacă va obosi, voiu încerca să te duc eu o bucată de drum!

— Ibrahim, vrei să mă duci în brațe? — întrebă Selima.

— Da, — i-am răspuns — și am închis repede ochii, ca să nu vadă sclipirea privirilor mele.

— Ei bine, ia-mă! — spuse ea, întorcându-se spre mine cu un gest plin de grație.

Și eu o înlănțui cu brațele, o ridicai ca pe un copil și am dus-o mai departe. O, cât de fericit eram întotdeauna când o luam în brațe pe Selima! Dar acuma trebuia să mă stăpânesc ca să n'o sugrum. Ea se lăsă în voia mea, mi se încredință cu totul, puse capul pe umărul meu, închise ochii și adormi.

Ceasul pentru care făgăduisem lui Robert ivirea oazei, trecuse de mult... Francezul mă întreba aproape în fiecare minut, dacă oaza nu se zărește, dar eu îi răspundeam:

— Stăpâne, s'a lăsat o ceață deasupra pustiului, de aceea n'o vedem.

El murmură o înjurătură și-și continuă drumul. Limba i se lipea de cerul gurii, setea îl chinuia îngrozitor. Dar nu era nimic de băut, nicio apă nu se vedea prin apropiere iar cerul era atât de senin încât nu puteam aștepta nicio picătură de ploaie. Se făcu întuneric, noaptea se lăsa, iar țința noastră era încă departe.

— Ne oprim! — exclamă Robert — nici eu nu mai pot! Haide, întinde pătura să ne odihnim.

— Stăpâne, eu te sfătuiesc să nu faci asta! Să mai mergem puțin, poate vom vedea focul pe

care-l ţine pustnicul din Bir-Ommah, ca să gonească fiarele sălbatice. Focul acesta va fi pentru noi, ceeace farul e pentru naufragiaţi.

— Un far! — strigă Robert. — Cât de mult îl invidiez pe naufragiat! Rătăceşte în mijlocul mării, dar are cel puţin o scândură sub picioare, şi poate să aştepte până soseşte o altă corabie. Dar în pustiul acesta nemărginit nici nu putem nădăjdui să întâlnim o caravană.

— Dacă nu ne-am fi abătut din drumul caravanelor, am fi întâlnit de mult pe cineva, dar aşa...

— E vina ta că am greşit drumul!

— Stăpâne, nu sunt decât un om! Era prea întuneric!

Robert tăcu, dar renunţă să se mai oprească. Îşi adună toate puterile şi strigă:

— Inainte!

Selima dormea în braţele mele un somn neliniştit şi se trezea mereu, speriată. Atunci îşi freca ochii, se uita în jurul ei şi oftând, cădea iar în nesimţire

— Dacă până în câteva ore nu dăm de o apă, — strigă Robert — Selima nu va mai rezista!

— Inima ei bate încă puternic, i-am răspuns eu: femeile rezistă mai bine decât bărbaţii!

Iar se făcu ziuă şi pustiul se ivi în faţa ochilor noştri, în toată grozăvia lui şi nicio urmă de oază. Robert se opri, ridică pumnii deasupra capului meu şi tună cu voce înecată:

— Ticălosule, ne-ai înşelat! Ne-ai dus înadins pe un drum greşit!

Nu i-am răspuns.

— Apără-te! — strigă el. — Incă de eri am observat că ai schimbat de câteva ori direcţia! Vorbeşte, îţi spun, sau te ucid!

— Dacă arma n'ar fi la mine! — am strigat eu, smulgând puşca de pe umăr, după ce am pus-o repede pe Selima în nisipul pustiului.

Am întins arma şi el se dădu înapoi, palid, cu ochii holbaţi.

— Aşa dar nu m'am înşelat! — gemu el. — Ne-ai dus înadins în pustiu! Mizerabile, nenorocitule, vorbeşte! Aşa e?

— Aşa e! — am rostit cu glas răguşit. — V'am scos dinadins din drumul spre oaza Bir-Ommah! Dinadins v'am dus pe o cale greşită! Aşa e, stăpâne.

Abia acuma îşi dădu el seama că se afla în primejdie. Cu o înjurătură sălbatică, scoase un pistol din buzunar şi trase. Dar glontele trecu deasupra capului meu, fără să mă atingă. Şi iar am fost ispitit să trag cu puşca pe care o ţineam în mâini, dar n'am făcut-o, căci nu vroiam să aibe o moarte atât de uşoară, să treacă în lumea cealaltă cu toate păcatele sale, fără să ştie ce a făcut.

Palid şi tremurând stătea în faţa mea cu pistolul fumegând în mână, şi simţea că e prizonierul meu. Dar eu am plecat arma şi i-am spus:

— Mi-ar fi uşor să trag şi aş nimeri mai bine; aş putea să-ţi găuresc inima cu treizeci de gloanţe şi mi-ar mai rămâne destule s'o răpun şi pe dânsa.

Dar nu vreau. Ascultați-mă, căci țin să vă vorbesc, iar tu, Selima, scoate-ți vălul; nu mai e nevoie de masca asta.

Cu mâinile tremurânde, Selima își desprinse vălul. Groaza pusese într'atâta stăpânire pe dânsa, încât nici nu încercă să se opuie.

— Și acuma că masca ta a căzut, am strigat, o voiu scoate și pe a mea. Selima, mă recunoști?

M'am apropiat de ea, cât mai mult. Atunci ea își întinse mâinile, o paloare cadaverică îi acoperi fața și cu glasul înăbușit strigă:

— Da, te cunosc, ești umbra tatălui meu, ai părăsit lumea morților ca să vii cu mine în pustie și să mă pedepsești pentru ce am făcut. O, tată, tată, fie-ți milă de mine, nu mă lăsa să pier ca o mizerabilă, tată, mă căiesc pentru ce am făcut.

— Te înșeli, am izbucnit eu, nu tatăl tău stă în fața ta; oasele lui putrezesc în pustiu, roase de șacali. Dar întâmplarea a vrut, ca un altul, care te-a iubit tot așa de mult ca și tatăl tău, să descopere fapta ta nelegiuită. Privește, îngrozește-te!

Cu un gest fulgerător mi-am smuls barba și peruca și în clipa următoare, Selima scoase un țipăt înfiorător.

— Abdallah, fratele meu — izbucni ea. Tu? Tu ești? Nu, nu se poate, ochii mă înșeală.

— Ochii tăi sunt mai buni decât inima ta și nu te înșeală, am strigat; eu sunt, fratele tău Abdallah. Eu te-am dus din Cairo, pentru tine am înfruntat leul și mi-am primejduit viața, din pricina ta voiu muri acuma, căci suntem cu toții condamnați la moarte.

După aceste cuvinte urmă o tăcere mormântală. Robert stătea ca trăsnit, Selima zăcea în nisipul pustiului și un plâns spasmodic îi sguduia tot corpul. Atunci m'am plecat spre ea:

— Providența mi-a venit în ajutor, răpindu-ne cămilele cari trebuiau să ajungă peste câteva ore la Bir-Ommah. Și atunci mi-a fost ușor să vă duc de-

parte de drumul caravanelor, până în inima pustiului. Aici suntem departe de orice ajutor, aici vom fi sfâșiați de fiarele pustiului, foamea și setea ne vor răpăci mințile, sau ne vom topi la căldura arzătoare a soarelui.

— O, frate — strigă Selima — ce-ai făcut? Nu te-ai gândit la mama noastră, care-și va pierde astfel cei doi copii?

— Mama? — am izbucnit eu — da, așa e, va fi o lovitură grea pentru ea, când niciunul din cei doi copii nu se va mai întoarce. Pe tine te-a pierdut oricum— va plânge după mine, se va gândi la mine fără ură, dar pe tine te va blestema.

— Și de ce vrei să aștepți — continuă sora mea cu vocea plină de groază, — până când vom fi răpuși de foame, de sete sau se fiarele sălbatice? De ce vrei să ne lași pradă chinurilor soarelui arzător al pustiului? Ai doar o armă care poate ucide de treizeci de ori! O, fie-ți milă, ucide-mă, îmi merit soarta. Da, e adevărat, m'am lăsat sedusă, sărăcia m'a mânat în brațele lui. N'am mai putut îndura suferințele și lipsurile de acasă, el mi-a arătat juvaericale și pietre scumpe, mi-a vorbit de o viață de plăceri, de veselie, și atunci m'am simțit cuprinsă de o putere irezistibilă și am fost nevoită să-l urmez. Aceasta e soarta celor săraci, să cadă în plasa întinsă de cei bogați.

— Așa dar, nici nu l-ai iubit? — am întrebat-o, cu voce aspră.

— Eu? Nu, nu l-am iubit, dar acuma... acuma îl urăsc, deoarece știu că a vrut să mă arunce în brațele pierzaniei.

Cereți mâine fascicola 87-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. cu 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Pierzania care te loveşte aici, în pustiu, Selima — am întrerupt-o cu voce mai blândă. — Astfel vei fi cruţată de dureri mai mari. Află că mizerabilul acesta mi-a destăinuit că nici nu avea de gând să te ia de soţie. Vroia numai să te ducă la Bir-Ommah, să trăiască cu tine câteva săptămâni, după cari ţi-ar fi dat o pungă cu aur şi te-ar fi trimis înapoi la Cairo. Atunci, ai fi fost ticăloasa plătită pentru că şi-a vândut trupul, iar mama şi cu mine te-am fi gonit cu dispreţ. Nu, Selima, e de o mie de ori mai bine că mori aici în singurătatea asta, unde nimeni nu poate vedea ruşinea ta, şi... nu vei coborî singură în iad, un suflet înrudit te va însoţi; Selima, rămân cu tine chiar după moarte!

— Da, e o mângâiere — murmură Selima, vărsând lacrimi amare. O, Abdallah, lângă tine nu mi-e frică de moarte, deşi nu vreau să mor, dar, iartă-mă!

— Se te iert? — Nu, asta nu. Ai devenit o spurcată, pleacă, nu mă atinge.

— Cred că ar fi mai bine — se auzi glasul lui Robert — dacă am discuta faptele cu sânge rece. Abdallah, acuma ştiu ce te-a împins să ne aduci în situaţia asta fatală şi admit că n'ai fost cu totul nedrept. Dacă cineva şi-ar fi bătut joc de sora mea, aş fi făcut poate acelaş lucru. Dar ceeace s'a făcut, a trecut şi nu mai putem schimba nimic acuma. Fata a fost iubita mea. Lucrul acesta îl ştiu numai trei oameni, adică Selima, eu şi tu Abdallah. Cât timp chestiunea asta e trecută sub tăcere, ea nu are nicio însemnătate. Noi doi nu vom scoate o vorbă, iar tu, Abdallah, cred că nici tu nu vei spune nimic.

— Nu, — am răspuns eu cu un rânjet pe buze, — niciunul din noi nu va scoate un cuvânt, pentru că nu vom mai vedea pe niciun om din lumea asta.

— Cred că n'am ajuns încă aşa departe — con-

tinuă Robert — ştiu, am făcut rău că am luat drept amantă pe mititica asta, ar fi trebuit s'o cruţ. Dar astfel de lucruri se întâmplă aproape în fiecare zi şi nimeni nu se sinchiseşte. Un om cinstit, care face o astfel de faptă, nu comite nicio crimă, dacă aranjează lucrurile cum trebuie şi eu sunt gata să fac tot ce vrei.

Selima, am gustat din dragostea ta şi nu mă căiesc. Eşti o fată dulce şi frumoasă. Dar tu mi-ai vorbit de un pantofar, care e vecin cu voi şi că te-ai fi măritat de mult dacă ai fi avut ceva bani. Ei bine, sunt gata să-ţi dau cinci sute ţechini de aur, o zestre destul de frumoasă. Intoarce-te acasă cu fratele tău Abdallah, căruia îi dau o sută ţechini de aur, mărită-te cu pantofarul şi cred că mai târziu, ne vom aminti cu plăcere de întâmplarea asta din deşert.

— Mizerabile — strigă Selima, sărind la el şi dacă nu m'aşi fi aruncat între dânşii, l-ar fi lovit cu pumnii în obraz. Crezi că mă vei despăgubi cu aur? Mai există un singur mijloc, care ne poate salva pe toţi trei: ia-mă de nevastă, jură...

— Nu jura, străine — am strigat eu cu putere, — căci ar fi în zadar; chiar dacă ai depune toate comorile pământului la picioarele ei şi ai rosti toate jurămintele ce au fost rostite până acuma, totul ar fi în zadar. Să nu crezi că aş putea să vă mai conduc spre drumul caravanelor, am intrat atât de mult în inima deşertului, încât nu mai există nicio scăpare, ne-a rămas un singur lucru: să ne rugăm lui Allah, să ne dăruiască o moarte uşoară.

— Nu-i adevărat — strigă Robert. — Trebuie să existe un drum care să ne ducă înapoi.

— Atunci caută-l — i-am răspuns batjocoritor. — Dar nu vei ajunge până dimineaţă, căci leii stau la pândă şi adulmecă prada lor din depărtare.

Robert se făcu palid. Se gândea, desigur, la atacul leilor, pe care l-am respins odată, şi nu mai

avea poftă să mai dea ochii cu aceste fiare sălbatice.

— Abdallah, acesta e ultimul tău cuvânt? — strigă el. — E chiar adevărat, nu ne mai putem întoarce?

— Nu ne mai rămâne decât să murim şi să putrezim în pustiu, i-am răspuns, cu asta am terminat şi nu-ţi voiu mai spune niciun cuvânt. Vino, Selima, vom muri împreună şi dacă vei fi curajoasă, te voiu ierta, odată cu ultima mea răsuflare.

După aceste cuvinte, m'am întins în nisipul pustiului şi Selima se aşează la picioarele mele, dar eu am luat-o lângă mine şi i-am pus capul pe genunchii mei. Robert se ghemui şi el puţin mai departe de noi, şi drept dovadă a mizerabilului său caracter, primul lui cuvânt fu:

— Unde sunt proviziile noastre?

— Aici — i-am răspuns, arătându-i sticla goală.

— Ştiu, sticla e goală, — răspunse el furios. — Dar am avut mai multe cutii de conserve, cafea şi zahăr; băiete, unde le-ai pus?

— Le-am aruncat în drum!

Robert sări înfuriat şi vru să se repeadă la mine, dar eu l-am primit cu arma întinsă şi atunci rămase liniştit.

Soarele dogorea puternic. De două zile şi două nopţi noi n'am băut nicio picătură de apă; dezastrul nu mai putea să întârzie. Sora mea slăbise mult, se văita că-i e sete şi auzind-o cum plânge înăbuşit, m'au cuprins remuşcările că am condamnat-o la o moarte atât de îngrozitoare.

Spre seară ea începu să aţipească şi eu ştiam că somnul acesta e semnul prevestitor al morţii. Robert zăcea nemişcat pe covor, cu mantia întinsă peste cap, apărându-se, astfel, împotriva soarelui. Poate că dormea şi el. Eu n'am vrut să aţipesc, căci trebuia să-mi păzesc arma.

M'am luptat din răsputeri cu somnul, dar când

se întunecă de-abînelea, nu m'am putut împotrivi, pleoapele mi se lipiră şi...

Am sărit în sus, trezit de un zgomot suspect din apropierea mea şi când am deschis ochii, am văzut că bănuiala mea era întemeiată. In timpul somnului meu, Robert se târâse până aproape de noi, puse mâna pe armă şi tocmai vroia s'o îndrepte asupra mea... Dar eu m'am repezit la timp şi a început o luptă crâncenă, în timpul căreia arma se descărcă, dar niciunul din noi nu-i dădu drumul.

In sfârşit, am izbutit să-i răsucesc mâna şi el fu silit să lase arma, iar în clipa următoare am dus-o la ochi, ca să trag. Dar m'am răsgândit iarăşi. Nu, nu, de o mie de ori nu, nu vroiam să-i cruţ chinurile morţii. Trebuie să sufere împreună cu noi, să moară alături de noi în mijlocul pustiului nesfârşit, chinuit de sete şi de foame.

Dar Robert, când văzu arma în mâinile mele, fugi cât îl ţinură picioarele şi l-am lăsat să se îndepărteze. Ştiam doar că nu va scăpa de moarte, de aceea nu i-am trimis un glonte din urmă. M'am întors spre sora mea şi am văzut cu groază că e pe moarte.

— Abdallah, ia-mă în braţele tale, mă rugă ea cu vocea stinsă, vreau să mor la pieptul unui om drag! O, frate, de ce nu te înduri de mine să mă ucizi cu un glonte?

— Mai e timp, — i-am răspuns, — arma e încă în mâna mea şi e încărcată. Ei bine, Selima, ai curajul să mori?

— Oare nu tot trebuie să mor?—răspunse ea.— De ce să aştept până nebunia îşi va înfige ghiarele în creerul meu? Nu, nu, străpunge-mi inima cu un glonte şi-ţi voiu mulţumi cu privirea mea cea din urmă.

O luptă îngrozitoare se deslănţui în sufletul meu. Aşa dar să devin călăul surorei mele? Dar ajunsesem atât de departe, încât nu mai există cale

de întoarcere și ar fi fost mult mai bine dacă puneam capăt chinurilor ei.

— Ei bine, Selima — i-am răspuns. — Ai dreptate, de ce să mai aștept până când foamea și setea ne vor răpune. Nu, vom îmbrățișa moartea cu inima ușoară și totul va lua sfârșit în câteva clipe.

— Cum, frate? — strigă ea voioasă — și după atâtea ceasuri de nemișcare ea se ridică pentru întâia oară. Vrei să te înduri de mine, vrei să mă omori?

— Selima, îmbrățișează-mă și-ți voiu trimite un glonte în inimă, iar peste câteva minute voiu cădea lângă tine, lovit de un al doilea glonte. Ne vom îmbrățișa chiar în moarte și cu sângele nostru vom șterge rușinea ta Selima, te iert, nu vei pleca pătată din lumea asta! Sângele purifică și când vei urca în ceruri, Allah te va duce în paradis și vei fi cea mai mândră dintre femeile, ce găsesc har în ochii Celui de sus.

— Și acuma fă-ți ultima datorie, — strigă ea cu glasul sugrumat. — Iată pieptul meu, aici bate inima mea, oprește-o, țintește bine, frate!

Se aruncă în genunchi, își întinse brațele și se înclină pe spate ca să ofere o țintă cât mai bună.

— Adio, frate, rostiră buzele ei și în clipa următoare, am tras.

Se prăbuși la pământ, moartă. Glontele pătrunsese drept în inimă. Cu un urlet de groază, mă aruncai lângă trupul surorei mele. Acuma, că era moartă, nu mai aveam nicio ură împotriva ei.

— Selima! — am izbucnit în plâns, strângându-i mâinile, — Selima, sora mea, iartă-mă pentru ceeace ți-am făcut. Da, acuma văd că n'am avut niciun drept să fiu judecătorul tău și cu atât mai puțin, călăul tău!

Stăteam zăpăcit, răsuceam arma în mâini și nu știam ce să fac, să-mi zbor creeri sau să-mi trimit un glonte drept în inimă? Și atunci mi-am

adus aminte că am auzit sau cetit undeva cum își iau viața unii oameni când au numai o pușcă la îndemână. Tremurând, mi-am scos gheata și m'am așezat lângă Selima, căreia îi făgăduisem s'o îmbrățișez în zvârcolirile din urmă ale morții. Și atunci.... piciorul meu drept se apropiă de trăgaciul armei, degetul gros îl atinse ușor, dar fui cuprins de o slăbiciune mare, iar tot corpul îmi tremura de frică.

— Abdallah, ai fost atât de crunt cu sora și ești atât de laș cu tine? Inainte! Trebuie s'o faci.

Ridicai piciorul cu gândul să apăs degetul gros pe trăgaciu, dar în clipa aceea se auzi un pocnet, am simțit o durere ascuțită în coapsă, arma îmi lunecă din mâini.... și m'am prăbușit în nisipul pustiului. Firește că în primul moment am crezut că am tras greșit, dar cum nu mi-am pierdut cunoștința, am aruncat o privire spre arma care era lângă mine și n'am văzut să iasă fum din țeavă.

Atunci m'am ridicat puțin ca să mă uit în jur. Ah! acuma vedeam cine m'a împiedicat să-mi iau viața, dela cine pornise glontele care a împiedicat să deviu un sinucigaș. Pe nisipul pustiului, la o depărtare de vreo trei sute de pași, veneau în goană patru cai.

— Briganzii deșertului, mi-am zis eu, poate chiar aceia cari l-au ucis pe tatăl meu. Să fie bineveniți, mă vor omorî chiar ei!

Am închis ochii și m'am hotărât să nu mă apăr.

CAP. 84

Planul de fugă

Trecură patru săptămâni și teatrul cu minuni al directorului Smith ajunse la Paris.

Artiștii americanului apărură în fața publicu-

lui şi pocitaniile deşteptară aici un interes mai mare chiar decât în celelalte oraşe. Frumuseţea Letiţiei, mai ales, ajunsese proverbială. Frumoasa corsicană fu sărbătorită de toate gazetele, cari publicau articole întregi despre dânsa, dar ea nu vedea niciunul.

Directorul Smith avea obiceiul să nu arate niciodată unei artiste că e lăudată de gazete şi mai ales Letiţiei, când se vorbea despre adevărata ei valoare. In astfel de împreujrări, el nici nu se mai gândea să-şi ţie cuvântul pe care-l dăduse lui Robert de Paris. Dimpotrivă, era hotărât s'o păstreze pentru dânsul şi de aceeea o păzea cu mai multă băgare de seamă decât până acuma.

Plimbările pe cari le îngăduise Letiţiei în tovărăşia Estrellei şi a lui Abdallah fuseseră oprite cu desăvârşire. Sub cuvântul că Parisul e un oraş foarte primejdios pentru ea, directorul nu-i mai dădu voie să iese şi numai câteodată pleca el singur în oraş cu dânsa.

Cu toate aplauzele şi entuziasmul pe care-l stârnea zilnic printre spectatori, Letiţia se simţea foarte nenorocită. Era desgustată de viaţa ce se ducea în compania directorului Smith, căci făcuse cunoştinţă cu toată ticăloşia „artiştilor" din jurul ei. Singura ei mângâiere era Estrella. Abdallah şi fata cu cap de mort erau singurii la cari sufletul ei putea să se refugieze. Letiţia şi Estrella se iubeau din inimă, ştiau că pot avea încredere una în alta, iar Abdallah îi era credincios până la moarte. Ar fi mers în foc pentru Letiţia şi vai de aceia care ar fi îndrăznit să se poarte rău cu ea.

In starea aceasta, Letiţia se gândea de mult să părăsească societatea directorului Smith, dar se ferise să facă acest pas, căci era obişnuită să se ţie de cuvânt, vroia să ducă până la capăt cele trei luni, la cari se învoise cu el.

In sfârşit, termenul acesta se împlini şi în-

tr'o dimineaţă, Letiţia intră în biroul directorului Smith, pe care-l găsi fumându-şi ţigara.

— Ah, tu eşti copila mea! Chiar m'am gândit la tine. Trebuie să ne îngrijim de ceva tablouri noui. Nu mai merge să apari în faţa publicului în acelaş costum. Ce-ar fi dacă ai juca pe Leda care-şi îmbrăţişează lebăda, sau ceva asemănător? Cred că asta ar place publicului parizian.

— Domnule director — răspunse Letiţia, — am venit să-mi iau rămas bun dela d-ta.

— Vrei să faci o plimbare?

— Nu, domnule director, dar astăzi s'au terminat cele trei luni ale contractului nostru. Am venit să-ţi spun că vreau să plec chiar acuma.

Smith scoase rotogoale mari de fum şi le urmărea cu privirile.

— Vrei să mă părăseşti? — exclamă el. — Dar copila mea, nu-ţi dai seama că mă ruinezi? Şi apoi, de cari trei luni e vorba?

— Domnule director, mi se pare că nu ai o

memorie destul de bună! — răspunse Letiția. — Nu-ți amintești că mi-ai propus să rămân numai trei luni ca să-ți scoți avansul pe care l-ai dat unui altuia și nu mie?

— Și vrei să pleci? — strigă directorul Smith, ridicându-se de pe scaun. Să te las la Paris, în acest oraș al păcatului și al ispitei, în acest oraș unde fetele tinere și frumoase nu sunt sigure, nicio clipă, de cinstea lor? La nevoie te voiu reține cu forța.

— Cu forța? — izbucni Letiția și sclipirea fulgerătoare a ochilor ei îl străpunse pe mizerabilul american. — Uiți că nu se poate face nimic cu forța! Mă vei putea sili să rămân în temnița asta, unde am fost adusă pe când dormeam, se prea poate că am fost amețită cu un fel de băutură, — da, asta o vei putea face, deși ești în pericol să te chem în fața judecății, îndată ce-mi voiu recăpăta libertatea.

Dar, domnule director, vei putea să mă silești să apar în fața publicului? Ce-ai spune, dacă voiu striga după ajutor chiar de pe scenă? Printre sutele de oameni ce vin în fiecare seară la teatru, se va găsi cel puțin un singur bărbat curagios și cinstit, care nu se va da înapoi să ofere ocrotirea sa unei fete prigonite!

— Și vei fi în stare să faci toate astea? — izbucni Smith plin de furie. — Tu, tu, care-mi datorezi atâta recunoștință?

— Recunoștință? — exclamă Letiția, râzând, — da, așa e, trebuie să-ți mulțumesc că m'ai ținut închisă! Și cu toate că mi-ai făgăduit că după trei luni îmi vei da bani ca să mă pot întoarce acasă, acuma nu vrei să te ții de cuvânt! Dar renunț la bani, vreau să fiu cu conștiința împăcată că nu-ți datorez nicio recunoștință!

Spunând acestea, Letiția întoarse spatele directorului și se înapoiă în odaia ei. Ea era hotărâtă

să părăsească locul unde se afla, şi se gândi să nu mai apară pe scenă în seara aceea. Atunci, directorul, văzând că nu-şi îndeplineşte datoria, se va încredinţa că rămânerea ei e de prisos.

Ea bătu în perete şi cum Estrella locuia în odaia alăturată, nu trecu mult şi fata cu cap de mort îşi făcu apariţia.

— Ce e, ce s'a întâmplat? — întrebă Estrella. — Pari foarte agitată, surioaro, nu cumva eşti bolnavă?

— Nu, Estrella — răspunse Letiţia, — dar i-am spus directorului Smith că legăturile noastre sunt rupte şi plec chiar astăzi.

— Şi ce ţi-a răspuns? — întrebă Estrella, cu glas speriat.

— Că nu mă va lăsa să plec.

— Atunci nu mai nădăjdui să poţi fugi — spuse fata cu cap de mort. O, îl cunosc eu bine, el nu e omul care să se dea înapoi dela o faptă murdară. N'ai făcut bine spunându-i deschis că nu-l vei mai servi; dimpotrivă, trebuie să te arăţi îngăduitoare şi apoi ai fi găsit un prilej să fugi.

— Să fug — spuse Letiţia încet — da, Estrella, acesta e cuvântul pe care am vrut să ţi-l spun, despre asta am vrut să mă sfătuiesc cu tine. Trebuie să fug, nu mai pot rămâne aici. Trebuie să mă întorc înapoi în Corsica şi chiar dacă va fi nevoie să mă duc pe jos, să cerşesc la casele oamenilor, nimic nu mă va opri să alerg în braţele iubitului meu Egizio, care se chinuieşte de moarte din cauza pierderei mele.

— Te înţeleg foarte bine — răspunse Estrella, — dar tu îţi închipui că a fugi e atât de uşor! Încă nu-l cunoşti pe directorul Smith, e diavolul sub chip de om şi e greu să înşeli vigilenţa lui.

In clipa aceea cineva bătu în uşă şi intră uriaşul Abdallah. Faţa lui era roşie, în ochii lui blânzi şi albaştri licărea o flacără sinistră.

— Letiția, ce ai făcut? — spuse el, — bătrânul e furios și a dat ordin ca să nu părăsești trăsura. Aș putea să jur că te va sili să apari în seara asta pe scenă, chiar dacă ar fi să te târască. L-ai scos din sărite, blestemă, înjură, zbiară și e într'o stare cum nu l-am văzut niciodată.

— Abdallah, — izbucni Letiția, întinzând mâinile ei rugătoare spre uriaș — trebuie să mă salvezi, să mă ajuți, căci mi-am pus toată nădejdea în tine; mi-ai jurat de atâtea ori că vrei să-mi fii

prieten credincios, că vom fi întotdeauna unul alături de celălalt! Și voi vă simțiți nenorociți în mediul ăsta îngrozitor și voi vă simțiți înjosiți și obidiți că trebuie să vă arătați oamenilor pentru bani. Hotărâți-vă, veniți cu mine, să fugim toți trei împreună!

— Să fugim — exclamă Estrella — să scăpăm de acest iad, să nu-mi mai descopăr fața în fiecare zi în fața mulțimei care-și cască gura cu batjocură

la mine. O, Letiția, ar fi frumos, dacă ar putea fi adevărat.

— Și de ce să nu fie adevărat? — strigă Letiția — de ce să nu fie cu putință să ne croim un drum până în Corsica și când vom vedea din nou vârful Fontanellei strălucind printre munți, atunci vom fi salvați! Ne vom duce la Egizio Ettore, el ne va primi cu brațele deschise, mă va strânge la pieptul lui și voi veți deveni prietenii lui.

— Să fugim, — strigă Abdallah — ar fi foarte frumos, dar cum? Sunt sigur că directorul Smith păzește acuma toate ieșirile.

— Și nu putem să ne croim un drum cu pumnii? Abdallah, nu ești tu oare mai puternic decât toți, nu ești tu în stare să te folosești de pumnii tăi? Acuma trebue să ne dovedești că ți se spune pe drept cuvânt, Abdallah uriașul.

— Frumoasă Letiția — îi răspunse Abdallah — puterea mea nu ne va folosi prea mult. Ce însemnează oare pumni de oțel față de revolvere și puști încărcate? Căci directorul Smith nu va șovăi să le întrebuințeze împotriva noastră. Și apoi mai are un alt mijloc ca să facă nevătămător pe cineva. Dacă va bănui gândul nostru, ne va pune ceva în mâncare și vom dormi până când ne va duce de aici. Nu, nu, nu mă voiu folosi de putere, ci de altceva.

Și acuma, Letiția, ascultă sfatul meu. Diseară să vă faceți amândouă datoria, în conștiință. Tu, Letiția, trebuie să te arăți supusă și prietenoasă cu directorul Smith. Eu nu voiu lua parte la reprezentație, mă voiu face că sunt bolnav și voiu începe toate pregătirile pentru fugă. Lăsați pe mine, Abdallah uriașul va arăta că poate înfăptui imposibilul.

— Bine Abdallah, avem încredere în tine — răspunse Letiția — ne vei scoate de aici, și pe urmă?

— Pe urmă trebuie să părăsim Parisul cât mai repede — strigă Estrella — căci fii sigură că directorul Smith ne va urmări, se va folosi de toate mijloacele ca să ne aibă iar în mâinile sale.

— Bine — spuse Letiția — vom părăsi Parisul chiar în noaptea asta. Dar pentru asta avem nevoie de bani?

— Bani! — strigă Abdallah, scărpinându-se după ceafă — cât mă privește pe mine, eu am doar câteva biete centime, cari nu însemnează mare lucru.

— Directorul Smith nu mi-a dat niciun ban, — spuse Estrella.

— Eu n'am nicio lețcaie — spuse și Letiția. — Dar, prietenii mei, nu trebuie să ne pierdem curajul. Nu ne-a învățat chiar directorul Smith cum să câștigăm bani? Până acuma am muncit ca să-i sporim lui averea, dar cine ne oprește ca să dăm, în drum, mici reprezentații, chiar dacă am câștiga numai atât ca să nu murim de foame. Abdallah se va produce ca atlet, eu voiu cânta melodii corsicane, iar tu, Estrella, va trebui să-ți scoți vălul și să te mai arăți oamenilor câteva săptămâni. Vrei?

— O, cu toată plăcerea — spuse fata cu cap de mort. — Dacă e pentru binele tău, al meu și al lui Abdallah.

— Așa dar, rămâne hotărât — exclamă Letiția, — fugim chiar în noaptea asta!

Cei trei prieteni își dădură mâna,

Letiția urmă sfatul uriașului și în timpul prânzului, pe care toți artiștii îl lauau împreună, ea se arătă foarte prietenoasă față de Smith.

— Așa dar, ne-am mai răzgândit — spuse americanul, mângâindu-i obrajii cu mâna lui groasă; — ne-am încredințat că e mai bine să rămânem la taica Smith și să nu fugim în lume?

Dar în timp ce vorbea astfel, privirile sale o iscodeau pe Letiția și dacă ea ar fi fost o mai bună

cunoscătoare de oameni, s'ar fi mirat cât de repede s'a împăcat Smith cu noua situaţie şi cât de uşor se lăsa minţit.

Când se înseră şi începură pregătirile pentru reprezentaţie, Abdallah se mai furişă odată în odaia unde Letiţia şi Estrella aşteptau îmbrăcate.

— Totul merge strună — le zise el — mi-a dat voie să rămân acasă. Ştiţi că doctorii s'au temut întotdeauna să nu deviu tuberculos, din cauza înălţimei mele şi toată ziua i-am tuşit bătrânului la urechi. In afară de asta, m'am tot văetat că îmi doare pieptul, dar toate astea ar fi fost în zadar, dacă nu m'aş fi folosit de un truc special.

Uriaşul scoase o batistă mare, o duse la gură şi scuipă în ea.

— Vedeţi — spuse el triumfător, arătând nişte pete roşii în batistă, ăsta-i sânge, sânge din plămânii mei. Fiţi liniştite — adăugă el repede, văzând că ele se ridică speriate, — mi-am muşcat fălcile cu dinţii şi curge atâta sânge cât vreau. Asta am arătat-o directorului care s'a speriat mult, şi mi-a spus:

— Aoleu, nu se poate să-mi pierd uriaşul!

Şi când l-am rugat să mă lase cel puţin astăzi să stau în casă, a făcut o mutră acră şi mi-a spus că publicul se va înfuria dacă nu-l va vedea pe uriaşul Abdallah; dar mai bine să înşele publicul decât să-mi puie în joc viaţa. Aşa că rămân acasă şi voiu fi singur.

— Şi ce vei face? — întrebă Estrella — cum vrei să ne pregăteşti fuga?

Cereţi mâine fascicola 38-a tuturor obiectoarelor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Nimic mai ușor — răspunse Abdallah — voiu face o gaură mare în acoperiș, ca să ne putem strecura toți trei.

— Smith nu va pune sentinele în timpul nopții? — întrebă fata cu cap de mort.

— Nu cred — răspunse Abdallah — dar la caz de nevoie, îi voiu da gata repede pe cei doi cari vor sta de pază. Să n'aveți nicio teamă, căci în noaptea asta părăsim baraca și nu ne vom mai întoarce niciodată.

Astfel, totul fu pus la cale, iar cele două fete părăsiră trăsura cu inimile ușurate, ca să plece la teatru, împreună cu Smith.

Abdallah rămase singur, și directorul avea încredere în el, deoarece îl socotea pe drept o ființă devotată.

Dar el nu stătu cu mâinile încrucișate, ci cu o adevărată furie începu pregătirile de fugă.

Ce-ar fi spus, de pildă directorul Smith, dacă l-ar fi văzut pe bietul bolnav, care scuipase sânge la prânz, stând cu picioarele pe un scaun și umblând la acoperișul trăsurii?

După un ceas el avu mulțumirea să vadă o deschizătură destul de mare ca să se poată strecura și făptura lui uriașă. Apoi se furișă în bucătărie și adună de-ale mâncării ca să-și astâmpere foamea cel puțin pentru o zi. Mai luă ceva rufărie, făcu o legătură, pe care o ascunse sub patul Letiției și se puse pe așteptare.

Se făcuse ora 11 și reprezentația trebuia să se termine. Ceilalți artiști aveau obiceiul să nu se întoarcă dela teatru direct acasă, căci aveau voie să hoinărească în timpul nopții, dar Letiția și Estrella știau că trebuie să se întoarcă.

Deodată ușa se deschise, Abdallah ieși în gang, și....

— Abdallah, tu ești? — auzi el un glas ce vorbea în șoaptă.

— Eu sunt. Cum... Estrella.... singură? Unde-i Letiția?

— Pierdută — strigă fata cu cap de mort, și izbucni într'un hohot de plâns. Totul e pierdut!

— Dimpotrivă — zise Abdallah — am făcut toate pregătirile pentru fugă, totul e în ordine!

— Dragul meu, ai muncit în zadar! — spuse Estrella, târându-l pe uriaș în odaia Letiției. Lețitia nu se mai întoarce printre noi!

— A fugit singură? — izbucni Abdallah.

— La ce te gândești — îi răspunse Estrella — să fugă singură, să ne părăsească? Asta nu! La sfârșitul reprezentației a fost scoasă cu sila din garderobă, și abia i se dădu răgaz să se îmbrace. A vrut să țipe, dar fu împiedecată. A fost târâtă până la o trăsură ce aștepta la ușa din dos a teatrului, directorul Smith urcă alături de ea și plecă în galop.

Abdallah își lăsă capul în piept.

— Și unde a dus-o Smith?

— Tocmai asta nu știu nici eu, și-mi frământ

zadarnic mintea — spuse Estrella. — Trăsura a plecat prea repede ca s'o mai pot urmări.

— Ei bine — exclamă uriașul — va trebui să aflăm unde a dus-o blestematul de american.

— Să aflăm — exclamă Estrella, căutând în zadar să-și stăpânească lacrimile. — O, Abdallah, la ce te gândești! El nu ne va da nicio lămurire, își va păstra taina, dar trebuie să-ți spun.... mă tem de ceva groaznic.

— Nu trebuie să-ți fie rușine, e vorba de viața Letiției! Vorbește, unde crezi că a dus-o americanul?

— Știu numai — îi răspunse Estrella — că Letiția a fost dusă cu un echipaj foarte elegant și nu cu trăsura de care se folosește Smith de obiceiu. Da, mi se pare că am văzut un blazon cu o coroană.

— Un blazon cu o coroană! — strigă Abdallah, — atunci totul e limpede, canalia de Smith a vândut-o pe Letiția. Ea nu va supraviețui acestei nopți, dacă nu izbutim s'o găsim și s'o eliberăm, căci o cunosc prea bine: va prefera moartea în locul rușinei.

— Ce să facem, — se văietă Estrella — ca s'o scăpăm pe prietena mea! Ah, suntem doar legați de mâini și de picioare, cum e oare cu putință s'o găsim chiar în noaptea asta pe Letiția?

— Dacă Smith ar fi aici — scrâșni uriașul — l-aș apuca de gât și l-aș strânge până când mi-ar răspunde; dar se poate ca americanul să nu se întoarcă toată noaptea și nu-l putem aștepta până dimineața. Am însă o idee: nu mi-ai spus că Letiția a fost purtată până la trăsura aceea? Atunci au trebuit să vadă și alții cari au luat parte la fapta asta mișcleasca. Cine, cine a fost?

— John roșcovanul a fost unul dintr'acei cari au dus-o pe Letiția până la trăsură, și-a pus numai paltonul peste costumul de clown și în grabă i-a rămas pe cap pălăria ascuțită de pâslă.

— John — strigă Abdallah — așa dar, el a dat o mână de ajutor la această mișelie! Bine, foarte bine, mă bucură că e tocmai el, căci mai am o socoteală cu acest John — las' pe mine Estrella, până într'o oră voiu ști ce s'a întâmplat cu Letiția.

— Ce vrei să faci, Abdallah? — strigă fata cu cap de mort. — Te rog, te conjur, stăpânește-ți furia, în dorința ta ca s'o ajuți pe Letiția, să nu făptuiești vreo crimă!

— Crimă — strigă uriașul — o, nu, nu va fi nevoie, îl voiu gâdila puțin pe micul John.

Estrella își dădu seama că acesta va fi singurul mijloc ca să afle unde e Letiția și de aceea, nu numai că nu-l opri dela hotărârea lui, dar îl și îndemnă.

Clownul sosi în curând, și cum băuse prea mult vin, era foarte vesel.

— Dă-te la o parte — spuse Abdallah către Estrella.

Apoi deschise repede ușa, ajunse în gang și se înfipse deodată în fața clownului, încât acesta nici nu-și putu da seama de unde răsărise uriașul.

— Ei, John, dragă, stai să-ți spun ceva, făcu uriașul, cu glasul blajin.

— Ce vrei, cămila pustiului? — îl întrebă clownul. Dorești poate să-ți mai împănez pulpele? Atunci așteaptă-mă nițeluș, mă duc să-mi iau acele trebuincioase.

Dar în clipa în care John rosti aceste cuvinte, uriașul îl înșfăcă, îl ridică parc'ar fi fost o pană și-l aruncă pe umăr, ca un soldat ce-și ia poziția, când zărește superiorul. John vru să strige după ajutor, dar până să facă ceva, se trezi în odaia Letiției, unde Estrella aștepta, cu inima strânsă, desfășurarea evenimentelor.

— Închide ușa — porunci Abdallah, și fata cu cap de mort se supuse.

Uriașul îl așeză pe John în picioare cu atâta

furie, încât micul clown crezu că s'a prăbuşit de pe vârful unui munte.

— Ascultă Jim — îi spuse el apoi — îţi voi pune câteva întrebări şi te previu că trebuie să-mi spui numai adevărul. Dacă cumva ai de gând să nu mă asculţi sau să strigi după ajutor, să ştii că vei avea de a face cu pumnii mei, şi ştii bine cât e de neplăcut să vii în atingere cu dânşii. Te asigur că-i voiu lăsa pe capul tău, ca pe o nicovală. Fereşte-ne, pe mine şi pe tine, de această neplăcere şi răspunde-mi: Ce ştii despre Letiţia?

Când micul John auzi această întrebare, izbucni într'un râs sălbatec. El se aşteptase ca Abdallah să-i pună o întrebare mult mai neplăcută, dar când înţelese că e vorba de Letiţia, crezu că a scăpat.

— Letiţia, strigă el, frumoasa Letiţia, o, îi merge foarte bine.

— Unde e?

— Acolo, unde nu-i lipseşte nimic.

— Tu ai ajutat ca să fie dusă în trăsură? — se răsti Abdallah la el.

— Desigur, am condus-o pe domnişoara până la trăsură, căci sunt doar cavaler.

— Clownule, lasă glumele şi răspunde-mi a cui era trăsura?

— A unui proprietar de trăsuri.

Poc! Micul John primi o palmă pe obrazul drept, încât făcu stânga împrejur, apoi mâna uriaşă a lui Abdallah îi căzu pe obrazul stâng şi se întoarse la front.

— Dragul meu, pari foarte bine dispus — spuse Abdallah — dar te scutur eu. Cum, îţi curge sânge din nas? Nu-i nimic, e chiar sănătos. Aşa dar, cui aparţine trăsura?

— De unde să ştiu? — urlă John, scuturându-şi capul, iar sângele se prelinse pe duşumea.

— Nu minţi, ştii prea bine a cui e trăsura în care a fost dusă Letiţia!

— Un domn foarte distins, asta-i tot ce mi-a spus americanul.

— Şi nu-ţi aminteşti numele acestui domn?

— Nu.

— Ei bine, atunci voiu veni eu în ajutorul memoriei tale — spuse Abdallah, şi în aceeaşi clipă îl apucă pe John, îl aruncă spre tavan ca pe o minge şi când clownul recăzu în mâinile sale, îl prinse şi-l mai aruncă de trei ori.

— Mor, mor! — strigă bietul clown.

— Incă nu, dar dacă nu-mi dai socoteală de tot ce s'a întâmplat, îţi viu de hac până într'o oră. Cine e stăpânul trăsurii cu care a fost răpită Letiţia? N'ai văzut vreun blazon, vreo monogramă?

— Da, un blazon şi o monogramă, da, asta am văzut.

— Ce litere avea monograma?

— Era întuneric şi n'am putut vedea.

— Dar tu cunoşti numele acestui om, la care a fost dusă Letiţia. Ascultă-mă, dacă nu vrei să te zugrum dacă nu vrei să te calc în picioare, atunci vorbeşte! Vorbeşte, îţi spun, dacă ţii la viaţă!

John ţinea la viaţă şi de aceea era gata să mărturisească.

— Da, voiu spune totul — strigă el — dar lă-mi voie să mă aşez puţin, căci îmi vâjâie capul, tot spatele mi-e o rană. Lasă-mă să mă reculeg câteva minute.

Dar John ceru acest răgaz, cu nădejdea că va veni vreun coleg şi atunci, el era hotărât să cheme ajutor.

— Te-ai odihnit destul, spuse Abdallah, apoi îl apucă de piept şi-l ridică de pe patul în care se lăsase; acuma vorbeşte, ce s'a făcut cu Letiţia?

— Dragă Abdallah, îţi jur, nu ştiu... nu mă scutura aşa de tare, căci îmi răvăşeşti creerii!

— John, îţi mai dau timp trei minute; dacă până atunci nu-mi spui ce s'a întâmplat cu Letiţia, te azvârl până în cer.

Dar şi aceste trei minute trecură, fără ca John să scoată un cuvânt. Abdallah îl înşfăcă şi-l aruncă spre plafon cu atâta putere, încât capul lui ridică acoperişul pe care Abdal'ah îl prinsese uşor şi spre marea sa uimire clownul zbură afară şi căzu pe acoperiş, în vreme ce picioarele îi atârnau încă în interior...

— Sfinfe Dumnezeule, l-ai omorât, — strigă Estrella, frângându-şi mâinile.

— N'avea frică — răspunse Abdallah — l-am înmuiat puţin. Ei, piciule, dă-te jos, poate te-ai mai răsgândit.

Il apucă de picioare, îl trase înapoi şi-l lăsă spânzurat cu capul în jos, ţinându-l numai de un picior. Nu trecu mult şi John îşi reveni.

— Iţi spun totul, Abdallah, ştiu tot, dar nu mă mai ţine în poziţia asta chinuitoare!

— Nu-ţi dau drumul, — îi spuse uriaşul, cu sânge rece, — până când nu-mi spui numele stă-

pânului trăsurii, în casa căruia a fost târâtă Letiția....

— Numele? Ți-l spun... era... era... ducele de Chamfort.

— Ducele de Chamfort? — strigă Estrella, îngrozită. — O, am mai auzit de numele ăsta, ceilalți au vorbit deseori despre el; mi se pare că l-am văzut în loja teatrului nostru. E cel mai vestit craiu din Paris, se bucură de o avere mare și de un renume prost. O, Doamne, Letiția să fi căzut în mâinile lui? Atunci e pierdută.

— Încă nu — spuse Abdallah. — Acuma știm cel puțin unde s'o căutăm pe prietena noastră și dacă vom sosi prea târziu, atunci Parisul va avea mâine mai puțin un aristocrat. Și acuma, pocitanic, te voiu face nevătămător pentru câteva ceasuri. Dragă Estrella, dă-mi frânghia de pe masă, e destul de mare ca să-l leg pe clownul ăsta de mâini și de picioare.

Cu toate protestele lui John, nu trecură nici trei minute și corpul lui deveni o minge așa că nu mai putu mișca nici mâinile, nici picioarele. Abdallah făcu un căluș din batista sa, o puse în gura clownului și o rugă pe Estrella să-i dea un scaun. Urcă pe dânsul, îl ridică pe bietul pitic și se strecură cu el prin deschizătură.

Fata cu cap de mort mai auzi o vreme gemetele lui John, apoi se făcu tăcere: cei doi dispăruseră pe acoperiș.

Peste câteva minute, Abdallah se întoarse singur.

— Așa, băiatul e la adăpost — zise el — și acuma, dragă Estrella, să nu pierdem vremea, dacă mai vrem să facem ceva pentru salvarea Letiției. Trebuie să ne punem imediat pe lucru. În drum îmi vei povesti ce știi despre ducele de Chamfort. Ah! am uitat să-l întreb pe John unde se află palatul lui!

— Asta are să ne-o spuie orice copil din Paris — răspunse Estrella — haidem, repede.

— Aşteaptă, trebuie să mai iau ceva, care ne va fi de folos — strigă Abdallah şi ieşi din odaie.

Când se întoarse, avea în mână un baston noduros, fără care el nu ieşea niciodată, îşi puse pălăria şi pelerina, apoi scoase de sub patul Letiţiei legătura cu alimente şi rufe.

— Şi ce se va întâmpla cu John? — întrebă fata cu cap de mort.

— Deocamdată nu va fi descoperit, l-am legat bine de acoperiş şi cum nu e în stare nici să mârâie, nimeni nu se va gândi că e acolo sus.

Estrella îşi puse un palton, îşi ascunse faţa desfigurată sub un văl, şi cei doi prieteni, cari se duceau s'o salveze pe Letiţia, părăsiră trăsura, fără să mai piardă o clipă şi fără să mai întâlnească pe cineva, care să le aţie calea. Omul care stătea de pază cunoştea pe Abdallah şi pe Estrella, dar nu primise niciun ordin din partea americanului ca să-i oprească. Cei doi tovarăşi de suferinţă se îndepărtară repede şi când ajunseră într'o uliţă liniştită din apropiere, uriaşul se opri şi zise:

— Aşa, acuma trebuie să aflăm unde se află palatul ducelui. Estrella, aşteaptă-mă aici o clipă, mă duc până la cârciuma de colo şi pun rămăşag că la întoarcere voiu ştii tot ce vreau.

Fata cu cap de mort se plimbă în lungul străzii şi Abdallah se întoarse peste un sfert de oră.

— Înainte! — zise el — palatul ducelui se află în Faubourg St. Germain, într'o stradă cu numele Rue de la Paix; până acolo e drum de vreo jumătate de oră.

O luară la drum şi merseră de zor. În drum, Estrella povesti uriaşului, ce ştia despre ducele de Chamfort. Acesta n'avea decât douăzeci şi trei de ani şi cu toate că era aşa de tânăr, era unul din cei mai mari Don-Juani din Paris. Aventurile sale se numărau cu zecile şi purtarea lui era atât de josnică, cum rar se întâlneşte la oamenii de rangul lui.

Era clar că ducele de Chamfort pusese ochiul pe Letiția, pe care o văzuse de multe ori în teatrul americanului. Frumusețea ei răpitoare făcuse o impresie adâncă asupra lui și se vedea că asaltase de mult pe directorul Smith, să-i predea această „marfă". De ce s'a întâmplat acest lucru abia acuma, iată ce nu putem înțelege Abdallah și Estrella. Dar ei nici nu-și băteau capul să afle pricina. Mergeau cât puteau mai repede, cu scopul să pătrundă în palatul ducelui.

— Dacă venim prea târziu — spuse Abdallah, strângând pumnii și scrâșnind din dinți, îl voiu strivi pe măgarul ăsta de Chamfort, încât oasele aristocratice nu vor mai putea fi puse la loc și în cavoul familiei nu va fi nevoie decât de un coltișor pentru ele. Inainte! Estrella, îmi pare numai rău că nu ai picioare atât de lungi ca ale mele, ca să ajungem cu zece minute mai devreme.

CAP. 85

Ducele îndrăgostit

Bănuiala care se născuse în sufletul lui Abdallah și al Estrellei în urma spuselor lui John, era destul de întemeiată. Letiția căzuse în mâinile ducelui de Chamfort, bărbat a cărui țintă era să cucerească femeile frumoase și să dea frâu liber capriciilor sale.

Chamfort o văzuse pe Letiția în felurite scene cari se reprezentau la teatru și de atunci el se gândea numai la ea și la mijloacele ca s'o cucerească pe frumoasa corsicană. La început el crezu că nu-i va fi greu, căci nu se putea să-i reziste ducelui de Chamfort o artistă, care își arată publicului corpul acoperit numai în văluri străvezii. Dar își dădu repede seama că între el și dorința sa arzătoare mai era un al treilea, care o păzea pe

Letiția, și acesta era americanul, directorul Smith.

Ducele de Chamfort îi propuse, printr'un mijlocitor, o sumă destul de mare, dar americanul refuză. Atunci el dublă suma. Smith dădu din umeri și răspunse că Letiția este cinstită și nu putea veni la ea cu astfel de propuneri. Ducele se gândi să strângă șurubul, dar Letiția era prea bine păzită și era cu neputință să se pătrundă, în timpul nopții, în trăsura unde locuia.

Don-Juanul deveni foarte trist, căci se convinse că nici aurul nu e în stare să-l facă să-și ajungă scopurile și până în clipa aceea el crezuse doar că aurul e cea mai mare putere din lume. El căută atunci s'o uite, dar toate plăcerile îi părură searbede, prietenele sale nu fură în stare să-l înveselească, lingușitorii nu-l puteau distra. Se apucă de vânătoare, dar după o jumătate de zi, se întorcea la Paris și seara ședea din nou în loja teatrului cu mirunî, ca s'o vadă pe Letiția.

Fu cuprins de o adevărată patimă pentru ea și slăbea pe zi ce trecea. Gândurile sale se îndreptau numai la Letiția. Visa mereu la dânsa dar trebui să-și mărturisească odată pentru totdeauna că n'o va cuceri nici când pe fata asta frumoasă.

Dar într'o dimineață — era în dimineața aceea când Letiția îl anunțase pe directorul că cele trei luni au trecut și că vrea să plece — ducele de Chamfort rămase înmărmurit, când un lacheu îl anunță că directorul Smith așteaptă în anticameră și vrea să-i vorbească. Ce au vorbit acești doi oameni între ei, nu putem ști, căci convorbirea avusese loc cu ușile închise și ducele avusese grija ca în odăile vecine să nu fie niciun servitor. Fapt sigur este că americanul o vându pe Letiția, ducelui. Făcuse aceasta după o matură chibzuință.

Letiția nu mai vroia să mai rămână la dânsul. Smith știa foarte bine de ce. Vroia să se întoarcă

la iubitul ei, la acel Egizio Ettore, care juca un rol atât de important în viața ei. Americanul își frecă mâinile și judecă cu bună dreptate: După ce Letiția va fi câteva zile la ducele de Chamfort, ea nu se va mai gândi să se întoarcă la iubitul ei, mai ales dacă va fi amenințată că se va povesti lui Ettore despre relațiile ei cu ducele. I s'ar putea, de pildă, spune că l-a urmat pe Chamfort din propria ei voință, s'a lăsat orbită de aurul și briliantele sale și î-a dat în schimb dragostea ei.

Atunci Letiția va fi nevoită să se întoarcă iar la el, va porni în lume cu dânsul, cassa lui va fi iar plină și dânsa va continua să fie numărul lui de atracție.

Așa se făcu că directorul Smith o cedă pe Letiția ducelui numai pentru două săptămâni, iar ducele își luă obligația să poarte grijă, ca în acest timp ea să nu aibe vreun prilej să fugă din casă sau să se adreseze poliției. Astfel fu hotărâtă soarta Letiției și acuma ea se afla în casa Don-Juanului.

Fu condusă într'o odaie elegantă, unde o înconjura un lux cum nu mai văzuse niciodată. Dar toate bogățiile acestea nu erau în stare s'o améțească pe biata fată, care era aproape nebună de durere. Desnădejdea ei fu și mai mare când se deschise ușa și se ivi un bărbat tânăr, în care ea recunoscu pe acela care ședea deseori în loja teatrului și nu-și lua ochii dela dânsa. Auzise că era ducele de Chamfort.

— Ah! dv. sunteți, domnule, — exclamă Letiția. — Dv. ducele de Chamfort? Știu, vă cunosc, sunteți un om nobil. Ei bine, îmi veți dovedi acest lucru dacă-mi veți reda libertatea imediat. Am fost adusă în casa asta, într'un mod nemaipomenit de rușinos, nu știu, dacă s'a făcut cu, sau fără știrea dv., dar oricum a fost, dacă nu vreți să vă luați pe conștiință o viață de om, atunci deschideți-mi ușa și dați-mi voie să plec din casa asta.

Ducele de Chamfort se apropie de Letiția și-i spuse cu voce lingușitoare:

— Frumoasa mea, sunt fericit că te primesc în casa aceasta, dar mă simt nenorocit că nu mă pot scutura de vina pe care mi-o aduci. N'ai venit fără știrea mea, eu am dat chiar o mână de ajutor. Dar, Letiția, nu înțelegi oare chinurile unui bărbat, care moare de dorul femeii iubite și nu o poate cuceri decât cu forța? M'am hotărât la acest pas după multă șovăire, căci trebuie să te am, corpul tău trebuie să-mi aparțină. Îți jur, însă, că vreau să te fac fericită, te voiu înconjura cu bogății și strălucire, voiu depune la picioarele tale tot ce dorești, nici nu voiu aștepta să-ți rostești dorințele, nu, ți le voiu citi în ochi.

Îți voiu dărui un palat măreț în care vei fi stăpână, vei avea oricât bănet vei pofti, în sfârșit, vei duce o viață de bucurii și plăceri, în schimb nu-ți cer decât un singur lucru: un dram de iubire. Spune, nu e ăsta un târg pe care-l vei încheia cu plăcere?

— Cuvântul pe care l-ați rostit vă caracterizează îndeajuns — răspunse Letiția, cu mândrie. — Un târg, da, asta-i, și încă un târg rușinos. Nu-mi vine să cred că străbunii dv. s'ar fi hotărât la o astfel de învoială.

— Sunt încredințat — răspunse ducele — că și strămoșii mei ar fi admirat și ar fi depus omagiile lor la picioarele frumuseții. Și acuma, Letiția, hotărăște-te: vrei să fii a mea?

— Am de dat un singur răspuns — exclamă frumoasa corsicană, cu o privire plină de dispreț; — onestitatea mea stă mai presus decât onoarea dv. de cavaler și atâta timp cât va bate inima în pieptul meu, eu nu vă voiu aparține, nu, niciodată.

— Atunci vei rămâne prizoniera mea, până când te vei răsgândi.

— Sunt fără apărare și dacă socotiți a vă folosi de slăbiciunea mea, ei bine, să știți că nu vă

veţi ajunge scopul, şi dacă mă veţi strânge în braţe, veţi da de un cadavru. Orice pază aţi pune în jurul meu, oricâte măsuri aţi lua, să ştiţi că aceea care vrea să moară pentru cinstea ei, găseşte oricând prilejul să-şi pue capăt vieţii.

— Letiţia, te conjur să nu mai vorbeşti despre asta, nu vezi că te iubesc sincer şi adevărat?

— Duce de Chamfort, dacă ar fi precum spui, nu te-ai fi hotărât să mă înjoseşti.

— Ascultă-mă — exclamă tânărul duce — vreau să-ţi fac o mărturisire. Da, e adevărat, am nenorocit atâta fete şi femei dar niciodată n'am iubit din adâncul sufletului. Dar de când te-am văzut, am devenit alt om, nici nu mă mai recunosc, zilnic îmi spun că sunt un nebun, un zăpăcit, dar asta nu mă împiedică să te iubesc. Letiţia, te iubesc atât de mult, încât am puterea să aştept până când dragostea mea credincioasă va deştepta în tine acelaş simţământ. Fii sigură, Letiţia, că nu voiu face nimic care să te mâhnească, dar voiu veni la tine în fiecare zi să te întreb dacă vrei să fii soţia mea şi vei fi prizoniera mea până când vei consimţi. Dar lanţurile pe cari ţi le voiu pune, nu te vor apăsa.

E adevărat că nu poţi deveni ducesa de Chamfort, dar noi ne vom cununa, totuşi. Vom pleca în Anglia şi acolo, când doi oameni se iubesc, nu sunt întrebaţi de nume, rang şi situaţie. Letiţia, spune un singur cuvânt şi plecăm chiar în noaptea asta, mâine dimineaţă la nouă suntem la Londra şi la ora zece eşti soţia mea. Şi chiar în ceasul cununiei noastre, un notar din Anglia va întocmi un act prin care îţi dăruiesc castelul meu „Mille Fleurs"

Cereţi mâine fascicola 89-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 mm. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5

din sudul Franței. In afară de aceasta, voiu depune la o bancă engleză suma de 500.000 franci, care-ți va aparține, în caz când te voiu părăsi.

Tânărul duce se aruncă în genunchi și întinse mâinile către aceea, care era o artistă a „teatrului de minuni" și despre care știa numai că o iubește, cu o dragoste adevărată, care era departe de orice simțire josnică.

— Scoală, duce de Chamfort! — exclamă Letiția — nu trebuie să stai în genunchi în fața mea, marii străbuni ai familiei d-tale nu s'au închinat niciodată.

— Letiția, hotărăște-te, o imploră tânărul duce, dă-mi fericirea, spune „da", nici nu știi cum te voiu răsplăti dacă nu respingi cererea mea.

In clipa aceea, frumoasa și fermecătoarea ființă luă o hotărâre. Să devie prizoniera ducelui, cine știe ce soartă o așteaptă în această casă, pe care n'o va putea părăsi niciodată fără știrea lui. Și cum putea fi ea sigură că într'o bună zi ducele nu-și va schimba părerea? Cum ar putea ea să înlăture primejdiile ce o vor pândi la fiece pas? Nu va trebui ea să se teamă că în fiecare îmbucătură pe care o va duce la gură poate fi vreo băutură adormitoare? Va putea ea să stea liniștită în patul ei fără să se gândească la ușa care se putea deschide în orice clipă și la ducele care se putea folosi de somnul, ei ca să-și ajungă ținta? Da, înțelegea prea bine că în casa asta, ea era pierdută. Și dacă există vreo salvare, putea s'o găsească numai în timpul călătoriei la Londra.

Chamfort se ridicase și stătea cu capul plecat în fața Letiției, așteptând parcă dela ea sentința lui de moarte sau de viață.

— Duce de Chamfort — spuse Letiția, cu voce înduioșată, — cuvintele d-tale m'au mișcat, sunt încredințată că te vei purta ca un nobil adevărat.

Da, vom pleca astăzi în Anglia și mâine dimineață, preotul ne va uni.

Un strigăt de bucurie izbucni din pieptul ducelui. Repede ca fulgerul el își înlănțui brațele în jurul ei și-i depuse o sărutare arzătoare pe buze, fără ca dânsa să fi avut răgazul să se ferească.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc de o mie de ori pentru acest răspuns, — exclamă ducele; vei vedea că nu te-ai înșelat. Spre rușinea mea, trebuie să-ți mărturisesc că în viață m'am purtat neomenește, am înșelat și am îndurerat multe inimi. Dar față de tine, Letiția, mă voiu ține de cuvânt, legătura noastră îți va aduce numai noroc. Plecăm în Anglia!

— Am însă o rugăminte — spuse Letiția — și așa cum aceasta e prima mea dorință, nu mă îndoiesc că mi-o vei îndeplini.

— O rugăminte? O, tot ce vrei, vorbește!

— Mi-am lăsat doi prieteni buni la directorul Smith, cari vor avea toată dreptatea să spuie că sunt nerecunoscătoare, dacă nu le voiu da de veste despre fericirea mea atât de neașteptată; te rog, lasă-mă să le trimit câteva rânduri.

Fruntea ducelui se încruntă, privirile-i se umplură de neîncredere.

— O, nu te îngrijora — continuă Letiția — nu mă gândesc să chem pe cineva în ajutor, căci nu mai am nevoie de nimeni. Vreau numai să le comunic fericirea mea. Dacă vrei, le vei putea înmâna singur scrisoarea și mâine vom fi peste mare, pe coasta engleză iar eu voiu fi soția d-tale.

— Nu am nimic împotrivă — răspunse el — să dai un semn de viață acelora pe cari îi iubești. Oricine ar fi prietenii tăi, te rog să le scrii că pot conta pe ajutorul meu, după ce te vei întoarce cu mine din Anglia.

— Ești foarte bun — exclamă Letiția — prietenii mei sunt oameni săraci, unul e uriașul Abdallah, cealaltă e Estrella, „fata cu cap de mort".

— A, da, — spuse Chámfort, îi cunosc. — Scrie, şi unul dintre servitorii mei va duce scrisoarea chiar în clipa când ne vom cununa în Anglia şi dacă vrei să nu am nicio bănuială, te rog să-mi dai voie să citesc şi eu ce-ai scris.

— Cu dragă inimă.

Letiţia se aşează la un mic birou, care se afla în salon, luă hârtie, cerneală şi un toc, scrise repede câteva rânduri pe cari le întinse ducelui. Acesta citi. Conţinutul scrisorii îl mulţumi pe deplin. Nu era un strigăt de ajutor, ci le comunica vestea norocului ce dăduse peste ea.

După ce ducele îi înapoiă scrisoarea, Letiţia o îndoi, o puse într'un plic şi scrise adresa: „Lui Abdallah, uriaşul, teatrul Smith". Ducele îşi chemă apoi cameristul.

— Scrisoarea aceasta — spuse el — o vei preda mâine, la ora 9.

Servitorul se retrase şi Chamfort rămase iar singur cu Letiţia.

— Şi acuma, fermecătoarea mea Letiţia — spuse el — fii atât de bună şi intră în odaia de alături, unde vei găsi tot de ce ai nevoie. Când vei fi îmbrăcată, sună şi vei fi condusă în sufragerie, unde te voiu aştepta.

Letiţia se retrase, iar ducele părăsi salonul pe o altă uşă şi acuma, ea se afla într'o încăpere foarte plăcut aranjată, dela etajul al treilea. Letiţia căzu pe un scaun, îşi apăsă mâinile pe piept şi lacrimi izvorâră din ochii ei.

— O, scumpul meu Egizio — exclamă ea, — dacă ai şti unde mă aflu în clipa aceasta, dacă ai bănui numai ce am făgăduit!.... Nu, nu, nu te vei îndoi de dragostea mea, nu vei crede că Letiţia ta o şovăit în credinţa ei, tu ai înţelege că e numai un vicleşug ca să pot fugi. Numai pe tine te iubesc, dragul meu.

Iar tu, Prea Sfântă Născătoare, continuă ea cu glasul înecat în lacrimi, şi îngenunchiând uşor,

tu care ocroteşti cinstea şi sufletele curate, vino-mi în ajutor! Nu mă lăsa să cad în mâinile acestui om, arată-mi calea mântuirii! Tu care nu laşi ca virtutea să fie acoperită de ruşine. Amin!

Cu sufletul întărit de această rugăciune, frumoasa fecioară se ridică şi abia acuma ca îşi poartă privirile în jurul odăii în care se afla. Pe o canapea erau înşirate o mulţime de rochii de voiaj, era acolo tot ce necesită o femeie distinsă pentru călătorie. Letiţia îşi scoase hainele ei, îşi puse o rochie ele-

gantă de voiaj, care scotea în evidenţă toate formele ei minunate. Apoi îşi puse o pălărie elegantă şi-şi aruncă pe umeri o mantilă de cauciuc, făcută pentru drumul pe mare. Nu lipsea nici o geantă de mână în care erau toate nimicurile necesare toaletei femenine.

Când Letiţia se uită în oglindă, ea trebui să-şi spuie că niciodată n'a fost atât de elegantă. I se părea că e chiar prea luxoasă, hainele frumoase n'o bucurau, mai bine ar fi fost îmbrăcată în zdrenţe,

numai să stea lângă Egizio Ettore. Dar o mai aştepta o surpriză mare. Când deschise geanta, ea descoperi în afară de oglinda mică, o sticlă cu parfum, o cutie cu un pieptene, o perie şi o pungă de mătase în care zări nişte monede de aur. Deschise punga şi numără: erau o sută de napoleoni de aur, o sumă pe care Letiţia n'o avusese niciodată în viaţa ei.

Ea puse cu grijă punga în geantă, mai aruncă o privire în oglindă şi după ce se încredinţă că la-

crimile vărsate nu mai lăsaseră nicio urmă pe faţa ei frumoasă, apăsă pe o sonerie şi peste câteva clipe, cameristul intră în odaie.

— Condu-mă la ducele de Chamfort — spuse Letiţia.

Bătrânul cu părul alb se înclină şi trecu înainte.

O conduse printr'un şir de odăi, minunate, cari glăsuiau despre bogăţia lui Chamfort. Apoi trecu

pe scările acoperite cu covoare şi ajunse la etajul de jos. Cameristul deschise o uşă, policandre orbitoare sclipiră în faţa ochilor ei, păşi pragul unei încăperi, al cărei plafon cu picturi scumpe era susţinut de coloane de marmoră. Între două coloane se afla o masă pe care străluceau cristalul, aurul, argintul şi florile. La masă şedea ducele, care purta şi el un costum elegant de voiaj. Când Letiţia intră, el se ridică imediat, îi ieşi întru întâmpinare, îi oferi braţul şi o conduse până la masă.

Când se aşeză pe scaun, se auzi din odaia vecină o muzică nevăzută, ale cărei sunete mângâiau sufletul Madonnei din Saint Etienne. Cameristul servea mâncarea în farfurii de argint şi de fiecare dată, umplea alte pahare cu vin scump. Dar Letiţia se silea să guste, îşi înghiţea lacrimile ce o podideau, căci se gândea ce fericită ar fi dacă ar şedea lângă Ettore, numai la o bucată de pâine uscată.

Lacheul se retrase cu acel pas liniştit care e o însuşire a servitorilor din casele aristocratice. Ducele îşi aşează mâna pe scaunul Letiţiei, apucă mâna ei şi o duse la buze.

— O sărutare, numai una singură, — murmură el. — O, iubita mea, nu trebuie să mă respingi, căci în curând vei fi a mea. Mâine, la ora asta!...

Letiţia se cutremură, gândindu-se la acest: „mâine". Dar când ducele se înclină ca să depuie o sărutare pe buzele ei de purpură, ea se ridică şi cu o voce aproape poruncitoare, îi zise:

— Nu, duce de Chamfort, până când preotul nu va împreuna mâinile noastre şi nu va rosti cuvântul care să ne unească, până atunci nu putem schimba niciun semn de dragoste! Mâine, mâine voiu fi a ta cu trup şi suflet, dar astăzi.... sunt încă a mea!

Ducele îşi plecă în tăcere capul şi spuse cu glas liniştit: „Fie!" Apoi se ridică.

— E timpul să mergem !— exclamă el, arun-

când o privire pe cadranul ceasornicului bătut cu briliante; trebuie să mergem, dă-mi braţul tău, Letiţia, să te conduc spre fericirea ta şi a mea!

Frumoasa fată îi dădu braţul cu un gest supus. Urmaţi de camerist, ei coborâră scările acoperite de covoare şi ajunseră în curte, unde-i aşteapta o trăsură închisă.

Portiera se închise, trăsura ieşi în stradă, dar în clipa în care vroia să întoarcă la un colţ, vizitiul trase deodată hăţurile şi încă o clipă de ar fi trecut, ar fi dat peste un om uriaş, care venea într'o goană nebună.

— Drace, mai multă băgare de seamă — strigă omul, care scăpase numai datorită îndemnării vizitiului. — Păi, aşa sunt nobilii, calcă oamenii paşnici în stradă.

— O, Doamne, ce glas cunoscut — strigă Letiţia şi sări de pe pernele de mătase. Abdallah, Abdallah!

— Dă bice cailor! — strigă Chamfort, sfărâmând cu pumnul geamul ce-l despărţea de vizitiu. Înainte şi calcă pe oricine îţi aţine calea!

Echipajul se urni, vizitiul îndeplini porunca stăpânului său, nu se mai uita la trecători şi caii porniră într'un galop turbat.

CAP. 86

Amara desamăgire

Trăsura dispăru în ceaţa nopţii. Omul pe care-l strigase Letiţia şi care nu era altul decât Abdallah, se sprijini de zidul unei case, căci primise o lovitură de potcoavă, în picior. Un altul ar fi căzut sau n'ar fi fost în stare să-şi continue drumul, dar Abdallah se ridică îndată şi o chemă pe însoţitoarea sa care rămase la câţiva paşi în urmă.

— Nu-i nimic, să mergem mai departe, suntem aproape de palatul ducelui de Chamfort.

Aşa dar, dânsul nu auzise chemarea Letiţiei şi nici el, nici Estrella nu bănuiau că aceea pe care o căutau, fusese atât de aproape de ei.

— Abdallah, eşti rănit? — întrebă fata cu cap de mort, ridicându-şi vălul. — Caii nu ţi-au făcut niciun rău?

— Nu, nu, o încredinţă Abdallah, care totuşi, nu se putea ţine pe picioare de durere. N'avem timp să ne ocupăm cu astfel de fleacuri. Haide, Estrella, ştii că fiecare minut e preţios, viaţa Letiţiei atârnă de noi.

Şi Abdallah nu luă în seamă durerea, care devenea din ce în ce mai tare, ci porni cu atâta repeziciune, încât fata abia mai fu în stare să-l urmeze.

— Vezi, acolo trebuie să fie! — strigă Abdallah, arătând cu degetul spre o clădire mare. — Uite ferestrele sunt luminate şi cred că sosim tocmai la vreme, ca să putem distruge fericirea ducelui.

— Abdallah, ce vrei să faci? — întrebă Estrella, apucându-l pe uriaş de mână. — Nu ne-am făcut încă niciun plan ca să ajungem la Letiţia. Nu vom fi lăsaţi să intrăm în palat, portarul ne va goni şi atunci ce ne facem?

— Atunci, îl apuc mai întâi pe portar— strigă uriaşul — îl izbesc de zid ca să-l ameţesc pe câteva zile şi intru în casă cu forţa. Aş vrea să văd pe acela care ar putea să mă reţie.

Peste câteva minute, el şi cu Estrella stăteau în faţa portalului castelului ducal. O terasă cu scări ducea până la acesta, uriaşul şi Estrella urcară şi fără să stea pe gânduri, Abdallah trase clopotul. Nu trecu mult şi portalul se deschise şi se ivi un portar, în livrea. Deşi acesta era un om înalt, dar văzându-l pe Abdallah, el se dădu cu un pas înapoi:

— Ce căutaţi aici în timpul nopţii? — întrebă dânsul. — Se vede că aţi greşit adresa, aici locuieşte ducele de Chamfort!

— Chiar de el avem nevoie — răspunse Abdallah — vreau să vorbesc ceva cu domnul duce, dă-te la o parte, căci n'am timp de pierdut!

Şi Abdallah vru să-l îmbrâncească pe portar.

— Oho, nu se intră aici așa cu una, cu două! — spuse portarul. — Înapoi, sau vă dau afară cu forța!

— Cu forța! — râse Abdallah. — Vezi, dragul meu, ai nimerit bine! Vrei să ne iei cu forța! Asta știu și eu!

Uriașul îl înșfăcă pe portarul, care ținea mâinile întinse ca să le împiedice trecerea, îl ridică și-l aruncă înapoi cu atâta putere, încât omul căzu lângă scara acoperită de covoare.

— Ajutor! Hoții! Asasinii! Banditi! — strigă portarul...

— Rămâi aici la ușă — spuse Abdallah către Estrella, — și dacă mă vei auzi strigând atunci cheamă poliția! Până atunci, vreau să văd dacă nu pot îndrepta singur lucrurile, căci n'am încredere în poliție, deoarece ea poate fi mituită de Smith.

Abdallah dădu fuga pe scări și tocmai când sări peste portar, patru lachei se iviră în capul scării.

— Opriți-l, ăsta-i asasinul! Era să mă omoare, puneți mâna pe el!

— Domnii mei! — strigă Abdallah, îndreptându-se în toată lungimea lui și întinzând brațele. — Vă dați seama că nu sunt un simplu muritor, sunt cam lung, dar ceeace nu sunteți în stare să vedeți, e furia de care sunt cuprins! Și dacă aveți oarecare experiență, trebuie să știți că un om furios nu e stăpân pe sine! Faceți loc, domnilor, sau...

Și Abdallah, în loc să mai continue cu vorba, apucă o statuetă, care se afla în apropiere și o răsuci ca o măciucă deasupra capului său.

— Un nebun! strigă lacheul. — Trebuie să dăm de știre poliției!

— Poliția!

Trah! Statueta își luă zborul peste scări și dacă lacheii nu s'ar fi dat repede înapoi, s'ar fi ales cu picioarele rupte.

— V'am spus că e un asasin! — zbieră portarul,

care se ridicase încetişor lângă picioarele lui Abdallah. Dar aşteaptă, păcătosule, acuma te-am prins!

El se aruncă ca un tigru, în spatele uriaşului, îi strânse gâtul cu amândouă mâinile strigând către ceilalţi să-i vie în ajutor. Lacheii coborâră repede scările şi se năpustiră asupra lui Abdallah, care se văzu înconjurat de cinci oameni. Deodată uriaşul scoase un urlet de fiară rănită, un urlet, care nu mai avea nimic omenesc în el. Se aplecă, îşi răsuci mâinile, îl roti pe portar în jurul capului şi cu trupul acestuia lovi în ceilalţi lachei, cari se prăbuşiră unul după altul.

— Mişei — strigă uriaşul cu voce tunătoare. — Ducele vostru e un nemernic, iar voi... voi sunteţi nişte creaturi mizerabile, cari slujiţi pe un răpitor de fete. Înapoi, sau veţi afla ce e în stare să facă uriaşul Abdallah!

— Uriaşul Abdallah? — strigă atunci cameristul, care rămase pe treapta de sus. Tu eşti uriaşul Abdallah! Omule, atunci se schimbă vorba. am o scrisoare pentru tine!

— O scrisoare! — strigă Abdallah, cu glasul schimbat. — O scrisoare pentru mine! Eşti sigur? Eu sunt uriaşul Abdallah din teatrul cu minuni al directorului Smith!

— Desigur, trebuia să-ţi predau o scrisoare mâine dimineaţă, dar pentru că ai venit singur, pot să ţi-o dau chiar acuma. Poate să te liniştească puţin. Dacă mai continui în felul acesta n'are să mai rămâie nicio fiinţă vie în palatul ăsta.

Atunci, cameristul scoase un plic şi-l flutură pe dinaintea uriaşului.

— Aşa dar, e adevărat, o scrisoare pentru mine? — spuse Abdallah, dând din cap cu neîncredere.

— Da, atunci se schimbă vorba, atunci, domnule portar, nu mai am nevoie de d-ta.

Şi-l aşeză încet pe scară pe portarul cu livreaua aurită.

Apoi luă scrisoarea din mâna cameristului și o examină pe toate părțile.

— Da, așa e, să nu-mi spuneți Abdallah uriașul, dacă scrisoarea asta nu e dela aceea, pe care o caut. Până una alta, domnilor, nu mai am ce căuta aici, dar veți fi atât de buni și să mai lăsați poarta deschisă. Dacă o veți închide cumva, fiți siguri că o voiu deschide din nou cu câteva lovituri de picior!

— Poate va rămâne așa cum este — spuse cameristul. — Sunt încredințat că după ce vei citi scrisoarea, vei avea gânduri mai pașnice.

Abdallah nici nu mai auzi aceste cuvinte, se retrase repede spre ușa lângă care-l aștepta Estrella.

— O scrisoare! — strigă el fetei cu cap de mort, — avem o scrisoare!

— Dela Letiția? — întrebă Estrella cu vocea tremurătoare.

— Cred că da — răspunse Abdallah. — Dar ce poate să ne scrie? Ia vezi, e chiar scrisul ei?

— Da, scrisoarea asta e dela Letiția, sunt sigură; s'o deschidem!

— Da, da, s'o deschidem chiar aici — strigă uriașul — dacă Letiția cere ajutor, lupta va începe din nou.

Rupse plicul pe care-l aruncă, apoi desfăcu scrisoarea.

— Citește tu! — spuse uriașul și Estrella își ridică puțin vălul, luă scrisoarea din mâna lui și citi.

— O Doamne! ce-i asta? — strigă ea cu glasul sugrumat. — E scrisul ei, nu încape nicio îndoială Abdallah, fii gata să auzi ceva nemaipomenit, de necrezut, ceva....

— Citește! — strigă uriașul cu o voce care trăda agitația lui. A murit?

— Nu! — răspunse Estrella. — N'a murit, trăiește, e neatinsă, dar... mă tem că am venit în zadar

ca să apărăm cinstea Letiției, căci, ascultă ce scrie.

Și fata cu cap de mort citi, pe când mâna ei care ținea scrisoarea, tremura cu putere:

„Iubiți prieteni!

Când veți primi această scrisoare, eu voiu fi ducesa de Chamfort. Chiar în noaptea asta plec cu ducele de Chamfort din gara Saint Lazare la Havre și acolo ne îmbarcăm pe un yacht și plecăm în Anglia. Ducele mă iubește, eu răspund la sentimentele sale, vom fi cu toții fericiți, dragii mei, căci și voi veți avea parte de bogățiile, de cari voiu dispune. Păstrați aceeași dragoste pentru

Letiția"

Paliditatea care acoperise fața uriașului, în timp ce asculta, se schimbă deodată într'un roșu aprins.

— O femeie necinstită! — scrâșni el, — o necinstită ca toate celelalte! Și noi, noi am tremurat pentru dânsa, noi am făcut totul ca s'o salvăm! Ha, ha, Abdallah, ai fost iar un imbecil!

Și-și lovi fruntea cu atâta putere, încât s'ar fi putut crede că se va sfărâma.

— Da, am suferit o desamăgire amară! — murmură Estrella, cu lacrimi în ochi. O, Letiția, niciodată n'aș fi crezut că te vei lăsa amețită de bogății, dar tu ești frumoasă și frumusețea are nevoie de bogăție, dacă nu vrea să se ofilească.

— Dar frumusețea trebuie să aibe și o inimă nobilă! răcni Abdallah, dacă nu, ea nu are nicio valoare! Haide, Estrella, destinul ne-a dat o lecție și rău e numai de noi, căci nu ne mai putem întoarce la baraca directorului Smith, pe care am distrus-o și apoi micul John nu mi-o va ierta niciodată că i-am muiat oasele. O nu, acuma trebuie să ne croim singuri un drum în viață! Și asta, o datorăm numai Letiției!

— Abdallah, vom fi împreună! — răspunse Estrella, — și ne va merge tot așa cum ne-a mers până acuma! Vino, să părăsim orașul ăsta, în care am

avut o desamăgire atât de amară! Pe Letiția nu trebuie s'o blestemăm, nu trebuie s'o condamnăm. Fiecare își făurește propria sa fericire, ea singură va suferi dacă a făcut astăzi un pas greșit. Dar mă doare și-l compătimesc pe nenorocitul Ettore, care stă singur și părăsit pe creștetul Fontanellei. Abdallah, ridică plicul, te rog!

— Să mă plec pentru o astfel de fițuică! — murmură uriașul, — dar supus cum era, el își îndoi spatele și ridică plicul.

— Iată-l — spuse apoi, întorcându-și fața. Te rog, ia-l, mă arde ca focul iadului. Ia plicul, te rog!

Fata cu cap de mort luă plicul din mâinile lui, dar în clipa în care ea vru să-l ascundă, scoase un țipăt. Speriat, Abdallah se întoarse către dânsa.

— Ce e? — întrebă el. — Ce s'a întâmplat?

— Tăcere! — spuse Estrella, căci s'ar putea să ne audă cineva. Ascultă, trebuie să-ți spun ceva. Abdallah, Abdallah, am nedreptățit-o pe Letiția!

Uriașul holbă ochii lui albaștri, crezând că Estrella își pierduse mințile.

— Da, am nedreptățit-o! — continuă fata cu cap de mort, cu glasul tremurător. O, inima îmi spunea mereu că Letiția nu e pierdută! Nu, ea nu e în stare să fie necredincioasă. Îl iubește pe Egizio Ettore, despre care mi-a vorbit atât de mult în nopțile de nesomn! Dar trebuie s'o salvăm!

— S'o salvăm? Ce dracu, nu știu încă nimic! Ce s'a întâmplat, Estrella? Încă nu pricep nimic!

— Privește plicul! — murmură Estrella, — și vei înțelege că Letiția ne-a scris pentru că a fost silită, sau a fost înșelată, dar aici, pe partea cealaltă a plicului, stă scris ceva în limba italiană, pe care n'o cunoaște niciunul dintre servitori! Sunt numai câteva cuvinte, dar pline de înțeles!

Uriașul se dumeri abia acuma și în clipa în care se încredință că Letiția nu era o femeie josnică, că nu s'a dat de bunăvoie ducelui de Chamfort, ci numai pentru că a fost silită, el sări în sus de

bucurie. Apoi smulse plicul din mâna Estrellei. Era scris limpede și răspicat: „Salvarea trenul special gara Saint Lazare, dacă nu, Havre, ultima stație Londra".

— Înțelegi, Abdallah? — întrebă Estrella.

— Nu mai încape nicio îndoială! — strigă uriașul.

— Nenorocita ne arată trei stațiuni unde poate fi salvată. Prima stație e gara Saint-Lazare și trebuie să fim acolo înainte de plecarea trenului. A doua stație e Havre, unde Letiția se îmbarcă pe yachtul ducelui, și a treia e Londra, unde se va cununa.

— Ce să facem? — întrebă fata.

— Ce să facem? Trebuie să pornim cât mai repede la gară! Poate vom mai avea norocul să ajungem înainte de plecarea trenului. Atunci o vom scoate cu sila din mâinile ducelui. Nu trebuie să pierdem nicio clipă! Câți bani ai la tine?

— Vreo doi franci!

— Adă-i încoa! Luăm o mașină!

Chemă un taxi care trecea tocmai pe acolo și spuse șoferului să-i ducă la gara Saint Lazare. Mașina porni repede și când ajunseră în fața gării, orologiul arăta ora 1 și 14 minute.

— Estrella, — șopti el, — acuma trebuia să aflăm dacă ducele și Letiția mai sunt aici. Eu mă duc pe peron să văd dacă trenul a plecat. De afli ceva important, vii să-mi spui! Privește bine în jurul tău și nu te trăda cu nimic.

Când ajunse pe peron, el văzu trei trenuri. Unul era un tren personal, care trebuia să plece la Havre, celalt un tren de marfă, care avea aceiași destinație și al treilea, era format numai dintr'o locomotivă, un vagon de bagaj, și un vagon-salon. Acesta tre-

Cereți mâine fascicola 20-a tuturor călătorilor și vânătorilor de vise, 16 pag. lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 3

buia să fie trenul special, pe care ducele de Chamfort îl comandase. Așa dar, încă nu părăsise gara, dar nu mai era mult, căci nouri negri de fum ieșeau din coșul locomotivei, iar mașinistul stătea la postul lui și fochistul cerceta roțile.

Abdallah aflase destule. Acuma știa că mai avea timp s'o salveze pe Letiția, trenul special încă nu plecase iar ducele de Chamfort și iubita sa se mai aflau în gară.

Abdallah se încordă ca să-și adune toate puterile pentru munca uriașă pe care va trebui s'o depuie, ca să libereze pe Letiția din mâinile răpitorului.

Deodată, Estrella se ivi pe peron. Fugea cât o țineau picioarele în spre prietenul ei.

— Se află aici! — îi șopti ea.

— Unde?

— In salonul pentru călători cari comandă trenuri speciale. M'am prefăcut că am intrat din greșeală și am făcut numai câțiva pași. Dar mi-a fost deajuns ca s'o recunosc pe Letiția, deși purta un văl pe obraz.

— Te-a observat?

— Ținea capul în palme. Ședea atât de tristă și cufundată în gânduri....

— Și ducele?

— Și el era acolo. Stătea picior peste picior, și se uita la Letiția cu priviri galeșe. E un bărbat tânăr și frumos și nu pare să fie atât de rău cum se spune!

— E un ticălos! — răspunse Abdallah. — Dar de astă dată el nu-și va aduce la îndeplinire josnicia lui....

— Dar cum să începem?

— Am un plan, dar e nevoie de tine, pentru îndeplinirea lui.

— De mine! — exclamă Estrella, — o, te poți bizui pe mine! M'aș arunca sub roți dacă aș ști

că aș putea opri trenul! O, Abdallah, spune-mi cum o pot scăpa pe Letiția și sunt gata la orice!

— Dacă vrei, vom izbuti!

Uriașul se aplecă și șopti câteva cuvinte la urechea tovarășei sale, și cu cât vorbea cu atât nenorocita devenea mai veselă. Un tremur îi străbătu tot trupul.

— Vrei? — o întrebă uriașul.

— Vreau!

— Va trebui numai să-l scoatem pe duce din salon pentru câteva minute. Da, va fi cam greu, dar planul ăsta trebuie să reușească. Așteaptă o clipă, mă voiu gândi, stai, s'a făcut! Mai întâi, Estrella, adă mâna să ne luăm rămas bun, și nădăjduiesc pentru un timp scurt! Dumnezeu să te aibe în paza lui și să-ți răsplătească pentru nobila ta faptă! Știi ce trebuie să faci, la lucru, deci!

Cei doi prieteni se despărțiră și în timp ce Estrella căuta ușa care ducea în salonul unde se afla ducele de Chamfort și Letiția, uriașul se îndreptă în spre sala de așteptare de clasa treia și de acolo apucă pe un gang la capătul căruia se afla salonul. Aici, uriașul dădu peste un comisionar, care umbla de colo până colo.

— Ține un franc! — îi spuse Abdallah — și fii atât de bun, bate în ușa aceea și cheamă-l afară pe ducele de Chamfort pentru o clipă. Cameristul i-a trimis un om, care trebuie să-i comunice ceva urgent!

Comisionarul era mulțumit să câștige banii atât de ușor. El se apropiă de ușă, bătu într'însa și-l rugă pe ducele de Chamfort să iesă afară pentru o clipă.

Ducele se uită mirat la el. Dar înainte de a ieși, aruncă o privire spre ușa ce dădea spre peron și după ce se încredință că era închisă, îl întrebă pe comisionar unde-i omul care-i aducea știri din partea cameristului. Ceru scuze Letiției și intră în gang cu gândul să se uite mereu spre ușă, ca

Letiția să nu se poată furișa. Când îl zări pe Abdallah, el crezu că intră în pământ.

— Ce vrei? — îl întrebă ducele.

— Vă cer iertare — răspunse uriașul — directorul Smith mă trimite la dv. și pentru că mi s'a spus că sunteți la gară, am crezut că ar fi mai bine să vă răpesc câteva minute, ca să vă spun ceeace am de spus.

— Bine, mai repede, ce dorești?

Abdallah începu să vorbească, dar ceeace îndruga, era atât de încurcat, încât trecură câteva minute până când ducele prinse înțelesul cuvintelor sale. Directorul îi trimetea vorbă — spuse Abdallah — ca să fie cu mai multă băgare de seamă, cu „marfa" pe care i-a încredințat-o, deoarece a sosit din Corsica un om care a întrebat de ea și omul acesta e foarte primejdios, ducele să se păzească de el.

Dar ce se întâmpla în timpul acesta în salonul de unde plecase ducele?

Letiția nu rămase mult timp acolo. Căci Estrella când văzu prin geam că ducele pleacă, se adresă unui funcționar care se plimba pe peron, cerându-i să deschidă ușa salonului, deoarece trebuie să comunice ceva foarte important doamnei care e cu ducele. Acesta aduse cheile și deschise ușa...

Letiția nici nu-și ridică privirile. Estrella se apropie de ea și-i șopti:

— Letiția, eu sunt!

Frumoasa corsicană se ridică repede și scoase un țipăt ușor.

— Estrella! O, Doamne, tu ești? Unde-i Abdallah?

— E în gară. Tăcere, liniștește-te! Trebuie să-ți păstrezi sângele rece, altfel, suntem pierdute.

— Să fugim, ușa aceea trebuie să fie deschisă!

— Din nenorocire, funcționarul a închis pe dinafară ușa ce dă pe peron. Dar avem un alt

mijloc pentru salvarea ta. Letiția, dă-mi repede mantila ta de cauciuc și pălăria! Port același văl, așa că nu mă voiu trăda.

— Voiu pleca cu ducele în locul tău!

— O, nu se poate, nu vreau să primesc acest sacrificiu.

— Niciun sacrificiu pe care-l aduce prietenia nu e prea mare! Te rog înc'odată, dă-mi repede mantila și pălăria ta. Nu mai e timp, Abdallah îl va reține pe duce numai câteva minute.

— O, ce buni sunteți! — exclamă Letiția. Dumnezeu să vă ocrotească și să vă răsplătească pentru ceeace faceți! Ține mantila și pălăria mea!

— Și acuma îmbracă-le pe ale mele — spuse Estrella. — Așa, acuma ne-am schimbat rolurile.

— Dar eu unde rămân? — întrebă Letiția.

— Te ascunzi sub canapeaua ceea! — spuse Estrella. — E lângă o firidă, așa că vei putea sta foarte bine, până voiu pleca cu ducele! Dar să

nu te trădezi prin niciun sgomot; orice vei auzi, să stai liniștită!

— Lasă-mă să te sărut înc'odată — spuse Letiția și o strânse la pieptul ei. — Numai Dumnezeu îți poate răsplăti că mi-ai venit în ajutor!

Letiția fugi repede spre locul unde era canapeaua și abia se ghemui acolo, că ducele intră. Era foarte necăjit, căci nu înțelese aproape nimic din spusele lui Abdallah, pe care-l înjura mereu.

— Scumpa mea Letiția, îți cer iertare — spuse el către aceea, care ședea pe scaun cu capul sprijinit în palme — dar era vorba de un lucru de nimic. — Mi se pare că trenul nostru pleacă, locomotiva a fluerat.

Ușa fu deschisă pe dinafară.

— Trenul e gata de plecare, domnule duce, — spuse șeful gării. Poftiți în vagon!

— Letiția, dă-mi brațul tău! — murmură ducele.

Ea se lipi de el cu atâta gingășie, încât Chamfort era fericit peste măsură. Inima îi bătu mai tare, când se gândi că va fi singur cu ea, singur în cupeul închis!

Peste câteva clipe urcară în vagon, un funcționar încuiă ușile și dădu semnalul de plecare. Trenul special porni și dispăru în noapte.

Peste câteva minute, Letiția ieși din ascunzătoarea ei. Se repezi la ușă ca s'o deschidă.... și se trezi față în față cu Abdallah.

— Abdallah! — strigă ea, apucându-i mâna, — o, ce-am făcut! Estrella s'a jertfit pentru mine. N'ar fi trebuit să primesc sacrificiul ei! Sunt salvată, dar cu ce preț!

— Letiția, ești salvată! — strigă uriașul, mișcat, iar în ceeace o privește pe Estrella, fii fără grijă! Când ducele de Chamfort o va vedea, va fi apucat de o groază atât de mare, încât va uita să-i facă vreun rău! Și apoi, ce i-ar putea face? N'o poate da în judecată, căci atunci va ieși la

lumînă toată afacerea, şi asta ar fi foarte neplăcut pentru ducele de Chamfort.

— Şi ce ne facem? — întrebă Letiţia.

— Ce ne facem? — spuse Abdallah, — o, fii binecuvântată pentru acest cuvânt: noi. Da, ţine-l pe Abdallah uriaşul lângă tine, el va fi servitorul tău, te va păzi şi ocroti, orice s'ar întâmpla. Ce ne facem? Nu vezi cum ne sclipesc stelele de pe cer, parcă ar vrea să răspundă la această întrebare? Aceste stele îşi trimit lumina lor spre Corsica, ne duc spre vârful Fontanellei.

— O, vă mulţumesc, voi stele luminoase, — suspină Letiţia — vă urmez, duceţi-mă la iubitul meu, vă urmez, cu dragă inimă, fiţi stelele dragostei mele.

*

Trenul gonea cu o viteză fantastică, scânteile ţâşneau în noapte; sate, oraşe, câmpii se perindau cu o repeziciune de necrezut.

Ducele luă loc lângă aceea pe care o credea Letiţia lui, lângă figura aceea fermecătoare ascunsă după vălul des, şi-i strânse mâna.

— O, Letiţia mea — murmură el, cu patimă aprinsă — acuma.... acuma zburăm spre fericirea noastră! Peste câteva ore vom fi la Havre, apoi vom călători puţin pe mare şi când soarele va răsări, vom zări stâncile de pe coasta Angliei, şi atunci, atunci vei fi soţia mea!

Dar ea tăcu şi-şi plecă capul în piept.

— O, de ce nu-mi răspunzi? — întrebă Chamfort. — De ce te-ai cufundat în tăcere, de când am pornit din gară?

— Lasă-mă să tac, — se auzi ca o răsuflare din dosul vălului — plâng, da plâng, pentru că întâmpin atât de singură fericirea mea, niciuna din rudele mele nu mă va însoţi la altar.... Înţelegi prea bine că aceasta turbură gândurile unei fete ca mine.Şi apoi nu voiu putea urma datinile noastre!

— Datinile voastre? — spuse Chamfort. Şi de ce nu le-ai respecta? Eu nu te voiu împiedica întru acestea.

— Atunci, află — răspunse ea — că la noi în Corsica e obiceiul ca fata care-şi urmează iubitul la altar, să-şi ţină ascunsă, faţa, până în clipa când se află singuri în camera nupţială. Abia atunci îi cade vălul şi-şi arată chipul.

— E un obiceiu oriental — spuse Chamfort, pe care l-aţi împrumutat şi voi.

— Se poate, nu ştiu, dar voiu fi tristă dacă nu voiu păstra obiceiul acesta de acasă. Dar tu mă vei lăsa oare?

— Eu? Draga mea, există oare vreo rugăminte pe care să nu ţi-o îndeplinesc? — răspunse ducele de Chamfort. — Nu, nu, te rog chiar, păstrează-ţi vălul până în clipa când te voiu conduce în camera nupţială, şi fii sigură că nu-ţi voiu cere să te descoperi, până în clipa fericită, când vom fi iar singuri...

— Iubitul meu, mă vei lăsa să mă odihnesc puţin? — întrebă ea cu aceeaşi voce înceată. — Aş vrea să domn puţin, sunt atât de obosită, întâmplările m'au năpădit cu atâta furie, încât nu mă pot reculege. Vreau să fiu puţin singură, ca să mă mai liniştesc.

— Aş fi dorit să stăm de vorbă toată noaptea, — spuse ducele — dar înţeleg că eşti obosită. Retrage-te în compartimentul tău, dormi în pace, şi când vom ajunge la Havre, te voiu scula.

— Iţi mulţumesc — răsună iar glasul de după văl, — mă înconjuri cu atenţii şi dragoste şi astfel se poate câştiga inima unei femei; mă simt acuma mult mai apropiată de tine!

— Letiţia, cuvintele acestea mă fac fericit, — strigă ducele de Chamfort — nu e aşa că mă vei ierta că te-am adus cu forţa în casa mea? Nu mi-a rămas altă cale, directorul Smith te ţinea închisă, nicio scrisoare nu putea ajunge până la tine, toate

florile şi darurile mi le-ai trimis înapoi, până când mi-a venit în ajutor o întâmplare, pe care nici n'o aşteptam.

— Şi care a fost întâmplarea aceasta?

— Chiar directorul Smith a venit la mine şi mi te-a oferit.

— Ah, mizerabilul!

— Da, şi eu îl urăsc — exclamă Chamfort, cu un accent sincer de revoltă, — americanul acesta e un mizerabil, un misit, un negustor de carne vie şi înţeleg că ţi-ai pus în joc toată energia ca să rămâi curată şi neatinsă. Dar, Letiţia mea e o fată curajoasă, ştiu că ai rămas neprihănită şi tocmai aceasta mă umple de mândrie. Letiţia, îmi vei aparţine numai mie, lasă-mă să te mai strâng la pieptul meu, încă o singură dată să-ţi mai simt buzele!

Şi vru s'o îmbrăţişeze, s'o atragă spre dânsul, o clipă el simţi aproape de el corpul ei feciorelnic, plin de farmec, ale cărui forme şi linii îl vrăjiseră. Dar când întinse mâinile ca să ridice vălul puţin, să descopere doar gura ei cea dragă, ea îl împinse îndărăt.

— Mâine, mâine, iubitul meu, mâine voiu fi soţia ta, astăzi îmi aparţin încă mie!

Ea dispăru pe uşa care dădea în compartimentul de alături, iar ducele auzi cum trage zăvorul. O urmări cu privirea plină de extaz şi fu cuprins de un fior de voluptate. Se întinse pe perne, într'un colţ, scoase o ţigară, o aprinse şi se uită îngândurat în noapte.

Niciodată nu fusese plin de atâtea speranţe; dragostea făcuse un om cinstit din acest craiu desfrânat.

La ora cinci, trenul opri în gara Havre. Ducele bătu în uşa, care-l despărţea de iubita lui, dar fu nespus de mirat când zăvorul fu tras aproape imediat şi ea se ivi în prag, gata îmbrăcată.

Ducele îi luă mâna pe care depuse o sărutare,

apoi o luă de braţ şi o conduse afară.

Până în port trebuiau să facă numai câţiva paşi, acolo ancorase yachtul lui.

O conduse pe iubita sa într'o cabină elegantă, apoi făgădui căpitanului o răsplată bună dacă va bate recordul. Peste puţin, yachtul lunecă pe valuri. Părea că zeul mării e un aliat al ducelui de Chamfort, căci niciodată apele canalului nu fuseseră mai liniştite ca acum.

După patru ore de drum, ajunseră într'un port, de unde mai aveau de făcut o jumătate de oră până la Londra.

Trecu şi această jumătate de oră şi acuma ducele se grăbea să-şi puie la adăpost femeia iubită. Din portul unde debarcase, el telegrafiase la cel mai mare şi luxos hotel din capitala Angliei, să i se reţină câteva camere pe timp îndelungat. Dela gară el plecă cu presupusa Letiţia, direct la episcopul Londrei, unde primi, după obiceiul englez, un permis special ca să se cunune. Apoi merseră la o biserică, unde preotul oficiă cununia şi când clopotele din Londra anunţară ora zece, tânăra pereche era în drum spre „Royal-Hotel"

Ducele o conduse pe tânăra soţie în apartamentele elegante rezervate pentru el; o armată întreagă de funcţionari şi chelneri conduse tânăra pereche până la uşă, unde toţi se opriră şi se înclinară cu respect. După cererea ducelui, toate uşile fură împodobite cu ghirlande scumpe şi pe masa odăei unde el o conduse pe iubita sa, îşi împrăştia miresmele un buchet, care trebuia să coste o avere. Perdelele scumpe de mătase, dela ferestre, erau lăsate, dar prin ţesătura lor pătrundeau razele aurii ale soarelui şi umpleau odaia cu o lumină plăcută.

Ducele îşi puse mantia şi pălăria pe un scaun, apoi se apropiă de soţia lui, care stătea nemişcată în mijlocul odăii, ca o statuie de marmoră.

— Letiţia, acum eşti a mea — strigă Chamfort. — Eşti şi vei fi a mea până la cea din urmă ră-

suflare. Vezi, iubito, că mi-am ţinut cuvântul, te-am făcut soţia mea, ţi-am dat tot ce mi-a fost cu putinţă, ne-am legat cu un lanţ, pe care nimeni nu-l va rupe şi pentru noi nu va fi un lanţ, ci o ghirlandă de flori.

Tăcu şi aşteptă un răspuns, dar şi de astă dată nu se auzi nici un cuvânt de sub văl.

— Letiţia, acuma te rog, scoate vălul şi lasă-mă să-ţi văd chipul iubit, buzele mele ard de dorul gurii tale, inima mea vrea să fie lângă a ta, tu eşti zeiţa mea, idealul meu! O, iubita mea, ridică-ţi vălul, lasă-mă să-ţi văd chipul — fii a mea!

— A ta! răsună tare şi hotărât sub vălul de mătase. Da, sunt a ta, duce de Chamfort, soţia ta, legată cu tine de binecuvântarea bisericei. Ei bine, voiu ridica vălul, priveşte şi recunoaşte că puternicii de pe pământ trebuie să se închine în faţa voinţei lui Dumnezeu şi că Stăpânul din Ceruri poate opri cu mâna lui răul, pe care vor să-l facă.

Ducele făcu câţipa paşi înapoi, cuvintele ciudate ale soţiei sale îl uluiră, dar vălul zbură la o parte, căzu ca un fluture verde şi un rânjet hidos apăru în faţa nobilului francez.

Un ţipăt groaznic ieşi din pieptul lui, şi întinzând mâinile cu groază, strigă:

— Sfinte Dumnezeule, ce am făcut, acea pe care am ales-o de soţie, de care m'am legat cu un legământ veşnic, e... fata cu cap de mort!

CAP. 87

Lupii lui Tarasco

Corsîca simţi din nou că Egizio Ettore s'a dat jos din pat, că firea lui robustă a învins malaria şi că vechea lui îndârjire s'a trezit în el din nou. Da, de când se însănătoşise, datorită îngrijirei tovarăşilor săi şi prafului misterios, el nu înceta să răspândea-

scă groaza în jurul său, numele lui răsună în toată Corsica şi toţi tremurau ca în faţa lui Ucigă-l toaca. Pretutindeni se simţea că stăpânul Fontanellei se mişcase şi toate gazetele erau pline cu povestirea isprăvilor brigandului.

Nu exista o fată care să nu aibă săpat în inimă chipul lui şi să nu se gândească zi şi noapte la frumosul Egizio. Multe purtau chiar fotografia lui la sân şi dacă bărbaţii îl blestemau, femeile erau cele mai înfocate apărătoare ale lui. In ochii lor, el nu era un criminal, ci un martir, un nevinovat, pe care oamenii l-au mânat pe drumul crimei şi noi ştim că acei care gândeau astfel, erau aproape de adevăr. Ori unde venea, Egizio Ettore avea prieteni şi ocrotitori, mai ales păstorii îi erau credincioşi şi-l serveau fără să se lase plătiţi vreodată.

Intr'o zi, Ettore dădu la poalele Fontanellei de un ciobănaş, care plângea amarnic. Adormise şi în timpul somnului îi dispăruse cea mai bună oaie. Se rătăcise, o mâncase lupul, o furase cineva? Băiatul nu ştia. Plângea cu hohote şi spuse lui Ettore că stăpânul lui îl va pedepsi greu, dacă se întoarce acasă fără oaie.

— Are să mă bată, repetă mereu băieţandrul, care avea vreo 13 ani.

— Cum îl cheamă pe stăpânul tău? întrebă Ettore.

— Emilio Tarasco, îi răspunse băiatul, nu stă departe de aici, lângă satul Cattano.

— Asta-i bogatul Tarasco? întrebă brigandul.

— Da, fu răspunsul, e putred de bogat. Mai are şase ciobani cari sunt împrăştiaţi în diferite păşuni şi-i bate pe toţi, dacă se fac vinovaţi cu cel mai mic lucru. Afară de asta, ne mai schingiuieşte cu tot felul de mijloace. Mai zilele trecute, m'a pus să stau cinci ceasuri cu genunchii pe un sac cu mazăre, pentrucă am stricat un urcior vechiu, în care trebuia să aduc apă din fântână; pe un altul

l-a bătut cu un drug de fier şi l-a lovit atât de tare încât i-a sdrobit mâna!

— Nemaipomenit! murmură Egizio Ettore.

— Şi dacă mă'ntorc acasă — spuse băiatul, plângând — fără să aduc oaia, are să mă bată cu biciul.

— N'are să-ţi facă nimic, răspunse Ettore. Vino cu mine să căutăm oaia şi nu ne vom opri până n'o găsim.

Atunci Egizio Ettore dădu un semnal, — un

ţipăt de pasăre — nu trecu mult şi sosi Hector Gardane, care primi ordinul să rămâie în locul ciobănaşului şi să păzească turma. Iar el porni împreună cu băiatul şi bătu toate drumurile, toate văgăunile Fontanellei, dar nu găsiră oaia pierdută.

Deodată, Ettore zări o urmă de sânge, care se prelingea spre o vizuină şi spuse cu glasul compătimitor:

— Săracul de tine! Nu vei avea oaia, căci ţi-a

mâncat-o lupul. Pun rămăşag că fiara se află în vizuina ceea.

Pentru ciobănaş nu prea era o mangaiere că ştia unde se află răpitorul oaei sale şi începu să plângă cu hohote.

— Ascultă la mine, îi zise Ettore. E seară şi tu trebuie să te 'ntorci acasă cu turma. Du-te liniştit la stăpânul tău şi spune-i că ai pierdut oaia. Dar să nu-i spui că a mâncat-o lupul.

— Bătrânul Tarasco are să mă bată.

— Spune-i că un vânător străin s'a dus în căutarea ei şi dacă până diseară n'o aduce, îl va despăgubi.

Băiatul se mai linişti, dar când îşi mână turma acasă inima lui tremura de frică. Pe de altă parte, căpătase încredere în străinul care se purtase atât de frumos cu el şi-şi spunea că va face întocmai cum îl sfătuise dânsul.

După ce-şi duse vitele în staul, intră la bătrânul Tarasco şi-i povesti că a pierdut o oaie, dar un vânător străin i-a făgăduit s'o găsească sau să plătească în bani.

— Minţi! strigă bătrânul, furios, şi dacă străinul nu va veni până la noapte, îţi voi da o bătae, ca să mă pomeneşti cât vei trăi.

Bătrânul Tarasco era un om rău şi nesuferit, a cărui faimă umbla prin tot ţinutul. O viaţă întreagă a jecmănit şi înşelat lumea şi a adunat, astfel, o avere însemnată. Şi n'o întrebuinţa pentru scopuri frumoase, nici copiii lui n'aveau parte de dânsa: două fete au fost nevoite să plece de acasă şi să intre în slujbă la străini, pentrucă nu mai putea să rabde viaţa dela casa tatălui lor. Un fiu se făcuse militar.

Lui Tarasco nu-i păsa nici de bătrânul său tată. In gospodăria lui destul de mare, el ducea o viaţă de sgârcit, nu se 'ndura nici să mănânce, îşi lua de servitori numai copii orfani, cari erau supuşi bunului său plac, nu le plătea şi-i hrănea numai

atât ca să nu moară de foame. El singur umbla numai în zdrenţe.

Se făcu ora nouă seara şi străinul tot nu venise. Sgârcitul umbla mereu în odaia lui, din când în când se apropia de fereastră şi se uita în drum ca să vadă dacă nu se arată vânătorul.

— Dacă ticălosul ăsta de cioban m'a minţit, mormăi Tarasco, am să-l ucid în bătaie, căci viaţa lui nu face cât o oaie.

Dar deodată scoase un strigăt de bucurie, căci zărise pe şosea un bărbat chipeş, care ducea un sac mare în spate.

Fără îndoială îi aducea oaia.

Cineva bătu în uşă. Era ciobănaşul, care spuse plin de bucurie stăpânului său, că oaia a fost găsită şi străinul care a adus-o aşteaptă în curte.

— Nici nu vreau să-l văd, strigă bătrânul, care se temea ca nu cumva vânătorul să-i ceară vre-o răsplată că i-a adus oaia. Ţine cheia staulului, spune-i s'o ducă acolo, apoi închide şi adă-mi cheia.

Băiatul o luă, ieşi şi comunică străinului spusele bătrânului Tarasco. Vânătorul râse şi răspunse: „Cu atât mai bine".

Şi ca băiatul să nu se obosească, el îi luă cheia şi-l rugă să-i aducă puţină apă din fântână. Băiatul dădu fuga la fântână, iar străinul deschise uşa staulului. Apoi desfăcu sfoara de la gura sacului şi scoase dintr'însul nu o oaie ci două. Inchise repede uşa şi peste puţin băiatul se întoarse cu apa. Vânătorul bău, strecură o monedă în mâna băiatului şi-i spuse:

— Mâine pe vremea asta va fi mai bine.

Apoi vânătorul străin se îndepărtă şi când fu la o bună bucată de drum, băiatul îi mai auzi râsul.

Cereţi mâine fascicola 91-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 2.

Bătrânul Tarasco obișnuia să se culce odată cu găinile, nu atât pentrucă era obosit, ci ca să economisească lumina. Dar cum nu putea să adoarmă, el își socotea în pat averea. Își trecea prin minte fiecare ban, își făcu socoteala și astfel se încredință că e un om bogat și că a strâns o avere. Se mâhnea foarte, că nu va putea duce banii în mormânt, când îi va suna ceasul.

Astfel trecu un sfert de ceas, când se ridică și trase cu urechea. Vitele din staul făceau o larmă grozavă: Vacile mugeau, caii nechezau, oile behăiau, gâștele gâgâiau, găinele cotcodăceau, cu un cuvânt: era un concert infernal.

— Dar ce au vitele? — mormăi bătrânul. — Se vede că slugile ticăloase nu le-au dat apă.

Dar cum era leneș, el se culcă din nou. Peste câteva minute însă, sgomotul se 'nteți și bătrânului i se păru că vitele vor să spargă ușa staulului.

— Dar trebuie să văd odată ce s'a întâmplat, strigă bătrânul și se dădu jos din pat.

Se îmbrăcă, aprinse un felinar și dădu să coboare scările. Dar n'ajunse încă la mijloc și se opri ca mușcat de un șarpe. Auzise strigătul de moarte al unui cal.

— S'a întâmplat ceva îngrozitor, strigă Tarasco, hei, băeți, unde sunteți?

Servitorii dormeau sub scară, pe un pat de paie și auzeau prea bine chemarea stăpânului lor. Dar sgomotul ce venea din staul le vârâse spaima în oase și niciunul nu se mișcă.

— Sculați — strigă sgârcitul — am să vă rup oasele la toți!

Și iar se auzi un țipăt de moarte, dar de astă dată era răgetul unei vaci. Bătrânul nu mai aștepta să trezească servitorii ca să-i scoată din pat și cât îl țineră picioarele, dădu fuga la staul.

Dar când ajunse la ușă, își aminti că și-a uitat cheia în casă.

— Cheile, strigă el, cheile de la staul.

Dar putea să urle mult şi bine, servitorii crezură că diavolul intrase în staul şi niciunul nu s'ar fi urnit pentru nimic din lume. Tarasco urcă singur scările putrede ce duceau în odaia lui, smulse cheia din perete şi se 'ntoarse în curte. Puse felinarul lângă el, vârî cheia în broască şi deschise.

— Ce-i cu voi, dobitoace? întrebă el. De ce?...

Dar cuvântul îi muri pe buze, şi rămase împietrit locului. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât nu se putea ţine pe ele şi mâinile pe cari le 'ntinsese, îi căzură dealungul trupului.

Tabloul care se înfăţişa înaintea ochilor săi era atât de îngrozitor, încât ar fi oprit oricui inima în piept. Staulul, care era singurul loc pe care-l ţinea în bună rânduială, părea un abator. Oile erau sfâşiate şi se svârcoleau, boii zăceau nemişcaţi şi se încredinţă că erau morţi, cel mai bun cal al său era întins, cu ochii stciloşi iar cele două mârţoage se luptau cu un duşman care se ţinea de gâturile lor şi le sfâşia carnea cu dinţii.

Trecu o jumătate de minut până când Tarasco îşi dădu seama cine e duşmanul.

— Lupii! strigă el cu glas strident, lupii. Vitele, toate vitele mele s'au dus! O, Doamne! sunt distrus!

Târât de sgârcenia lui cumplită, mânat de pofta lui nesăţioasă pentru bani, el îşi pierdu cumpătul. Sări pragul plin de sânge şi se aruncă în mijlocul fiarelor. Era o faptă nebună, ce trebuia să aibe urmări grozave. Dar omul acesta, care în toată viaţa lui se închinase la un singur Dumnezeu, „banul", nu se gândea la nimic, când Dumnezeul acesta era în primejdie să fie nimicit.

Abia făcu un pas, că unul din cei doi lupi dădu drumul victimei sale, căreia îi sfâşiase gâtul şi se aruncă asupra omului, care era o pradă binevenită. Bătrânul fu cuprins de groază, dădu să fugă, dar lu-

pul se năpusti asupra lui, îl înșfăcă și-l trânti la pământ.

— Ajutor! zbieră Tarasco, ajutor, lupii, mă omoară! Băieți, dragii mei, veniți, am să vă plătesc împărățește, veniți... am să...

Dar servitorii se ghemuiră, tremurând, sub plapumă, și se rugau, nu pentru sgârcitul lor stăpân, ci pentru dânșii, se rugau lui Dumnezeu ca să-i păzească de lupi.

In staul se petrecea ceva îngrozitor. Tarasco se lupta disperat cu cei doi lupi, cari se năpustiră asupra lui. Dar nu putea face nimic împotriva lor, ca și vitele cari căzuseră, mai toate, pradă animalelor feroce. Lupul își înfipse colții săi grozavi în gâtul bătrânului, iar lupoaica îi sfâșia un picior.

Astfel muri bătrânul Tarasco de o moarte crâncenă, pe care o meritase mai mult ca oricine.

Când se făcu ziuă, servitorii intrară în staul și găsiră trupul neînsuflețit al schingiuitorului lor. Peste tot zăceau cadavrele cailor și ale vacilor, căci lupii nu cruțaseră pe nimeni și după ce se săturară se făcuseră nevăzuți. Se întoarseră în munții de unde veniseră, aduși de acel necunoscut care-l pedepsise atât de grozav pe bătrânul sgârcit. Numele acestui necunoscut ar fi rămas neștiut dacă în seara înmormântării lui Tarasco, n'ar fi fost găsit un lup mort în fața casei sale. Animalul fusese ucis cu un pumnal și în botul lui se afla un bilet pe care erau scrise următoarele cuvinte:

„Acesta e unul din lupii lui Tarasco. Eu i-am adus în staulul lui, ca să-l pedepsesc pe acest sgârcit pentru toate nelegiuirile sale. Sufletul lui stă acuma în fața Judecătorului ceresc. Păziți-vă de lupi!

Egizio Ettore"

Așa dar, Egizio Ettore l-a pedepsit pe bătrânul Tarasco cu o moarte atât de înfiorătoare.

Și frica de îndrăznețul brigand se răspândi și mai mult. Omul care știe să lovească atât de sigur, care pedepsește atât de îngrozitor, trebuie să fie o

putere cerească. Dar nimeni nu se rosti împotriva faptei sale. Dimpotrivă, întâmplarea cu lupii lui Tarasco se răspândi peste tot şi în curând ajunse prin redacţiile gazetelor. Şi cum se putea citi negru pe alb că Egizio Ettore luase apărarea sărmanului ciobănaş, el câştigă de partea lui pe toţi păstorii Corsicei şi oricare dintre ei s'ar fi aruncat în foc pentru dânsul.

Şi dacă se găsea cineva, care să rostească o vorbă aspră împotriva brigandului, sau să spuie că ar dori să câştige premiul pus de autorităţi pe capul lui, răsăreau alţi zece cari strigau: „Adu-ţi aminte de lupii lui Tarasco!"

CAP. 88

Frumoasa din pădure

Totuş, această ameninţare nu fu în stare să sperie pe cutezătorul, care vroia să pue mâna pe acest premiu. Duşmanul înverşunat al lui Ettore se ivi tocmai de acolo, de unde el se aştepta mai puţin şi unde încrederea lui era mai puternică.

In timpul unei expediţii, Ettore ajunse în satul Viola, care era situat la vre-o două ore de poalele Fontanellei, nu departe de Saint-Etienne. Il ajunse noaptea şi vroia să treacă prin sat, dar deodată scoase un strigăt uşor şi sări câţiva paşi înapoi. Era prea târziu.

In întunericul nopţii el nu zărise un şarpe mic, care se târâse până în mijlocul drumului şi care nu s'ar fi gândit să-i facă vreun rău, dacă Ettore nu l-ar fi călcat. Brigandul cunoştea prea bine toată Corsica, cu toate animalele ei, ca să nu-şi dea seama că muşcătura acestui şarpe veninos e aducătoare de moarte şi că nu va trece mult până va simţi efectul veninului. Aşa dar, el nu se mai putea gândi să-şi vadă de drum până în vizuina lui de pe cul-

mea Fontanelleĭ — trebuia să facă ceva chiar pe loc.

Veninul putea fi scos, dacă s'ar fi găsit cineva, care să-l sugă fără întârziere. Atunci n'ar mai fi fost nevoie să i se ardă rana cu fierul roşu.

El singur nu putea să-şi ducă piciorul la gură şi acuma se întreba către cine să se 'ndrepte după ajutor, în satul acesta, în care era cu totul străin.

Egizio Ettore chibzui o clipă; deşi nu ştia ce e frica, simţi, totuş, cum îl trec năduşelile, când se gândea că va trebui să moară depe urma unei muşcături de şarpe. Pentru un om atât de puternic şi neînfrânt ca dânsul, moartea aceasta îi părea o batjocură şi o înjosire.

Trecuse un minut atât de preţios — nu mai putea să piardă nici-o clipă. Fără să mai stea la 'ndoială, Ettore se apropiă de uşa unei căsuţe ce stătea la marginea satului, printre obloanele căreia se strecura o lumină. Oricine ar fi locuitorii acestei case, nu-l vor lăsa să moară, era sigur că nu-l vor recunoaşte şi chiar de ar şti cine e musafirul lor, nu se putea să fie atât de haini şi nepăsători faţă de un om pe care-l ameninţa moartea. Zis şi făcut. Ettore bătu la uşa casei, nu trecu mult şi i se deschise. In prag se ivi o femeie tânără de o frumuseţe răpitoare. Mândra corsicană se gătise de culcare şi cosiţele ei negre erau desfăcute iar în ochii ei se citea o uimire nespusă, când se trezi faţă 'n faţă cu un bărbat.

— Signora, îţi cer iertare — spuse Egizio Ettore, înclinându-se uşor — că te supăr la vremea asta, dar sunt un om pe care l-ai putea scăpa de la moarte.

Cuvintele acestea erau destul de ciudate şi nu era nici-o mirare că femeia se dădu câţiva paşi înapoi, cu gândul să fugă. Dar Egizio Ettore, care nu mai avea timp de pierdut, se strecură repede în casă şi spuse necunoscutei, care se retrase până la capul unei scări.

— Rămâi, signora, cuvintele mele te vor lămuri. Sunt un vânător rătăcit până la marginea acestui

sal, şi am fost muşcat de un şarpe.

— Şi ce ajutor aş putea să-ţi dau? -- întrebă tânăra femeie, uitându-se ţintă la frumosul străin.

— Signora, am bătut la prima uşă. M'am gândit că voiu găsi ajutor, oriunde voi da de oameni. Vrei să mor aici, în casa d-tale? Un şarpe să fie pricina morţii unui om, care e obişnuit să facă numai lucruri mari?

— Dar cum să te ajut? — întrebă ea. — Nu sunt doctor şi n'am niciun leac împotriva veninului.

— Am să-ţi spun eu ce trebuie să faci — răs-

punse Egizio Ettore. — Fii atât de bună şi vino cu mine în odaie. Cred că nu eşti singură!

— Ba da, sunt singură, soţul meu nu-i acasă.

— Fii încredinţată, signora, că ai de a face cu un om de onoare. Iţi jur că nici nu vreau să mă apropii de d-ta, îţi jur pe viaţa mea că vreau numai să mă salvez. Şi dacă te hotărăşti să-mi vii în ajutor, îmi vei da voie să mă descalţ şi apoi.... dar văd

că-ţi cer prea mult, nu, nu, asta ar fi chiar prea mult.

— Mai întâiu intră în casă — răspunse tânăra femeie. — Când e vorba de o viaţă de om trebuie să faci şi ceva deosebit, şi chiar dacă oamenii din sat m'ar bârfi, mie nu trebuie să-mi pese.

— Bravo, signora, aşa vorbesc oamenii hotărâţi, acuma am căpătat curajul să-ţi spun rugămintea mea. Pot fi salvat dela o moarte sigură, numai dacă mi se suge rana. Veninul e scos din rană şi dacă acela care îl suge îl scuipă apoi afară, nu are nimic de suferit. Dacă vrei să mă ajuţi, te voiu binecuvânta dacă nu, va trebui să mor chiar aici.

Tânăra femeie puse lampa pe masă, Egizio Ettore se uită în jurul său şi văzu că se află în casa unor oameni cu stare. Mopila era orăşenească, pereţii erau împodobiţi cu tablouri frumoase, pe masă se afla o carte deschisă, în care tânăra femeie părea că citise până acuma.

— Signora, — spuse brigandul — văd că ţi-am cerut prea mult... Ei bine, atunci nu-ţi rămâne decât să pleci din odaia asta, şi să mă laşi în voia soartei, căci niciun doctor nu mă mai poate salva, dacă au trecut cinci minute de când m'a muşcat şarpele. Mai avem doar două minute....

— Atunci să ne grăbim — strigă frumoasa femeie — scoate gheata şi ciorapul. Să te ajut?

— Iţi mulţumesc, signora. Aşa dar, e adevărat? O, eşti un înger, signora.

Ettore îşi scoase gheata şi ciorapul, şi întinse piciorul.

— Atunci ridică puţin piciorul, îl rugă ea, mă voiu aşeza în genunchi ca să pot suge veninul din rană.

— Mai întâi, signora, îmi vei da voie să-ţi sărut mâna, dacă mă salvezi sau nu, eu tot te voiu binecuvânta în clipa cea din urmă.

Tânăra corsicană îngenunchiase lângă el, nu

şovăi nicio clipă şi părea că nu se gândeşte la primejdia care o ameninţa. Îşi plecă capul şi în clipa următoare Ettore simţi buzele ei pe carnea lui.

— Ciudat, se gândi el, cu câteva minute înainte nici n'am cunoscut-o pe femeia asta, şi acuma ea îmi atinge piciorul cu buzele ei şi-mi face un bine, pe care numai fraţii sau prietenii şi-l fac între dânşii.

Buzele frumoasei femei se lipiră strâns pe piciorul lui, apoi se deslipiră şi în clipa aceea ea strigă:

— S'a făcut!

Da, veninul fusese supt din rană şi primejdia înlăturată. Egizio Ettore se înclină şi o ajută să se ridice.

— Cum să-ţi mulţumesc pentru ceeace ai făcut pentru mine? — spuse el. — Dacă aş fi rege, ţi-aş da o medalie de aur bătută cu briliante, dar aşa... precum vezi, nu sunt decât un biet vânător. Dacă socoţi că-ţi pot fi de folos, vorbeşte şi fii sigură că voiu îndeplini vrerea d-tale. Voiu face tot ce-mi porunceşti.

— Eşti atât de puternic, încât îmi poţi îndeplini orice dorinţă?

— Eu am o putere nemărginită — puterea libertăţii — căci află, signora, că numai acela e puternic, care e liber.

— Ei bine, mă voiu gândi ce trebuie să-ţi cer, — răspunse frumoasa corsicană, cu un râs argintiu. — Dar nu mă pot hotărî atât de repede, căci sunt femeie şi noi femeile avem atâtea dorinţe! Dar mi-ai spus că vii dela vânătoare, atunci trebuie să-ţi fie foame şi sete.

— Chiar aşa şi e, signora.

— Ei bine, atunci dă-mi voie să-ţi pregătesc ceva de mâncare. Intre timp va veni şi bărbatul meu, deşi se prea poate ca să nu vie în noaptea asta.

— Se vede că bărbatul d-tale are o slujbă

grea. Trebuie să fie un chin pentru el să nu vie noaptea acasă, când are o soţie atât de frumoasă.

Ea nu mai auzi aceste cuvinte, căci ieşise din odaie şi Ettore o auzi cum umblă cu farfurii şi oale în bucătărie. Se folosi de acest răgaz ca să-şi puie ciorapul şi gheata şi să-şi aranjeze puţin haina.

Uşa se deschise iar şi frumoasa femeie se întoarse. Acoperi masa şi puse câteva farfurii cu mâncăruri ce puteau stârni pofta, oricui, nu numai unui vânător flămând.

— Ia loc, îi spuse ea, te voiu ajuta şi eu, era să mă culc şi nu aşteptam o vizită atât de târzie, dar acuma vom mânca împreună.

După ce isprăviră masa, Ettore îi spuse:

— Am mâncat împreună, m'ai primit şi ospătat cu atâta inimă şi încă nu-ţi cunosc numele. Frumoasa mea binefăcătoare, pe cine să pomenesc când mă voiu gândi cu recunoştiinţă la aceea care mi-a salvat viaţa?

— Mă cheamă Pia Santini — răspunse ea. — Nu sunt născută la Viola, căci pre cum vezi, n'am înfăţişarea unei ţărance.

— O nu, signora — spuse Ettore, cu vioiciune — şi mă miră foarte mult că stai în satul acesta.

— Destinul — oftă Pia — am trăit şi zile mai bune. Bărbatul meu a fost un mare negustor, când m'am măritat cu el, acum trei ani. Toti mă invidiau, dar după o jumătate de an, a dat faliment şi a fost nevoit să primească o slujbă modestă la stat. A fost trimis în satul ăsta.

— Şi ce slujbă are?

— E pădurar şi însărcinat cu supravegherea pădurilor statului, cari se întind dela Viola până la poalele Fontanellei.

Ettore cunoştea aceste păduri, îl cunoştea pe pădurar şi ştia că omul acesta era pornit împotriva lui pentru că făcuse multe stricăciuni vânând prin pădurile statului. Ettore ştia că se află într'o casă, unde nu putea fi atât de sigur. Dacă pădurarul

se întorcea acasă, îl va recunoaşte şi atunci cine ştie ce se poate întâmpla! Dar nici în ruptul capului nu s'ar fi hotărât să ucidă pe omul, a cărui soţie l-a scăpat dela moarte, aceasta ar fi împotriva simţămintelor de recunoştiinţă cari umpleau inima brigandului. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să-şi ia rămas bun. Mai vorbi câteva minute cu Pia, apoi se ridică şi spuse:

— Drumul meu e lung şi trebuie să plec; îţi mulţumesc înc'odată pentru ospitalitatea arătată.

— Cum, vrei să pleci? — exclamă Pia. — Rămâi, şi aşa cum bărbatul meu n'a venit încă, înseamnă că va sta în pădure toată noaptea şi-mi vei face un mare bine, dacă mai rămâi. Un bărbat din satul nostru mă urmăreşte mereu şi din cauza lui nu sunt niciodată sigură în casa mea. Deobiceiu, el pândeşte momentul când bărbatul meu nu e acasă şi de câteva ori a venit la fereastra mea în timpul nopţii şi a cerut să intre. Nu pot spune soţului meu, căci s'ar întâmpla o nenorocire. El e în stare să-l împuşte, dar d-tale ţi-o spun, căci vreau să mă aperi.

— Signora, te poţi bizui pe mine — răspunse brigandul, şi fii sigură că atâta timp cât eu sunt aici, nu ţi se va întâmpla nimic. Dar cine-i nerusinatul care doreşte nevasta altuia?

— Un oarecare Tarasco.

— Ah, jandarmul Tarasco, — exclamă brigandul — cunosc eu numele ăsta.

— Trebuie să fi auzit de numele Tarasco, în legătură cu o întâmplare grozavă — răspunse ea. — Tatăl acestui jandarm a avut o moarte teribilă, toate gazetele au vorbit despre ea. Egizio Ettore i-a trimis plocon nişte lupi cari l-au sfâşiat.

— Aşa e, — spuse brigandul — am citit nu de mult în gazete. Ce om e şi acest Ettore!...

— Nu sunt de părerea asta — îl întrerupse Pia, cu un zâmbet pe buze — cu riscul să-ţi faci o idee rea despre mine, trebuie să-ţi mărturisesc

că eu fac parte dintre admiratoarele lui Ettore. Se spune că multe fete şi femei visează la el, şi eu îl admir pe acest bărbat îndrăzneţ.

— L-ai văzut vreodată, te-ai întâlnit cu el?

— O, nu, el nu îndrăzneşte să vie până în satul ăsta, şi cred că dacă ar sta lângă mine, aş tremura şi n'aş putea rosti niciun cuvânt. Dar am văzut fotografia lui şi găsesc că e un bărbat foarte frumos, am auzit vorbindu-se despre el şi mi-am făcut o părere bună despre curajul şi caracterul lui. La drept vorbind, eu nu-l condamn că l-a dat pe bătrânul Tarasco pradă fiarelor. Bătrânul era un om josnic şi fiul nu e mai bun decât tatăl. Nu-i aşa că rămâi, că nu mă părăseşti în noaptea asta, căci nu m'aş putea apăra dacă Tarasco ar pătrunde în casa mea.

— Rămân — strigă Ettore, — dar ce va spune bărbatul d-tale, dacă se întoarce şi mă găseşte aici?

— Bărbatul meu nu este gelos, ştie că poate avea încredere în mine.

Dar ce-ar fi să ne omorâm timpul cu ceva? Îţi place jocul de cărţi?

— Vremea nu-mi pare lungă — răspunse Ettore — când am prilejul să privesc aceşti ochi atât de frumoşi, dar dacă-ţi face plăcere, sunt gata să joc.

Frumoasa femeie scoase cărţile, umplu paharele şi începură să joace. Deşi era un jucător bun, Ettore nu-şi dădu nicio silinţă, aşa că peste puţin, frumoasa soţie a pădurarului câştigă câteva monede de aur. Jucară astfel până la miezul nopţii.

— Slavă Domnului — exclamă Pia, ducându-şi mâna la inimă, — ceasul primejdiei a trecut. Dacă n'a venit până acuma, nu va mai veni. A văzut că e lumină şi s'a gândit că nu sunt singură.

— Îl urăşti chiar pe Tarasco? — întrebă Ettore, când se ridică.

— Ce întrebare? Cum poate o femeie să nu urască pe un bărbat, care a înjosit-o!

— Ei bine, sunt gata să te răzbun — continuă brigandul — un singur cuvânt, frumoasa mea, și mâine el nu va mai fi printre vii.

— Nu, nu, — strigă Pia, — nu vreau, ar fi prea chinuitor pentru mine să știu că port vina morții unui om. Dacă mă va urmări, mă voiu apăra cum voiu putea. O, dacă bărbatul meu n'ar rămâne de atâtea ori noaptea în pădure... O, femeie al cărei bărbat lipsește, devine un vânat pentru toți.

— Dar eu doresc să te apăr! — strigă Ettore — și aș putea să stau întotdeauna de veghe, ca și în noaptea asta!

— De ce nu? — răspunse Pia. — Cine te oprește să vii și mâine?

— Bărbatul d-tale nu va fi acasă nici mâine? — întrebă brigandul.

— Iți voiu spune deschis: soțul meu e de veghe în fiecare noapte cu un scop pe care nu-l pot spune. Eu sunt împotriva lui, căci nu vânează sălbătăciunile din pădure, ci umblă în căutarea unui om! Nu-i îngrozitor?

— Un om! — strigă Ettore — aș putea pune rămășag că știu cine e omul pe care soțul d-tale îl urmărește, în vreme ce-și lasă singură frumoasa și tânăra lui soție. Nenorocitul pe care pădurarul din Viola îl urmărește cu atâta sârguință, nu e oare Egizio Ettore?

— Ai ghicit! — spuse Pia. — Da, Egizio Ettore! Dacă ai ști cât am suferit că soțul meu și-a pus în gând să-l prindă pe vestitul brigand! Se gândește și visează numai cum să puie mâna pe Ettore. Am să-ți mai mărturisesc că nu prea ducem casă bună. Suntem înglodați în datorii, creditorii noștri nu ne dau pace și de aceea soțul meu crede că punând mâna pe premiul fixat pentru capul banditului, am putea fi salvați.

— Cât de mare e acest premiu? — întrebă Ettore.

— Acela care-l va preda poliției, mort sau viu, va primi 200.000 de franci — răspunse Pia. — Și am avea nevoie de acești bani, dar nu, nu, pentru nimic în lume n'aș dori să-i capăt, m'aș îngrozi să-i văd, mi s'ar părea că fiecare monedă e pătată cu sânge. O, eu, care-l iubesc pe Ettore, care-l admir, eu să deviu fericită cu banii câștigați prin trădare!... O, niciodată, niciodată!

Și frumoasa femeie se scutură, parcă ar fi vrut să scape de gândul acesta.

— Și acuma, vezi bine — continuă ea — că am nevoie de ocrotire, căci în timp ce soțul meu bate pădurile ca să-l prindă pe brigand, Tarasco, mă urmărește și-mi cere să fiu a lui. Ah, dacă ai vrea să vii și mâine noapte, ca să-l gonești! Doar nu va îndrăzni să bată în fereastră, atâta timp cât va vedea umbra unui bărbat în casă. Să te aștept?

Egizio se codi o clipă, dar apoi răspunse încet:

— Da, așteaptă-mă! Voiu veni.

— Vii sigur? — strigă Pia, și frumoșii ei ochi se uitară cu dragoste la brigand.

— Pe cuvântul meu! — răspunse el și-și întinse mâna pe care ea depuse o sărutare fierbinte.

— Nu, nu! — spuse Ettore, făcând un pas înapoi. — Nu, frumoasă Pia Santini, voiu veghea eu ca onoarea acestei case să nu fie atinsă. Inima mea aparține unei alte femei, care e departe de aici, pe care nu o voiu vedea niciodată poate. Dar eu îi voiu fi credincios până la moarte! Nu-i așa că nu te superi pe mine? Ești doar atât de frumoasă, încât orice bărbat s'ar simți fericit, dacă i-ai arăta prietenia pe care mi-o dovedești mie. Dar eu n'aș înjosi niciodată casa unui om, în care m'am bucurat de atâta ospitalitate, chiar dacă n'aș purta în inima mea chipul unei fete mult iubite!

Și până când Pia să-i fi putut răspunde, el dispăru.

— Şi acuma trebuie s'o pornesc acasă — îşi zise Ettore, dispărând în noapte; — tovarăşii mei nu vor şti ce să gândească!

Nu le spusese că va zăbovi atât de târziu. Îşi puse arma pe umăr, îşi apăsă pălăria pe ochi şi zise:

— La revedere, frumoaso, fii sigură că voiu veni şi mâine! Dacă mizerabilul Tarasco va îndrăzni să se mai apropie de fereastra ta, atunci n'are

să fie vina mea că voiu găuri puţin geamul şi odată cu asta şi pielea lui.

Pia întoarse cheia de două ori, apoi intră în odaie cu pasul grăbit. Se aşeză încet la masă, îşi sprijini capul în mâini şi închise ochii. Pieptul ei tresălta puternic, gânduri nebune îi răscoleau creerul.

Cereţi mâine fascicola 92-a autorul chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

— Așa dar m'a respins! — spuse ea cu vocea înceată — asta pecetluește hotărârea mea.

O bătae ușoară se auzi la fereastră. Afară se ivi figura unui bărbat. Pia sări de pe scaun. Ajunse lângă fereastră, o deschise și în clipa aceea, o ființă sveltă sări pervazul și intră în odaie. Era un bărbat frumos, înalt, căruia părul blond îi dădea mai mult înfățișarea unui străin decât a unui corsican. După ce-și scoase pelerina, ieși la iveală o uniformă și o sabie.

— In sfârșit, ai venit! — exclamă frumoasa femeie, întinzând mâinile.

— Nu, nu, draga mea — răspunse el, făcând un pas înapoi, — înainte de a te strânge în brațele mele, trebuie să-mi dai o mică socoteală. Mi se pare că-ți înșeli nu numai bărbatul, dar și pe mine.

— Pe tine? Te iubesc mai mult decât viața mea! O, dacă ai ști....

— Știu mai mult decât crezi! Da, chiar și cărțile de pe masă te-ar trăda, dacă n'aș ți auzit totul. N'ai fost singură. Cu un sfert de oră în urmă, un bărbat a părăsit casa asta.

— Foarte adevărat — răspunse Pia și un zâmbet îi flutură pe buze. — Un bărbat frumos și foarte impunător!

— Și ai îndrăzneala să te mândrești cu dragostea ta?

— Cu dragostea mea? Am numai o singură dragoste și aceea ești tu.

— Iar celălalt?

— E un om care vrea să ne facă fericiți pe amândoi.

— Femeie, vrei să-ți bați joc de mine? Nu înțeleg nimic din vorbele tale!

— Mai întâiu să-ți ceri iertare și apoi te voiu lămuri!

— Nu, mai întâiu să mă lămurești și apoi voiu cere iertare.

Stătură câteva clipe față în față. Dar ca întotdeauna, încăpățânarea învinse mândria.

— Tu, tu! — strigă el și se repezi la Pia. — Depuse sărutări arzătoare pe buzele ei și ea îi răspunse cu aceeași patimă.

— De ce te iubesc atât de mult, de ce nu poți fi numai a mea!

— De ce? — rosti Pia. — Pentru că nu ai avut curaj și nu te-ai putut hotărî. Tu nu ești bărbat căci, dacă ai fi, nu te-ar răbda inima să aparțin altuia!

— Ce trebuie să fac? — strigă Tarasco, căci el era. — Nu-l pot împușca pe pădurar.

— De ce nu ?— răspunse femeia, cu sânge rece. — Nu e pentru întâia oară că se face o crimă din dragoste. De multe ori au fost săvârșite crime, ai căror făptuitori n'au fost descoperiți.

— Crezi oare că-mi lipsește curajul? Dar uiți că sunt jandarm, pus să păzesc legea și să predau justiției pe acei cari o calcă! Cum aș putea eu să lucrez împotriva legii?

— Dragostea asta e marea lege a naturii, la care ne supunem cu toții! Dar asta o poate simți numai o femeie! Da, viața noastră e stăpânită de dragoste! Voi bărbații, ce înțelegeți prin dragoste? Dar fi liniștit, iubitul meu, tu nu vei fi nevoit să calci legea și totuși eu voiu fi liberă mâine, dacă ai avea ceva mai mult curaj!

— Și dacă vei fi liberă! — exclamă Tarasco — ce va fi atunci? — Știi doar că sunt sărac, nu am decât leafa mea, nici nu te voiu putea hrăni!

— Ne vom îmbogăți și tu nu vei mai fi jandarm.

Tarasco se cutremură. Speriat, el se uita la Pia.

— Aiurezi! — exclamă dânsul — vorbești cu hotărâre și totuș, mi se pare că ești bolnavă! Cum au putut buzele tale să rostească cuvintele acestea?: „mâine voiu fi liberă!" Ce vrei să spui?

Un străin vrea să ne dăruiască fericirea asta... asta...

— Străinul acela, care a stat cu tine la masă?

— Da, i-am dat de mâncare! L-am salvat chiar dela moarte.

— L-ai scăpat dela moarte?

— Ți-am spus-o! Da, asta am făcut pentru el! Omul acesta a fost muşcat de un şarpe veninos şi eu i-am supt veninul.

— Şi drept răsplată, el vrea să te ajute?

— O, nu, voiu găsi eu cum să-mi dea acest ajutor, fără voia lui.

— Atunci nu mă mai pune atâta la încercare! — strigă Tarasco. — Cine e străinul? Cum îl cheamă?

— Dacă ți-aş spune numele lui ai afla totul şi eu vreau să te mai necăjesc puțin. E un om foarte cunoscut, un bărbat foarte frumos, de care m'aş fi îndrăgostit, dacă nu te-aş iubi pe tine! Oare nu vrei să-l prind pe Egizio Ettore şi tu să-l conduci la închisoare?

— Egizio Ettore! — izbucni Tarasco, şovăind ucigaşul tatălui meu!

— Lasă asta la o parte, dragul meu — răspunse Pia, — nu mai face pe fiul credincios. Ştiu tu nu te-ai bucurat de suferințele sale. Da, ți-o jur, cu un sfert de oră în urmă a fost aici Egizio Ettore, care a mâncat şi a jucat cărți cu mine.

— Şi nu m'ai chemat? Nu mi-ai făcut niciun semn ca să-l arestez? — strigă jandarmul. — Am pierdut cel mai bun prilej să câştig bani şi onoruri! L-am pierdut şi nu-l voiu mai regăsi niciodată!

— Prilejul acesta se va ivi şi mâine! — spuse Pia cu un râs batjocoritor. — Voi bărbații, spuneți întotdeauna că noi, femeile, avem părul lung şi mintea scurtă, şi eu îți spun că bărbații au părul şi mintea scurtă! Ei bine, află că Egizio Ettore va şedea mâine pe acelaş scaun şi la aceiaş masă...

— Şi atunci îl voiu aresta! — strigă Tarasco.

— Îl vei aresta! — îi şopti ea — lipindu-se de

brațul lui, dar mai întâi îl vei lăsa să mă scape de bărbatul meu! Nimic mai ușor! Când soțul meu ve veni, el va găsi la mine un bărbat străin, se va repezi la dânsul iar Egizio Ettore va ști cum să se descotorosească de el. Limpede și ușor de înțeles!

— Grozav de ușor! — murmură jandarmul, ca pentru sine.

Dar ea îl înlănțui cu brațele — îl strânse la piept și-l sărută cu patimă.

CAP. 89

Trădare, numele tău e femeie!

Egizio Ettore pășea hotărât înainte. Se grăbea să ajungă cât mai repede pe creștetul Fontanellei ca să-și vadă tovarășii, cari îl așteptau, desigur, îngrijorați. Dar în timp ce mergea, el își reînvia în minte toată întâmplarea din noaptea asta și-și spunea că norocul nu l-a părăsit, scoțându-i în cale femeia care l-a scăpat dela moarte. Da, Pia Santini era frumoasă și nu putea să-și tăgăduiască, cum că, frumusețea ei nu-l lăsa rece de tot. Dar amintindu-și de Letiția lui, frumusețea Piei pălea în fața grației și nevinovăției iubitei sale. Gândurile îi erau la Madonna din Saint Etienne, și în zadar își punea mereu întrebarea, unde poate fi în clipa aceea.

Egizio Ettore intrase într'o pădure deasă care ducea până la poalele Fontanellei. Își scoase arma de pe umăr și o ducea în mână. Nu putea fi sigur dacă nu-l pândește vreun jandarm ascuns într'un tufiș. Un întuneric de nepătruns domnea în jur și nimeni n'ar fi fost în stare să găsească drumul, dar Egizio Ettore cunoștea fiecare cărare, orice prăpastie, și ar fi nimerit chiar cu ochii închiși. Astfel, el se cufundă nepăsător în întunericul pădurii; după socoteala lui mai avea de făcut o jumătate

de oră până la poalele Fontanellei.

Deodată se opri, căci un sunet ciudat pătrunse până la urechile sale. Părea suspinul unui om, un oftat dureros, care izbucnește din adâncul unui suflet îndurerat, un suspin căre-l făcu pe brigand să se ascundă după un copac și să cerceteze ce s'a întâmplat. In clipa aceea, luna se ivi prin desișul crengilor pădurii și în lumina ei, trunchiurile copacilor păreau niște fantome. La vreo cinci pași

de el, Ettore văzu un om care stătea sprijinit de un măslin sălbatic. Il recunoscu: era pădurarul din Viola.

— Ciudat, se gândi Ettore, viu chiar din casa lui și iată că-mi iese în cale. Acuma ar fi cel mai bun prilej să mă scap de acest dușman și să-l răsplătesc pentru mizeriile pe cari mi le face. Dar nu! Nevasta lui m'a hrănit și îngrijit, m'a scăpat dela moarte. Să-l omor? Nu, niciodată! E oare posibil? Pădurarul din Viola, omul acesta care e obișnuit să înfrunte toate fiarele pădurii, să plângă? Nu,

nu se poate!

Dar Egizio Ettore se încredință din nou, când văzu cum pădurarul își duce, plin de disperare, mâinile la față și din pieptul lui izbucni un suspin sfâșietor. Stătu astfel multă vreme lângă măslin. Apoi scoase o frânghie din buzunar, pe care o legă de creanga copacului.

— Drace! — își spuse Ettore. — Nu cumva are de gând să se omoare? Datoriile să-l fi adus în starea asta?

Pădurarul făcu din celălalt capăt al frânghiei un laț, pe care și-l trecu în jurul gâtului.

— Iar voiu avea de lucru, — își zise Ettore, — dar nu așa cum mi-e obiceiul, de astă dată nu voiu omorî un om, ci-l voiu scăpa dela moarte.

— Femeie ticăloasă! — strigă pădurarul. — Ai izbutit! M'ai dus până la moarte! Fii blestemată, Dumnezeu să te pedepsească pentru ce ai făcut cu mine!

Căzu în genunchi, își trecu lațul în jurul gâtului, își plecă capul....

Dar Ettore ieși de după copac, îl apucă de piept, îl ridică atât de repede încât rupse creanga și nenorocitul fu în afară de orice primejdie. Dar Santini se împotrivi și strigă cu vocea furioasă:

— Cine ești, nenorocitule, că mă împiedici dela moarte? Sunt hotărât să arunc jugul vieței, pentru că am îndurat prea mult! Du-te și lasă-mă în voia soartei mele!

— Nu, pădurarule din Viola! — îi strigă brigandul. Trebuie să trăiești! E păcat să te lepezi de viața pe care ți-a dăruit-o Cel de sus, și apoi, să nu te superi, e o prostie nemăsurată.

Pădurarul se ridică și cu un gest își scoase frânghia. Apoi se uită la salvatorul său.

— Omule, cine ești? Mi se pare că te-am mai văzut undeva!?

Ettore își luase între timp arma ca să fie gata la orice atac. Apoi se pregăti să tragă.

— Cine sunt? — întrebă el. — Numele meu îți este cunoscut și chipul meu l-ai văzut numai pe fotografii.

— Acuma înțeleg! Tu ești..... Egizio Ettore!

— Eu sunt Egizio Ettore și pe mulți i-am trimis în iad, dar tu, îmi datorezi viața. Și apoi îți atrag atenția că pușca mea e încărcată și nu-mi vine a crede că te vei gândi să-l trădezi pe omul ca te-a salvat dela moarte.

— Nu, nu, departe de mine acest gând! — strigă pădurarul. — Egizio Ettore, poți să ai încredere în mine! De altfel, eu nu mi-am făcut decât datoria, trebuia doar să-mi apăr pădurea, care mi-a fost încredințată de către superiorii mei, dar nu m'am gândit niciodată să te ucid!

— Oho, pădurarule, minți! — strigă Ettore. — Știu dintr'un loc sigur că nutrești gândul să pui mâna pe mine, ca să încasezi cei 200.000 de franci.

— Acela care ți-a spus, te-a mințit! — rosti pădurarul. Jur pe Dumnezeu că-ți spun adevărul!

Era ceva în glasul acestui om care-l mișca pe Ettore. Astfel nu vorbește un om care minte, mai ales când se află în preajma morței.

— Dar n'ai să tăgăduești, — continuă Ettore, — că cei 200.000 de franci ți-ar fi de folos, căci ai datorii!

— Dumnezeu mi-e martor că am datorii și creditorii mei mă apasă fără cruțare!

— Știu, dar nu trebuie să-ți pierzi capul. Datoriile nu sunt ca iepurii, nu fug, și creditorii trebuie să aștepte. Dacă toți oamenii cari sunt apăsați de datorii, ca și tine, s'ar sinucide, n'ar mai fi niciun copac în pădure, de care să nu atârne un cadavru. Și n'ai niciun motiv să cârtești împotriva lui Dumnezeu, căci el ți-a dat o soție bună și credincioasă și numai de dragul ei, n'ar fi trebuit să te gândești la moarte!

Abia rostise Egizio aceste cuvinte și pădurarul izbucni într'un râs batjocoritor.

— Atât de departe am ajuns, încât și străinii să-și bată joc de mine? — spuse Santini. — O soție bună și credincioasă! Ha, ha, ha! Dumnezeu mi-e martor că am o soție pe care o iubesc și ea mă răsplătește cu dispreț. A cui e vina că m'am ruinat cu desăvârșire?

— E adevărat? — întrebă Ettore. — Te rog, chiar în interesul tău, să-mi spui numai adevărul.

— Egizio Ettore, îți jur că acesta e adevărul. Am luat o femeie tânără, dar apoi m'am căit rău. Ea m'a nenorocit. Și dacă mi-ar fi risipit numai averea, aș fi iertat-o! Dar....

— Spune-mi totul! — strigă Ettore, cuprins de o presimțire.

— Îți voiu spune totul — strigă pădurarul — dă-mi voie să șed, îmi tremură picioarele, toată noaptea m'am luptat cu hotărârea fatală și asta m'a slăbit.

Ettore îl ajută să se așeze pe un buștean, iar după câteva minute pădurarul se reculese și începu să povestească cu glas tărăgănat:

— Sunt câțiva ani de atunci, eram un negustor cu vază la Bastia și mă bucuram de stima tuturora. Eram holtei și mă hotărâsem să nu mă însor niciodată și să las toată averea mea copiilor surorei mele. Dar nenorocul a vrut, ca într'o zi să mă întâlnesc în stradă cu o fată care întârziase la o vizită și nu nimerea drumul spre casă. I-am oferit s'o conduc și chiar în seara aceea am luat hotărârea, că trebuie să fie soția mea... Era Pia.

O, mai bine n'aș fi întâlnit-o niciodată! Cum se prefăcea că mă iubește! Dar după ce m'am însurat, mi-am dat seama că are toate păcatele unei femei josnice.

Purta un lux nemaipomenit, arunca banii în vânt și pe de-asupra, mă înșela, dar nu aveam curajul s'o alung, căci o iubeam prea mult și dragostea e ca și o sinucidere, — îți dai seama că te ruinezi, și cu toate aste nu te împotrivești. — Mi

s'a luat tot ce am avut și am fost nevoit să fug din orașul meu. Am stat o vreme la Ajaccio, până când am izbutit să capăt slujba asta, prin stăruința unui prieten. Nu-mi părea rău după averea pierdută, căci spuneam că soția mea se va schimba în singurătatea acestui sat. Și apoi, n'ar mai fi avut prilejul să risipească, pentrucă ispita nu e așa de mare ca la oraș.

Dar cum m'am înșelat! Ispita se ivește oriunde, atunci când există pornirea spre păcat! La Viola, ea și-a găsit un amant, un oarecare...

— Tarasco! — îl întrerupse Ettore. — Nu-i așa, Tarasco, jandarmul?

— De unde știi? — strigă pădurarul, uluit.

— Mi-a spus-o chiar nevasta ta.

— Nevasta mea? Te-a prins în mrejele ei? S

— Fii liniștit — strigă Ettore, cu un zâmbet îndurerat — eu nu voiu păta onoarea unui om cum-se-cade, departe de mine acest gând! O întâmplare m'a dus în casa ta, unde soția m'a primit cu multă bunăvoință și cu acest prilej ea m'a rugat, fără să știe cine sunt, s'o apăr împotriva unui oarecare Tarasco, care vine în fiecare noapte la fereastra ei.

— La fereastra ei? Vrei să spui: prin fereastra ei, pe care ea singur i-o deschide. Te-a mințit, Tarasco e amantul ei și dacă ai veni acuma cu mine, acasă, ai da de el.

— Știi toate astea și încă nu l-ai omorât?

— Ettore! — suspină pădurarul. — Eu sunt un om obosit, nenorocul m'a lovit prea mult și nu mai am putere să lupt cu nevasta mea. Ea îmi spune: „Du-te în pădure!". Toată noaptea, bat drumurile și dimineața mă întorc acasă mai mult mort decât viu. Când o conjur să fie cuminte, ea îmi râde în față și-mi răspunde: „Când vei avea bani, voiu fi cuminte!".

— Și nu te-ai gândit niciodată să mă pândești, ca să câștigi cei 200.000 de franci? Spune cinstit!

— Eu? Nu, Egizio Ettore! Eu am spus întot-

deauna: blestemat fie banul care poate distruge viața unui om și dacă l-aș întâlni vreodată pe Ettore în pădure, nu l-aș aresta, căci nu sunt un trădător! Dar nevasta mea mă îndemna mereu să te urmăresc și să pun mâna pe tine. Ea nu dorea atâta banii, cât se gândea că tu mă vei ucide, dacă voiu încerca să te prind. Tot visul ei era să rămâie văduvă și astăzi vroiam să-i îndeplinesc acest vis. M'am hotărât să pun capăt vieței mele și ea să rămână cu Tarasco.

— Lăudat fie Domnul! — strigă Ettore — că mi-a condus pașii până aici! Cu viața pe care am salvat-o, am izbutit să pedepsesc și o femeie, care e o trădătoare nemernică.

— Să pedepsești? Vrei s'o pedepsești?

— Da! Nu sunt decât un brigand, un prigonit, dar sunt în același timp și biciul lui Dumnezeu, care m'a pus să pedepsesc pe acei, cari nu ascultă de poruncile sale. Și acuma ascultă! Mâine noapte voiu judeca procesul între tine și Tarasco! Nu trebuie să faci decât un singur lucru: seara, la ora zece, să pleci de acasă și să te întorci la miezul nopții. Îmi făgăduești?

— Da! Dar... fii blând cu ea. Nu e decât o...

— O ființă mizerabilă! — îi tăie vorba Ettore. — Ea nu merită nicio milă! Taci, nu mă ruga pentru dânsa, acuma e victima lui Egizio Ettore și vai ție dacă o vei preveni, căci toată furia mea se va revărsa asupra ta. Făgăduește-mi, însă, că nu vei spune nevestei tale, că m'ai întâlnit.

Cei doi bărbați mai păsiră alături unul de altul și după ce merseră astfel vreun sfert de oră, își strânseră mâinile ca niște vechi prieteni. Apoi, fiecare apucă pe alt drum. Pădurarul Santini, porni încet spre casă, brigandul urcă spre culmea stâncoasă a Fontanelleî!...

CAP. 90

Beţia de opiu

— Ai venit la timp, te-am aşteptat cu atâta nerăbdare!

Era ora zece seara şi Pia Santini îl întâmpină cu aceste cuvinte pe brigandul, căruia îi deschise uşa.

— Te îndoiai că voiu fi punctual, — răspunse Ettore, trecând prin tindă spre odaia, în care pătrunsese în ajun. Am făgăduit doar că voiu veni şi eu mă ţin întotdeauna de cuvânt.

Rămase înmărmurit în prag, când văzu că Pia pregătise o masă bogată.

— Astăzi te vei putea încredinţa cum gătesc; bărbatul meu mi-a adus din pădure nişte potârniche pe care le-am fript, şi apoi am pregătit nişte bunătăţi, cari îţi vor fi pe plac.

— Santini s'a întors chiar dimineaţa? — întrebă Ettore, punându-şi arma într'un colţ, de parcă n'ar mai fi avut nevoie de ea.

— Da, închipuie-ţi — răspunse femeia perfidă — a venit pe la cinci dimineaţa şi eu dormeam atunci adânc. Firește că i-am povestit de întâmplarea d-tale şi m'a lăudat foarte mult, că am avut curajul să sug veninul din rană.

În timp ce vorbea, ea se uita mereu la arma din colţ. În cele din urmă îndrăzni să întrebe:

— Arma e încărcată?

— Firește, — răspunse Ettore.

— Îmi dai voie s'o pun în tindă? Poţi să râzi de mine, dar deşi sunt soţia unui pădurar, mi-e grozav de frică de o armă încărcată.... Nu-i aşa că nu te superi dacă o voiu scoate de aici?

— N'ar fi bine — îi răspunse Ettore. Am venit aici să te apăr de Tarasco, şi cine ştie, poate voiu avea nevoie de ea.

— O, nu cred. Dacă va îndrăzni să mă atace,

sunt încredințată că va fi destul să-i arunci o privire, ca să fugă. Te rog, lasă-mă să scot puşca de aici!...

— O voiu descărca — zise Ettore. — Doar nu-ți va fi teamă de o puşcă descărcată!

— O, nu, dacă scoți cartuşele din țeavă, voiu fi liniştită.

— Aş face orice, numai să fii liniştită — zise Ettore, râzând — şi scoase cartuşele din armă.

Acuma te-ai liniştit? — zise el iarăşi — punând cartuşele în buzunar.

— Da, da, îți mulțumesc!

Ea îi întinse mâna de o frumusețe desăvârşită.

— Viperă perfidă — se gândi Ettore — te înşeli, mai sunt două cartuşe în armă.

— Acuma să ne aşezăm la masă, — spuse Pia Santini — şezi pe locul d-tale, eu mă duc să aduc potârnichiile.

Ea ieşi. După ce închise uşa, Ettore se ridică şi aruncă o privire fugară prin toate ungherele. Apoi se aplecă, se uită sub canapea şi se convinse

că Tarasco nu era ascuns în odaie. Se așează la masă și tocmai atunci se deschise ușa și Pia intră. Femeia aceasta părea de o frumusețea uimitoare, cu obrajii îmbujorați și ochii ce străluceau de bucurie sălbatecă.

In timpul mesei, Pia vorbi mereu, îi povesti o sumedenie de lucruri, cari nu-l interesau. El mâncă, dar era cu băgare de seamă și mai ales când îi umplea paharul, el se uita cu atenție la mâinile ei.

— Cât de bine ne vom petrece iar timpul — spuse ea — căci rămâi până la miezul nopții, nu-i așa?

— Firește, până la miezul nopții — îi răspunse Ettore.

Aruncă o privire pe cadranul unui ceasornic, mare cât un dulap, care stătea într'un colț și pe care-l vedea abia acuma. Nu-și amintea să-l fi văzut și eri, și atunci începu să bănuiască ceva.

— E un ceasornic vechiu și foarte frumos, — spuse el, ridicându-se. — Merge bine?

— Foarte bine — răspunse Pia, dar glasul ei suna foarte nehotărât.

— Se vede că l-ai moștenit dela bunici? — întrebă Ettore. — Astfel de ceasornice vechi nu se găsesc pretutindeni. Era și eri aici?

— Eri.... nu, era până acuma în odaia de culcare, dar m'am gândit că ți-ar face plăcere să poți controla cât e ceasul și de aceea l-am așezat astăzi aici.

— Mulțumesc — zise brigandul, înclinându-se. — Ai dreptate, noi oamenii trebuie să ne controlăm întotdeauna timpul, nu putem ști niciodată când ne sună ceasul. Imi dai voie să văd mecanismul? Trebuie să fie foarte interesant!

Ettore întinse mâna spre portița ceasornicului. Pia sări de pe scaun și strigă:

— Nu deschide, ceasornicul e încuiat și am pierdut cheia.

— De mult? — întrebă Ettore.

— O, da, de mult.

— Şi cum îl întorci? Ceasornice de astea vechi se întorc cu nişte lanţuri de cari atârnă greutăţi.

Pia se făcu palidă, brigandul observase că respiră greu, apoi răspunse cu o îndrăzneală prefăcută:

— Ceasornicul acesta are alt mecanism. Dar nu face să mai vorbim atâta despre el. A, da, am uitat, nu vrei să fumezi o ţigară? Bărbatul meu are ţigări foarte bune.

— Chiar te-aş ruga — răspunse Ettore, — mi-am uitat tabachera, aşa că sunt nevoit să apelez la dumneata.

— O clipă, aduc numaidecât o cutie.

Şi ea dispăru imediat din odaie. Ettore îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— E limpede, îşi zise el, Tarasco e ascuns în ceasornicul acela. Va ieşi la momentul potrivit şi se va repezi la mine. Ei bine, aşteaptă ticăloaso, îţi vei găsi în mine naşul; dar aş vrea să ştiu cum mă va face ea nevătămător, căci până acuma nu mi-a dat niciun narcotic. E ora 11. Peste o oră soseşte pădurarul şi atunci va începe tragedia. Trebuie să-i pedepsim pe amândoi.

Pia se întoarse aducând o cutie cu ţigări, pe care o puse în faţa lui Ettore.

— Ia, te rog, — spuse ea — bărbatul meu a lăudat mult ţigările astea.

Ettore luă o ţigară şi Pia i-o aprinse. El se uita liniştit la nourii albaştri de fum, ce se ridicau în sus. Ţigara era chiar foarte bună, dar îi părea prea tare. Pia îi vorbea mereu, cu o amabilitate desăvârşită.

— Prietenul Tarasco nu mai vine, — spuse Ettore — şi asta mă miră foarte mult.

Cereţi mâine fascicola 93-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 3

— O, vine el la miezul nopții — îi răspunse ea. — L-am întâlnit astăzi în sat. S'a apropiat de mine, pe când nu ne observa nimeni și mi-a șoptit: „Oricât te vei împotrivi, vei fi totuș a mea". Eu i-am răspuns cu o privire plină de dispreț. Dar el a continuat: „Să știi că viu la noapte!". Am fugit și când am ajuns acasă, îmi tremura tot corpul. Dar mă gândeam: „vino, și-ți vei primi răsplata". Dar spune-mi, dragă prietene, ce-ai face cu Tarasco, dacă ar intra deodată în odaie?

— Aș îndrepta arma asupra lui — răspunse Ettore — adică l-aș primi așa cum trebuie, dacă nu m'ai fi silit să scot cartușele.

— Da, ai dreptate. Ar fi mai bine, dacă ți-ai încărca arma. Nu, șezi aici, ți-o aduc eu.

Ea se repezi la armă. Ettore, care se ridicase puțin căzu iar pe scaun. Ciudat, cât de greu îi venea să se scoale. Se simțea obosit, picioarele-i erau greoaie, îl durea capul, deși nu băuse prea mult. Luă arma și o încărcă din nou. Dar mâinile îi tremurau. El, care era așa de obișnuit cu arma, umbla ca un începător, care ține pentru întâia oară o pușcă în mână.

— Aprinde-ți o altă țigară, — spuse frumoasa femeie, căci asta s'a stins.

Ettore primi cu bucurie, căci spera ca fumul să-l mai ușureze.

După ce trase câteva fumuri, brigandul privi la cadranul ceasornicului.

— Dar ce-i asta?

Văzuse doar înainte cifrele și acuma dispăruseră, nu le mai putea deosebi.

— De ce nu fumezi? — Întrebă Pia. — Da, bărbatul meu e un fumător mai bun, o țigară nu ține atât de mult la el. Și eu fumez câteodată și dacă-mi dai voie, voiu aprinde una și ne vom lua la întrecere.

Ea scoase o altă cutie, o deschise și luă o țigară pe care și-o aprinse.

— Știi că ești cam plictisitor — spuse ea — apropiindu-se de Ettore. Nu ești simțitor de loc. Singur cu o femeie tânără și frumoasă, pe o noapte cu lună! Lună? Ia să vedem.

Ea se apropiă de fereastră și, fără s'o deschidă, se uită afară.

Deși gândurile îi erau greoaie, Ettore ghici intenția ei. Vroia să se încredințeze dacă afară e liniște și dacă nu se află vreun străin prin apropiere.

Brigandul socoti că a sosit clipa hotărâtoare. Dar acesta fu ultimul gând, pe care mai fu în stare să-l prindă. Simți o învălmășeală în capul lui, i se făcea când frig, când cald, o greutate de plumb i se lăsă în oase și abia își mai ținea capul, care-i căzu de câteva ori pe piept.

— S'a întâmplat ceva cu mine — își zise el. — Pia mi-a dat un narcotic, și aș dori să știu cum a făcut-o.

A, da, țigara! Fumase două țigări și ca orice fumător pasionat, el trase în piept tot fumul, nu era deci nicio mirare că simțea atât de tare influența opiului. Ettore își dădea foarte bine seama de toate astea, dar nu era în stare să se scoale de pe scaun. Încercă să ridice pleoapele, cari erau ca de plumb. Vru să strige, dar nu izbuti. Începu să zărească mai lămurit cadranul ceasornicului; era douăsprezece fără zece. In aceste zece minute putea să se mai întâmple ceva. Da, la miezul nopții trebuia să se întoarcă pădurarul, dar zece minute sunt o veșnicie, pentru un om care se află în mâinile unor criminali și nu se poate apăra împotriva lor.

Intre timp, Pia, care stătuse la fereastră, se întoarse iar spre masă. Vedea sclipirea triumfătoare a ochilor ei, căci el se afla într'o stare vrednică de milă, capul îi căzuse pe spetează scaunului, trăsă-

turile feței îi înțepeniseră, ochii îi sticleau. Opiul îşi făcuse efectul.

Cât se căia acuma Ettore că-şi lăsase tovarăşii la marginea satului şi le dăduse poruncă să aştepte semnalul; dar el nu era în stare să-i cheme, căci nu putea să strângă buzele pentru a scoate un fluerat. Până şi gândurile sale deveneau din ce în ce mai greoaie şi mai neguroase.

— Doarme — murmură Pia Santini, aplecându-se spre el — l-am ameţit. Egizio Ettore, brigandul Corsicei, scoală-te! Ai căzut în cursă şi mâine vei fi la Bonifacio, la închisoare, unde te vei putea desmetici.

Ettore auzea fiece cuvânt, vroia să-şi adune puterile, dar nu izbutea măcar să-şi ridice mâna. Ar fi dat zece ani din viaţă, ca să poată înşfăca pe femeia asta şi s'o pedepsească cum se cuvenea. Dar braţele lui erau neputincioase, nu izbutea să se smulgă din beţia opiului şi simţea că ameţeala, pune mereu stăpânire pe creerul lui.

— Tarasco, ei, Tarasco, ieşi afară! — strigă Pia, repezindu-se la ceasornic. — Acuma e momentul cel mai potrivit, nici nu se mai poate mişca. Vino, câştigăm 200.000 de franci!

Ea scoase o cheie şi deschise portiţa. Ettore zări o făptură ieşind din ascunzătoare: era jandarmul Tarasco.

— Da' bine ai mai lucrat — spuse acesta, sărutând-o pe frumoasa femeie. — Da, Pia, eşti femeia de care am nevoie, cu tine aş putea cuceri toată Corsica. Dar acuma, lasă-mă să-l privesc! Ce plăcere să-l văd atât de slab şi neputincios pe marele brigand Ettore, de care tremură toţi camarazii mei! Ia priveşte la el cum şade pe scaun, slab ca un copil! Frumoasa mea, trebuie să te mai sărut odată şi să-ţi mulţumesc! 200.000 de franci! am 200.000 de franci!

— Avem, — strigă Pia. — Tarasco, iubitul meu, ne aparţinem unul altuia. Cu aceşti bani vom face

o călătorie minunată și apoi... voi fi soția ta. Nu-i așa?

— Soția mea? — exclamă Tarasco. — Deocamdată ești soția altuia.

— Dragul meu — izbucni Pia, și ochii ei se încruntară, — destinul nostru e în mâinile tale. Privește, Egizio Ettore e aici, amețit de opiu. Până și un copil l-ar putea răsturna. Îl vom lega, tu îl vei pune într'o căruță și-l vei duce la Bonifacio, căci mă cutremur la gândul că unul dintre camarazii tăi, ar putea afla de norocul care a dat peste tine. Ai fi silit poate să te împarți, cu el pentru că te-a ajutat să-l prinzi pe Ettore. Nu, nu, nimeni nu trebuie să afle. Dar mai întâi avem de făcut ceva. Ascultă, Tarasco, și admiră agerimea minții mele. Îl legăm chiar acuma, apoi îl aruncăm într'un colț al odăii, căci nu mai poate fi primejdios. Apoi, tu rămâi aici și-l pândim pe Santini, care mai e încă bărbatul meu. Îl lăsăm să intre, dar tu vei sta ascuns, cu arma lui Ettore în mână. Cum îl zărești, tragi în el. La judecată, vom spune că Ettore l-a ucis pe pădurar și tu l-ai prins chiar în clipa aceea.

Jandarmul își plecă privirile posomorâte. Era un om crud și fără suflet, care nu s'ar fi dat înlături să fure nevasta altuia și n'ar fi șovăit o clipă să atace pe cineva în somn, numai să pună mâna pe banii trădării, dar ceeace îi cerea Pia, îl umplea de groază.

— Nu, nu, Pia — rosti el. — Planul tău e bun, dar nu mă împac cu dânsul. Ettore va fi adus în fața judecătorilor și nu va recunoaște niciodată, că l-a omorât pe Santini.

— Hahaha! râse Pia — și tu îți închipui că se va da crezare unui brigand? Nătâng ce ești, nu știi că judecătorii pun în seama unui bandit tot felul de crime, chiar dacă nu au nicio dovadă? Nu, nu! Omul care l-a ucis pe procurorul Amedeo Feruccio, va fi găsit vinovat de orice crimă, fără să fie măcar ascultat. Și acuma, vino, n'avem timp de pierdut,

— Adu o frânghie — spuse jandarmul, amantei sale.

Pia pregătise de cu vreme câteva frânghii subţiri destul de trainice, şi acuma le aduse în grabă. Ettore fu silit să-l lase pe Tarasco să-i lege picioarele, nu putea să mişte niciun deget, corpul nu asculta de voinţa lui.

— Şi acuma mâinile — strigă Tarasco — şi victima va fi a noastră.

Îi ridicară mâinile, apoi le răsuciră parcă ar fi vrut să i le smulgă. Dar Ettore nu simţi nicio durere, din cauza opiului. Mâinile sale fură legate de speteaza scaunului.

— Cât e ceasul? — întrebă jandarmul.

— Miezul nopţii — îi răspunse Pia.

— Atunci mai e timp să-l tundem — spuse el. — Repede, adu un foarfece, cu un cuţit are să meargă cam greu.

— Ține foarfecele — spuse ea, — e ascuțit de curând și buclele lui negre vor cădea mai ușor.

— Adu-l aici! Ce glumă frumoasă! Omul acesta l-a aruncat pe tatăl meu pradă lupilor, dar nu i-am purtat ură pentru asta. Totuși, mi-a făcut un rău. Dacă bătrânul ar fi murit de o moarte naturală, ar fi destăinuit, în ultima clipă, unde și-a ascuns banii, pe când așa... Am găsit doar câțiva franci și un morman de zdrențe. Banii i-a îngropat undeva în pădure și oricât i-am căutat, n'am fost în stare să-i găsesc. Și fiindcă Ettore m'a făcut să pierd moștenirea, va trebui să-și jertfească părul.

— Să-ți luminez? — întrebă Pia.

— Da, ridică lampa, lumina să cadă chiar pe capul lui, așa, îți mulțumesc și acuma....

Ettore simți cum Tarasco se apleacă peste dânsul, că stă lângă el și simțea cum oțelul rece al foarfecelui îi atinge capul. Încă nu-i smulse nicio șuviță, criminalii încă nu începuseră opera lor, dar Tarasco se întoarse spre Pia și-i spuse râzând:

— Vezi, Pia, peste o clipă vom avea un Ettore cu capul chel.

Deodată, Pia îl apucă de braț, îl scuturâ și strigă:

— Lasă-l acuma! Vine Santini, aud pașii lui în stradă, ia repede arma! A sosit momentul Tarasco, ucide-l ca să pot deveni soția ta.

— Arma, — gâfâi jandarmul — da, arma, sunt gata să fac orice. Mai târziu va veni și rândul lui Ettore, arma, unde-i arma?

— Iat-o — strigă Pia și întinse complicelui ei pușca lui Ettore. — Tarasco, ascunde-te și țintește bine, e vorba de fericirea noastră.

— Și ce are să fie cu ăsta? — întrebă jandarmul, arătând spre Ettore.

— Îl aruncăm sub masă, — râse femeie, și în clipa următoare ea răsturnă scaunul pe care ședea brigandul.

— Sunt pierdut — fu ultimul gând al lui Ettore,

căci își pusese ultima nădejde în Santini. — Dacă nenorocitul va intra în casă fără să bănuiască ceva și va fi lovit de glonțele ucigător al lui Tarasco, atunci totul va fi pierdut.

Dar atunci Ettore făcu o descoperire ce-l umplu de o bucurie sălbatecă. Șimți o durere vie la ceafă și ceva umed i se prelinse pe gât: era sângele care i se scurgea din rană. Și în clipa în care izbucni sângele lui Ettore, dispăru toată toropeala în care-l arunca opiul, și simți cum piere amorțeala, cum i se desgheață creerul și se face lumină în capul lui. Și odată cu această descoperire, Ettore își reveni în fire, puterile i se adunau din nou, încordarea lui crescu peste măsură. Simțea că se apropie clipa când se va răzbuna pentru toate înjurăturile și batjocurile pe cari le îndurase.

— Unde să mă ascund? — întrebă Tarasco, cu glas răgușit. — De unde crezi că l-aș putea nimeri mai bine pe Santini?

— În ceasornic, porunci frumoasa femeie. Deschîzi încetișor portița și în timp ce-l duc la masă, țintește și trage!

— Foarte bine, se va spune că Ettore l-a ucis ca un mișel.

Tarasco se apropiă de ceasornic, Pia îl împinse înăuntru și dânsul mai șopti:

— Nu întoarce cheia.

— Nu, închid portița, repede, Santini e lângă ușă...

— Poate să deschidă?

— Nu, nu are cheia la el, i-am schimbat-o: astăzi cu alta. Auzi cum se chinuește să deschidă, dar voi trage zăvorul, ca să poată intra, apoi îl aduc aici și atunci... țintește bine!

Cu mâinile tremurânde ea își potrivi părul, care i se sburlise în timpul îmbrățișărilor cu amantul ei. În vremea asta pădurarul bătea în ușă și striga:

— Pia, Pia, eu sunt, deschide!

— Indată, scumpul meu — strigă ea. Viu îndată!

CAP. 91

Judecata zădărnicită

Intre timp, Ettore, care se afla sub masă, se silea să-şi elibereze braţele şi cum era stăpân pe toate puterile sale, el izbuti să roadă cu dinţii frânghiile dela mâini şi să le rupă apoi. Acuma era pentru el o nimica toată să-şi deslege picioarele.

Da, era liber, nimic nu-l mai putea opri să se năpustească asupra femeiei. Dar rămase liniştit sub masă, căci se gândea că dacă ar ataca-o acuma, Tarusco ar ieşi din ascunzătoarea lui şi l-ar împuşca.

Pia ieşise din odaie. In tăcerea înconjurătoare, se auzea numai tic-tacul ceasornicului.

Ettore se târî pe mâini şi pe picioare, ieşi de sub masă şi se apropiă de ceasornic. Se ridică fără să facă sgomot, apucă cheia, o răsuci de două ori, apoi o scoase şi o puse în buzunar.

— Pia, ce faci? — strigă jandarmul, dinăuntru. — Vrei să mă încui?

Ettore nu-i dădu niciun răspuns. Se furişă repede sub masă, se ghemui şi trase peste el faţa de masă. Pia trăsese zăvorul şi Santini intră.

— Scumpul meu, te-ai întors astăzi mai devreme, — îl întâmpină ea cu o dragoste prefăcută. — Nici nu te-am aşteptat.

— Te bucuri, însă, din toată inima că am venit devreme. Mi-ai pregătit ceva bun de mâncare, căci mi-e foame?

— Mai întrebi! — spuse Pia. — Ştii doar că mă gândesc numai cum să-ţi fac plăcere. Intră, masa e pusă. Am fript potârnichiile pe cari mi le-ai adus.

Il luă apoi de braţ şi-l trase în odaie.

— Încă o jumătate de minut, se gândea ea, şi măgarul ăsta bătrân va plesni, şi atunci voi fi a lui Tarasco.

Santini se opri o clipă în pragul uşii, şi aruncă o privire prin odaie. Se aşteptase să dea de Ettore, dar nu-l vedea nicăiri. Unde putea să fie brigandul? Să nu-şi fi ţinut cuvântul, să nu fi venit ca s'o pedepsească pe femeia asta, aşa cum făgăduise? Masa era încărcată cu mâncăruri bune, căci Pia luase farfuriile pe cari Ettore le golise şi pusese altele pline, aşa că nu se putea şti dacă mâncase cineva la masa asta. Pia aruncă o privire batjocoritoare spre ceasornic.

— Vino, scumpul meu — spuse ea — vezi ce bunătăţi te aşteaptă! Nu-i aşa, am fript bine potârnichiile?

Cu aceste cuvinte ea îl conduse pe Santini la masă şi-l întoarse cu spatele spre ceasornic. Acesta era chiar locul unde pădurarul obişnuia să şadă în timpul mesei.

— Dă-mi un scaun — îi spuse el — şi toarnă-mi un pahar cu vin. Ah, am obosit tot alergând prin pădure.

— De ce nu trage? — se gândi Pia, aruncând câte o privire spre ceasornic. — De ce pierde un timp atât de preţios? Ce bine l-ar nimeri acuma!

— Aşează-te lângă mine — porunci Santini, când Pia îi aduse scaunul. — De ce nu-mi dai să mănânc? Cât timp trebuie să aştept?

Cu mâinile tremurânde, ea îi puse în farfurie o potârniche şi când îi turnă vinul, abia mai putu să ţie sticla. Se uita mereu la ceasornic şi deodată... făcu o descoperire, care-i îngheţă sângele în vine. Cheia dela portiţa ceasornicului dispăruse.... Să fi scos cheia din cauza zăpăcelii? Da, da, asta trebuie să fie. Puse sticla pe masă, îşi scotoci buzunarele, dar nu găsi nimic. Poate că o lăsase în

tindă, când a tras zăvorul? Da, da, așa trebuie să fi făcut.

— Am uitat — spuse ea, bărbatului ei, și un zâmbet silit îi flutură pe buze — ție îți place un alt vin, nu ăsta. Așteaptă puțin, mă duc să-ți scot o sticlă din pivniță.

Pădurarul nici nu apucă să-i răspundă și ea dispăru. Santini rămase singur câteva minute. Deodată el simți cum două mâini îi ating genunchii și o voce îi șopti de sub masă:

— Eu sunt, Ettore, nu te speria. Când se întoarce, să-i arăți toate păcatele ei și să-i spui că vei fi răzbunat de Ettore. Ai înțeles?

— Am înțeles!

Pia se întoarse. Era palidă ca moartea, se clătină pe prag și abia mai putu să se urnească. Căutase cheia peste tot și firește că n'o găsise. Acuma se întorcea cu o hotărâre disperată. Tarasco a fost încuiat în ceasornic și ea nu izbutea să-și lămurească cum s'a întâmplat aceasta. Și cum jandarmul nu mai era în stare să-l ucidă pe bărbatul ei, vroia s'o facă chiar ea. Numai ei doi erau în casă, de ce să nu-l omoare, după ce-l va ameți ca și pe Ettore? Da, îl va sili să fumeze țigările cu opiu și apoi....

— Ah, te-ai întors — exclamă Santini — m'am folosit de timpul ăsta și am mâncat. Și acuma, Pia, aș vrea să-ți vorbesc.

— Te ascult, dragul meu, — îi răspunse ea. — Ce vrei să-mi spui?

Santini se ridică și se prefăcu că vrea să se plimbe prin odaie. Dar deodată el se opri lângă ușă și o încuiă.

— Ce vreau să-ți spun? — strigă el. — Nu-ți șoptește conștiința ta plină de păcate, nu-ți strigă sufletul tău păcătos? Vreau să-ți spun că ești o femeie necredincioasă, mizerabilă și nesocotită.

Pia se dădu un pas înapoi. Santini nu-i vorbise încă niciodată pe un astfel de ton, niciodată el nu

îndrăznise să i se împotrivească, îndurase toate capriciile ei, așa că ea devenise din ce în ce mai hotărâtă față de el. Ea știa că dragostea ei cu Tarasco nu era nicio taină pentru pădurar. Și oridecâteori el o rugase, plângând, să rupă această legătură, ea îi răspundea cu un dispreț batjocoritor. Și acuma? Nu stătea el în fața ei ca un judecător? Nu ardea în ochii lui o flacără amenințătoare? Nu stătea cu sprâncenele încruntate și pumnii încleștați?

Pia simți că situația devine serioasă și discuția care va urma între dânșii trebuia să se termine cu moarte unuia din doi.

— Spui că sunt necredincioasă! — exclamă Pia cu glas drăgăstos. — Dar tu știi, dragul meu, că nu am dăruit niciunui alt bărbat dragostea mea. Ești gelos, asta-i, și gelozia e o patimă ce caută numai suferința. O, vino la pieptul meu, vreau să-ți arăt că te iubesc din toată inima. Ce mai vrei?

— Îți cer — strigă Santini — să-ți lepezi masca pe care o porți! Crezi că nu-ți cunosc păcatele? Din prima zi m'ai înșelat și eu te înconjuram cu lux și bogăție, trădarea ta m'a distrus, căci eram prea slab ca să mă împotrivesc. Plecai de acasă fără să-mi dai socoteală unde te ducî și te întorceai noaptea târziu. Și pe când eu munceam ca să pot duce o casă îndestulată, tu îți cumpărai rochii de mătase și bijuterii. De unde luai toate astea?

— Dela unchiul meu Sandro, care era om bogat...

— E un unchiu pe care l-ai născocit și care nici nu există, o întrerupse Santini. Amanții tăi îți plăteau tot luxul. Am făcut cel mai mare sacrificiu pentru tine și am primit slujba aceasta la Viola. Puteam să-ți ofer o viață modestă și cinstită. Nădăjduiam că viața liniștită dela țară te va schimba, dar...

— Dar? — întrebă Pia, întinzând mâna spre cuțitul de pe masă. — Ce am făcut la Viola?

Privirea lui urmări mâna ei, pe care ea îl-o

retrase repede ca să nu-şi trădeze gândurile.

— Vino aici! — îi porunci Santini.

Pia se supuse.

— Vrei oare să tăgăduieşti că din ziua în care am venit la Viola, ai întreţinut legături cu jandarmul Tarasco, cu omul ăsta rău şi necinstit, care e urât de toată lumea, care-şi lasă nevasta şi copiii să moară de foame? Tăgăduieşte, dacă poţi!

— Lasă-mă — strigă ea — mă insulţi.

— N'ai să-mi scapi cu astfel de prefăcătorii — strigă pădurarul şi dădu să-i apuce mâna. — Dar Pia se smuci şi cu o săritură se apropiă de masă.

— Imi ceri să mă pocăiesc! — strigă ea. — Ei bine, află că l-am iubit pe Tarasco, îl mai iubesc şi voiu fi a lui, voiu deveni soţia lui în ziua în care vei coborî în mormânt şi ziua aceea va fi... mâine!

Se întoarse să ia cuţitul de pe masă.... dar acesta dispăruse, pe acelaş drum misterios ca şi cheia.

Pia scoase un ţipăt şi căzu pe scaun.

— Ah, vrei să ucizi? — strigă Santini, cu un rânjet sălbatec, căci el văzuse cum Ettore se strecurase de sub masă şi luase cuţitul. — Femeie, ţi-ai rostit singură sentinţa de moarte, acuma nu voiu avea nicio milă pentru tine, a sosit ceasul socotelilor!

Ceasul socotelilor! Da, Pia stătea ca în faţa judecăţei din urmă, tremura din tot corpul, se uita mereu la ceasornicul din faţa ei şi nu putea înţelege cine l-a închis pe Tarasco. Era singură, numai cu bărbatul ei pe care-l chinuise şi batjocorise prea mult ca să-l mai înduplece, pe care-l minţise, îl înşelase ani de-arândul fără ca el să-i spuie ceva, numai pentru că o iubea. Dar acesta nu mai era blândul Santini, bărbatul care fugea umil şi supus, când ea îi făcea viaţa iad. Nu, părea un străin, care stătea în faţa ei ca o ameninţare. Şi nici nu putea

să fugă, căci dânsul încuiase uşa şi până la fereastră era prea departe.

In clipa aceea ea mai avu un gând salvator. Dar nu era singură cu Santini; în afară de Tarasco, pe care nu putea să se bizuie, se mai afla un al doilea: Egizio Ettore. Ce ar fi dacă l-ar aţâţa împotriva lui Santini? Il zugrăvise pe bărbatul ei în culori destul de negre în faţa lui Ettore şi nădăjduia că brigandul îl urăşte pe pădurar. Dacă va izbuti să-l trezească din somnul lui de plumb, să-i deslege frânghiile, atunci el se va arunca asupra pădurarului şi în timp ce ei se vor lupta, ea va avea destul timp să fugă.

Dar nu, asta nu se putea. Ettore mai dormea, el nu se va trezi aşa de repede.

Şi atunci un alt plan se născu în creerul ei. Se ridică încet, cu braţele încrucişate pe piept, capul plecat şi se apropiă de Santini.

— Ascultă-mă — spuse ea cu glasul supus. — Te rog, nu mă osândi până când nu mă vei asculta.

— Spune ce ai de spus!

— Vreau să-ţi cer iertare — mărturisi ea, aruncându-i o privire plină de dor care nu izbuti, însă, să-l înşele pe pădurar. — Iartă-mă, n'am putut să fiu aşa cum am vrut, eram tânără şi tinereţea îşi cere drepturile ei. Dar îţi jur că de azi înainte voiu fi o femeie cinstită şi nevoile noastre vor lua sfârşit, căci... îţi voiu aduce o avere mare.

— Tu, o avere? — întrebă pădurarul cu neîncredere.

— Da, îţi aduc 200.000 franci — strigă ea cu glas tare. — 200.000 de franci, răsplată şi avansare.

Cereţi mâine fascicola 94-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 6.

Vei deveni funcționar superior și toate drumurile îți vor fi deschise, iar toate astea numai datorită nevestei tale, care vrea să dreagă tot ce a stricat până acuma.

— De unde ai banii ăștia? — întrebă pădurarul.

— Ascultă — spuse atunci frumoasa femeie, — am izbutit să fac ceeace mii și mii de oameni visează. Am prins pe un om, pe capul căruia s'a pus un premiu de 200.000 franci. Cred că pricepi despre cine vorbesc? Egizio Ettore!

Pădurarul simți viclenia acestei mizerabile, dar fu destul de deștept ca să pară că se învoiește cu planul ei.

— Da, înțeleg! — spuse el. — L-ai atras pe Ettore în casa noastră și l-ai amețit!

— Da, așa e — strigă ea, spune-mi că mă ierți și ți-l arăt legat, amețit de opiu. Nu, nu, nu trebuie să-ți fie frică de el, și un copil ar putea să-și bată joc de dânsul în starea în care se află. Vezi, sunt o femee slabă, dar îl voiu scoate pe banditul Ettore de sub masă și nu se va împotrivi.

— Te lauzi — exclamă pădurarul — încearcă, du-te sub masă și scoate-l!

— Acuma te vei încredința că nevasta ta e o femeie mai deșteaptă și mai curajoasă decât toți bărbații laolaltă. Dă-te puțin înapoi și peste o clipă vei avea în fața ta pe Ettore, legat și amorțit.

Ea se plecă, cosițele ei negre se desfăcură și căzură în valuri mătăsoase până la pământ. Cu un gest hotărât duse mâna sub masă, în vreme ce capul îl ținea întors spre Santini.

— Ei, l-ai prins? — întrebă pădurarul, râzând batojcoritor.

— Indată, numai o clipă.... aici trebuie să fie! Ah, nu, m'a muscat.... un lup.... o namilă.., ajutor! Santini, ajutor!

— Un lup? — strigă pădurarul. — Pia, cum a putut să între un lup în casa asta?

Femeia țipă de răsună toată casa, dar în zadar se chinuia să scoată mâna de sub masă. Se smucea, se svârcolea, lacrimi de furie și durere țâșneau din ochii ei, dar nu se putea scutura de ființa ascunsă care o ținea cu dinții. Când își plecă trupul și se smuci din toate puterile, se ivi de sub masă un cap, apoi urmă un corp mlădios. Pia nu mai simți durereat rupească, o frică nebună o cuprinse, vru să fugă dar nu fu în stare. Cu ochii holbați, în

cari se oglindea groaza, ea se uita la ființa aceasta și.... îl recunoscu pe Egizio Ettore.

In clipa următoare, brigandul se strecură de sub masă și se opri în fața femeiei îngrozite. Frica de moarte care o cuprinse era atât de puternică, încât ea nu se mai putu ține pe picioare. Șovăi, se clătină și dacă Santini n'ar fi apucat-o cu brațele sale, s'ar fi prăbușit.

Da, era Ettore, privirile lui o sfredeleau și ea închise ochii.

— Moare! — exclamă Santini — și oricât o ura pe femeia asta, în ochii lui se aprinse totuși, flacăra dragostei.

— Da, va muri! — îi răspunse Ettore, cu glas puternic. — Așeaz-o aici pe scaun. Mai întâi vreau să isprăvesc cu dânsa și apoi cu amantul ei. El nu poate scăpa, e închis în ceasornicul cela. Ascultă, Santini, cum se chinuiește să deschidă ușa! Dar e în zadar! M'am încredințat că scândurile sunt de stejar și nu-i nimic de făcut.

Se apropie de ceasornic. Bătu în portiță și strigă:

— Ei, Tarasco! Stai liniștit. Încă nu ți-a venit rândul! Dar în noaptea asta vei fi pedepsit de Egizio Ettore și vei primi răsplata cuvenită! Vezi, băiete, mai am pe cap părul pe care ai vrut să-l tunzi. Tarasco, adu-ți aminte de lupii, carî l-au sfâșiat pe tatăl tău!

Se făcu liniște; cuvintele rostite de către Egizio Ettore umplură de groază pe nenorocitul care lâncezea în ceasornic ca într'o cușcă.

— Și acuma e rândul d-tale, frumoasă femeie! — spuse Ettore. — M'ai ospătat atât de bine, încât doresc să-ți pregătesc o masă, dar îmi lipsesc lucrurile principale! Spune-mi, te rog, unde ai ascuns opiul, pe care l-ai pus în țigările mele? Ah! Nu vrei să vorbești! Iți voiu deslega eu limba. Unde e foarfecele cu care amantul d-tale a vrut să mă tundă? Aș vrea să văd dacă se poate tunde și părul d-tale!

Pia tremura atât de tare, încât nu putu rosti niciun cuvânt.

— Ei, nu vrei să răspunzi?

Ea scoase un țipăt și în clipa următoare căzu în genunchi.

— Ajutor, Santini! — strigă ea, împreunându-și mâinile. — Dacă mai e o scânteie de iubire în inima ta, nu mă lăsa pradă lui Ettore. Sunt pierdută! Fii

blestemat, Tarasco! Lașule, păcătosule, m'aĭ părăsit într'un mod ruşinos. Blestemată fie clipa când l-am cunoscut pe acest om. Santini, ajută-mă! Egizio Ettore vrea să mă pedepsească!

— Unde-i opiul?

— L-am ascuns sub pernă! — îngână ea.

— Santini, scoate opiul!

Pădurarul şovăi, dar Ettore îl străpunse cu o privire poruncitoare. Brigandul rămase singur lângă frumoasa femeie. O apucă de braţ şi o sili să se aşeze.

— Da, eşti pierdută! — îi strigă el — şi ca să nu mai fie nicio îndoială asupra soartei tale, îţi voiu spune, înainte de a te adormi cu opiu, ce se va întâmpla cu tine. Ai trăit cu Tarasco şi de aceea te vei uni cu el, aşa cum ai dorit-o întotdeauna. Nu-i aşa că ai vrut să duci cu el o căsnicie fericită? Acuma vă voiu ajuta eu să duceţi o astfel de căsnicie! Dar nu veţi fi singuri, căci mai sunt şi alţii cari au acest drept. Cunosc o văgăună în apropiere de Fontanella, o peşteră unde stau lupii. Am să vă târăsc pe amândoi acolo şi veţi trăi în voie, vă veţi săruta până când vă vor despărţi lupii. Acesta va fi căminul vostru.

In clipa aceea se întoarse Santini; găsise sticluţa şi o dădu brigandului. Ettore umplu un pahar cu vin şi turnă atâta opiu, ca frumoasa femeie să doarmă şi să nu se poată mişca, dar să audă şi să simtă tot ce se petrece în jurul ei, întocmai cum se întâmplase cu dânsul. Apoi îi întinse paharul.

— Bea! — îi porunci el.

Dar femeia îşi întoarse faţa cu groază.

— Nu, nu vreau să beau! — strigă ea. — Nu mă mai trezesc, dacă voiu goli acest pahar! Omoară-mă pe loc, dar nu mă ameţi.

— Bea! — strigă Ettore — sau îţi tai părul!

— Beau! — strigă Pia — dar lasă-mi părul!

Ea duse paharul la buze, dar apoĭ îl îndepărtă.

— Mă voiu trezi? — întrebă ea.

— Nu! — răspunse Ettore. — Dar băutura îți va cruța chinurile morții. Haide, sfârșește odată. Tarasco se înăbușă în cușca lui.

Pia își ridică ochii, în căutarea unui ajutor, dar era singură și părăsită. Vinul roșu amestecat cu opiu curgea încet pe gura ei. Ettore nu-și luă ochii dela ea, până când nu goli tot paharul.

Peste câteva clipe otrava începu să lucreze. Ca-

pul cu bucle negre căzu pe speteaza scaunului, pieptul începu să-i tresalte, gura rămase puțin întredeschisă, apoi corpul se întinse încet, picioarele micuțe se iviră de sub rochie, brațele îi căzură moi.... Ochii rămaseră sticloși ca la un mort.

— Nu se mai trezește! — spuse Egizio Ettore. — Haide, Santini, ajută-mă s'o așez pe divan, apoi vreau să vorbesc câteva cuvinte cu Tarasco.

Santini o ridică pe nevasta sa și o întinse pe

divan. Pădurarul era zăpăcit. Inima îi spunea că nu trebue s'o lase pradă unei morți atât de îngrozitoare. Ochii îi erau plini de lacrimi. Dar Ettore nici nu se uită la el și nu-l văzu cum se așează ca un disperat pe scaunul de lângă divan. Brigandul nu deschise ceasornicul, ci născoci un mijloc mai bun cum să stea de vorbă cu jandarmul. Se urcă pe un scaun de lângă ceasornic și dădu înlături cadranul. Atunci se ivi fața lui Tarasco care era schimonosită de spaimă.

— Ei, Tarasco — îl întrebă Ettore — mai dorești cei 200.000 de franci? Vezi, nu e tocmai așa de ușor să câștigi de pe urma lui Egizio Ettore.

— Dă-mi drumul! — gemu jandarmul. — Egizio Ettore, te rog, scoate-mă din închisoarea asta, nu mai pot sta, mă înăbuș!

— Ei, dragul meu! — râse brigandul, ar fi un noroc pentru tine să te înăbuși aici, căci să nu-ți închipui că te așteaptă o moarte mai ușoară! N'am uitat încă ce planuri ai avut cu mine! Dragul meu, astea sunt lucruri cari nu se șterg atât de repede din sufletul brigandului Corsicei, care plătește cu aceiași monedă.

— Egizio Ettore, îți jur că nu te voiu trăda! — gemu jandarmul.

— Ce drăguț ești! Se înțelege că nu mă vei trăda, căci nu vei mai ieși de aici; chiar dacă vei muri, în ceasornicul ăsta îți vor rămâne oasele.

— Ettore, dacă mai ai inimă în tine, te conjur, dă-mi drumul! Am nevastă și copii!....

— Ticălosule! — tună brigandul. — Te-ai gândit vreodată la nevasta ta? Ai cumpărat vreodată pâine pentru copiii tăi din leafa ta de sbir? Cunosc toată viața ta și știu că ai fost un mizerabil! Ești un fiu demn de tatăl tău și așa cum l-am lăsat pe el pradă lupilor, îți voiu pregăti și ție o moarte grozavă!

Tarasco începu să plângă, ca un copil.

— Plângi! Mi-e scârbă când un bărbat plânge!

Voiu închide iar cadranul ca să nu te mai văd! Așa dar, la revedere, adică, nu cred să mă mai vezi, dar voiu veni când va trebui să-ți primești pedeapsa!

Ettore închise cadranul și-l fixă bine ca să nu se mai deschidă. Apoi îl lăsă pe jandarm în voia soartei, și nu mai dădu nicio atenție vaietelor, suspinelor și strigătelor ce veneau din ceasornic.

— Santini! — spuse Ettore, punând mâna pe umărul pădurarului, a sosit clipa în care trebuie să te desparți de soția ta. Mă duc să-mi chem tovarășii și-i voiu lua pe amândoi în munți; acolo voiu da sentința!

— Indură-te! — strigă Santini. — Lasă-mi-o! E tânără, poate să se mai schimbe! Noaptea asta se va întipări în mintea ei, cât va trăi. Niciodată ea nu va mai păcătui și dacă se va gândi, totuș, să greșească, cuvântul „Ettore" va fi destul ca s'o aducă pe calea cea bună.

— Vrei s'o iert! — îi răspunse Egizio Ettore. Dar eu am hotărât s'o pedepsesc și nimic n'o mai poate salva. Nu fi nătâng, Santini, femeia aceasta te-a înșelat și tu te mai rogi pentru ea? Asta e slăbiciune și nu bunătate.

— Chiar așa să fie! — strigă pădurarul, — eu nu voiu înceta să te rog! Ettore, știu că femeia asta a păcătuit față de tine și că merită moartea, dar o iubesc și de aceea te rog s'o ierți! Nu există niciun criminal, care să nu fie grațiat în anumite împrejurări, și apoi.... ea a fost ademenită. Tarasco i-a insuflat toate aceste gânduri păcătoase!

— Greșești — îi răspunse Ettore — jandarmul e cel înșelat, o cunosc pe nevasta ta mai bine decât tine însuți, ea e aceea care a făurit toate planurile criminale și merită, cel puțin, aceiași pedeapsă, ca și Tarasco.

— Așa dar, nu vrei să-mi asculți ruga?

— Așa a hotărât soarta, — și eu!

Ettore părăsi odaia ca să dea tovarășilor sem-

nalul. Pentru aceasta, trebuia să se îndepărteze puţin de casă, deoarece pădurea era prea departe, ca să poată da semnalul dela fereastră. Aşa cum era, fără pălărie, Ettore trecu pe şosea, se opri şi scoase un ţipăt ca de bufniţă. După câteva minute se iviră la capătul drumului cei trei francezi, însoţiţi de Hector Gardane şi Tric-Trac, cari se apropiaseră de căpitanul lor.

— Drace — exclamă Lamotier — ne-am temut să nu ţi se fi întâmplat ceva!

— Da, era să nu ne mai vedem, dragii mei — răspunse Ettore. — Haide, urmaţi-mă, trebuie să luăm doi prizonieri, pe cari îi vom judeca încă în noaptea asta.

Ettore se întoarse la casa pădurarului, în fruntea tovarăşilor săi. Când păşi cel dintâi pragul, brigandul scoase un strigăt de furie. Canapeaua era goală, Pia şi Santini dispăruseră.

CAP. 92

Cetatea urlaşilor

— Scotociţi toată casa — strigă Ettore. — N'au putut să plece de aici, căci i-aş fi văzut din drum. Căutaţi în fiecare colţişor şi dacă găsiţi undeva un bărbat cu o barbă şi o femeie adormită, mi-i aduceţi aici!

Tovarăşii lui Ettore se împrăştiară în toată casa. Brigandul îi auzea cum umblă şi din când în când îşi dădeau semnale despre rezultatele cercetărilor.

— Ce prost e acest Santini! — îşi spuse Ettore. — A încercat s'o scape pe femeia care i-a pricinuit atâtea dureri, care l-a înjosit şi a vrut să-l ucidă. Aşa dar, e adevărat că dragostea poate să înjosească pe om! Dragostea e o otravă primejdioasă, care nu poate fi suportată decât de firile tari....

— Nu găsîm nimic, căpitane! — strigă deodată Lamotier. — Am cercetat toată casa, am răsturnat totul, dar nu am dat de nimeni.

— Așa dar au fugit! Ei bine, Santini, ți-ai dus în brațele tale propria ta nenorocire. Te înșeli dacă-ți închipui că Pia se va schimba! Pocăința ei va ține trei zile și în a patra te va înșela, dacă va da de un bărbat care să-i placă! Înainte! Luați ceasornicul ăsta cu voi. Dacă o victimă ne-a scăpat, pe cealaltă vreau s'o pun la adăpost!

Tovarășii lui Ettore înconjurară ceasornicul, îl răsturnară încet pe podea, apoi legară lada de lemn cu frânghii și o ridicară. Tric-Trac și Gardane duceau povara în spinare și se încredințară că nu e tocmai ușoară.

— Înainte! — strigă Ettore. — Ne întoarcem cât se poate de repede în munți. Stați, casa asta trebuie distrusă, aici a suferit Ettore, aici a fost batjocorit și era să fie ucis. O astfel de casă nu trebuie să rămâie în picioare. Dați-i foc!

Nu, prieteni; duceți-vă, nu vreau să vă împovărez cu păcatul acesta, lăsați, mă descurc eu singur. Plecați înainte și așteptați-mă la poalele muntelui.

Cei cinci tovarăși se îndepărtară, iar Ettore rămase singur. Cercetă înc'odată toată casa, căci nu-i venea să creadă că Santini și Pia au fugit. Se îndepărtase numai pentru câteva minute și tot timpul se uitase spre ușă, fără să fi observat ceva. Scotoci toate ungherele, dar nu găsi nimic.

— Au fugit, — își zise Ettore — și vreau să nu se mai poată întoarce în cuibul ăsta.

Se afla în odaia de culcare, lângă patul Piei Santini.

— Patul acesta îmi va servi să dau foc casei — își spuse brigandul.

Ținea în mână lampa pe care o luase cu sine. Cu un gest fulgerător o aruncă peste perne, apoi fugi spre ușă. Sticla lămpii se sparse, flacăra cu-

prinse aşternutul şi în câteva clipe focul se întinse. Ettore mai stătu lângă uşă până când o limbă mare de foc se înălţă din pat şi se abătu peste mobila din jur şi peste covorul pe care călcase de atâtea ori piciorul Piei. Căldura grozavă îl goni pe brigand din odaie, dar el lăsă uşa deschisă ca să dea drum liber flacărilor. Se întoarse în odaia din faţă şi-şi luă pălăria. Atunci observă că-i lipseşte arma. Tarasco o luase cu el în ceasornic.

Încuiă uşa care dădea în stradă şi ieşi.

Se îndreptă apoi cu pasul rar pe drumul ce ducea în munţi. După vreo zece minute, el îşi întoarse capul şi văzu că flacările cuprinseseră acoperişul casei. Un fum negru plutea peste sat şi o lumină roşie pâlpâia în norul acesta înăbuşitor.

Dar nimeni nu văzuse încă focul, căci niciun zgomot, niciun strigăt nu ajunse la urechile lui Ettore. După ce mai merse câteva minute, dădu peste tovarăşii săi.

— Încotro, căpitane? — întrebă Lamotier. Spre creștetul Fontanellei?

— Nu — răspunse brigandul — mergem la stânca numită „Cetatea uriașilor". Așa cel puțin îi spune poporul.

Gardane și Tric-Trac ridicară din nou ceasornicul și porniră înainte. Ettore și prietenii lui îi urmară.

După ce străbătură un drum plin de urcușuri, se auzi vocea lui Ettore.

— Stați! Am ajuns!

Se aflau pe o stâncă uriașă, care avea o înălțime de vreo două sute de metri și era largă numai atât cât puteau sta trei oameni unul lângă altul. Ettore se apropiă cel dintâiu de marginea stâncii și se uită în prăpastie, apoi porunci lui Gardane și Tric-Trac să aducă ceasornicul lângă el. Cei trei francezi îndrăzniră să se apropie de zid, dar când zăriră prăpastia ce se deschidea la picioarele lor, ei se dădură înapoi, îngroziți.

— Prieteni — spuse Egizio Ettore, cu vocea solemnă — în ceasornicul pe care l-ați adus aici cu atâta trudă, se află un om josnic și mizerabil. In tovărășie cu nevasta pădurarului Santini, el a îndrăznit să mă amețească cu opiu. Femeia a scăpat deocamdată de răzbunarea mea, dar Tarasco se află închis în acest ceasornic și i-am jurat că acesta va fi sicriul lui. El bine, ridicați ceasornicul și aruncați-l în prăpastie, mizerabilul își va găsi moartea zdrobit de stânci.

Tric-Trac și Gardane vroiau să ridice ceasornicul ca să-l arunce în adâncuri, dar Ettore strigă:

— Stați o clipă! Ticălosul de Tarasco a pus mâna pe arma mea înainte de a se ascunde și n'aș vrea s'o pierd. Am cheia la mine, haide, pregătiți-vă revolverele ca să nu fugă, când voiu deschide, să-l țineți sub pază.

Ettore scoase cheia din buzunar, se aplecă și o introduse în broască.

— Mi se pare că a murit — spuse el — căci văd că nu se mai mişcă. Cu atât mai bine! In felul acesta vom arunca în prăpastie numai un cadavru.

Apoi răsuci cheia de două ori, uşa se deschise şi Ettore se dădu înapoi, cu un strigăt. Puşca lui se afla acolo, dar jandarmul dispăruse.

Ettore deveni palid la faţă. Aşa dar şi acesta fugise! Dar nu l-o fi luat pădurarul cu dânsul! Cine a deschis uşa, în cele câteva minute când a fost afară, cine avea încă o cheie, căci broasca era neatinsă.

— Ce însemnează asta, căpitane? — strigă Lamotier, apropiindu-se. — Omul despre care ne-ai vorbit nu se afla în cuşca asta?

— A fugit — izbucni Ettore — dar vai de el, dacă-mi mai iese vreodată în cale, căci nu va scăpa de răzbunarea mea.

— Şi ce facem cu ceasornicul? — întrebă Neuville. — E un obiect frumos şi de valoare.

— Il luăm cu noi — zise Tric-Trac — chiar îmi lipsea un ceas. Nici nu vă închipuiţi, domnii mei, cât e de bine să ai un ceas, când vrei, de pildă, să fierbi nişte ouă.

Răzând, Ettore încuviinţă ca ceasornicul să fie transportat mai departe, iar Neuville şi Tric-Trac îl aşezară pe umeri şi porniră cu el pe drumul obositor până la culmea Fontanellei.

Ceasornicul fu aşezat în odaia briganzilor, dar când Ettore se aşeză în pat nu putu să adoarmă din cauza tictacului monoton şi i se părea că fiecare sunet îi spunea:

— Egizio Ettore, nu uita răzbunarea împotriva femeiei şi a trădătorului de Taras-o!

CAP. 93

Pradă flăcărilor

Pădurarul Santini rămase singur lângă trupul nemișcat al soției sale și lacrimi mari curgeau din ochii lui. In zadar îl implorase pe Ettore să-i cruțe nevasta, brigandul o condamnase la moarte și Santini știa că se va ține de cuvânt. Pia lui să fie pierdută?! Pădurarul se uita la femeia asta răpitoare, care stătea întinsă pe divan, cu ochii închiși și așa cum era, palidă, buzele puțin întredeschise, corpul înțepenit, era parcă mai frumoasă și atrăgătoare.

— Nu, nu, izbucni Santini, ridicându-se, nu se poate. Pia, Pia, te iert pentru tot ce mi-ai făcut, nu te pot lăsa să mori. Pia, trezește-te, fugi cât mai e timp, brigandul se întoarce acuși și atunci nu te voiu mai putea apăra, căci Ettore e de o mie de ori mai puternic decât mine.

Căzuse în genunchi lângă divan, puse mâinile pe corpul nevestei sale și încercă s'o trezească. Îi pipăi fața, ascultă inima, dar opiul era prea tare, prea adânc era somnul în care zăcea nenorocita.

— Doarme — exclamă pădurarul, — și dacă Ettore se întoarce.... atunci e pierdută! Ei bine, o voiu duce de aici, trebuie s'o salvez!

Se aplecă și vru s'o ridice, dar nu avea putere. Pădurarul Santini era un om destul de tare, dar suferințele din ultimul timp îi slăbiră trupul și sufletul, durerea pricinuită de necredința nevestii îl istovise atât de mult, încât nu putu s'o ridice pe Pia.

— N'o pot scoate de aici, — gemu el — și vai! au trecut câteva minute. Ce-i? Nu cumva se întoarce Ettore? Nu, slavă Domnului, m'am înșelat, e semnalul cu care-și cheamă tovarășii. Suntem pierduți!

In clipa aceea, pădurarul își aminti că în ca-

mera de dormit avea o mică farmacie, unde era un medicament pentru desmeticire din beţia opiului. După ce dăduse faliment şi-şi pierduse toată averea, începu să sufere de nervi şi atunci doctorul i-a prescris să ia opiu ca să poată dormi. Ca să nu fie însă prea mult sub puterea opiului, doctorul îi dăduse o reţetă ca să se poată trezi. Dădu fuga în dormitor şi se întoarse cu un pahar, în care era puţină apă şi câteva picături din acel medicament. Îi turnă în gură lichidul, efectul se produse imediat. Pieptul tinerei femei începu iar să se mişte, pleoapele-i tremurară, corpul i se desmorţi şi deschise ochii.

— Milă! Indurare! Nu mă ucide!

Acestea fură primele ei cuvinte, căci nenorocita credea că e în mâinile lui Ettore, că a dus-o în văgăunile Fontanellei şi vrea s'o omoare.

— Pia, auzi ea vocea bărbatului ei, Pia, nu te speria, eu sunt!

Frumoasa femeie se ridică puţin pe pernele canapelei, se uită în jurul ei şi privirile i se opriră apoi pe faţa soţului ei.

— Tu !— exclamă ea. — Tu eşti, Santini, dar unde-i omul cela grozav, unde-i.... Egizio Ettore?

— Nu e departe — răspunse Santini cu glas tremurător, — peste o clipă el poate fi iar aici. Pia, n'avem timp de pierdut, trebuie să fugim, te-am trezit căci vreau să te scap!

— Să mă scapi, tu? Ah, nu-mi vine să cred, nu-i adevărat!

— De ce nu? — spuse Santini. — Nu te-am iubit întotdeauna şi dragostea nu iartă oare chiar dacă e batjocorită? O, draga mea, te-am rechemat la

Cerçi mâine fascicola 95-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

viață, vreau să fug cu tine, voiu face orice, numai să fii a mea... a mea!

Pia se desmetici complect, se reculese cu desăvârșire și-și dădu și ea seama că bărbatul ei nu poată trăi fără dânsa și vrea s'o salveze. Da, ea vroia să fugă, dar.... cu amantul ei.

— Ascultă-mă, Santini — spuse ea, întinzând brațele și strângându-l la pieptul ei — vreau să fiu a ta, dar nu pot suporta gândul ca un om să moară din cauza mea. Tarasco stă ascuns în ceasornic și Ettore îl va lua cu sine ca să-l chinuiască, dar eu n'aș mai putea trăi, dacă aș ști că omul acesta a fost ucis din pricina mea. Îți jur că te voiu iubi numai pe tine, că nu-l voiu mai vedea niciodată pe Tarasco. O, lasă-mă să-l scot de acolo.

Aceasta era prea mult și bunul Santini rămase uluit. Femeia aceasta nu se mai mulțumea că el vroia să-i salveze viața și-i cerea ca să libereze și pe complicele ei. Dar Pia se ridică, îl înlănțui cu brațele ei moi, îl strânse la piept din nou, buzele i se lipiră de gura lui și sub aceste sărutări pătimașe, Santini pierdu și ultima rămășiță de demnitate și rezistență.

— Imi făgăduiești — o întrebă el cu glasul tremurător, — că nu-l vei mai vedea niciodată pe Tarasco.

— Ți-o jur!

— Și mă vei iubi numai pe mine, nu vei aparține nici unui alt bărbat?

— Santini, numai tu vei fi în inima mea. Cum aș putea să uit ce ai făcut pentru mine! Dar repede, să spargem ușa, mi se pare că Ettore se întoarce!

— Nu, încă nu vine, și nu vom avea nevoie să spargem ușa, tu știi doar că am o cheie. Ei bine, o voiu deschide!

Astfel, acest bărbat înșelat și slab, se apropiă de ceasornic și scoase cheia din buzunar. Portița

se deschise.... dar Tarasco nu ieșea. Stătea sprijinit de peretele ceasornicului, palid, cu capul plecat în piept și nu era în stare să părăsească „închisoarea" fără ajutorul cuiva.

— Tarasco — strigă Pia, și se repezi la el — Tarasco, repede, n'avem timp de pierdut, Egizio Ettore e pe urmele noastre, ne caută!

— Să fugim — mormăi jandarmul — să fug.... tu, Pia.... unde-i banditul, unde-i brigandul? Vreau să fug cât mai repede... ah! în sfârșit, aer... credeam că mă înăbuș.

Tarasco ieși din ceasornic, Pia îi întinse un pahar cu vin și după ce jandarmul îl bău, își mai reveni în fire.

— Cine m'a salvat? — strigă dânsul.

— Eu, — îi răspunse Pia — eu am poruncit lui Santini să-ți deschidă închisoarea, și acuma, să fugim. Repede! Santini, încotro apucăm?

Pădurarul se dăduse la o parte, și își întoarse capul, căci nu putea să se uite la Tarasco. Dar acuma el fu silit să răspundă nevestii sale și întoarse fața către dânsa:

— Unde să fugim? Cel mai bine ar fi să ieșim pe șosea, dar acolo vom da de Ettore. Există un singur mijloc de scăpare, să ne ascundem la etajul de sus.

— Să ne ascundem? Dar ne poate găsi! Santini, închide portița și banditul va crede că Tarasco e încă înăuntru.

Pădurarul făcu și aceasta, apoi scoase cheia din broască și o puse în buzunar.

— Și acuma — strigă Pia — după mine repede, aud pași!

Cei trei urcară scările cu repeziciune și ajunseră la etajul de sus.

— Acuma există un singur mijloc ca să scăpăm de Ettore, — spuse frumoasa femeie, deschizând o ușă și făcând un semn celor doi bărbați să intre în bucătărie — trebuie să ne ascundem în cuptor!

Repede, aud paşii banditilor, dacă nu ne ascundem aici, suntem pierduţi. Santini, intră tu întâi.

Santini mai aruncă o privire nevestii sale şi apoi, fără să se uite la Tarasco, se strecură în cuptor.

După câteva minute, cei trei şedeau în cuptor, cufundaţi în întuneric. Santini se aştepta ca soţia lui să fie, cel puţin acuma, lângă dânsul. Îşi întinse mâinile dar nu dădu peste ea, căci Tarasco ţinea mâinile frumoasei femei într'ale sale. Pia se aşezase lângă jandarmul ei şi dacă în clipa aceea s'ar fi ivit o lumină în cuptor, nenorocitul de Santini ar fi aflat ce trebuie să aştepte dela fidelitatea soţiei sale.

— Tarasco, eşti iar al meu — îi şoptea Pia. — O! dacă ai şti cât am suferit pentru tine! Răbdare, iubitul meu, suferinţele noastre vor luа sfârşit, căci Ettore nu ne va găsi şi după noaptea asta îngrozitoare se vor ivi zorile şi atunci banditul nu va îndrăzni să mai rămâie în sat.

— Dracul să-l ia — şopti jandarmul — din pricina banditului, părul mi-a albit în câteva ceasuri. O, dacă s'ar face ziuă, nu mai pot respira în cuptorul ăsta.

— Te rog, iubitul meu, linişteşte-te — îl rugă Pia — Ettore nu va mai întârzia în casa asta şi mâine plecăm din sat. Nu vei rămâne aici, trebuie să vii cu mine chiar dacă va fi nevoie să părăseşti slujba, căci în ţinutul ăsta nu voiu avea o clipă de linişte. Auzi, cum urcă scările tovarăşii lui Egizio Ettore. Ne caută. Cerul să se îndure de noi!

— Amin! — se auzi în fundul cuptorului; — era vocea lui Santini.

Peste câteva minute se făcu un sgomot mare în bucătărie. Hector Gardane şi Tric-Trac căutau pe fugari. Scotociră peste tot şi Tric-Trac se târî chiar în lada cu cărbuni dar nu găsi nimic. Nenorociţii trecură prin câteva clipe de groază. Tarasco

ţinea pe dinăuntru uşa cuptorului şi strânse zăvorul cu amândouă mâini.

— Aicea nu-s — strigă Hector Gardane, — nu, nu s'au ascuns în bucătărie.

— Poate în cuptor — spuse Tric-Trac — e destul de mare ca să intre câţiva oameni.

Tric-Trac încercă să deschidă, dar nu izbuti.

— Nu se mişcă — spuse el tovarăşului său — trebuie să fie închis pe dinăuntru.

Jandarmul ţinea zăvorul din toate puterile, şi-i păru nespus de rău că n'a luat cu dânsul puşca lui Ettore, căci ar fi putut să-i ucidă pe cei doi banditi.

— Lasă — se auzi glasul lui Gardane — dacă portiţa nu se deschide, se vede că n'au intrat, căci n'au putut-o deschide nici ei. Haide, să urcăm în pod, poate s'au ascuns acolo.

— Încă o clipă — strigă Tric-Trac — am dat de câteva lucruri de cari avem nevoie pentru gospodăria noastră. Uite, de pildă, râşniţa asta e tocmai bună.

Tric-Trac se gândea întotdeauna la bucătăria lui, la serviciul pe care-l îndeplinea în banda lui Ettore.

Cei trei din cuptor răsuflară uşuraţi, când simţiră că banditii au plecat din bucătărie.

— Suntem salvaţi! — izbucni Pia. — Tarasco, auzi, suntem salvaţi, a noastră e viaţa!

Nici nu pomeni de bietul ei bărbat, el îşi făcuse doar datoria, a scăpat-o dela moarte şi ea se pregătea să-i otrăvească viaţa din nou. Tarasco vru să sară din ascunzătoare, dar ea îl opri.

— Nu, mai stai — îi strigă ea — banditii n'au plecat. Nu va trece mult şi se vor încredinţa că nu putem fi găsiţi şi atunci vor înceta să ne mai caute. Deocamdată trebuie să stăm aici.

Peste un sfert de oră auziră paşi greoi în tindă.

— Ha, ha, — râse jandarmul — acuma scot ceasornicul în care Ettore crede că m'a închis.

Păcat că nu pot fi și eu de față când își va da seama că a luat o lagă goală. Egizio Ettore, de astă dată tu ești cel păcălit, te-ai zbătut zadarnic și eu am rămas cu tot ce e mai de preț, cu viața.

Ușa de jos trosni din țâțâni, apoi cei trei fugari din cuptor auziră cum se răsucește cheia de două ori în broască.

— Ne încuie — spuse Pia. — Ei dar nu face nimic, vom sări prin fereastră. Tarasco, deschide puțin ușa cuptorului, să vedem dacă banditii au plecat, căci se poate să ne întindă o cursă.

Jandarmul trase zăvorul apoi deschise ușa, încet și cu multă băgare de seamă. Dar în clipa aceea, el se dădu înapoi, îngrozit.

— Bucătăria e plină de fum — strigă dânsul — mizerabilii au dat foc chiar aici!

— Să ieșim — strigă Pia — poate mai stingem focul, dacă nu, fugim repede pe scări și ieșim din casă.

— Păgânii! — urlă Tarasco, târându-se prin gura cuptorului, apoi o ajută pe amanta lui să iasă din ascunzătoare, și nici nu-l băgară în seamă pe Santini, care-i urmă.

Fumul din bucătărie era atât de des, încât nici nu se puteau vedea unul pe altul. Pia și jandarmul își dădură mâinile și bâjbâiră până la ușă. Fură izbiți deu n miros greu și înăbușitor.

— Arde casa — strigă Pia. — Repede, trebuie să ajungem la scări, cine știe dacă le mai putem trece!

Și fără să arunce o privire către bărbatul ei, ea se lăsă în brațele amantului, care o târî după el. In fața bucătăriei era o încăpere mică, a cărei ușă dădea pe scări.

— Deschide, Tarasco — strigă Pia — și jandarmul apăsă pe clanță. Dar el se dădu înapoi îngrozit, căci nu putu s'o deschidă: ușa era încuiată pe din afară.

— Ne-au încuiat — strigă Tarasco — suntem

încolțiți, singura scăpare ar fi să sărim pe fereastră, dar e prea sus.

— Sparge ușa — îi porunci Pia — te ajut și eu, — ei, Santini unde ești, de ce ai rămas în urmă?

Toți trei împinseră din răsputeri, se opintiră cu furie și.... ușa căzu cu sgomot. Dar fură întâmpinați de flăcările ce cuprinseră scările, și abia atunci își dădură seama că retragerea le era tăiată.

— Suntem pierduți — bolborosi Pia, — înapoi, în bucătărie, la fereastră, acuma nu ne-a mai rămas decât să sărim pe acolo.

— Da, acesta era crudul adevăr, nu mai aveau alt drum de scăpare, trebuiau să sară prin fereastră și n'ar fi putut să scape teferi de pe urma acestui salt dela o înălțime atât de mare. Se repeziră spre bucătărie, dar abia trecură pragul și Pia scoase un urlet de groază, iar Tarasco și Santini se opriră înlemniți. Dușumeaua de lângă fereastră se prăbușise și de jos izbucni o coloană de fum și foc, care venea din camera de dormit. In fața lor se căscase o prăpastie de foc care le tăia drumul spre fereastră.

— Suntem pierduți — gemu Pia — și cu buzele palide, crispate de rânjetul morții, ea căzu în brațele lui Tarasco. Totul s'a sfârșit, nu mai putem fugi, focul ne-a cuprins din toate părțile și vom pieri din cauza propriilor noastre păcate.

— Da, din propriile noastre păcate — repetă în urma lor glasul lui Santini, — ferice de omul care poate veni cu inima curată în fața Domnului.

— Nu, nu, nu vreau să mor, — strigă ea — smulgându-se din brațele lui Tarasco — sunt tânără, nu vreau să mor! Scapă-mă, Tarasco, salvează-mă! Tu ești puternic, ești curajos, ia-mă în brațele tale și treci prin iadul acesta de foc! De ce stai și te uiți la mine cu atâta frică, nu e vorba oare chiar de viața ta? Nu mi-ai jurat că mă iubești mai mult decât viața ta proprie? Ei bine, ți-o cer acuma— ia-mă și încearcă săritura primejdioasă. Dacă ai cu-

raj, vom izbuti, of, nu mai pot înghiţi atâta fum, aer.... aer... ajutor, ajutor!

— Ajutor! — mormăi Tarasco cu buzele uscate. Numai Cel de sus ne mai poate salva; nu putem sări peste prăpastia de foc, căci vom cădea în flăcări. Nu, nu, nici nu ne mai putem gândi să scăpăm de primejdie, roagă-te, Pia, roagă-te, Cerul să ne ierte păcatele.

— Laşule — urlă ea şi-l izbi cu pumnul în piept, tu te rogi în loc să faci ceva. Cum te-am

putut iubi? Abia acuma văd ce josnic eşti.

Jandarmul căzu în genunchi, îşi împreună mâinile, buzele i se mişcau şi-şi aţinti ochii îngroziţi spre tavan. Dar flacările ajunseră şi acolo, scândurile şi grinzile trosneau înfricoşător, după primejdia flacărilor ce veneau de jos, acuma erau ameninţaţi de prăbuşirea tavanului. Pia se învârtea ca o nebună, părul ei negru flutura în jurul capului. Ea râdea, plângea, blestema clipa în care l-a cu-

noscut pe Tarasco şi cuprinsă deodată de un gând salvator, se aruncă la pieptul lui Santini şi-l cuprinse cu braţele.

— Tu... tu, mă vei salva — strigă ea — şi nu mizerabilul ăsta. Tu eşti bun, tu eşti nobil, tu nu mă vei părăsi! Santini, vezi, plâng, nu-i aşa, sunt tânără, sunt frumoasă, sunt născută pentru fericirea unui bărbat, îţi jur că-ţi voiu da toate plăcerile de pe acest pământ, dacă mă scoţi din iadul acesta de foc. Incearcă ceeace laşul acela nu îndrăzneşte, fie-ţi milă Santini, mai avem câteva minute, ai curaj şi sari!

Santini stătea mort şi nemişcat, se uita peste capul frumos al soţiei sale la flacările ce creşteau mereu, iar în sufletul lui se încinse o luptă îngrozitoare.

— Te codeşti — strigă Pia, cu vocea înecată în lacrimi. — Nu, nu, nu şovăi, vezi, te sărut dragul meu, aşa cum îţi sărut acuma buzele, aşa voiu aduce linişte şi fericire în sufletul tău, aşa te voiu săruta întotdeauna, îţi voiu aduce raiul pe pământ, îţi voiu împodobi viaţa cu florile iubirii! Înainte! căci altfel, va fi prea târziu; salvează-ţi soţia credincioasă, Santini, numai o singură dată mai ai încredere în jurământul meu!

— Prea târziu! — izbucni pădurarul, smulgându-se din braţele femeiei ispititoare, prea des m'ai mînţit, nu te mai cred.

Pia scoase un urlet nebun şi se dădu înapoi.

CAP. 94

Salvatorul

— Nu vrei să mă salvezi? — strigă Pia. — Nu vrei? Santini, vrei să mor?

— Da — rosti pădurarul cu o hotărâre de care nu se folosise niciodată faţă de soţia sa, da, trebuie să mori.

Pia se cutremură, căci nu se aşteptase la un astfel de răspuns. Era pregătită ca amantul ei s'o părăsească în orice clipă, dar simţi că-şi pierde minţile când auzi că şi bărbatul ei, de care ştia că o iubeşte, nu vroia să facă nimic pentru salvarea ei.

— Cu neputinţă — gemu ea. — Vrei să vezi cum mor? E cu neputinţă.

— Voiu muri alături de tine, — răspunse el liniştit — apoi se apropiă de ea, o apucă de mână şi o cuprinse în braţe....

— Ascultă-mă, Pia — spuse Santini şi două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii lui. Am dus amândoi o viaţă nenorocită, pentru că nu ne-am înţeles, ar fi fost de o mie de ori mai bine dacă drumurile noastre nu s'ar fi întâlnit niciodată. Dar aşa cum s'a întâmplat, tu ai fi trebuit să te stăpâneşti. Tot răul pe care mi l-ai făcut, toate suferinţele pe cari mi le-ai pricinuit, eu ţi le iert, da, eu te iert în clipa aceasta, când moartea ne răpeşte pe amândoi. Te-ai jucat cu focul iadului şi acuma iată, a izbucnit. Îşi întinde braţele sale şi nu vei scăpa. Dar în clipa aceasta solemnă, îţi spun înc'odată, că te-am iubit şi iubirea aceasta o iau cu mine în mormânt. Şi de aceea te întreb: tu n'ai vrut să trăeşti cu mine, vrei cel puţin să murim împreună cu sufletul împăcat?

Ea îşi înclină capul pe umărul lui — izbucni în lacrimi şi strigă cu vocea sfâşiată:

— Nu vreau să mor, nu, deabia acuma văd că mă iubesc numai pe mine, mă iubesc din tot sufletul şi de aceea... de aceea, nu mă pot obişnui cu gândul că trupul meu va fi distrus. Vai, sunt atât de tânără şi trebuie să mor!

— Dumnezeule din ceruri, iartă greşelile mele, — murmură Tarasco, care mai stătea în genunchi; — am păcătuit, dar acuma mă pocăiesc: şi ne iartă nouă greşelile noastre.... primeşte-mă la sânul tău. Părinte!

— Nu mai vreau să-l văd — strigă Pia, ascun-

zându-şi faţa la pieptul lui Santini, — goneşte-l pe laşul ăsta, pentru care viaţa mea n'are niciun preţ, îmi amărăşte şi clipa aceasta din urmă.

— Lasă-l — răspunse Santini — îl iert şi pe dânsul, Dumnezeu să se îndure. Şi acuma ascultaţi-mă. Nu mai e nicio scăpare, toată casa e cuprinsă de flacări, scările se prăbuşesc, ne-a sosit clipa morţii. E mai bine deci să punem capăt chinurilor noastre. Vreţi să aşteptăm până când ne vor cuprinde flacările şi vom fi torţe arzânde? Nu, mai bine murim cu numele lui Dumnezeu pe buze. Intonaţi cu mine un imn de slavă către Cel de sus şi să ne aruncăm în flacări; aşa vom muri mai repede.

Tarasco şi Pia nu-i răspunseră, dar nici nu se împotriviră spuselor sale.

— Ei bine — strigă Santini — ca cel mai în vârstă, eu mă voiu arunca primul. Tarasco, tu mă urmezi şi apoi vine Pia. Astfel vom fi uniţi, aceleaşi flacări ne vor distruge pe toţi trei.

Santini, al cărui chip luase o înfăţişare divină, iar ochii îi străluceau plini de evlavie, începu să îngâne o rugăciune. Vocea lui întrecea duduitul flacărilor şi sgomotul zidurilor ce se prăbuşeau. Dar nici Tarasco, nici Pia nu deschiseră gura.

Santini termină şi îşi făcu înc'odată semnul crucii.

— Adio, Pia — strigă el, întinzând mâinile spre soţia sa, — adio, te iert înc'odată, ne vom vedea iar în ceruri, acolo să-mi fi mai credincioasă decât mi-ai fost pe pământ.

Dar Pia nu-i întinse mâna, de frică să n'o apuce şi s'o tragă după el în infernul de foc; fugi în colţul unde jandarmul stătea în genunchi şi unde focul nu ajunsese. Santini, cu faţa îndurerată, îşi retrase mâinile, dădu nedumerit din cap şi se întoarse. Se apropiă de marginea prăpastiei, care se deschidea în faţa lui şi de unde flacările izbucneau fără încetare. Aruncă o privire în adâncime.

— Doamne, îndură-te — izbucni pădurarul și se aplecă. Șovăi o clipă, apoi se auzi un țipăt, pe care nu-l scoase însă el, ci femeia îngrozită. Ea închise ochii și când îi redeschise.... Santini dispăruse. Valurile de foc îl înghițiseră într'o clipă.

Tarasco urmărise și el cu ochii holbați aceasta prăbușire în moarte, trăsăturile feței i se crispară, o sudoare rece îi acoperi fruntea. Când se uită la el, Pia se speriă, căci nu văzuse încă niciodată o față mai hidoasă. Era oare acelaș om, care o vră-

jise, de care se îndrăgostise cu atâta patimă, pierzând orice urmă de cinste?

— Acuma e rândul meu! — strigă jandarmul, cu un râs nebun.—Vino, frumoasa mea, vom sări amândoi.

Brațele lui o cuprinseră ca un cerc de fier. Pia i se împotrivi cu furie, îi strânse gâtul, încercă să-l sugrume, dar nebunul avea o putere, împotriva căreia ea nu era în stare să facă nimic. O trase după

el şi se apropiară mereu de vâlvătaia în care dispăruse Santini. Pia se simţea pierdută, fu cuprinsă de fiorul rece al morţii, un văl negru îi acoperi mintea.

In clipa aceea, ea simţi cum duşumeaua îi lunecă sub picioare, scândurile trosneau mereu şi se prăbuşeau. Să se lase în voia lui Tarasco şi amândoi să cadă în iadul ce se căsca în faţa lor? Nu, se îngrozea de moartea care o aştepta acolo.

— Ascultă, Tarasco — spuse ea, când ajunseră la marginea prăpastiei, înainte de moarte, mai sărută-mă odată.

— Da, — strigă el — vreau să te sărut, căci sărutul tău e dulce, mă va face să uit amarul acestei morţi. Ei bine, îmbrăţişează-mă, apasă gura ta pe buzele mele. Astăzi e nunta noastră. O nuntă între flăcări. Pia, sărută-mă!

Atunci ea întinse mâinile ca să-l îmbrăţişeze şi în clipa când el vru s'o strângă, ea îl izbi cu pumnii în piept. Jandarmul scoase un urlet, se clătină, bătu cu mâinile aerul din jurul său, căutând un sprijin, apoi căzu în flacări, ţinând privirile înspăimântate aţintite spre Pia. Ea se uită cum cade, şi-l văzu înghiţit de flacări. Dispăruse, şi o clipă ea mai auzi un vaiet prelung, apoi se făcu linişte...

— Singură! — exclamă perfida femeie, ascunzându-se iar în colţ, acuma sunt singură. — Dar nu mă voiu chinui mult, fumul e atât de des încât voiu muri înăbuşită.

Se prăbuşi în colţul bucătăriei şi cu ochii holbaţi, plini de groază, se uita la focul ce se apropia mereu. Când prima flacără ajunse lângă dânsa şi-i mângâiă poala rochiei, femeia sări în sus şi începu să strige după ajutor. Dar în casa încinsă de flacări, nu-i răspunse nimeni şi cu toate că şoseaua era plină de săteni, nimeni nu-i veni în ajutor. Cine ar fi fost nebunul care să fi îndrăznit să se arunce în oceanul de foc, chiar dacă ar fi ştiut că acolo se zbate o fiinţă vie! Dar locuitorii din Viola

erau încredințați că pădurarul și nevastă-sa fugiseră de mult.

Da, Pia era singură, fără nădejdea vreunui ajutor, iar clipa fatală era aproape. Rochia i se aprinse de câteva ori și numai cu greu ea izbuti să stingă aceste prime licăriri ale morții, picioarele ei stăteau pe podeaua încinsă și căldura îi ardea tălpile.

Mânată de ultimele pâlpăiri ale vieței, ea se lipi de perete și rămase așa, cu ochii holbați, tot trupul îi tremura, cuprins de spaima morții. Își strânse rochia de trup, căci flacările dănțuiau în jur. Cu brațele goale, ea stătea și aștepta moartea.

Deodată, privirile ei căzură pe ușa deschisă a cuptorului. Dacă acolo nu era nicio salvare, se gândi ea, primejdia era cel puțin înlăturată pentru câteva minute. Cuptorul nu putea fi cuprins de focul distrugător, deoarece era făcut din cărămidă și era numai o singură primejdie: dușumeaua de sub el să nu se prăbușească. Până una alta, ea câștigă câteva minute și nu stătu mult la gânduri: sări în deschizătura cuptorului și trase ușa după ea. Rămase câteva minute în întunericul dinăuntru, apoi fu ajunsă de teama ca podeaua să nu se prăbușească și s'o cufunde în flacări. Nu, nici aici nu putea să rămâie, dar încotro să fugă? O idee!

Abia acuma ea își aminti că în coșul cuptorului era o scară. Dacă ar fi în stare să găsească scara, ar putea urca pe acoperișul casei. Atunci va fi văzută și mai putea avea speranța să fie salvată. Dorul de viață se zbătea în sufletul tinerei femei și-i dădea puteri noui. Se târî prin cuptor și pipăi în jurul ei, dar nu găsi scara. Se ridică, și deodată, simți o stinghie de fier ce era lipită de zid. Așa dar, aceasta era scara. Ea încercă să urce. Coșul era plin de funingine și Pia abia izbuti să-și facă un drum. Se ridică dela o treaptă la alta și unde punea mâna, funinginea se sfărâma și o împroșca. Închise ochii, dar simți că negreala din

coș îi acoperă tot corpul. Dar chiar dacă ar fi știut că va rămâne astfel toată viața, chiar dacă și-ar fi dat seama că funinginea îi va mânca obrajii frumoși, ea ar fi continuat să urce, căci singurul ei gând era salvarea.

Un val de aer proaspăt o lovi deodată în față și înțelese că a ajuns în vârful coșului. Se opinti mai tare, gândul că va zări iar cerul deasupra ei, îi dădea puteri. Încă două trepte, apoi își ridică capul, deschise ochii.... Deasupra ei era cerul, scăldat în lumina zorilor.

Se strecură și se căță încet pe acoperișul înclinat. In clipa aceia un urlet izbucni din pieptul mulțimei care era adunată pe șosea și o zărise pe nenorocita ce se încleștase cu mâinele de horn și făcea sforțări disperate să-și găsească un sprijin.

— Ajutor! — strigă Pia din răsputeri, — ajutor!

— Aduceți scări — strigară câteva glasuri. — Repede, aduceți scări, legați-le împreună.

— Da, scări, scări — strigă Pia.

— Cine ești? — se auzi de jos vocea unui bărbat care o cunoștea prea bine, dar acuma nu-și putea da seama cine era. — Și când Pia se întoarse cu fața spre dânsul, acesta strigă îngrozit:

— Sfinte Dumnezeule, asta-i o femeie! Pare venită din iad.

— Salvați-mă! — strigă Pia cu glas jalnic — eu sunt Pia, nevasta pădurarului Santini.

— Nevasta pădurarului! — murmură mulțimea. — Sărmana de ea!

Cei de jos începură să alerge, fiecare vroia să facă ceva pentru salvarea ei. Nu trecu mult și furi aduse câteva scări, cari legate împreuna puteau a-

Cereți mâine fascicola 96-a tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIA, București 1, Calea Victoriei 5.

junge până la acoperiș. Dar acuma nu se găsi niciunul care să se arunce în primejdie pentru dânsa. Cine ar fi îndrăznit să urce pe acoperișul care se putea prăbuși în orice clipă peste marea de flacări? Numai un om desgustat de viață, căruia nu-i păsa de moarte, putea să facă acest gest.

— Nu se găsește nimeni care s'o salveze? — strigă primarul. — Eu sunt bătrân și nu mă pot încumeta. Ei, băeți, femeia pădurarului v'a înebunit pe toți prin frumusețea ei; nu e niciunul printre voi care să-și riște viața pentru dânsa?

Frumusețea Piei fermecase pe toți bărbații din sat și nu era niciunul care să nu fi avut dorința să fie a lui, fiecare ar fi fost gata s'o ajute, să zboare la cel mai mic semn al ei, dacă ar fi fost vorba de un ajutor oarecare, fiecare ar fi făcut ceva pentru frumoasa femeie, oricât de greu i-ar fi venit. Dar să-și dea viața? Asta nu!

Pia era din ce în ce mai amenințată de primejdie, fiecare clipă însemna un nou pas spre moarte. Dacă salvarea nu venea pe dată, era pierdută.

— Ajutor! Ajutor! — se auzi strigătul ei desnădăjduit.

Mulțimea se cutremură, și se dădu înapoi; oamenii se temeau ca zidurile să nu se prăbușească peste dânșii.

Pia văzu că e pierdută. Totuși, ea se încleștase de horn cu disperare, își aruncă privirile în mulțimea aceia unde nu se găsea niciun bărbat curajos care să-i dea o mână de ajutor.

— Faceți loc! — strigă în clipa aceea o voce care căzu ca un trăsnet în tăcerea din jur. Ce stați cu brațele încrucișate și holbați ochii? Femeia asta să piară în flacări? Haide, la o parte, dacă niciunul din voi nu vrea să încerce, voiu îndrăzni eu!

Mulțimea se urni din loc, un murmur prelung se auzi.

— Un uriaș, un uriaș!

Da, în mijlocul lor răsărise ca din pământ un om de o statură uriașă, care părea întors din vremuri străvechi, și se uita cu niște ochi blânzi și albaștri spre nenorocita, care se cutremură când îl zări. Ea vedea că se înfăptuise o minune și răsărise un uriaș, care trebuia numai să întindă mâna ca s'o ia de pe acoperiș. Lângă acest uriaș stătea o femeie tânără, cu fața ascunsă sub un văl.

— Cine ești? — întrebă primarul din Viola, apropiindu-se de străin. — Pari un om-minune! De unde vii și încotro te duci?

— La toate aceste întrebări voiu răspunde mai târziu — zise uriașul — după ce o voiu da jos pe femeia aceea de pe acoperiș; precum vedeți, nu mai e timp de pierdut. Să vedem dacă scările astea sunt destul de trainice. Dar văd că sunteți curioși și de aceea vă voiu spune în grabă că eu sunt uriașul Abdallah și cutreer toată lumea cu tovarășa mea ca să-mi arăt puterile. După ce o voiu salva pe femeia de colo, ne vom produce în satul vostru și am onoarea, domnii mei, să vă invit la reprezentația de mâine.

După aceste cuvinte ce răsunară ca un bubuit de tunet, el se îndreptă spre scară, o sgâlțâi cu putere și apoi șopti însoțitoarei sale:

— Letiția, iartă-mă că mă arunc într'o aventură, care poate să nu-ți fie pe plac, dar nu pot suferi să văd cum piere un om, pe care aș putea să-l salvez.

— Du-te cu Dumnezeu — rosti ea — și El să te scoată din primejdie.

— Primejdie, de loc — răspunse uriașul — nu mă voiu urca pe acoperiș, căci mâna mea ajunge sus de tot.

Uriașul urcă treaptă după treaptă, scara se încovoia sub greutatea lui și părea că vrea să se rupă. Deodată, el se ivi în vârful scării și când se îndreptă, părea că ajunge cu capul în cer.

— Ei, femeie — strigă Abdallah — fii atât de

bună şi vino mai aproape, cred că eşti destul de curajoasă. Aşa dar înainte! Fă-ţi vânt peste acoperiş şi să n'ai nicio grijă, te prind eu la timp.

Dar Pia şovăi, căci se temea ca uriaşul să n'o prindă prea târziu şi să cadă.

— Ei drace, vrei să mă sileşti să urc pe acoperiş? — strigă uriaşul. — Ar fi rău pentru amândoi. Aşa dar, curaj, ia mâinile de pe horn, aşează-te pe acoperiş şi dă-ţi drumul!

Pia înţelese că nu-i rămânea altceva de făcut şi dogoarea era aşa de mare în jurul ei încât nu mai putea să stea. Se aşeză încet şi începu să lunece spre streşină.

— Mai aproape, mai aproape, — strigă Abdallah.

In clipa în care Pia se apropie, el o prinse de picior,, o smuci deodată, iar cu cealaltă mână îi apucă trupul şi o strânse la piept. Bietul Abdallah nici nu bănuia că în clipa aceea el strângea nenorocirea în braţele sale. Deşi tânăra femeie era acoperită cu funingine, deşi faţa ei era neagră şi părul i se zburlea pe frunte, totuş, Abdallah zări la lumina zorilor frumuseţea ei şi cum o strângea cu putere ca să coboare cu dânsa, el se simţi atât de bine cum nui -a fost niciodată în viaţa lui. O strângea tot mai tare pe femeia aceasta rea şi plină de păcate care ar fi meritat pe deplin să cadă pradă flacărilor. Coborî încet şi când ajunse pe pământ simţea o dorinţă nespusă s'o mai strângă în braţe şi s'o ţie la pieptul lui. Dar câţiva oameni năvăliră spre el, îl smuciră din toate puterile şi-l traseră la o parte, căci zidurile se clătinară şi un bubuit ce părea ieşit din gurile a o mie de tunuri ajunse până în văgăunile munţilor.

Casa pădurarului Santini se prăbuşise şi o coloană uriaşă de fum şi de foc se ridică până la cer....

Abdallah o duse pe Pia, care leşinase, până la cârciuma satului, iar Letiţia îl urmă la distanţă, clătinând uşor din cap.

Ce se petrece oare cu prietenul ei? Deobicéi, prima lui privire o îndrepta spre ea, se îngrijea numai de dânsa, şi acuma.... el părea că nici nu-şi dădea seama că Letiţia mai există pe lume.

CAP. 95

Dragoste de uriaş

Dacă în dimineaţa care urmă nopţei de pomină, în care tot avutul pădurarului Santini căzu pradă flacărilor, dacă în dimineaţa aceea în care cadavrele arse ale lui Santini şi Tarasco fură scoase de sub ruinele fumegânde, dacă în dimineaţa, în care, Pia, frumoasa femeie a pădurarului, stătea în pat şi se reculegea de pe urma groazei din noaptea trecută, dacă în dimineaţa în care uriaşul Abdallah nu mai contenea să se uite la frumoasa femeie pe care o salvase, dacă în dimineaţa aceea exista pe pământul Corsicei o fiinţă fericită, aceasta era Letiţia.

Da, o fericire curată şi sublimă umplea inima ei. O fericire fără margini coborâse în sufletul ei, căci era cuprinsă de simţământul datoriei împlinite. Nu-i venise atât de uşor să facă drumul din Franţa până în Corsica. Făcuse acest drum cu trenul şi pe apă, dar greutăţile şi primejdiile începură abia când puse piciorul pe pământul ei natal. In Corsica, toată lumea o ştia drept iubita lui Egizio Ettore, aici trebuia să fie frică de duşmanii ei, de acel Robert de Paris, care vroia s'o piardă pentru că nu putea fi a lui, de Gilda, care fusese odinioară prietena ei apoi se unise cu Vampirul Corsicei.

Astfel Abdallah şi Letiţia făcură pe jos drumul până în ţinutul munţilor Cagna, un drum greu şi plin de primejdii, mai ales pentru o femeie frumoasă, care atrăgea asupra ei privirile tuturora.

Letiţia cunoscu inima de aur a uriaşului încă în teatrul cu minuni al directorului Smith, văzu că

era un păzitor credincios, un om în care putea avea toată încrederea, care-şi făcea pe deplin datoria, nu ştia ce e egoismul şi înţelegea să nutrească o prietenie devotată. Dar abia acuma, când nu-l avea decât pe dânsul, ea îşi dădu seama de marile calităţi ale uriaşului. Cu ce dragoste mişcătoare se îngrijea Abdallah de tânăra şi frumoasa fată, care-i încredinţase viaţa ei! Pe cât era cu putinţă, el lua asupră-şi toate greutăţile drumului. Nu dormea aproape toată noaptea, căci era numai cu gândul la ea. Când trăgea la vreun han, Letiţia îşi lua o odaie şi Abdallah se culca pe prag, ca un câine şi când adormea, somnul lui era atât de uşor, încât se trezea imediat, când auzea cel mai mic sgomot!

Şi tocmai devotamentul acesta al uriaşului o aduse pe Letiţia într'o primejdie mare. Ajunseră la Bastia şi traseră într'un han dela marginea oraşului. Letiţia mai avea la dânsa încă o sută de napoleoni dela ducele de Chamfort şi cu această sumă ar fi putut să călătorească mult mai bine. Dar n'o făcea, ca să nu atragă atenţia celor din jur. In hotelurile mari, ar fi dat de tinerii din societatea aleasă, cari ar fi urmărit-o cu înverşunare. Dar într'un han mai sărăcăcios era ferită de astfel de neplăceri.

Hanul în care trăsese acuma, părea un loc de întâlnire pentru populaţia mai de jos a oraşului.

Dar de astă dată, se înşelară. Faţada făcea chiar o impresie proastă, dar când trecură gangul şi deschiseră uşa, ei intrară într'o grădină, unde se afla o vilă fermecătoare, construită în stil elveţian cu ferestrele împodobite cu draperii de mătase.

La intrare fură întâmpinaţi de patroana hotelului care deschise ochii mari văzând namila de om.

Abdallah ceru pentru tovarăşa sa o odaie cu o uşă bună şi o broască solidă. Pentru dânsul nu ceru decât un pat care să fie pus afară lângă uşă.

Patroana îşi duse musafirii în salonul, în care nu era nimeni şi aici ea îndreptă spre Letiţia o pri-

vîre plină de uimire. Se vedea că frumusețea fetei făcuse o impresie puternică asupra ei.

— Nu doriți să mâncați ceva înainte de culcare? întrebă dânsa și începu să înșire tot ce avea în bucătăria și pivnița ei.

Și fiindcă Abdallah și Letiția aveau o poftă nebună, ei fură mulțumiți de această propunere. Mâncarea era foarte bună și Abdallah înghițea porții cari puteau sătura patru oameni. Patroana se așezase lângă dânșii și încercă să intre în vorbă cu ei. Dar atât Abdallah cât și Letiția înțeleseră că femeia căuta să-i iscodească. Le puse tot felul de întrebări, cine sunt, de unde vin, încotro se duc, care e scopul călătoriei lor și repeta mereu că domnișoara e frumoasă ca un înger, că e o cinste pentru dânsa ca o astfel de persoană distinsă să tragă într'un hotel atât de modest.

Letiția se ridică, spuse femeiei noapte bună și-l rugă pe Abdallah s'o conducă în odaie. Uriașul urcă scările după dânsa și cum era târziu, ea se culcă și uriașul își făcu patul afară, lângă ușă.

Dacă Letiția ar fi știut că patroana hotelului nu era alta decât Tereza Galdano, n'ar fi dormit liniștită toată noaptea.

După ce Letiția și Abdallah se duseră la culcare, mizerabila femeie trimise un servitor cu o scrisoare la un tânăr nobil din Bastia și-l înștiință că în casa ei se află o fată de o frumusețe răpitoare. Tânărul nu se lăsă rugat de două ori și la ora 11 noaptea el intră în casa patroanei care-l întâmpină din ușă, spunându-i că e nevoie de un gest îndrăzneț, ca să puie mâna pe frumoasa necunoscută. Ușa de la camera ei era păzită de Abdallah, așa că nu se putea face nimic pe calea aceasta. Pe de altă parte, nu puteau să intre nici prin cele două ferestre ale odăii cari dădeau în stradă, căci pe aici trecea adeseori poliția care știa cine-i Tereza Galdano și cu ce se îndeletnicește. Așa dar, trebuia găsit un alt mijloc.

— Ei — spuse Tereza, după o clipă de gândire, dacă nu putem intra nici pe uşă, nici prin fereastră, mai există încă trei drumuri. Sau ne strecurăm prin coş, dacă bine înţeles ar fi atât de larg ca un om să poată trece, — ceeace nu e cazul. Sau să găurim tavanul drept deasupra patului ei, dar al treilea şi cel mai bun mijloc ar fi să găurim duşumeaua.

Tereza Galdano era o femeie cu experienţă. Îndrăgostitul trebuia, deci, să urce prin duşumea. Şi nu era mult de lucru, deoarece în odaia unde Letiţia dormea atât de bine după călătoria obositoare, era un chepeng, o portiţă făcută de mult în duşumea şi pe unde se putea trece foarte uşor. Odaia se afla tocmai deasupra pivniţei, unde era o scară pusă dealungul zidului.

Aşa dar, pe la miezul nopţii, tânărul nobil şi Tereza Galdano urcară scara. Le veni foarte uşor să deschidă chepengul şi cei doi nelegiuiţi intrară în odaia Letiţiei; femeia ţinea mâna în faţa lumânării ca lumina să nu cadă pe ochii frumoasei fete care dormea.

— Am lăudat-o oare prea mult? îl întrebă ea în şoaptă. Ai mai văzut o faţă aşa de frumoasă?

— Nu, exclamă tânărul care rămase înmărmurit, e chiar cea mai frumoasă faţă pe care am văzut-o vreodată şi-ţi mulţumesc că mi-ai trimis vestea la timp.

El îi strecură o pungă cu bani, pe care ea o ascunse rânjind, apoi îi făcu semn să se retragă.

— Stai, nu te zori, şopti Tereza, mai întâi trebuie să vedem dacă uşa e zăvorită pe dinăuntru; ţi-am povestit doar despre uriaşul cela şi trebuie să-l împiedecăm să intre, dacă fata va ţipa.

— E chiar atât de uriaş omul ăsta?

— Da, are nişte mâini şi picioare de te îngrozeşti. Dar nu-i nimic, uşa e zăvorită.

— Ei bine, du-te şi-ţi mulţumesc încă odată.

Nobilul se apropiă de patul în care dormea Letiţia. Abia îşi mai dădea seama ce face, se plecă

ușor și apăsă buzele pe gura ei. Letiția sări speriată lovi cu mâinile pe acela care îndrăznise să-i atingă buzele ei neprihănite, apoi deschise ochii, își dădu seama în ce situație se află și un țipăt strident izbucni din pieptul ei.

Dacă țipătul acesta ar fi fost de o sută de ori mai slab, încă l-ar fi trezit din somn pe Abdallah. Într'o clipă, uriașul fu în picioare, încercă să deschidă ușa, dar în zadar: — era zăvorită.

— Abdallah, ajutor, ajutor! se auzi din odaia Letiției, dragă Abdallah, ajută-mă!

Niciun semnal de trompetă n'ar fi cutremurat mai mult pe un cavaler viteaz și nu l-ar fi oțelit atâta să pornească la luptă, decât acest strigăt pe Abdallah.

Izbi ușa cu îndârjire — dar pentru prima dată în viața lui, Abdallah nu izbuti să sfarme o ușă, lemnul era prea tare și-și lovi pumnii fără folos. Uriașul umbla turbat prin gang și în timp ce Letiția striga mereu după ajutor, el încercă să spargă zidul...

Dar asta era o nebunie. In vremea asta, în odaie se petrecea o scenă dramatică. Tânărul nobil o cuprinse pe Letiția cu mâinile, o strânse la pieptul lui, îi jură credință și dragoste, iar prin deschizătura chepengului sei vi capul hidos al Terezei, care-și freca mâinile, mulțumită. Letiția se lupta disperată cu tânărul cutezător, dar ea își dădea seama că va mai rezista doar câteva minute, căci simțea că se prăbușește în pernele patului și vedea în privirile scânteietoare ale bărbatului o hotărâre, care o înspăimântă.

Cu groază în suflet, Abdallah dădu fuga pe scări, cu gândul să iasă în stradă, de acolo să urce zidul și să-și facă prin fereastră un drum în odaia Letiției. Dar în furia lui nebună, el nu apucă spre poarta casei ci spre ușa ce dădea în grădină și tocmai la stânga acestei uși se afla intrarea în pivniță.

— Un topor, dacă aș avea un topor, strigă Abdallah, aș sfărâma ușa și apoi capetele ce le-aș întâlni în cale... Dar stai, poate că în pivnița asta să găsesc ceeace caut.

Se năpusti pe scările ce duceau în pivniță și se trezi în încăperea întunecoasă. Dar ochii lui se obișnuiră repede cu bezna ce domnea acolo, zări toate lucrurile din jurul lui și căută un topor, un ciocan, o bucată de lemn. Nu găsi nimic din toate acestea, dar făcu o descoperire ciudată. In fund era o scară ce ducea undeva, sus, și când se apropiă, el zări o femeie ce cobora treptele. Abdallah înțelese imdiat că scara ceea ducea spre un chepeng prin care se putea intra în odaia Letiției. Picioarele ce se mișcau pe scară nu puteau aparține decât stăpânei hotelului, își spuse el.

Când se 'ncredință că așa este, Abdallah strânse cu pumnii lui de fier picioarele Terezei, apoi o smucitură zdravănă și mizerabila dispăru din deschizătura chepengului cu repeziciunea unui diavol ce dispare de pe scenă.

Spre norocul Terezei, Abdallah nu se putea ocu-

pa cu dânsa, deoarece sus se 'nteţeau strigătele Letiţiei, aşa că uriaşul se mulţumi să dea o lovitură femeiei şi ea se rostogoli în pivniţă. Apoi urcă furios scara şi se trezi în odaie.

Scena pe care o avea în faţa ochilor săi, îi îngheţă sângele în vine. Îşi dădu seama că venise în ultima clipă, căci mizerabilul izbutise s'o întindă pe Letiţia în pat.

Un muget de fiară ieşi din pieptul lui Abdallah care se năpusti asupra mizerabilului, îl apucă şi-l zvârli cu toată furia şi nobilul căzu lângă deschizătura pivniţei.

— Nu te teme, Letiţia, strigă Abdallah. Eşti salvată, fetiţo! Acuma trebuie să-l pedepsim pe ticălosul ăsta, ca să mă ţie minte cât va trăi!

— Te rog, Abdallah, nu-l ucide, nu trebuie să ne mânjim cu sânge, vom fi urmăriţi... Nu, nu, fi cu el cât mai blând.

— Stăpână, dacă tu mi-o ceri, îi răspunse Abdallah încrucişându-şi mâinile pe piept, îi voiu da acestui mizerabil o pedeapsă uşoară.

Deoarece nobilul căzuse în nesimţire, Abdallah hotărî să pună întâiu mâna pe Tereza Galdano. Coborî repede în pivniţă, şi nu trecu mult şi se întoarse, ducând-o pe mizerabilă în spate. Timp de un sfert de oră odaia fu plină de gemete, vaiete, plânsete şi implorări ce ar fi putut să înduplece şi un tigru, dar uriaşul nu se opri până când nu isprăvi cu amândoi. Peste o jumătate de oră, Letiţia şi Abdallah părăsiră casa, se 'ndepărtară în grabă de oraş luând-o spre sud.

A doua zi dimineaţa, se răspândi vestea în oraşul Bastia că în hotelul Terezei Galdano se poate vedea ceva nemaipomenit. Bărbaţii vorbeau râzând, femeile şopteau, iar fetele roşeau când prindeau câte un cuvânt. Cu toate acestea, întreg oraşul năvăli în strada cu pricina, până când poliţia puse capăt scandalului. Şi ce se putea vedea în hotelul Terezei Galdano? Pe acoperiş stătea un pat în care doi oameni

erau legaţi atât de strâns încât nu se puteau mişca şi tot timpul nopţii nu fură în stare să se deslege. Era Tereza Galdano, femeia grasă şi urâtă, şi tânărul nobil, care îndrăznise să puie ochiul pe Letiţia şi s'o atace în timpul somnului.

Se înţelege dela sine că reprezentaţia aceasta fusese pusă la cale de către uriaşul Abdallah. Pompierii sosiră la faţa locului şi scoaseră de pe acoperiş patul cu cei doi îndrăgostiţi cari, fură deslegaţi şi întrebaţi cum au ajuns în situaţia asta ciudată.

Afacerea rămase nelămurită, deoarece tânărul nobil nu putea să spuie adevărul iar Tereza se încurcă în explicaţii. Poliţia hotărî s'o aresteze şi s'o ţie închisă. Nobilul, care ar fi meritat cel puţin aceiaşi soartă, rămase liber, căci făcea parte dintr'o familie distinsă. El trebui, totuşi, să părăsească oraşul, căci era obiectul batjocurei tuturor. Fusese găsit în braţele bătrânei Tereza şi aceasta era destul ca toate femeile şi fetele să fugă, roşind, când vroia să se apropie de ele. Fu părăsit de prieteni, societatea mai bună rupse orice legături cu dânsul şi nu-i rămase altceva de făcut decât să plece din Bastia şi să se stabilească la Paris. Dar şi aici fu urmărit de acelaş blestem, şi aici uşile rămaseră închise pentru el şi într'o zi fu găsit în odaia sa, cu pieptul găurit de un glonte.

Tereza Galdano avu un sfârşit mai bun. Deoarece nu se putu stabili adevărul, ea fu eliberată după patru săptămâni. Dar fu gonită din Bastia şi pentru afacerile ei ruşinoase primi o amendă atât de mare, încât părăsi oraşul ca o cerşetoare.

Letiţia şi Abdallah îşi continuară drumul pe jos şi astfel ajunseră în satul Viola, de unde nu erau decât două ceasuri până la poalele muntelui Fontanella. Şi gândul acesta o umplea pe Letiţia de o fericire fără margini. Ajunsese în ţara dorului ei, aproape de ţintă şi numai câteva ceasuri o mai despărţeau de iubitul ei. — numai câteva ceasuri şi va fi iar în braţele lui Egizio Ettore. Până di-

seară ea trebuia să pună frâu dorului ei, căci atâta timp cât mai era lumină ea nu putea să pornească spre culmea Fontanellei. Nimeni nu trebuia să afle că ea e iubita brigandului, că a venit aici numai pentru dânsul. Dar oamenii din Viola nici nu bănuiau, căci Abdallah lămurise destul de bine pricina apariției lor în sat.

Toată lumea se bucura, pentru că satele acestea ascunse în văgăunile munților nu au prilejul să vadă ceva neobișnuit și apoi, Abdallah devenise eroul zilei. Uriașul stârnise admirația tuturor și era lăudat că scosese din flacări pe frumoasa soție a pădurarului, că a îndrăznit să înfrunte focul, care înspăimântase pe locuitorii satului.

Letiția deschise ușa odăii, în care Pia ședea la fereastră, așezată într'un scaun. La câțiva pași de ea, stătea Abdallah, cu mâinile încrucișate și se uita la femeie cu niște priviri în ochii lui albaștri și blânzi, pe cari Letiția le vedea la el pentru întâia dată. Frumoasa corsicană se opri o clipă în prag și privi tabloul din fața ei. Nu mai încăpea nicio îndoială, o schimbare ciudată se petrecuse cu tovarășul ei de drum. Frumoasa pe care a salvat-o din flacări, îl vrăjise.

Deobiceiu el era numai cu Letiția, îi dădea numai ei toată atenția, dar de când o cunoscu pe Pia, nu mai părăsi odaia ei, nu se clintise de lângă dânsa, îi făcea mii de servicii și-i arăta semne de dragoste. Descoperirea aceasta nu o întristă pe Letiția, Abdallah era doar prietenul ei, pentru care simțea o dragoste de soră. Pia era frumoasă și Letiția credea că e și bună. Prin moartea pădurarului ea rămase văduvă, așa că Abdallah o va lua de soție și astfel întâmplarea va face fericite două inimi.

— Abdallah — spuse Letiția — aș vrea să-ți vorbesc o clipă.

Peste câteva minute Abdallah stătea în fața Letiției, în odaia ei, și dânsa îl privi zâmbind.

— Dragul meu — îi zise ea — mi se pare că ţi-a venit cam greu să te desparţi chiar numai pentru câteva minute de lângă frumoasa, pe care ai salvat-o din mijlocul flacărilor. Spune drept, îţi place?

— Mult, mult de tot — băigui Abdallah, roşind ca o fată mare, mai mult decât soarele, luna şi stelele la un loc.

— Asta e ceva, şi... atunci, nu-ţi rămâne decât s'o iei de soţie. O iubeşti?

— Dacă o iubesc? — strigă el cu voce tremurătoare, aruncând o privire speriată spre uşa după

care se afla Pia. O iubesc mai mult decât se poate spune.

Deodată ochii lui se umplură de lacrimi, cari i se prelinseră pe obraji.

— Abdallah, plângi?

— Stăpână, iartă-mă — strigă uriaşul apucând mâna Letiţiei, şi sărutând-o, — sunt un om rău şi neîncrezător, o slugă neascultătoare şi necredincioasă...

— Destul, dragul meu Abdallah, destul! Vorbeşti rău despre un nevinovat.

— Nu, sunt vinovat, — continuă Abdallah, — căci de azi dimineaţă gândurile mele n'au mai fost la tine, stăpână, şi doar eu îţi aparţin numai ţie.

— Te înşeli, nu-mi aparţii, eşti liber ca şi pasărea, şi nu tu îmi datorezi recunoştinţă, ci eu trebuie să-ţi mulţumesc, scumpul meu uriaş, că m'ai adus aici, la poalele Fontanellei. Şi dacă vrei să-mi faci binele până la capăt, du-mă chiar astăzi până sus pe munte, aş vrea să-l cunoşti pe Ettore, el se va bucura mult să te vadă şi cred că-ţi va propune chiar să intri în banda lui.

Abdallah se făcu palid şi începu să tremure.

— Ce e cu tine? dragul meu — întrebă Letiţia.

— Când ţi-am mai propus odată să intri în banda lui Ettore, ochii tăi sclipeau de bucurie şi mi-ai răspuns că abia mai ai răbdare să aştepţi clipa în care-l vei vedea pe vestitul brigand. Iar acuma... Abdallah, nu mai vrei să vii cu mine pe piscul Fontanellei?

— Ba da, vreau... da... stăpână fac tot ce-mi poruncesţi.

Letiţia simţi că voinţa lui Abdallah şi toate planurile-i de viitor suferiseră o schimbare, dar în clipa asta ea nu dori să-l supere, nu vru să scoată dela el ceeace el singur nu ţinea să spună şi de aceea ea schimbă vorba.

— Vezi, Abdallah, am fost doar prieteni buni tot timpul drumului, ne-am purtat ca frate şi soră, nu-i aşa?

— Da, aşa e şi Dumnezeu mi-e martor că te-am iubit ca pe o soră.

Cereţi mâine fascicola 97-a tuturor chiocscarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare G. HERAIZ, Bucureşti 4, Calea Victoriei 4

— Ei bine, Abdallah, unei surori i se poate spune orice, un frate simte întotdeauna nevoia să-şi deschidă inima faţă de sora lui. Dragul meu, între noi doi, nu poate fi niciun secret.

— Un secret? — Nu, stăpână, faţă de tine eu n'am secrete.

— Atunci spune-mi, soţia pădurarului te-a fermecat, femeia asta ţi-a cucerit inima?

— Inima şi toată viaţa mea — strigă Abdallah, — o iubesc, da, o iubesc atât de mult, încât aş vrea să-i spun: „Fii stăpâna mea, eu voiu fi sclavul tău!" O iubesc şi aş vrea să mă lupt pentru ea; şi dacă aş şti că-mi dau viaţa, n'aş şovăi o clipă să încep lupta. O iubesc precum iubeşte însetatul izvorul de apă, ca desnădăjduitul lumina speranţei, o iubesc de o mie de ori mai mult decât am iubit-o odinioară pe sora mea Selima, o iubesc, iartă-mă, stăpână, mai mult decât pe tine....

— I-ai spus-o, i-ai mărturisit dragostea ta?

— Nu îndrăznesc, stăpână — spuse Abdallah. — Cuvântul îmi stă mereu pe buze, dar când mă priveşte cu ochii ei negri şi scânteietori, nu mai pot rosti nimic, rămân mut.

— Nu faci bine, Abdallah. Un bărbat, care vrea să cucerească o femeie, trebuie să aibe curajul să-i mărturisească dragostea lui; ea nu poate să ţi-o ia înainte, căci nu şade frumos.

— Stăpână, aşa dar gândeşti că trebuie să-i spun că o iubesc?

— Da, să-i spui. Dar trebuie să-i mai spui şi ce o aşteaptă dacă se uneşte cu tine. Vezi, Abdallah dacă o iei de soţie nu mai trebuie să te gândeşti să întri în banda lui Egizio Ettore. Nu trebuie s'o expui pe Pia la o viaţă atât de primejdioasă.

— Ştiu — spuse uriaşul — ştiu şi tocmai de aceea sunt atât de timid cu dânsa.

— Abdallah, fii bărbat. Dacă o iubeşti, trebuie

să fie a ta, şi pentru că nu vei putea fi cu Ettore, îţi vei alege o meserie. Nu vei mai putea nici să rămâi un artist ambulant, trebuie să uiţi odată pentru totdeauna de uriaşul care era atât de iubit. Dar eşti harnic, răbdător şi-ţi vei câştiga pâinea oriunde.

— Da, am eu încredere în mine — spuse Abdallah — aş dori să-mi cumpăr o căsuţă la Viola şi o bucată de pământ; cu ce bucurie aş lucra pământul! Ar fi o fericire.

Şi Abdallah gesticulă cu mâinile sale de uriaş, de parcă ţinea coarnele plugului, umbla cu coasa printre spicurile de grâu şi răsturna pământul cu sapa.

— Abdallah, eşti primejdios — strigă Letiţia, râzând — mâinile tale umblă ca lopeţile în aer. Dealtfel îţi făgăduiesc că te voiu ajuta să-ţi îndeplineşti dorinţa. M'ai condus până aici şi e meritul tău că voiu fi, în sfârşit, în braţele lui Ettore. Deaceea te voiu răsplăti, îţi făgăduiesc că-ţi voiu aduce peste câteva zile o sumă de bani ca să-ţi cumperi, nu o căsuţă, ci o casă frumoasă iar ogorul tău nu va fi cel mai mic din Viola. Se mai poate ca şi Pia să aibe avere, deşi nu-ţi pot spune sigur.

— Stăpână — exclamă Abdallah — dacă voiu izbuti să-mi cumpăr o bucată de pământ, să ştii că-ţi voiu fi recunoscător pentru vecie.

Ingenunchie în faţa Letiţiei, îi sărută mâna şi ea simţi lacrimile sale pe degetele ei.

— Lasă, Abdallah, scoală-te, ce-ar spune Pia dacă ar intra şi te-ar vedea stând în genunchi în faţa mea? Acuma trebuie să îngenunchiezi numai în faţa aceleia, care e regina inimei tale.

Uriaşul se ridică şi Letiţia îi şopti:

— In seara asta, la ora zece, când se va întuneca bine, vom pleca şi tu mă vei conduce la Fontanella. Dacă nu vrei să urci cu mine până la Ettore, ne vom despărţi la un loc anumit de pe munte. Te vei întoarce la Viola şi eu.... la acela care-mi e mai

scump decât orice pe acest pământ, la Egizio Ettore.

Letiția strânse mâna uriașului și dispăru din odaie.

Abdallah se apropiă de ușa care dădea în camera unde se afla Pia. Inainte de a deschide ușa, el se mai opri odată, inima îi zvâcnea cu putere, și duse mâinile la piept și scoase un oftat.

Ochii Piei zâmbiră, când îl zări pe uriaș. Nu se putea spune că era frumos, dar femeia căreia i-ar fi dăruit inima, putea fi sigură că are un ocrotitor. Cum trebuiau să lupte și să izbească pumnii aceștia, ochii aceia blânzi și buni, cum trebuie să se umple de energie, când era nevoie! Pia nu uitase binele pe care i-l făcuse și dacă era departe de gândul să-l iubească pe acest uriaș, care nu avea nicio trăsătură frumoasă, ea simțea însă că el i-ar putea fi un scut neîntrecut.

Femeia aceasta fatală își dădu seama că Abdallah era îndrăgostit de dânsa până peste urechi. Era ușor de recunoscut la un om, care nu știa să se ascundă, care nu era șlefuit și căruia cuvântul îi slujea numai să-și spuie gândul. Pia observă că fața uriașului era luminată de o bucurie nespusă, că pe buzele sale plutea un cuvânt ce era sortit pentru dânsa.

— Ei, Abdallah — spuse Pia, — m-ai lăsat singură atât de mult... Te întorci iar la mine?

— Adevărat? — strigă uriașul, fericit. — minutele astea ți s'au părut chiar atât de lungi? Mie mi se pare că lipsesc de un an, și că am stat împreună o viață întreagă.

— O viață întreagă! — oftă Pia și aruncă uriașului o privire cochetă. — Dragul meu Abdallah, oamenilor nu le e hărăzit să rămână mult timp împreună, întâmplarea îi face să se întâlnească și destinul îi desparte iar. Ție îți datorez viața mea și totuși... peste câteva zile nu vei fi decât o amintire pentru mine, căci vei părăsi satul și vei pleca mai

departe cu frumoasa ta prietenă, veĭ pleca în ţinuturi tot mai îndepărtate....

— Şi ţi-ar părea rău?

Uriaşul se apropiă de frumoasa femeie, care se ridicase încet de pe scaunul ei, şi stătea plină de farmec în faţa lui, care era cu trei capete mai înalt şi totuşi tremura ca un copil.

— Dacă mi-ar părea rău? — răspunse Pia, plecându-şi ochii. Nu mă întreeba, Abdallah... dar ce-ţi pasă de ceeace voiu simţi, când ne vom despărţi! Eşti un artist călător, vii şi pleci, vezi şi uiţi, astfel de bărbaţi nu prea sunt credincioşi.

— Se prea poate să fie adevărat — exclamă Abdallah — am întâlnit mulţi artişti de felul acesta. Dar,... Pia, ce rău mă judeci, întreabă pe prietena mea dacă sunt sau nu un om devotat.

— Prietena? — râse Pia. — Ea ar putea să-mi povestească multe despre devotamentul tău, mai mult decât mi-ar place.

— Ce vrei să spui? — întrebă Abdallah.

— Vreau să spun că ai fost prea devotat.

— Omului pe care-l iubeşti, nu-i eşti niciodată prea devotat.

— Ah, am aflat ce am vrut — strigă Pia, — aşa dar o iubeşti?

In clipa aceea, obrajii uriaşului roşiră şi el simţi că se clatină. Dar apoi, siguranţa nevinovăţiei sale se trezi în el şi dânsul se întinse atât de mult încât capul se lovi de tavan.

— Pia, ţi-o jur, Letiţia e numai tovarăşa mea, de care m'am legat... să spunem... ca să facem afaceri mai bune, dar niciodată n'a fost vorba de dragoste între noi. E adevărat, o iubesc, dar numai ca un frate pe o soră. Iţi dau cuvântul meu!

Pia era pe deplin încredinţată că uriaşul nu minţea; ea îi apucă mâna şi-i strânse degetele cu putere. Abdallah se cutremură la această atingere. In clipa următoare el fu cuprins de o patimă nemăsurată şi uită tot ce vru să spuie Piei. Cu un gest

împotriva căruia ea nu se putu opune, el o atrase spre dânsul şi femeia crezu că i-a sosit clipa din urmă. Apoi fu cuprinsă de două braţe puternice şi lipită de o inimă ce bătea tot atât de tare ca un ciocan pe o nicovală, apoi uriaşul o ridică, o ţinu în braţe ca pe un copil şi o sărută cât îi pofti inima, în vreme ce lacrimi mari îi curgeau din ochi.

— Pentru Dumnezeu, Abdallah, ce faci, dă-mi drumul, — gemu ea — vrei să mă striveşti? Dacă-mi vei da drumul şi mă voi prăbuşi dela înălţimea asta, nu voiu scăpa cu viaţă.

— Nu te teme — strigă Abdallah — te ţiu bine. Spune-mi numai dacă te pot ţine aşa toată viaţa, căci te iubesc, şi dacă ţii şi tu puţin la uriaşul Abdallah, atunci fii soţia lui şi-ţi jur că voiu face totul ca să fii fericită. Vreau să muncesc pentru tine şi dacă va fi nevoie să scot copacii din rădăcină, să sparg stânci, să opresc mersul apelor, cred că le-aş putea face.

Pia nu se îndoia că uriaşul se putea ţine de cuvânt. Se simţea atrasă către omul acesta mare şi puternic. Când se gândea la Tarasco şi la Abdallah simţurile ei erau de partea celui din urmă. Jandarmul fusese un laş, Abdallah era un erou; Tarasco era un ticălos, uriaşul acesta un om cinstit, care se va lăsa purtat de nas. Tarasco era un egoist, Abdallah desinteresarea în persoană. Din afacerea asta ea avea numai de câştigat. Şi atunci, un gând îşi făcu loc în mintea acestei femei, ea crezu că Abdallah va fi omul de care avea nevoie ca s'o răzbune împotriva aceluia pe care-l ura mai mult decât pe oricine pe pământ.

— Fii cuminte, Abdallah — spuse dânsa — lasă-mă şi-ţi voiu răspunde.

Uriaşul se supuse şi-i dădu drumul, continuând totuşi, să-i ţie mâna. Ea se uită la el cu o privire care născu în trupul lui un fior plăcut, apoi ea îşi înlănţui deodată braţele în jurul său şi zise cu voce duioasă:

— Da, vreau să fiu a ta, Abdallah, vreau să fiu nevasta ta și știu că vom fi fericiți. Dar aceluia căruia îi voi aparține, vreau să-i pun o condiție și dacă nu mi-o poate îndeplini, atunci nu-l voiu iubi....

— O condiție? — izbucni Abdallah — spune Pia, despre ce condiție e vorba?

— Dușmanii mei trebuie să fie și ai tăi — strigă Pia cu voce hotărâtă, învăluindu-l pe Abdallah cu o privire plină de vrajă.

— Dușmani tăi.... ai mei.... — murmură uriașul. Dar ai tu oare dușmani? E cu putință ca un om să te urască?

— Ai dreptate — spuse femeia — nu am dușmani, pentru că n'am făcut rău nimănui, există un singur dușman pe care-l urăsc, el mi-a adus o insultă pe care nicio femeie n'o poate lăsa nepedepsită. Jură-mi că vei ucide pe omul acela atunci când îți voiu cere!

— Da, — spuse uriașul, cu un zâmbet pe buze, dar mai întâi ar trebui să cunosc numele lui?

— Nu ți-l voiu spune acuma — răspunse Pia cu aprindere — ci după nunta noastră și atunci... nu mă vei putea strânge în brațele tale, până când nu mă vei răzbuna. Abdallah, vrei să-mi juri că vei căuta pe acest om și-i vei face tot ce-ți voiu porunci?

Rostind aceste cuvinte ea îl îmbrățișă cu brațele moi, se lipi la pieptul lui și lui Abdallah i se păru că tot cerul se prăbușește peste dânsul. În beția aceasta a dragostei, pe care o simțea pentru întâia oară în viață, el i-ar fi făgăduit orice; dacă Pia i-ar fi cerut să coboare în iad și să-i aducă legat cobză chiar pe Scaraoschi, nu s'ar fi dat înapoi.

— Da, îți jur! — strigă Abdallah — îl voiu căuta și-l voiu ucide, dacă mi-o ceri.

— Atunci, sărută-mă — șopti Pia, și-i întinse buzele ispititoare.

Abdallah își apropiă cu evlavie gura de buzele

femeiei care-l strânse cu putere la sânul ei. Şi bietul bărbat, naiv ca un copil, nici nu bănuia că în clipa aceea căzuse în mrejele infernale cari îl cufundă pe om în întunericul veşnicei pierzanii.

Se lăsase noaptea şi Letiţia se furişase din sat împreună cu Abdallah. Totul dormea, Pia se dusese şi ea la culcare. Uriaşul şi frumoasa corsicană părăsiseră casa şi păşeau acuma pe acelaş drum pe care Ettore îl făcuse în noaptea în care-l salvase dela sinucidere pe pădurarul Santini. De astă dată noaptea nu era atât de întunecoasă, stelele sclipeau voioase, luminând drumul Letiţiei spre iubitul ei. I se părea că se duce în pelerinaj spre împărăţia cerească şi o pace adâncă îi coborî în suflet.

Abdallah păşea alături de ea, cufundat în gânduri grele. Se sprijinea de toiagul care-l însoţise în toată călătoria sa şi arareori schimbau câte o vorbă, căci prea era cuprins fiecare de propriile sale gânduri.

Ajunseră în pădurea în care Ettore îl întâlnise pe Santini şi Letiţia se opri chiar sub acelaş copac. Ea zări piscul Fontanellei învăluit în lumina stelelor, iar luna plutea în jurul muntelui şi părea o îndrăgostită ce se hârjoneşte şi sărută pe iubitul ei.

— Abdallah — spuse Letiţia, întinzându-i mâna, m'ai condus deajuns, acuma ne despărţim.

— Aici? — răspunse Abdallah, înfiorându-se, — credeam să te conduc până la poalele Fontanellei?

— Până acolo mai am un ceas de drum — răspunse Letiţia — dar îl voiu face singură şi liniştită, căci pădurea e neumblată şi mă simt bine aici. Pe tine inima te trage înapoi la Viola. Aşa dar, scumpul meu Abdallah, ne vom lua rămas bun şi nu voiu uita ceeace ţi-am făgăduit, îndată ce va avea. Ettore îţi va trimite o sumă destul de mare, ca să-ţi întemeiezi o gospodărie. Ai vorbit cu Pia?

— Da, am vorbit — răspunse Abdallah — am

ținut-o în brațele mele, i-am sărutat buzele.... ea va fi nevasta mea.

— Și când faceți nunta?

— Cât mai repede; Pia mi-a spus că preotul ne va cununa iar primarul din Viola nu poate avea nimic împotrivă.

— Rămâneți la Viola?

— Da, rămânem în sat, deși Pia ar dori să plece de aici din cauza amintirilor foarte triste cari o leagă de acest pământ. Dar... vom vedea mai târziu, deocamdată ea trebuie să termine aici o afacere importantă.

Letiția ar fi vrut să știe care era această afacere, dar nu vroia să pară curioasă și, cum Abdallah nu se grăbea să i-o spuie, ea nu-i mai puse nicio întrebare.

— Și acuma, dragul meu — îi spuse ea, apucându-i mâna — îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Fără tine n'aș fi făcut niciodată drumul până aici, tu m'ai păzit, m'ai apărat, bietei Estrella și ție, vă datorez viața mea.

— Estrella — exclamă uriașul. — Nu putem afla nimic despre ea, nu putem primi nicio veste...

— Da, e trist — răspunse Letiția — în drum am căutat să aflăm ceva despre soarta ei și o singură dată am citit în gazete că ducele de Chamfort lipsește din Paris și se crede că a întreprins o călătorie. Cerul o va ocroti pe biata Estrella și așa cum mi-a îndreptat mie pașii către iubitul meu, așa o va păzi și pe ea și-i va da fericirea care i se cuvine. Rămâi cu bine, Abdallah, Dumnezeu să te binecuvânteze dragostea ta să-ți îndeplinească toate dorințele. Adio, bunul meu uriaș, adio!

Lacrimi mari se rostogoleau pe fața credinciosului Abdallah, căci despărțirea de prietena de care fusese legat atâta vreme îl întrista peste măsură. Totuși, nici nu se gândi să-i spuie că vrea s'o însoțească și nici nu-și aminti cu ce entuziasm vorbise el de Ettore și de clipa în care va putea asculta de

ordînele sale. Toate simțirile uriașului se schimbaseră într'o oră, — dragostea pentru Pia bântuise ca un foc în inima uriașului și distruse tot ce era trainic și bun în sufletul lui.

— Adio, Letiția, strigă Abdallah, punând pe capul ei mâna lui uriașă. Cerul să te ocrotească, dar pe acest pământ scutul tău va fi Ettore. Dă-i salutul meu, spune-i că Abdallah e prietenul lui în care poate avea încredere și mă poate chema la nevoie.

— Îți mulțumesc în numele lui Ettore, răspunse Letiția, el poate avea nevoie de un prieten ca tine. Rămâi sănătos, la revedere!

Privirile lor se mai întâlniră odată, apoi Letiția se smulse aproape cu forța din mâna lui și se cufundă în pădure. Abdallah rămase încă mult timp pe locul despărțirei lor, dădu ușor din cap, parcă nu putea înțelege că Letiția nu va mai fi lângă el. Dar în mintea lui răsări femeia cea frumoasă și o vedea cum îl înlănțuie cu brațele ei moi, îl sărută cu buzele ei roșii ca purpura și uriașul se simți cuprins de un fior, iar glasul lui murmură ușor: „Pia, Pia". Se 'ntoarse și păși pe drumul ce ducea la Viola, murmurând mereu: „Pia — soția mea, — Pia, Pia".

CAP. 96.

Câinele

După ce Letiția se despărți de Abdallah, ea porni repede prin pădure. Lumina stelelor îi arăta cărarea care șerpuia printre copaci și ducea până în vârful Fontanellei. Vraja lunii se revărsa peste tot întinsul pădurii, umbrele copacilor se 'ntindeau în drum și se părea că zânele pădurii dănțuiau peste fire și luminile se aprinseră pentru sărbătoarea lor.

Miresme amețitoare năvăleau de pretutindeni, fluturași de noapte se odihneau pe florile de pe

marginea drumului, păsările băteau din aripi prin frunziș și oridecâteori Letiția ajungea într'un luminiș, ea zărea piscul muntelui scăldat în lumină. Nu simțea nici-o frică, era doar atât de aproape de iubitul ei! I se părea că ar fi destul să-și ridice glasul puțin ca Egizio s'o audă. Se aștepta să-l vadă ivindu-se de după fiece copac și de câteva ori i se năzări că aude vocea lui.

Deodată, liniștea nopții fu sfâșiată de un sunet, care o înspăimântă. Era glasul unui corn de vânătoare: „Tra, tara" răsună ca un ecou prin pădure și aproape în aceiași clipă Letiția auzi un nechezat de cai și strigătul călăreților ce urmăreau o sălbătăciune. Ea înțelese imediat că în pădure avea loc o vânătoare și la gândul acestu zimți că e în primejdie. Dacă vânătorii vor da de dânsa, se vor opri și-i vor pune felurite întrebări supărătoare, și cine știe dacă nu vor îndrăzni să se atingă de ea, atrași de frumusețea ei. Nu, trebuia să se ferească din calea lor.

Deși nu voia să se abată dela cărarea ce ducea spre Fontanella, Letiția fu nevoită să se ascundă în desiș, dar se uita tot timpul ca să rămâie cât mai aproape de cărare. Iar se auzi sunetul cornului, câteva împușcături răsunară în depărtare și deodată Letiția scoase un țipăt, căci la doi pași de dânsa trecu în goană un cerb impunător. Letiția mulțumi cerului că nu a scos-o în calea cerbului, căci animalul acesta, când e întărâtat sau rănit de un glonte, devine periculos în furia lui.

Dar abia își terminase rugăciunea ei și se trezi în fața unei alte primejdii. Auzi lătratul câinilor ce fugăreau animalul. O frică nemărginită îi scutură tot trupul, căci ea știa prea bine cât de mult întărâtă mirosul sângelui pe câinii de vânătoare, cari devin tot atât de primejdioși ca și sălbătăciunea însăși. Lătratul se apropia mereu, din clipă 'n clipă devenea mai puternic, și ea auzi trosnete prin tufișuri. Letiția vru să fugă, se gândi o clipă să se

cățere într'un copac, dar era prea târziu. Haita năvăli în desiș și un câine uriaș, cu ochii scânteietori și cu limba scoasă de un cot, se opri în fața ei. Letiția nu se mai putea mișca de frică, rămase ca o stană de piatră, și credea că i-a sosit clipa din urmă. Dar câinele nu-și înfipse colții în trupul ei, se ridică în două picioare și în timp ce tovarășii lui fugăriră mai departe cerbul, el puse labele sale pe umerii ei și o ținu pe loc. Ea își dădu seama că nu trebuie să se miște dacă vrea să

scape cu viața. O singură mișcare, și câinele care-i arătase colții, i-ar sfâșia carnea. Lipsită de orice ajutor, ea rămase locului, în timp ce câinele scoase un lătrat lugubru.

— Castor, Castor, ce faci? strigă o voce de bărbat. Ai înebunit? Credeam că ai prins cerbul... dar ce e, asta nu e sălbătăciunea pe care o urmăream... o fată... las-o Castor, jos!

Câinele se supuse, dădu drumul Letiției, dar în clipa când ea simți că e în afară de orice pri-

mejdie, ea se simți cuprinsă de o nouă teamă, scoase un țipăt ușor și căzu leșinată în frunzișul pădurii.

— Halal să-ți fie, strigă vânătorul, — prostule, cum ai putut să ataci o fată? Acuma trebuie să dreg ce ai stricat, — ah, a leșinat, dar cred că puțină apă o va trezi.

Vânătorul, a cărui față nobilă era împodobită cu o barbă albă, îngenunchiă lângă Letiția, se aplecă plin de curiozitate peste figura frumoasă ce stătea întinsă în iarbă, aruncă o privire pe fața ei, și... un strigăt de uimire izbucni din pieptul lui. Un tremur îi scutură trupul, rămase în genunchi cu brațele întinse și privirile sale erau pironite pe fața palidă a Letiției. I se părea că are în fața lui o arătare din ceruri, că mormântul s'a deschis ca să-i redea o ființă pe care o credea moartă de mult.

— Carmencitta! exclamă el, cu vocea sugrumată. Carmencitta, da, da, aceasta e scumpa mea Carmencitta, soția mea, aceasta e fața ei, pe care am acoperit-o de atâtea ori cu sărutările mele, gura ei, bucle'e ei mătăsoase, — ea este, a eșit din mormânt!

Dar în clipa următoare, bătrânul își duse mâinile la cap, închise ochii, căci lacrimi i se iviră sub pleoape, și strigă cu glas turburat:

— Am înebunit oare? Raymond, prințe Raymond de Paris, de ce te 'nșeli, soția ta e moartă, tu singur ai dus-o la mormânt și ai încredințat pământului trupul ei fermecător, tu singur i-ai așezat la căpătâiu monumentul care privește peste întinsul mării. O, e o închipuire de care mă las înșelat, nu poate fi ea, căci Cerul nu e atât de milostiv să ne redea ființele scumpe pe cari le-a luat. Și totuși, niciodată n'am văzut o asemănare mai mare, mi se pare că o văd pe Carmencitta când era tânără, când i-am pus cununița de mirt pe părul ei negru. Tăcere, deschide ochii, se trezește; sărmana, prin ce spaimă a trecut, cu ce aș putea să-i răsplătesc răul pe care i l-a făcut câinele?

Letiția deschise ochii și se uită uimită la străinul care stătea în genunchi lângă dânsa. Dar, lucru straniu, — nu simțea nici-o neliniște și frica nu puse stăpânire pe sufletul ei; fața aceasta era așa de blândă și blajină încât i se părea că e un prieten vechiu, care nu-i poate face nici un rău.

— Domnul fie lăudat! spuse prințul Raymond, că ți-ai revenit, signora. Dă-mi voie să te ajut. Te-ai lovit?

— Nu, domnule, răspunse Letiția, m'am speriat când am zărit câinele în fața mea, dar vă rog să nu-i

faceți nimic, doar nu are minte omenească deși există mulți oameni cari, mânați de patimi, sunt mai răi decât ei.

— Ai dreptate, răspunse prințul, dar Castor e un câine bun și deștept. Așa, domnișoară, acuma ești iar pe picioare. Dar văd că mai tremuri, dă-mi voie să te ajut.

Omul cu barba albă o cuprinse cu brațul și o sprijini, căci un tremur ușor scutura trupul Letiției.

— Şi acuma, vino aici, Castor, strigă Raymond, — căci el era: contele de Paris — cere iertare domnişoarei pentru ce i-ai făcut. Aşa, pune capul la picioarele ei!

— Ce animal frumos, spuse Letiţia, aplecându-se şi mângâind blana moale a câinelui, da, Castor, te iert din tot sufletul — suntem împăcaţi — rămânem prieteni.

Câinele sări şi-i linse mâna, parc'ar fi înţeles cuvintele ei.

— Signora, ai câştigat inima câinelui meu, spuse Raymond, râzând, şi asta e mult, Castor e rău cu străinii, pe cari nu i-a văzut încă niciodată. Dar e ceva duios în glasul d-tale şi câinele a simţit-o imediat, căci el deosebeşte foarte bine oamenii buni de cei răi. Se 'nşală, câteodată, aşa de pildă nu vrea să se împrieteneaască cu fratele meu, care e viitorul meu ginere. Oridecâteori îl vede, câinele începe să urle şi de câteva ori am fost silit să-i despart, altminteri l-ar fi muşcat rău. Şi acuma, domnişoară, dă-mi voie să-ţi ofer braţul şi să te conduc spre şosea. Dar spune-mi, cum ai ajuns în desişul ăsta?

— Am vrut să mă feresc din calea vânătorilor, răspunse Letiţia, şi am crezut că e mai bine să mă retrag în desiş şi acuma văd că m'am înşelat...

— Da, aşa e, răspunse Raymond, noi oamenii nu putem găsi întotdeauna drumul drept.

Ciudat, — ce bine se simţea Letiţia la braţul prinţului! Nu-l văzuse încă niciodată, ştia numai că are ochi buni şi părea că nu e în stare să facă vreun rău; — păşind aşa alături, i se părea că era dintotdeauna cu dânsul. Mai mult, — îşi închipuia că văzuse faţa acestui om în visurile ei din vremuri

Cereţi mâine fascicola 98-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

apuse. Pe când era copilă, avusese un vis în care văzuse faţa aceasta blajină, ochii aceştia credincioşi o privire cu dragoste iar mâna asta albă şi frumoasă îi mângâiase cârlionţii; vocea, care răsuna acuma la urechile ei, îi murmură în tăcere: „Dormi în pace, draga mea!"

— Nu ai nimic împotrivă, întrebă Raymond, să te conduc puţin? N'aş vrea să dai peste vânători, căci ar fi o întâlnire neplăcută, au mâncat şi băut bine, aşa că sunt prea veseli. Trebuie să ştii, domnişoară, că sunt trei zile de veselie. Ţi-am spus că sărbătorim nunta fiicei mele, astăzi are loc vânătoarea de gală, la care ia parte toată nobilimea ţinutului.

Din aceste cuvinte, Letiţia înţelese că trebuie să fie un om foarte bogat şi distins.

— Şi acuma ai vrea să-mi cunoşti numele, continuă Raymond, căci am uitat să mă recomand. Hei, Castor, ce ai, de ce s'a întors şi sare pe lângă mine?

Intr'adevăr, câinele avea o purtare ciudată. Până acuma el păşise liniştit în urma lui Raymond şi a Letiţiei şi nu arătase nici-o urmă de furie. Deodată, însă, începu să mârâie şi să se zbată parcă era în apropierea unei sălbătăciuni. Dar nu se auzea nici-un sgomot în desişul din jur, totul era cufundat în tăcere. Castor făcea salturi nebune lângă stăpânul său, scoase un mârâit, îşi arătă colţii şi-şi lipi capul de picioarele prinţului.

— Stai bine, Castor, strigă el, fii cuminte, suntem doar în societatea unei domnişoare!

Apoi se întoarse spre Letiţia şi-i spuse zâmbind:

— Nu insist să-mi spui numele d-tale, eu, însă, ţi-l voiu spune pe al meu: sunt prinţul Raymond de Paris.

Letiţia tresări, vru să-şi tragă mâna din braţul prinţului, dar se răsgândi la timp, căci s'ar fi trădat. In clipa asta ea nu trebuia să-şi arate disrpeţul faţă

de acest nume, deşi îl ura din adâncul inimei. „De Paris!" Ce gânduri răscolea acest nume în sufletul ei, ce simţimânt de frică şi nelinişte, de furie şi disperare, o cuprinse! Dar Letiţia se gândi că un nume nu poate dovedi sufletul omului care-l poartă. Nu se afla lângă contele de Paris, ci cu fratele lui, prinţul Raymond de Paris şi despre acesta auzise numai bine. Ştia că oamenii săraci îl numeau binefăcătorul lor, că nimeni în tot ţinutul acesta nu era atât de darnic şi bun ca dânsul. Dar un singur lucru era limpede pentru Letiţia: ştia cu cine are de-face. Nu trebuia să mai stea mult lângă el. Oricât de bun, blând şi binevoitor era cu dânsa şi oricât de frumos s'ar fi purtat, chiar dacă avea simţimântul că nu trebuie să-i fie frică, — el era totuşi un „de Paris" şi numele acesta săpase între dânsa şi prinţ o prăpastie, peste care nu se putea trece.

Letiţia îşi retrase mâna, se opri şi se uită o clipă spre munte; era aproape, peste un sfert de ceas trebuia să ajungă la poalele Fontanellei.

— Ţi-ai retras braţul, spuse prinţul, cu vocea blândă. Dacă te-am ofensat cu vre-un cuvânt, te rog să mă ierţi, căci am făcut-o fără să vreau.

— Excelenţă, nu m'aţi ofensat cu nimic, răspunse frumoasa şi fermecătoarea fată, dar cred că v'am răpit prea mult timp, tovarăşii de vânătoare vor simţi lipsa dv.

— Asta însemnează că vrei să plec, spuse prinţul, şi la despărţire, nu-mi vei spune cum te cheamă. Nu voiu şti niciodată cine a fost fiinţa drăgălaşă căreia va trebui să-i cer iertare pentru purtarea câinelui meu.

— Excelenţă, răspunse Letiţia, uitându-se la el cu ochii ei îngereşti, credeţi-mă că e mai bine să nu cunoaşteţi numele meu. Întâmplarea ne-a scos pe unul în calea celuilalt şi dacă o va mai face odată, atunci...

...Atunci o voiu blestema, vru ea să spuie, dar

se oprî, căci nu dorea cu nici un chip să jignească pe omul acesta cum-se-cade.

— Ei bine, dacă mă gonești, spuse prințul, atunci plec, dar te rog să-mi îndeplinești o rugăminte.

— O rugăminte?

— Câinele meu, continuă Raymond, nu numai că te-a speriat, dar ți-a rupt mâneca de la rochie. De aceea trebuie să te despăgubesc: dă-mi voie, domnișoară, să-ți ofer această bagatelă și dacă acest dar ți se va părea prea mare, gândește-te că sunt un om bogat, un prinț, care nu trebuie să rămână dator nimănui, cu nimic.

Spunând aceste cuvinte, prințul scoase o pungă de mătase și când o ridică, Letiția zări prin țesătura ei sclipiri de aur.

El vru să-i strecoare punga în mâna, pe care ea i-o întinse ca să-și ia rămas-bun, dar în clipa aceea ea o respinse cu un gest violent.

— Vă rog, Excelență, luați-vă banii, nu-i primesc cu nici un preț. Câinele dv. m'a speriat, dar m'ați răsplătit cu prisosința dv., un prinț, ați vorbit atât de binevoitor cu o biată fată! Întâlnirea aceasta va rămâne pentru mine o amintire plăcută și mă voiu gândi cu respect la omul care mi-a arătat drumul. Astfel de oameni sunt foarte rari, Excelență.

— Pentru mine, a fost un lucru de nimic, răspunse Raymond. Te-am condus numai la căsarea de la care te-ai abătut. Ești atât de frumoasă și ochii d-tale au o strălucire atât de nevinovată încât simt că trebuie să-ți pun mâinile pe cap și să rog pe Cel de Sus să te păstreze tot atât de curată, frumoasă și nevinovată.

Fără să vrea, Letiția își plecă capul și mâinile albe ale prințului se lăsară pe fruntea ei. Rămaseră nemișcați timp de un minut, apoi prințul își luă mâinile, iar Letiția își ridică capul, privirile sale căzură pe [illegible] ale feței, pe ochii de un albastru [illegible], pe toată figura aceasta ferme-

cătoare. Atunci, prințul Raymond se cutremură de durere și buzele sale șoptiră numele care-i rămase scump și neuitat pentru vecie: Carmencitta.

— Nu trebuie să ne despărțim astfel, nici nu știi, nici nu bănuiești ce sentiment adânc mă atrage spre d-ta. Vei da un înțeles greșit acestor cuvinte, nu vei crede că inima mea a fost cucerită de grația d-tale. Simțirea care mă atrage e curată și nobilă, vreau să-ți mărturisesc că tot ce am văzut m'a făcut să simt dragoste pentru d-ta. Imi amintești de o ființă moartă, pe care am iubit-o, și o voi iubi până în cea din urmă clipă a vieței. Semeni cu dânsa, parcă ești fiica ei. Mormântul ei se află pe o insulă și la căpătâiul ei stă un monument de marmoră; acolo doarme aceea despre care-ți vorbesc. acolo am îngenunchiat adeseori, am udat florile cu lacrimile mele și am rugat Cerul să se 'ndure și să mi-o arate încă odată.

Dar până în ceasul de față, dorința mea nu s'a împlinit. Acuma însă, știu că Dumnezeu a auzit rugăciunea mea și s'a milostivit cu mine, căci te văd și fericirea mea pierdută, renaște iară. Adio, datoria mea de nobil nu-mi îngăduie să mai stărui ca să-ți aflu numele. Dar văd și simt că Dumnezeu ne-a scos pe unul în calea celuilalt ca să arunce în sufletul meu torța luminoasă a speranței, ca să pot vedea din nou pe moarta care se odihnește în mormânt. Domnișoară, cred că ne vom mai vedea și atunci îmi vei spune cine ești și o voi simți lângă mine pe scumpa mea Carmencitta.

— Adio, principe Raymond de Paris, spuse Letiția și abia fu în stare să-și reție lacrimile ce-i veneau în ochi, adio, Dumnezeu să scoată dorul din inima dv. și să sădească bucurie și fericire.

— Haide, Castor, strigă prințul, să căutăm vânatul. Adio, domnișoară, dar nu pentru totdeauna.

Prințul se întoarse, Letiția stătea pe locul unde-i spuse adio, deodată se auzi un pocnet de după tufiș, un fulger, un nour de fum umplu aerul și apoi

se ivi o făptură înaltă și impunătoare, o față cu o strâmbătură sălbatecă, o mână care ținea o pușcă fumegândă și o voce teribilă strigă:

— Mori! Blestematule! Egizzio Ettore te-a ucis!

CAP. 97.

Durerea lui Ettore

— Egizio! Egizio! ce-ai făcut! strigă Letiția.

— Te-am liberat, iubito! strigă brigandul și sări din desiș, aruncă pușca ca s'o îmbrățișeze pe Letiția cu brațele sale și s'o strângă la pieptul lui. Te-am cucerit, lanțurile pe cari ți le-a pus acest „de Paris", au căzut, — ești liberă, liberă!

Da, sosise clipa dorită de săptămâni și luni de zile, clipa visată în orele de dor pătimaș. Acuma era în brațele lui Egizio Ettore, acuma îl simțea lângă dânsa, acuma era a lui, — totuși, ochii ei erau plini de lacrimi. Fericirea care fusese ținta tuturor speranțelor ei, era sub un văl sângeros, se ascunsese sub un nour negru, prin care lumina soarelui dragostei nu putea să străbată. Letiția plângea cu hohote la pieptul iubitului, dar el îi ridică capul și apăsă buzele sale pe gura ei.

— Ce ai, Letiția? spuse el cu glasul tremurător; buzele tale sunt palide și reci; unde-i dragostea ta, iubito? O, dacă ai ști cât am suferit pentru tine! De câte ori am stat pe muntele de colo și așteptam să văd cum apare chipul tău fermecător și când îmi închipuiam că zbori în brațele mele, atunci, Letiția mea, visam sărutările cele mai fierbinți, îmbrățișările cele mai dulci din lume.

— O, Egizio, nu te îndoi de dragostea mea, îi răspunse ea plângând, numai așa nu. Tu ești idolul inimii mele, așa cum ai fost întotdeauna. Viu tocmai din Franța, am bătut pe jos toate drumurile Corsicei, nici-o greutate, nici oboseala nu m'a abătut din cale.

mânată numai de dragostea pentru tine, dar gestul tău pripit mi-a distrus toate visurile.

— Letiția, doar nu vorbești despre el? spuse brigandul, arătând corpul prințului, care stătea întins la pământ.

Castor se aruncase asupra stăpânului său, scoase un urlet jalnic și îl linse, parcă ar fi vrut să oprească sângele care curgea.

— Am împușcat pe un „de Paris", asta-i tot, strigă Ettore.

Fruntea lui se încruntă și ochii îi fulgerară.

— Letiție, ți-e milă de acest mizerabil? Da, lacrimi strălucesc în ochii tăi, plângi pe un „de Paris"?

— Da, îl plâng, răspunse fata.

Vezi, lacrimile acestea le vărs pentru el. Omul acesta a fost un „de Paris", un om pe care-l urăsc ca și pe fratele său, care mi-a pricinuit atâtea suferințe și totuși, îți jur pe bunul Dumnezeu, că ai săvârșit o răzbunare prea cruntă, ai omorât un om care era demn să trăiască.

— Letiția! Nu otrăvi clipa revederei noastre. Te-a dus ca o prizonieră prin pădure, avea ordin de la fratele său ca să te ascundă în alt cuib și să fi cât mai departe de dragostea mea.

— Egizio! răspunse Letiția cu asprime, omul acesta m'a ajutat din toată inima, m'a scăpat de la moarte.

Brigandul făcu un pas înapoi, fața lui căpătă o expresie aspră.

— Letiție! strigă el, e oare adevărat? Omul acesta nu s'a purtat față de tine ca un dușman, ci ca un prieten?

— Ca prieten și om de onoare! îi răspunse fata, cu glasul mișcat. Câinele lui m'a atacat și el mi-a venit în ajutor. Apoi m'a condus spre cărare și m'a dus până aici. Am auzit numai vorbe bune din gura lui; Egizio, jur că-l urăști fără nici-un temeiu! Sufletul lui era bun și cinstit! Toți săracii și neno-

rociții vorbesc despre el, ca de un părinte și frate. Egizio, dacă mai este o urmă de viață într'însul, dacă mai poate fi salvat... să vedem...

— Vino! spuse Ettore și într'o clipă fură lângă corpul scăldat în sânge. Dar când brigandul întinse mâna și vru să se aplece, câinele se pregăti să sară și cine știe ce s'ar fi întâmplat, dacă Letiția n'ar fi strigat:

— Castor, înapoi! Te rog, lasă-ne! Vrem binele stăpânului tău și să-l salvăm, dacă se mai poate!

Cuvintele Letiției fură ca un farmec, câinele nu mai lătră și se dădu la o parte. Ettore și Letiția se aplecară peste bietul om și-și dădură seama că starea lui era foarte gravă. Glontele pătrunsese în mijlocul pieptului și sângele curgea fără încetare. Dar viața mai pulsa în trupul lui. Ettore auzea bătăile inimei, dar acestea erau atât de slabe, încât păreau să se oprească. Fața lui Raymond era galbenă ca ceara, broboane mari de sudoare îi străluceau pe

frunte, ochii-i erau închiși, dar gura — deschisă — răsufla încetișor.

— Trăește! strigă Letiția, cu glasul înecat în lacrimi. Flacăra vieții sale încă nu s'a stins! Egizio, dacă mă iubești, ajută-mă să fac tot ce se poate, pentru a salva viața prințului.

— Mai întâiu trebuie să oprim sângele! răspunse Ettore. Are noroc, căci port întotdeauna bandaje la mine. Letiția, repede, ajută-mă să-l bandajăm!

Letiția nu era în stare să dea tot ajutorul, cum trebuie, căci mâna ei tremura, dar Ettore era obișnuit să lege răni așa că izbuti să oprească sângele și să facă un bandaj, așa cum nici un doctor n'ar fi făcut.

— Primejdia cea mare a trecut! spuse brigandul, prințul nu mai pierde sânge. Dar trebuie să i se dea un ajutor mai bun, are nevoie de un medic.

— Dar cum e cu putință! strigă Letiția, desnădăjduită. Doar tu nu-l poți duce între oameni și eu... eu... nu am destulă putere! Ajută-l, Dumnezeule, să nu moară!

Și Letiția se uită în jurul ei, parcă aștepta să se ivească un ajutor de undeva, din desișul pădurii. Dar în zadar, peste tot era tăcere. Într'un tufiș se auzi doar cântecul plin de dor al unei privighetori. Deodată, Castor se ridică, se uită la dânsa cu ochii lui credincioși, parcă vroia să-i spuie ceva. După ce aruncă o privire la stăpânul său, câinele se repezi în desiș iar Ettore și Letiția auziră cum fuge pe frunzișul uscat și se pierde în pădure.

— Ce să fie asta? întrebă Letiția, de ce-și părăsește stăpânul?

— E mai deștept decât noi! îi răspunse Ettore, aș pune rămășag că s'a dus să caute ajutor, se vede că a adulmecat pe vânători și dacă izbutește să se facă înțeles, ei vor fi în curând aici.

Spunând acestea, Ettore rupse câteva crengi și făcu din ele un fel de targă, pentru ca prințul să nu stea întins pe pământ. Apoi spuse Letiției să rămâie

cu prințul· iar el dispăru pentru a se întoarce după câteva minute cu un pahar cu apă proaspătă dintr'un izvor din apropiere.

— Setea chinuie pe orice rănit spuse el, și va fi o adevărată înviorare pentru prinț dacă-i vom da de băut. Ia paharul și îndeamnă-l să bea.

Letiția, care îngenunchiase lângă rănit, duse paharul la buzele lui Raymond și-i picură încet apa în gură. Băutura rece fu o binefacere pentru prinț, el începu să respire mai adânc, pleoapele i se deschiseră, se uită la Letiția, și un zâmbet îi flutură pe buze. Apoi, cu vocea slabă, rosti:

— Carmencitta! Îți mulțumesc!

— Cum îți spune? întrebă Ettore. Mi se pare că am auzit cuvântul Carmencitta?

— Da, răspunse Letiția. Mi-a spus mai adineaori că-i amintesc de o ființă moartă, căreia i-a rămas credincios. Îi zicea Carmencitta.

Astfel trecu un sfert de ceas. Ettore și Letiția stăteau de veghe la căpătâiul prințului și deodată auziră sunetul cornului de vânătoare, în apropiere de dânșii.

— Ți-am spus eu! strigă Ettore. Câinele a dat de vânători și i-a condus aici. Vino, Letiția, noi nu mai avem nimic de făcut aici. Prințul va fi salvat.

— O, să rămânem aici! se rugă Letiția. Să ne ascundem în desiș și să vedem ce se va 'ntâmpla.

— Nu se poate, îi răspunse Ettore. Vrei să fiu descoperit? Atunci se va încinge iar o luptă sângeroasă și nu știu cine va fi victima!

— Da, ai dreptate, iubitul meu. Ei bine, să plecăm.

— Aud nechezatul cailor! strigă Ettore. Sosesc vânătorii! Letiție, repede, urmează-mă.

— Vreau să-mi iau rămas bun de la el! spuse Letiția, și se aplecă spre rănit, apăsând buzele ei calde pe fruntea acoperită de sudoare.

— Adio, îi murmură ca și două lacrimi mari se rostogoliră din ochii ei pe fața palidă a prințului.

— adio, mai mult nu pot să stau aici, dar Dumnezeu din cer, îţi va veni în ajutor.

— Carmencitta! rostiră buzele rănitului. Dulcea mea Carmencitta! Ai înviat din morţi...

— Repede, spuse brigandul, caii au ajuns în desiş, dacă mai stăm o clipă, suntem pierduţi!

Letiţia se aruncă în braţele iubitului ei şi-i strigă cu glasul plin de o dragoste arzătoare:

— Da, ia-mă de aici, mă duc cu tine! Iartă-mă că am dăruit un minut de dragoste unui străin, chiar dacă a fost o dragoste de fiică. Sunt a ta, du-mă în singurătatea ta! Du-mă sus, pe piscul Fontanellei! Vreau să fiu a ta pentru vecie!

Brigandul o strânse cu extaz în braţe se retrase în desiş şi dispăru cu ea.

Sunet de corn străbătu pădurea. Lumină roşie de torţe căzu pe cărarea unde zăcea rănitul; călăreţii se iviră din toate părţile şi se opriră la locul nenorocirii. Dar primul fu Castor. Se apropiă cu sărituri nebune, cari exprimau bucuria că izbutise să aducă ajutor. Apoi se opri lângă corpul stăpânului său, se ghemui lângă dânsul şi începu să latre din răsputeri. Vre-o zece călăreţi ieşiră din pădure. In fruntea lor se afla Robert de Paris şi lângă dânsul Gilda, într'o rochie de vânătoare, cu faţa ei frumoasă îmbujorată de aerul pădurii, iar în mână ţinea o puşcă. Toţi ceilalţi erau bărbaţi.

— Aici trebuie să fie! strigă Robert de Paris, aici se aude lătratul câinelui. Iată-l pe Castor şi colo, — o Doamne! — descălecaţi repede: Prinţul Raymond e scăldat în sânge!

Robert sări de pe cal, apoi o ajută pe Gilda să se dea jos de pe calul ei. Şi în timp ce o ţinea cu mâna lui puternică şi o lăsă pe pământul umed al pădurii, el îi şopti:

— Gilda, o întâmplare mea venit în ajutor! Iţi jur că eu n'am nici un amestec, sunt nevinovat! Raymond e împuşcat!

— Cu atât mai bine, răspunse Gilda. Aşa dai,

vom pune mâna pe moștenire.

Cuvintele acestea fură rostite atât de încet, încât niciunul din călăreți nu auzi nimic. Aceștia erau mai toți prietenii lui Raymond. Ei descălecară îngroziți, și când îl zăriră pe prinț cu ochii închiși, cu fața de ceară, cu hainele pătate de sânge, rămaseră împietriți.

— O, Gilda mea! strigă Robert cu fățărnicie, strângând-o în brațe pe blonda fată, vei fi în stare să suporți această lovitură teribilă pe care ți-a dat-o soarta? Scumpul tău tată, fratele meu, a fost ucis în pădure de o mână ticăloasă.

— Încă nu! strigă unul dintre nobilii din suita lui Robert. Prințul a fost lovit de un glonte, dar mai trăiește, respiră!

— Respiră! murmură Robert în sinea lui. De ce n'a nimerit mai bine!

— Trăiește! strigă el tare. O, Doamne, îți mulțumesc! Scumpul meu frate trăiește! Dar mi se pare că are o rană gravă. Vedeți, domnilor, glontele l-a lovit în piept și a provocat o emoragie.

— Tată, scumpul meu tată! strigă Gilda cu prefăcătorie desăvârșită, l-au omorât, mi l-au luat! Tată, deschide ochii, nu mă lăsa singură pe lume! Da, eu sunt, fiica ta, — Gilda ta îți vorbește! Tată, tată!

Prințul deschise încet ochii, căci Gilda îl apucase cu putere de umăr și-l sguduise cu o furie nebună. Dar mizerabila avusese de gând să pricinuiască o nouă emoragie și astfel să termine odată cu prințul rănit. Ochii lui înfrigurați își pironiră privirile asupra frumoasei fete, dar în clipa următoare el își ridică mâna și o împinse la o parte.

— Nu-i adevărat! murmură el, tu nu ești fata mea, — asta nu-i fața îngerească a iubitei mele Carmencitta. Pleacă! Pleacă! Vreau s'o am iar pe copila mea, fata mea! Duceți-vă, căutați-o, trebuie să fie în desiș. Aduceți-o!

— Alunează! striga Robert de Paris. O, săr-

manul meu frate! Să legăm rănile sale și să-l ducem cât mai repede la castelul de vânătoare.

— Să le legăm? se auzi glasul unuia dintre invitați. Nu vedeți că prințul poartă un pansament foarte bun?

Robert de Paris văzu abia acum pe pieptul fratelui său pansamentul făcut cu multă îndemânare.

— Cine l-a făcut? exclamă el. Doar nu l-o fi pansat chiar ucigașul! Suntem în fața unei enigme ciudate! E greu de înțeles cine a comis fapta aceasta

criminală, dar e și mai greu să ne dăm seama cine a oprit emoragia și i-a făcut acest pansament!

— Criminalul trebuie urmărit! strigă unul dintre vânători. Trebuie să dați ordin ca toată pădurea să fie răscolită.

— Să-l urmărim pe criminal! spuse contele de Paris. Dragă prietene, e cu neputință, pădurea aceasta e la poalele muntelui și în timp ce noi ne văităm aici și blestemăm această mișelie, criminalul a fugit de mult în văgăunile Fontanellei. Da, Fontanella! La ce ne mai chinuim cu întrebarea cine a

vărsat sângele fratelui meu? De ce mai căutăm pe criminal? Vă voiu spune eu numele lui — el e şi nimeni altul — blestemat fie acest nume în vecii vecilor, Egizio Ettore e ucigaşul!

— Egizio Ettore! — răsună ca un ecou înfiorător în pădure, căci Robert de Paris rostise acest nume cu glas puternic. Egizio Ettore!

Ce palizi se făcură la auzul acestui nume; deodată toţi fură cuprinşi de o nelinişte şi o frică fără margini, fiecare zorea să părăsească locul acesta sinistru şi să se întoarcă la castel. O targă fu înjghebată, în toată graba, din arme şi unelte de vânătoare, toate păturile ce se găseau pe spinările cailor fură aruncate deasupra, apoi nobilii ridicară corpul prinţului şi-l aşezară pe targa astfel improvizată. Între timp, mai sosiră câţiva vânători tocmiţi, cari ridicară targa şi porniră.

Convoiul porni prin pădure. Vânătoarea începută cu atâta strălucire, avusese un sfârşit tragic.

Imediat în urma prinţului rănit, călăreau Robert şi Gilda. Privirile lor păreau învăluite de o tristeţe adâncă şi Gilda îşi duse, disperată, mâinile la faţă, zdrobită de crima comisă asupra tatălui ei, In realitate însă, ea îşi dusese mâinile la faţă, ca să poată şopti:

— Ascultă-mă Robert! Ai dreptate, Egizio Ettore l-a împuşcat pe prinţ, dar înainte de sosirea noastră la locul crimei, a mai fost o a treia persoană acolo.

— Crezi?

— Sunt sigură! — continuă Gilda, — şi persoana aceasta l-a pansat pe prinţ şi i-a salvat viaţa.

— De unde ştii?

Atunci Gilda scoase încet din sân o fundă albastră şi i-o arătă lui Robert pe furiş.

— Panglica aceasta am găsit-o acolo! — îi şopti ea. — Dovada aceasta îţi ajunge? Aşa dar, prinţul a fost salvat de o femeie! Robert, trebuie să dăm de urma aceleia care ne-a zădărnicit planul.

In clipa aceea se auzi un lătrat turbat. Părea că animalul credincios a auzit cuvintele celor doi mizerabili, căci se repezi la dânşii, îşi arătă colţii, vrând să sară asupra lor şi să-i pedepsească pentru atâta perfidie şi trădare....

CAP. 98

Telefonul misterios

Castelul în care fu adus prinţul Raymond de Paris era situat la depărtare de o oră de satul Viola. Era un castel mic care servea prinţului şi invitaţilor săi când veneau să vâneze în pădurile din jurul Fontanellei.

O oră după tragica întâmplare din pădure, prinţul stătea întins într'un pat alb şi moale, iar bătrânul Cristofor, cameristul credincios, era lângă pat şi cu ochii plini de lacrimi se uita la bunul său stăpân.

— Acuma, înţeleg — şopti suspinând Cristofor, — de ce bunul Dumnezeu mi-a dat atâtea zile de trăit, deşi l-am rugat de mult să mă ia la sânul lui. Ştia că într'o zi voiu fi silit să-l îngrijesc pe stăpânul meu. Dacă aşi şti cine-i mizerabilul care a tras glontele în pieptul lui! L-am auzit pe Robert de Paris spunând că Egizio Ettore a făcut asta, dar eu nu cred, trebuie să fie chiar contele şi acuma vrea să arunce vina asupra brigandului, care nu se poate apăra.

Rănitul nu fusese văzut de doctor şi Cristofor îl aştepta cu nerăbdare. Robert luase asupră-şi să-l cheme chiar el, poruncise să i se pregătească un cal şi pornise atâta de repede încât copitele abia atingeau pământul.

Cereţi mâine fascicola 99-a tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

De atunci trecuse o oră şi contele încă nu se întoarse cu doctorul. Cristofor se apropiă de fereastră ca să vadă dacă nu se iveşte şi în clipa aceea, îl zări. Dar ce-i asta? Venea singur, fără cal şi se apropie şchiopătând de castel. Ce se întâmplase? Peste câteva minute el intră în odaia bolnavului însoţit de câţiva invitaţi. Era plin de noroiu.

— Dragă conte, ai căzut? — întrebă unul dintre invitaţi. — Ce ţi s'a întâmplat?

— Numai Dumnezeu ştie — spuse Robert de Paris, — ce a păţit calul; deobiceiu e atât de blând! Cam pe la jumătatea drumului a început să sară, s'a ridicat în două picioare, încercând să mă arunce din şea şi deodată am căzut într'o mlaştină. Aşi fi râs dacă situaţia n'ar fi fost atât de serioasă şi dacă scumpul meu frate n'ar fi fost în luptă cu moartea. Am căzut în nesimţire şi când m'am trezit, m'am târât până am ieşit din mlaştină. M'am pus în căutarea fugarului şi după o jumătate de oră l-am regăsit; mi-a eşit înainte nechezând şi s'a lăsat să-l mângâi. Şi ce credeţi că am descoperit, domnii mei? Un scaiu în nara calului! I l-am scos şi s'a liniştit. Dar eu m'am lovit la picior şi mi s'a umflat atât de tare încât nu mi-a rămas altceva decât să mă întorc pe jos, pentru că aveam dureri mari şi n'am fost în stare să încalec.

— Domnule conte, aşa dar nu aţi înştiinţat doctorul? — se auzi glasul lui Cristofor.

Robert aruncă bătrânului o privire trufaşă, apoi răspunse, adresându-se invitaţilor:

— Spre marea mea durere, am fost nevoit să renunţ la doctor, dar voiu trimite un servitor şi cred că până în două ore se întoarce cu el.

— In două ore — murmură Cristofor. — O Doamne! Până atunci, prinţul poate să-şi dea sufletul! Ce nenorocire!

— Da, e o nenorocire — spuse Robert — împotriva căreia nu se poate face nimic. Nu-i aşa, Gilda?

— Firește, asta e și părerea mea — răspunse frumoasa femeie, aruncând contelui de Paris o privire plină de înțelesuri, căci amândoi pusesera la cale acest „accident".

— Și acuma, domnilor — spuse Robert — să părăsim odaia bolnavului, căci mă tem să nu-i facem vreun rău. Cristofor, cum îi merge, mai aiurează?

— Da, domnule conte — răspunse bătrânul servitor — vorbește mereu de scumpa-i soție, rostește mereu numele Carmencitta, spune că s'a întâlnit cu ea în pădure și s'a plimbat la braț cu dânsa. Oh! e îngrozitor să auzi toate acestea și că nu-l poți ajuta cu nimic.

In clipa aceea intră un servitor și spuse cu vocea tare:

— A sosit domnul doctor Schulze și cere să intre.

— Doctorul Schulze! — strigă Robert de Paris. — Omul acesta mi-e necunoscut, trebuie să fie cineva dela poliție. Autoritățile au aflat despre fapta criminală și au trimis pe cineva aici.

Dar ușa se deschise și în prag se ivi un bărbat tânăr și svelt.

— Domnule — spuse Robert, mergând în întâmpinarea străinului, — dv. sunteți doctorul Schulze?

— Da.

— Eu sunt contele Robert de Paris, fratele victimei.

— Foarte bine, domnule conte, sunt la dispoziția dv.

— Vrei poate să închei un proces-verbal despre tragica întâmplare? — se adresă contele tânărului doctor. — Îți voiu răspunde cu plăcere la toate întrebările.

— Nu e vorba de proces-verbal, dar aș dori să văd pe bolnav și voiu face tot ce-mi va fi cu putință.

— Cum, nu eşti dela poliţie, domnule?

— Văd că e o greşală — spuse doctorul Schulze — sunt medic şi am venit în urma dorinţei dv. domnule conte.

— Dorinţa mea — exclamă Robert — dar e cu neputinţă, nu-mi aduc aminte să vă fi chemat.

— Aşa dar, domnule conte, nu dv. m'aţi chemat la telefon?

— Eu, la telefon? — izbucni Robert, din ce în ce mai uimit. — Nici n'avem telefon în castelul ăsta....

— Vă cer iertare, domnule conte, atunci aţi vorbit din alt loc. Acela care m'a chemat, mi-a spus că sunt aşteptat la castel.

— Foarte ciudat — spuse Gilda — poate că domnul doctor va fi atât de bun să ne povestească cum i-a venit această invitaţie stranie.

— Foarte simplu, stimată doamnă — spuse doc-

torul Schulze. — Mă aflam în cabinetul meu și citeam o carte interesantă. Telefonul era chiar pe masă. Deodată a început să sune, am luat receptorul în mână, și am întrebat: „Cine-i acolo?" Nu mi s'a răspuns la întrebare, dar am auzit desluşit aceste cuvinte: „Duceți-vă imediat la castelul de vânătoare al prințului Raymond de Paris. A fost împuşcat de un necunoscut și glonțele a rămas în piept. Luați-vă instrumentele, poate va fi nevoie de o operație. Nimic nu trebuie să vă reție. Sunteți așteptat la castel, grăbiți-vă!" N'am mai stat o clipă. mi-am luat repede instrumentele și am venit.

— Ciudat, foarte ciudat — spuse Robert — dar oricare ar fi străinul care te-a trimis, domnule doctor, îi mulțumesc din tot sufletul! Și acuma te rog, fii atât de bun și urmează-mă la capătâiul bolnavului. Din nefericire, avem nevoie de ajutorul d-tale. Fratele meu a fost victima unei crime josnice, care umple inimile noastre de o tristețe adâncă. Prințul e în pat, și se luptă cu moartea, dacă-l mai poți salva, vei căpăta recunoștința întregii familii. Fă pentru bolnav tot ce-ți stă în putere.

Robert însoți aceste cuvinte cu câteva lacrimi fățarnice.

— Da, scăpați-l pe tatăl meu — rosti Gilda, întinzând mâinile ei spre doctor. — O, nu trebuie să moară, întrebuințați toate mijloacele, toată știința dumneavoastră!

Gilda izbucni în suspine, care nu erau decât un joc iscusit al unei intrigante perfide. Dar tânărul doctor rămase vrăjit în fața femeiei blonde și-i se părea că vede o arătare cerească.

In clipa aceea sufletul doctorului fu răscolit de un sentiment pe care nu și l-ar fi închipuit niciodată. Până atunci, inima lui fusese stăpânită de un singur ideal, toată ființa lui era închinată numai științei, care era pentru el dragostea lui; toate dorințele, toate gândurile și simțirile sale aveau o singură țintă și aceasta era: știința. In ultimul timp,

mai ales, el era preocupat de misteriosul Electrus, învățatul ale cărui șapte cărți apăruseră în toate continentele pe căi atât de ciudate, stârnind o adevărată revoluție în lumea științifică.

Tocmai acum, doctorul Schulze se aștepta mai puțin ca o femeie să deștepte un interes în sufletul lui, dar când zări chipul Gildei, cu șuvițele ei blonde și mătăsoase, se păru că vede cea mai desăvârșită icoană a Madonnei și simți că în sufletul lui preocupat de eternele probleme ale științei, renaște o lume nouă, dragostea pentru Gilda!

Schulze se trezi ca dintr'un vis și cu durere în suflet se întoarse la realitate. Pentru prima dată i se întâmpla ca o ființă tânără și frumoasă să fie pentru el mai presus decât bolnavul care-l aștepta.

— Domnișoară — spuse el adânc mișcat, înclinându-se ușor în fața ei — fiți sigură că voiu chema în ajutor toată arta mea, ca să-l salvez pe tatăl dv. Voiu face tot ce-mi va sta în putință. Și acuma, aș ruga pe domnii să mă lase singur cu bolnavul, pe care-l voiu examina și apoi voiu lua toate măsurile necesare.

Toți ieșiră din odaie, iar Gilda se aruncă, suspinând, lângă patul bolnavului; Robert o înlănțui cu brațele sale și o ridică. Era frântă de durere, disperată, și el fu nevoit să se folosească de toată puterea cuvântului său ca s'o liniștească.

Dar când Robert de Paris și Gilda rămaseră singuri într'o odaie mică și luxoasă, contele de Paris bătu cu piciorul în covor și strigă cu furie:

— Cine ne-a jucat festa aceasta, trimițând doctorul aici? Îți spun sincer, eu nu cred în telefonul misterios despre care ne-a vorbit, căci nu poate fi vorba de vrăjitorii.

— Robert — spuse Gilda — ți-am spus doar că mai există o a treia persoană, aceiași care l-a baudajat pe prinț, aceiași care a pierdut panglica albastră.... Ea, și nimeni alta, ne-a trimis doctorul.

căci are interes ca prințul să trăiască și noi să nu ne ajungem scopul.

— Așa dar crezi, că persoana aceasta misterioasă ne urmărește? — întrebă Robert.

— Nu sunt sigură, dar mă tem!

— Atunci trebuie să ne păzim — răspunse contele de Paris — și oricine ar fi persoana aceea, i-aș da sfatul binevoitor să nu-mi ație calea. Eram atât de aproape de ținta noastră, eram sigur că prințul nu va scăpa și așa ar fi fost dacă doctorul ar mai fi întârziat câteva ore. Ar fi căpătat încă o emoragie, dar acuma, doctorul ăsta îi va scoate glontele și orice pericol va fi înlăturat, iar noi vom pierde moștenirea.

— Cum ai spus? — făcu Gilda — glontele trebuie scos din rană? Așa dar, prințul trebuie operat?

— Desigur, doctorul ne va spune că e nevoie de operație.

— Dar dacă doctorul greșește?

— Atunci pacientul moare!

— Și dacă doctorul e neliniștit, dacă îi tremură mâna, el poate greși!

— Așa cred, dar ce vrei să spui, Gilda?

— Ei bine — spuse intrigânta și ochii ei frumoși avură o licărire sinistră — voiu avea eu grijă ca mâna doctorului să tremure și operația să nu reușească.

— Gilda, cum o vei face?

— Nu te-ai uitat la doctor, cât era de zăpăcit, n'ai observat cum stătea vrăjit și mă fulgera cu privirile?

— Firește, am văzut că ai făcut o impresie adâncă asupra lui și nici nu mă mir.... Gilda, oricine te vede, trebuie să te admire, trebuie să te dorească, și eu....

— Lasă, dragul meu, nu e acuma nici timpul, nici locul pentru declarații de dragoste, e vorba de milioane. Ar însemna să ne fi pierdut mințile, dacă

am vorbi acuma de dragoste. De altfel aibi încredere în mine. Vreau să pun la încercare frumusețea mea și vom vedea dacă e adevărat că niciun bărbat nu-mi poate rezista. Mâna acestui doctor trebuie să tremure, operația nu trebuie să reușească, așa vreau eu!

Între timp, doctorul Wolfgang Schulze se plecă peste suferind și primul lucru care-l umplu de uimire, fu pansamentul desăvârșit al prințului.

— Cine a făcut acest pansament? — îl întrebă el pe bătrânul Cristofor — singurul care rămase cu el în odaia bolnavului. A fost un medic înaintea mea?

— Nu, domnule doctor, — răspunse sluga credincioasă— ce fericit m'aș fi simțit, dacă venea un doctor mai înainte. Pansamentul acesta a fost făcut chiar pe locul crimei și nimeni nu știe cine a venit în ajutorul prințului.

— Ciudat, foarte ciudat — murmură doctorul — pansamentul misterios, telefonul tainic, ar trebui să cred în minuni!

Dar tânărul doctor abia rostise aceste cuvinte că se cutremură și o paliditate mortală îi acoperi fața. Nu mai văzuse oare în viața lui ceva tot atât de misterios, nu-i mai prezentase odată destinul un prilej tot atât de ciudat? Își aminti de medicamentul misterios care fusese trimis lui Ettore, pe când era bolnav de malarie, își aduse aminte de praful care vindecase pe brigand. Nu era oare aceiași întâmplare ca și acum? Un om zace pe patul de suferință, nu e nimeni în apropierea lui care să-l ajute, e o luptă între viață și moarte, dar deodată apare un prieten misterios și-l scapă. Și n'a avut loc întâmplarea aceasta în apropierea pădurii unde a fost găsit prințul de Paris? Necunoscutul fusese aproape de Egizio Ettore, pe culmea Fontanellei, iar prințului i-a făcut pansamentul la poalele muntelui și avusese grijă să dea de veste doctorului prin telefon...

Schulze vedea din ce în ce mai lămurit că în apropierea Fontanellei trebuie să fie cineva care intervine pe nesimțite în soarta oamenilor și buzele lui murmurară un nume pe care nu mai fu în stare să-l reție, care se zbătea în mintea lui.

— Electrus!

Oricât de îngrijit era făcut pansamentul prințului, doctorul îl desfăcu și examină rana. Bolnavul încă nu-și revenise în simțire și zăcea nemișcat, dar când tânărul doctor introduse sonda ca să caute glontele, un geamăt dureros izbucni din pieptul lui. Bătrânul Cristofor își frângea mâinile, lacrimi fierbinți curgeau din ochii lui și se prelinseră pe fața-i zbârcită; apoi își întoarse capul, ca să nu vadă suferințele stăpânului său iubit.

Când doctorul isprăvi, bătrânul își întinse mâinile rugătoare spre el și întrebă:

— Domnule doctor, va trăi?

— Cheamă-l pe contele de Paris și pe sărmana domnișoară, — îi spuse acesta — îți voiu da răspunsul numai de față cu dânșii.

Peste câteva minute, Robert și Gilda intrară în odaia bolnavului iar în urma lor păși bătrânul Cristofor, care abia se ținea pe picioare. Gilda se folosise de acest răgaz ca să-și schimbe rochia de vânătoare cu o alta de mătase. Ea era făcut cu multă dibăcie, căci rochia neagră, care trebuia să fie o dovadă a tristeții momentului, punea și mai mult în evidență frumusețea ei, era lipită de corpul ei atât de mlădios, iar aurul părului și trandafirul aprins și gingaș din obrajii ei, o făcea mai fermecătoare.

Doctorul stătea vrăjit în fața ei și nu era în stare să-și ia privirile dela arătarea aceasta Dumnezeiască. Dar Gilda se repezi la dânsul și până să-și fi dat el seama, ea îi apucă mâinile.

Ce fior îl cuprinse la această atingere! Doctorul Schulze nu simțise încă nicicând puterea frumuseții femenine, dar acuma, puterea aceasta îl învinse.

— Domnule doctor, ce ai de spus? — întrebă Robert cu vocea adânc mișcată — fii sincer cu noi, am consolat-o pe nepoata mea, așa că e în stare să audă crudul adevăr. Spune, te rog, mai e speranță ca fratele meu să se vindece?

Schulze răspunse uitându-se la Gilda cu o privire aprinsă:

— Da, sper ca prințul să poată fi salvat.

Un strigăt de bucurie izbucni din pieptul Gildei, care știu să-și ascundă furia și adevăratele sentimente. Dar în colțul odăii stătea Cristofor, care-și împreună mâinile și le întinse spre cer:

— Mulțumescu-ți Ție Doamne și dacă dorești o jertfă,i a-mă pe mine, căci eu am trăit destul, ia-mă în locul bunului meu stăpân!

— Da, — continuă doctorul — după câte am văzut, glontele n'a rănit niciun organ principal, a atins ușor numai vârful plămânului stâng. Dar înainte de toate, glontele trebuie extras, ca să nu pătrundă mai adânc și să nu provoace vreo complicație. Operația aceasta e periculoasă pentru viața pacientului, căci emoragia l-a slăbit foarte mult. Sper însă că o voiu duce la bun sfârșit și vă rog să-mi dați voie s'o fac imediat.

— O operație! — strigă Gilda, — o, scumpul meu tată! Doctore, vrei să împlânți cuțitul în trupul lui? Nu, nu voiu îngădui niciodată, asta nu se poate!

— Dar, scumpă nepoată — spuse Robert de Paris — în fața pericolului ce-l amenință pe tatăl tău, nu există altă ieșire decât să te învoiești și trebue să fim recunoscători doctorului pentru sinceritatea dumnealui.

— Ei bine, admit operația, dar cu o singură condiție.

— Și anume?

— Să fiu și eu de față — exclamă Gilda.

— Domnișoară, vă dați seama ce-mi cereți? — exclamă Schulze. — Să vă supun la o astfel de

emoție? Nu știți ce însemnează o astfel de operație, n'ați văzut încă niciodată curgând sânge și chinurile acestea îngrozitoare. Vreți să le aflați aici, la patul de suferință al tatălui dv. omul pe care-l iubiți mai presus de oricine? Nu,. nu, domnișoară, vă rog să nu-mi puneți condiția asta, nu pot consimți!

— Nu am nevoie de consimțimântul d-tale — strigă Gilda — ordon ca operația aceasta să fie făcută în prezența mea. Nimeni nu va mai fi de față în afară de d-ta, omul științei și eu. care sunt fiica lui. Și să nu crezi, domnule doctor. că te voiu turbura. Sunt curajoasă, îți jur că nu te voiu împiedeca cu nicio privire, nu vei vedea nicio lacrimă în ochii mei,, nu vei auzi niciun suspin, lasă-mă să rămân lângă tatăl meu. Domnule doctor, închipuie-ți că se întâmplă o nenorocire, că tatăl meu își dă sufletul în mâinile d-tale, să nu fiu eu de față ca să-l mai strâng în brațele mele, să pun mâinile sale pe capul meu ca să mă binecuvânteze?. O, nu, domnule doctor, asta nu poți împiedeca. Voiu rămâne de față la operație!

CAP. 99

Viclenia diabolică

— Fie, — răspunse tânărul doctor. — N'am curajul să-mi impun voința. Puteți rămâne aici în timpul operației, lângă tatăl dv.; îngerii lui Dumnezeu nu vor pluti nevăzuți în jurul meu, în timp ce voiu face acest pas hotărâtor.

Gilda și Robert auzind aceste cuvinte ale medicului, schimbară între ei priviri triumfătoare. Cuvintele acestea exprimau o admirație, care putea veni numai din partea unui îndrăgostit.

— Atunci mă duc — spuse Robert de Paris — cerul să-ţi ocrotească mâna, domnul meu, dar oricare va fi rezultatul operaţiei, dă-mi voie să-ţi spun în numele întregii familii de Paris, că nu vei avea nicio vină, dacă se va întâmpla vreo nenorocire.

Robert de Paris subliniă aceste cuvinte cu un ton deosebit şi se uită la tânărul doctor cu o privire pe care acesta n'o înţelese. Toţi părăsiră odaia, afară de Gilda şi doctorul, care începu pregătirile, dar Gilda îi şopti:

— Domnule doctor, bătrânul Cristofor stă la uşă, cred că e mai bine ca acest servitor al tatălui meu să fie îndepărtat. E un om bătrân şi nu se va putea stăpâni. Te rog, trimite-l de aici.

— Ascultă, moşule — spuse doctorul Schulze, apropiindu-se de bătrân, — nu e bine să rămâi aici, operaţia nu e pentru nervii slăbiţi de bătrâneţe. Du-te, te rog, afară şi aşteaptă până voiu fi gata.

— Domnule doctor — spuse Cristofor, cu vocea rugătoare, — daţi-mi voie să rămân, l-am purtat pe prinţ în braţele mele pe când era copil, eu l-am crescut, tot cu el am fost toată viaţa şi să-l părăsesc în clipa asta hotărâtoare? Nu, domnule doctor, asta nu-mi puteţi cere.

— Cristofor, e mai bine pentru stăpânul d-tale să fiu singur cu dânsul. Nici domnişoara n'ar trebui să rămână, dar e singura fiică şi nu i se poate refuza să stea lângă tatăl ei într'un moment atât de primejdios.

Doctorul deschise uşa. Cristofor ieşi abătut, şi începu să plângă. Doctorul închise uşa şi o zăvori.

— Scuzaţi-mă, signora — se adresă el Gildei, — că am încuiat uşa, dar în timpul operaţiei nu trebuie s'o deschidă nimeni, cel mai mic sgomot ar putea să-mi abată atenţia dela bolnav.

— Domnule doctor, poţi începe să-ţi faci datoria.

Doctorul Schulze puse pe măsuţă instrumentele necesare operaţiei şi după ce-şi spălă bine mâinile, luă o sondă şi se apropie de patul bolnavului ca să mai cerceteze odată locul unde se afla glonţele. Bolnavul scoase un oftat. Dar nici durerea cumplită pe care i-o pricinui sgândărirea rănii, nu-l trezi din nesimţire. Faţa prinţului Raymond era galbenă ca ceara, s'ar fi putut crede că e un cadavru, dacă pieptul lui n'ar fi tresăltat încet şi dacă n'ar fi scos la răstimpuri, câte un suspin.

— Acuma trebuie să-i scot glonţele — spuse doctorul — acuma e clipa hotărâtoare.

Luă o pensă şi o introduse în rană, câteva minute el căută să prindă glonţele, dar nu izbuti, căci trebuia să lucreze cu multă băgare de seamă ca să nu rănească plămânul. Scoase pensa şi spuse:

— A doua oară va merge mai bine, mâna mi-a tremurat puţin. Să ne odihnim câteva minute; vă rog să mă iertaţi, domnişoară, dacă mă voiu în-

tinde în prezența dv. pe canapea. Dar trebuie să-mi liniștesc puțin nervii.

Schulze se apropiă de canapeaua care se afla lângă peretele din fața patului și se întinse pe pernele moi. Da, era adânc nemulțumit de sine, știa că trebuie să fi scos glontele chiar dela prima încercare, dar astăzi el se simțea turburat și nu era stăpân pe sine, prezența, apropierea frumoasei fete, care aprinse în inima sa o patimă atât de puternică, îl zăpăcise și s'a surprins chiar uitându-se la Gilda, în momentul când a introdus pensa în rană.

— Am înebunit oare? — își spuse dânsul. — Nu mai sunt oare omul de știință? Cum mă pot lăsa târât de un simțământ care nu e decât o nebunie, o beție de o clipă? Cel mai bine ar fi să nu nu mă uit la dânsa, căci nu poate fi a mea. Eu nu sunt decât un biet doctor și ea... fiica prințului Raymond de Paris. Afară de asta, e logodită și în curând își va serba nunta cu Robert de Paris. Da, e o nebunie din partea mea că îndrăznesc să mă uit la o logodnică, la o fată care aparține altuia. Sunt hotărât să nu-i mai arunc nicio privire, cel puțin până nu termin operația.

Schulze se ridică, dar în clipa aceea el simți două brațe moi ce-l țineau cu putere și-l trăgeau iar spre pernele de mătase.

— Domnule doctor, mai rămâi o clipă, îi spuse o voce tremurătoare, te rog,, mai stai, — vreau să-ți spun ceva.

Înmărmurit, doctorul Schulze își întoarse capul. Gilda se așezase lângă dânsul. Stătea atât de aproape, încât brațul ei îl atinse, răsuflarea parfumată a gurii îi mângâie fața, și el simțea că focul ochilor ei îl va mistui.

— Prințesă, izbucni doctorul, vreți să-mi spuneți ceva, tocmai acuma?

— Acuma, căci nu voiu mai avea prilejul să fiu singură cu d-ta, spuse Gilda. O, nu mă disprețui, nu mi-o lua în nume de rău dacă eu, o simplă fe-

tiță, voiu rosti un cuvânt care nu trebuie să fie niciodată pe buzele unei fete. Dar nu pot altfel, aș fi pierdută pentru totdeauna dacă n'aș rosti acest cuvânt, voiu pierde toată fericirea vieței mele... Doctore, te iubesc, da, te iubesc!

Ea se lipi de pieptul lui, se uita la el cu o privire îngerească, care-i răpi doctorului ultima rămășiță de judecată, buzele ei se strânseră pentru un sărut, cu atâta putere încât el își pierdu cumpătul cu desăvârșire și apăsă gura sa pe buzele ei într'o sărutare lungă, fierbinte, amețitoare. Frumoasa femeie îl înlănțui cu brațele ei moi și își lipi buzele de ale lui parcă ar fi vrut să-i scoată sufletul din piept. Deodată, ea se ridică, îl respinse cu un gest ușor și spuse tremurând:

— O Doamne, ce vei fi gândind despre mine! Îți spui desigur, că sunt o fată rea, ți-am destăinuit dragostea mea și totuș, sunt logodnica altuia... Dar îți jur, nu l-am iubit niciodată pe omul acesta, tatăl meu m'a constrâns să-l iau, inima mea n'a simțit ce e dragostea, până în clipa când te-am văzut. Nu te-am rugat să mă lași aici în timpul operației pentru tatăl meu, — nu, vroiam să fiu numai cu tine, pentrucă știam că niciodată nu voiu mai avea prilejul să-ți spun că te iubesc. Și acuma, după ce ți-am spus-o, voiu fi soția altuia, mă voi lăsa legată în lanțuri pe cari nu le voiu putea rupe niciodată. Dar nu mi se va putea răpi mângâierea că am ascultat porunca inimei mele și am spus bărbatului iubit cât îmi e de scump.

Schulze nu știa dacă e vis sau avea. Fata pe care o iubea, pe care abia îndrăznea s'o privească,

Cereți mâine fasciculu 100 tuturor chiorcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ. Bucuresci 1. Calea Victoriei 5.

prințesa, ființa aceasta fermecătoare, cea mai frumoasă femeie din Corsica și cea mai bogată moștenitoare, a venit singură în brațele sale, i-a mărturisit dragostea ei... A simțit pe buzele sale sărutările ei, mai simțea arsura lor și în sufletul lui mai plutea fiorul pe care i-l dăduse apropierea acestui trup fermecător.

Tânărul doctor se simțea amețit; era pentru prima dată sub vraja iubirii, căzuse pentru prima dată în vârtejul nebun al simțurilor, cărora niciun bărbat nu e în stare să le reziste. In clipa asta el uitase cu desăvârșire datoria care-l aduse acolo, în clipa asta nu mai exista pentru el nimic sfânt, vedea numai frumoasa ființă ce tremura de dragoste, cu brațele albe și moi încrucișate în jurul lui, cu privirile pline de dorinți arzătoare îndreptate spre dânsul. Dar nu vedea că ceea ce se întâmpla cu el în clipa aceea făcea dintr'însul un criminal. Nu vedea cum din rana prințului, sângele izbucnea mereu.....

Dar Gilda văzu emoragia, ea vedea rana din pieptul prințului, ea vedea sângele care curgea, vedea cum se usucă fața bolnavului, cum se îngălbenește, dar se ferea să i-o spuie lui Schulze. Aceasta era doar intenția ei, — vroia să-l abată de la datoria lui, ca prințul să-și dea sufletul, — și momentul acesta era cel mai potrivit. Femeia perfidă ședea între bolnav și doctor,, astfel că acesta nu putea să vadă corpul pacientului său, nici să zărească sângele care curgea năvalnic. Gilda știa că trebuia să treacă numai zece minute ca tot sângele să se scurgă din trupul prințului, — numai zece minute și viața va dispare odată cu sângele; atunci, nici Dumnezeu nu va mai putea să-l ajute, cu atât mai puțin un om, un medic.

— Gilda, izbucni doctorul, după ce frumoasa fată îi declarase dragostea ei în cuvinte atât de înflăcărate, Gilda, e oare cu putință, mă iubești?

— Da, te iubesc,, deşi te cunosc numai de un ceas; nu-i aşa că ţi se pare ciudat? Cum te-am văzut, am simţit că tu eşti ursitul meu. Vreau să fiu a ta, mă dau numai ţie, fie chiar numai pentru scurt timp; căci după ce mă voiu cununa cu unchiul meu, contele Robert de Paris, el mă va lua de-aici şi nu te voiu mai vedea niciodată. Da, vreau să fiu fericită măcar o singură dată, vreau să sorb nectarul dulce al iubirii. Sărută-mă, ia-mă, căci sunt a ta!

Il îmbrăţişă iară, se lipi de dânsul cu atâta patimă încât el simţea fiecare unduire a corpului ei. O înlănţui cu braţele sale puternice, o strânse la piept şi se sărutară prelung.

Deodată, urechea lui Schulze prinse un sunet ciudat. Era un oftat,, un geamăt dureros, dar auzul doctorului era destul de exercitat, ca să poată înţelege că numai omul care se găseşte într'o primejdie de moarte, oftează astfel; numai un muribund e în stare să scoată un astfel de sunet.

— O, Doamne! dar ce-i asta? exclamă dânsul. Prinţul moare... s'a întâmplat ceva... Lasă-mă, lasă-mă, iubito, trebuie....

— Ba nu, rămâi, rămâi în braţele mele, murmură ea, nu acuma, nu pleca acuma... sărută-mă... sărută-mă...

Şi cu o patimă de care e în stare numai un înger sau un demon, ea îl strânse la sânul ei. Iar el... el era slab, nu putea să se smulgă şi vroia să soarbă până la fund clipa aceasta fericită; răspunse la sărutările ei, iar bolnavul stătea întins în pat, sângele nu înceta să curgă şi viaţa îi părăsea mereu trupul.

— Ajutor! murmurară buzele sale. Carmencitta, Carmencitta, ajută-mă!

— Ai auzit? strigă îngrozit tânărul doctor, strigă după ajutor. Nu, lasă-mă, trebuie să-mi fac datoria.

— Şi chiar dacă ar trebui să te ţin cu sila, strigă Gilda, eu nu te las!

— Dar tatăl tău moare...

— El moare, — dar eu vreau să trăiesc!

Buzele ei se 'ntinseră iar spre gura lui, trupul ei se lipi de dânsul și un fior de voluptate scutură trupul medicului. Dar ultimele ei cuvinte îl loviră ca un cuțit, ele sfâșiară vălul de pe ochii lui și i se păru că vede în fața sa o prăpastie în care se svârcolesc mii de șerpi. „El moare, dar eu vreau să trăiesc". Erau oare cuvintele unei fiice, ale unei inimi credincioase și iubitoare? Nu, așa putea să vorbească numai o ticăloasă, o ființă crudă și infamă. Și el să iubească o astfel de creatură? Nu, Schulze își dădu seama că s'a înșelat, că Gilda nu era așa cum crezuse, că frumusețea ei era numai o mască, ce ascundea rânjetul cruzimei. O zvârli de o parte cu un gest de scârbă.

— Pleacă, îi strigă el., pleacă, femeie josnică ce ești, pe mine nu mă vei înșela. Femeia care lasă pe tatăl ei să moară, ca ea să se bucure de o clipă de voluptate, nu merită dragostea unui om cinstit. Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai deschis ochii la timp., vreau, trebuie să-mi fac datoria. Părinte ceresc, fă să nu fie prea târziu.

El vru să se apropie de pat, dar ea îl strânse încă odată, mai încercă să-l amețească cu puterea frumuseții și se lipi de dânsul,, șoptindu-i cuvinte pline de dragoste. Doctorul Schulze șovăi, ochii lui se închiseră, pieptul lui respira din greu. Dar după o clipă, se ridică hotărât.

— Pleacă, te urăsc, strigă el. Și acuma lasă-mă să-mi fac datoria, dacă nu, voiu fi silit să chem un servitor.

Ea se dădu înapoi, fața ei se schimonosi, în clipa aceea chipul îngeresc luă o înfățișare demonică și doctorul simțiì că privirea aceasta plină de ură vrea să-l oprească să-și facă datoria; dar ea nu mai avea nici-o putere asupra lui. Se repezi la pat și se aplecă deasupra prințului. In clipa aceea se făcu alb ca varul și se dădu un pas înapoi.

— Sfinte Dumnezeule, e prea târziu, strigă el,

o emoragie şi eu... eu n'am oprit-o la timp. Ei bine, jur: dacă omul acesta moare din pricina mea, nu mai vreau să trăiesc nici eu. Viaţă pentru viaţă! Şi acuma, doctore Schulze, salvează-te!

CAP. 100.

Prima bănuială

Gilda dădu buzna pe uşă. In odaia vecină o aştepta Robert.

— Ai izbutit? o întrebă el, ai împiedecat operaţia, l-ai zăpăcit? Am stat aici ca pe jăratec, v'am auzit vorbind în şoaptă...

— Totul e pierdut! exclamă Gilda, căzând pe un scaun. Prinţul va trăi!

— Va trăi? Aşa dar n'ai izbutit să-l ameţeşti?

— Totul era câştigat, spuse Gilda, cu lacrimi de furie în ochi, era în braţele mele, căzuse pradă sărutărilor mele şi nu vedea cum s'a deschis rana şi sângele începuse să gâlgâie dintr'însa. Credeam că am triumfat, viaţa prinţului atârna de un singur fir, — câteva minute şi totul ar fi fost gata. Dar atunci, doctorul a auzit un geamăt, în clipa aceea el se smulse din braţele mele, mă îmbrânci la o parte şi începu să vorbească de datoria lui.

Robert de Paris măsura odaia cu paşi mari. Injura printre dinţi, lovea furios cu piciorul.

— Eram sigur, izbucni el, că-l voi putea împiedeca să-l salveze pe prinţ. O, dacă aş şti cine ni l-a trimis aici, cine l-a chemat la telefon! Aşa dar, acuma pansează rana prinţului?

— Da, s'a repezit imediat la patul rănitului iar când şi-a dat seama ce s'a întâmplat, a jurat că se va omorî şi el, dacă nu va izbuti să-l salveze pe prinţ.

Doctorul Schulze chemă în ajutor toată ştiinţa sa, dar avea de îndeplinit un lucru foarte greu.

Prințul pierduse atâta sânge, încât doctorul se temea că inima bolnavului se va opri și când îi scoase glontele și opri sângele, el încă nu era sigur că Raymond de Paris va rămâne în viață. Bătrânul Cristofor îl ajutase cu devotament la munca aceasta grea, căci imediat după plecarea Gildei, servitorul se apropiă de patul de suferință al stăpânului său și se sperie când văzu starea în care se afla acesta.

Cristofor știa că ceva grav se întâmplase între timp. Stătuse toată vremea lângă ușă și cu toate că nu avusese de gând să spioneze, el prinse unele cuvinte ale Gildei. Înțelesese că ea declarase dragoste doctorului, știa că făcea asta cu un scop josnic, că Gilda vroia numai să abată atenția doctorului, pentru ca operația să nu izbutească. Dacă bătrânul Cristofor ar mai fi stat la îndoială asupra bănuielii sale, i-ar fi întărit-o însă fața palidă și disperată a tânărului doctor. Obosit și sdrobit, Schulze căzu pe un scaun, care se afla lângă patul prințului, privirile lui arzătoare erau pironite pe dușumea: părea un om condamnat la moarte ce-și așteaptă execuția.

Deodată, el simți o mână pe umăr și când ridică privirile, îl zări pe bătrânul Cristofor. Doctorul se uită la fața bătrânului credincios și citi în ochii acestuia o milă fără margini.

— Domnule doctor, știu totul, spuse Cristofor, am auzit totul. O, Doamne! doar nu puteam să-mi astup urechile! Am stat lângă ușă și l-am rugat pe Dumnezeu să-ți arate drumul cel adevărat. Și era greu, domnule doctor, căci ea e frumoasă și puțini sunt aceia cari s'ar putea împotrivi acestei ispite.

— Da, e frumoasă, murmură Schulze, e prea frumoasă ca să fie și bună.

— Uit-o pe mizerabila aceasta, exclamă bătrânul, deși eu, ca servitor al acestei case, n'ar trebui s'o judec astfel pe tânăra mea stăpână: dar după ce-am auzit totul... Domnule doctor, gândește-te, o fiică ce caută să împiedece însănătoșirea tatălui ei

— nu e asta o răutate și o josnicie infernală? E oare cu putință ca ea să fie fiica acestui om nobil și bun? Se vorbește mereu de părinți denaturați, dar ea e o fiică denaturată — numai dacă e chiar fiica lui...

Bătrânul Cristofor, rosti ultimele cuvinte în șoaptă, așa că doctorul nici nu le auzi.

— Da, ai dreptate, Cristofor, spuse Schulze, oftând adânc; e ceva îngrozitor ca fiica să dorească moartea tatălui ei. Dar prințul e bogat, — nu-i așa? — și cine știe dacă un altul nu i-a șoptit fetei:

„Vezi, acuma e momentul să devii o moștenitoare bogată".

— Un altul, spuse Cristofor, zâmbind, da; văd că suntem amândoi pe același drum, domnule doctor. Așa este, un altul stă dinapoia acestei fapte, el a pus totul la cale, el a dat domnișoarei planul ca să vă amelească și astfel să se întâmple o nenorocire. Dar știi cine e?

— Nu, dragul meu, nu cunosc familia prințului ca să-mi pot da părerea.

— Ei bine, atunci îți voiu spune eu, șopti Cristofor, cu hotărâre. Nu știu de ce, dar o voce lăuntrică mă îndeamnă să-ți destăinuiesc totul. Acest om poate fi numai acela care va pune mâna pe toată moștenirea, îndată după moartea prințului Raymond.

— Nu e chiar Gilda?

— Da, ea va moșteni averea personală a prințului, răspunse bătrânul Cristofor, moșiile și casele sale. Dar trebuie să știi că prințul Raymond e capul familiei de Paris, care posedă comori neprețuite, printre cari se numără și palatul imens din Bastia cu toate bijuteriile familiei ce se află într'însul. Toate acestea nu trec asupra Gildei și nici titlul princiar. Adevăratul moștenitor al prințului Raymond e fratele său, contele Robert.

— Crezi că acesta ar fi în stare să se gândească la moartea fratelui său!

— Să-ți vorbesc deschis, domnule doctor?

— Da, dragul meu: se poate că Cerul m'a trimis aici ca să devin prietenul prințului. Bietul de el are nevoie de oameni în cari să se poată încrede.

— Asta vreau să spun și eu, oftă Cristofor, prințul e singur, sunt încredințat că fiica și fratele său plănuise moartea lui.

— Ingrozitor!

— Dar așa este, spuse Cristofor. Sunt un om bătrân, cu părul cărunt și în ochii domnului Robert nu sunt decât o jucărie, un om care nu merită nicio bucată de pâine. Dar ochii mei sunt încă destul de ageri și sunt în stare să vadă mai mult decât ar dori domnul Robert.

— Și ai dovezi că între Gilda și Robert există o înțelegere tainică ca să provoace moartea timpurie a prințului?

— N'am astfel de dovezi la 'ndemână, exclamă Cristofor, căci cei doi mizerabili se feresc, dar

după câte văd... Ce-ai spune dacă ţi-aş povesti că Gilda a plecat la vânătoare cu câteva luni în urmă însoţită de unchiul ei, dar nu s'au dus la vânătoare, ci au făcut cu totul altceva?

— Altceva? exclamă Schulze; poate s'au bucurat de dragostea lor!

— Dragoste? rosti bătrânul cu dispreţ, îţi jur, domnule doctor, că dragostea asta n'a ajuns chiar aşa de departe cum o arată ei. Da, faţă de prinţ ei se poartă întotdeauna ca-şi-cum n'ar putea trăi unul fără celălalt şi signora Gilda i-a declarat că se va închide într'o mânăstire dacă nu va deveni soţia unchiului Robert. Dar ştiu sigur, prinţesa nici nu se sinchiseşte de unchiul ei şi mi se pare că ea poartă în inimă chipul altuia.

— Un altul? exclamă Schulze şi nu izbuti să-şi astâmpere o pornire de gelozie. Nu ştii cine poate fi, bănuieşti pe cineva?

— Nu, domnule doctor, nu am pătruns atât de mult în tainele Gildei; dar mie mi-e tot una pe cine iubeşte, pe mine mă interesează să ştiu numai pe cine urăşte. Când s'au dus la vânătoare, era vorba de o persoană pe care o urăşte.

— Ciudat, vorbeşte mai lămurit, ce vrei să spui? Ce ştii despre vânătoarea asta misterioasă?

— Am cules informaţii precise, continuă Cristofor, şi am aflat că vânătoarea nici n'a avut loc. Totuşi, prinţesa a fost în munţii Cagna în tovărăşia unchiului ei şi s'au oprit în satul Fontanella...

— Cristofor, îl întrerupse tânărul doctor, spune-mi, te rog, cum ai aflat, cine ţi-a dat toate aceste informaţii şi tot ce-mi povesteşti nu e oare întemeiat pe svonuri şi şoapte?

— Dragă domnule doctor, exclamă Cristofor, ducându-şi mâna la inimă, un om care a ajuns în anii mei, e bănuitor şi nu crede tot ce i se povesteşte. Dar fiindcă prinţul e un om bun şi mi-a împlinit multe dorinţi, l'am rugat într'o zi şi l-a numit ca administrator al acestui castel de vânătoare, pe

nepotul meu Gino. E un om cinstit și priceput, în care pot avea toată încrederea. Și așa cum vroiam să știu ce uneltesc prințesa Gilda și Robert, i-am scris lui Gino: „Fii cu ochii deschiși și comunică-mi tot ce se petrecee la vânătoare". N'a trecut mult și am primit dela el o scrisoare în care-mi spunea: „Dragă unchiule, Robert de Paris și prințesa au sosit la castel, dar nu s'au dus la vânătoare, mai bine zis, nu s'au dus să vâneze sălbătăciunile din pădure, ci s'au dus în urmărirea unei fete. Amănuntele nu ți le pot spune în scrisoare și ți le voiu povesti când ne vom vedea". Asta mi-a scris nepotul meu Gino și-ți închipui, domnule doctor, că am fost curios să aflu cât mai repede. Dar Gino n'a avut nici un prilej să vie la Bastia și m'am bucurat foarte mult când am auzit că stăpânul meu a hotărât să organizeze o vânătoare în munții Cagna.

„Alteță, luați-mă și pe mine", l-am rugat eu; pentrucă vroiam să mă văd cu nepotul meu.

„Se înțelege că mă însoțești, mi-a spus prințul. Tu trebuie să iei parte la toate serbările în cinstea fiicei mele".

Astfel am sosit aici. Eri am stat în odaia mea cu nepotul Gino și el mi-a povestit unele lucruri ce m'au uluit și mi-au deschis ochii. Închipuește-ți, domnule doctor, că într'o zi, Robert și Gilda s'au deghizat și au părăsit castelul.

— S'au deghizat?

— Da, Robert de Paris și-a pus niște haine de cerșetor și o barbă albă iar prințesa s'a îmbrăcat cu o rochie sărăcăcioasă și-l ducea pe unchiul ei de mână, ca pe un orb.

— Au plecat pe jos?

— Sigur, dar au mers pe jos o bucată de drum, apoi au urcat într'o trăsură, care-i aștepta.

— Trăsura aceasta era din castel?

— De loc, asta i-ar fi trădat. Cu o zi înainte, Robert a cumpărat-o la Viola și a poruncit țăranului să-l aștepte cu trăsura în pădure. Nepotul meu

i-a urmărit şi cum a văzut că urcă în trăsură, el s'a cățărat în dos şi a plecat cu dânşii.

— Şi unde au plecat?

— La Fontanella, dar n'au intrat în sat. S'au oprit la vre-un sfert de ceas depărtare şi ţăranul care i-a dus a primit ordinul să aştepte lângă un tufiş până când se vor întoarce. Nepotul meu, căruia i-am spus să afle, în ruptul capului, tot ce fac ei, n'a stat mult pe gânduri şi s'a ascuns într'un tufiş din apropiere ca să aştepte întoarcerea contelui şi a prinţesei. Cum stătea întins la umbră, el a observat un lucru ciudat. După câtva timp, s'a apropiat de trăsură un om, pe care Gino l-a recunoscut imediat: era cameristul contelui de Paris, un anume Leblanc. Ţăranul plecă şi Leblanc urcă în trăsură. Contele nu vroia ca ţăranul să vadă ce va fi mai încolo cu trăsura. Aşa dar, Leblanc rămase singur şi se aşeză frumuşel în trăsură. Începu să fluere, să fumeze, deschise un cufăraş şi scoase mâncăruri alese, iar nepotului îi lăsa gura apă, căci nu avea la el nici-o coajă de pâine şi dacă n'ar fi găsit câteva mure, ar fi crăpat de foame.

După ce stătu ascuns în tufiş o zi şi o parte din noapte, deodată el auzi nişte paşi. Între timp răsărise luna şi el zări trei persoane ce se apropiau, în toată graba, de trăsură. Erau Robert şi Gilda, pe cari îi recunoscu după măştile pe cari le purtau; dar pe a treia persoană, nepotul meu n'o recunoscu; contele şi prinţesa mai mult o trăgeau de păr o duceau, dar el ar putea să jure că era o fată de o frumuseţe răpitoare. O aşezară în trăsură şi caii porniră în galop.

Acuma, dommule doctor, spune şi d-ta, nu se ocupă ei cu lucruri misterioase, nu există între dânşii o înţelegere tainică?

— Mai mult, exclamă doctorul, după câte mi-ai spus, nu mă îndoiesc că Robert de Paris şi Gilda au făptuit o crimă împotriva acelei tinere fete.

— Da, o crimă, se auzi deodată un glas în odaie.

Şi când cei doi, scoţând un strigăt uşor, se întoarseră, abia le venea să-şi creadă ochilor: îl văzură pe bolnav, sprijinit în perne, cu capul puţin ridicat.

— Da, e o crimă, repetă el.

— Stăpâne... Excelenţă... izbucni bătrânul servitor şi căzu în genunchi lângă pat. Dumnezeu v'a ocrotit şi v'a dăruit viaţa.

— Ce minune a naturii! exclamă doctorul. Aţi avut putere să vă ridicaţi?

— Există momente, zise rănitul, cu glasul slăbit, când voinţa omului e mai puternică decât forţele sale trupeşti. Am auzit tot ce aţi vorbit şi acuma ştiu că fiica mea e o nevrednică. Doctore, apropie-te şi spune-mi: e adevărat că fiica mea a căutat să te împiedice să-mi faci operaţia?

Doctorul Schulze îşi duse solemn mâna la inimă şi răspunse cu glas apăsat:

— Da, e adevărat.

— Jură!

— Jur!

— Iar tu, Cristofor, apropie-te şi dă-mi mâna, priveşte în ochii mei şi spune-mi dacă tot ce ai povestit doctorului e purul adevăr. Jură-mi.

— Jur! răspunse Cristofor tremurând din tot corpul.

— Ei bine, gemu prinţul, atunci ştiu ce am de făcut. Să nu vorbiţi nimănui, iar eu voiu fi cu ochii în patru, vreau să ştiu dacă sunt înşelat. Un gând teribil s'a înrădăcinat în sufletul meu, — vai mie, dacă acest gând se va dovedi că e adevărat, iar de o mie de ori mai rău va fi de aceia pe cari îi voiu descoperi că m'au înşelat.

Bietul om făcuse o sforţare prea mare, căzu pe perne şi-şi pierdu cunoştiinţa.

— A auzit totul, spuse Cristofor. Domnul să se îndure cu el; sau va descoperi pe mizerabilii cari l-au înşelat sau... va muri.

CAP. 101.

O zi fericită

A doua zi, soarele își revărsă lumina peste piscul Fontanellei și pătrunse până în cele mai tăinuite văgăuni, ca să gonească umbrele nopții, să trezească natura la viață nouă și să 'ntindă tot farmecul lui peste fire. Văzduhul era atât de limpede încât sus, pe Fontanella, se puteau auzi clopotele din Saint-Etienne și din satele învecinate. De pe vârful stâncilor ce-și ridicau fruntea semeață peste munte se puteau zări credincioșii ce păseau cu smerenie spre lăcașurile de rugăciune, căci era ziua sfântă de Duminică.

Sufletul lui Ettore era și el în sărbătoare. Letiția lui mai dormea, dar el ședea lângă patul ei și-i ținea mâna. N'o trezi, ci se uita la trăsăturile fine ale profilului ei și-i urmărea fiecare răsuflare. Da, era Duminică în sufletul brigandului.

Tânăra lui soție dormea lângă el, pe patul ei moale. Prietenii și tovarășii lui nu dormiră noaptea asta în cuibul lor, ci porniră într'o expediție, din care nu se întoarseră încă. Astfel, Ettore rămase singur cu tânăra-i soțioară, — singur cu aceea, care îi aparținea numai lui. Ea dormea, buzele-i trandafirii erau întredeschise, un zâmbet îi flutura în jurul gurii, parcă retrăia în vis, realitatea dulce din timpul nopții. Plapoma ce-i acoperea trupul minunat se mișca ușor și când Ettore își aminti că dormise lângă sânul ei până la ivirea zorilor, el nu se putu stăpâni, îi apăsă gura pe buze și o sărută.

Ea se trezi, deschise ochii, îl îmlănțui cu brațele și îl strânse cu patimă.

— Tu ești, iubitul meu? întrebă ea cu glasul slab. Suntem singuri?

— Singuri, scumpa mea, numai Dumnezeu e cu noi!

— Va rămâne aici toată noaptea, îi răspunse ea, ridicându-şi genele mătăsoase şi deschise ochii plini de fericire.

In loc de răspuns, el o sărută din nou şi-şi îngropă mâinile în părul ei negru de mătase. Lacrimi se prelinseră peste obrazul lui. Letiţia zări abia acuma lumina zilei şi se ridică scoţând un ţipăt uşor.

— Am dormit prea târziu, asta nu se poate, eu

vreau să mă trezesc cea dintâi. Nu-i aşa că-mi făgăduieşti să-mi îndeplineşti o rugăminte. Egizio?

— Orice, draga mea. Spune numai!

— Egizio, spuse ea, sprijinindu-şi capul de pieptul lui, te rog, lasă-mă să conduc toată gospodăria acestui cuib. Vezi, Egizio, chiar dacă eşti un brigand şi trebuie să umbli pe căi oprite de lege, eu nu voiu răbda să nu ducem o viaţă aşezată de familie.

Până acuma ai trăit cu tovarăşii tăi şi drept să-ţi

spun, neorânduiala e mare la voi. O femeie nu se poate simți fericită în starea aceasta, pentru dânsa fiecare lucru trebuie să fie la locul său, viața trebuie să-și aibe rostul ei și de aceea, scumpul meu, te rog, lasă-mă să pun totul în ordine.

— Asta e și dorința mea, exclamă brigandul. Crezi oare că eu nu doresc din tot sufletul să duc o viață așezată, ca toți oamenii? Trebuie să stau oare într'o colibă mizerabilă și să duc un traiu destrăbălat și fără frâu? In ceeace privește pe tovarășii mei, garantez eu pentru dânșii. Bravul Tric-Trac are să mărâie puțin, dacă i se va lua conducerea bucătăriei, dar în cele din urmă se va supune. Vei avea un ajutor neprețuit căci e un bucătar foarte iscusit; el va fi servitoarea ta.

— N'am nevoe, eu voiu face totul, dar ca să nu-l supăr, îl voiu lăsa să se îngrijească de bucătărie. Și acuma, dragul meu, lasă-mă singură pentru câteva minute, căci vreau să mă dau jos din pat și să pregătesc totul pentru sărbătoarea de astăzi.

— Vin și tovarășii mei, răspunse Ettore, căci auzise semnalul pe care-l dădeau de-obiceiu banditii, când se apropiau de ruină.

Ettore ieși în întâmpinarea lor iar Letiția se îmbrăcă repede. Când brigandul se 'ntoarse cu tovarășii săi, aceștia se opriră în prag înmărmuriți, căci locuința lor nu fusese niciodată într'o rânduială atât de bună.

Letiția trase masa în mijlocul odăii, o acoperi cu o față albă și puse cele trebuincioase pentru dejun. Se apropiă, zâmbind rușinată, de Ettore și-și ascunse fața la pieptul lui.

Cereți mâine fascicola 101 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Vedeţi, prieteni, strigă brigandul, aceasta e scumpa mea soţie şi de azi înainte ea va fi spiritul nostru bun. Nu trebuie să vă spun că-i veţi da ascultare şi cinstirea cuvenită. Sunt încredinţat că o veţi face singuri. Nici nu trebuie să v'o recomand, o cunoaşteţi cu toţii, numai pe tine, Hector Gardane, pe tine nu te-a văzut încă. Acuma, daţi-i mâna şi salutaţi-o ca pe o tovarăşă şi prietenă care e gata să împartă cu noi bucuriile şi nevoile noastre. Nu-i aşa, Letiţia mea?

— Egizio, ştii singur, răspunse frumoasa femee şi n'ar trebui să ţi-o întăresc prin jurământ. Da, scumpii mei, eu voiu ţine la voi, fiecare trebuie să vadă în mine o soră, voiu fi o gospodină bună care se va 'ngriji de toţi, rănile voastre eu le voiu lega şi unde va porunci iubitul meu, acolo mă voi duce; şi dacă nu se va putea altfel, voiu fi alături de voi în luptele voastre, căci deşi braţul meu e slab, eu ştiu să mânuiesc o armă. Aşa dar făgăduiesc şi jur să stau neclintită lângă voi şi să ţiu la scumpul nostru căpitan, până la moarte!

Ridică mâna spre jurământ. Adânc mişcaţi, bărbaţii se uitau la frumoasa femeie, care se legase cu dânşii printr'un jurământ, care nu mai putea fi călcat. Ettore o strânse cu entuziasm în braţele sale vânjoase şi strigă cu glas vioi:

— Dar lumea spune că sunt sărac, există oameni cari îl compătimesc pe Egizio Ettore pentrucă e silit să trăiască pe culmea Fontanellei, gonit ca un animal sălbatec, prigonit şi temut. Cu toate acestea eu sunt cel mai fericit printre fericiţi şi cred că trebuie să fiu invidiat pentru soarta mea. Acuma am tot ce-mi doreşte inima, am regăsit-o pe scumpa mea Letiţia, sunt înconjurat de tovarăşi credincioşi, sunt sănătos, am braţe puternice ca să pot mânui o armă şi mă bucur de libertate ca nimeni altul în lume. Dumnezeule, arată-mi încă un om, al cărui noroc să fie la fel ca al meu! Şi acuma la masă!

Văd că buna mea Letiția a găsit tot ce-i trebuie. Tric-Trac!

— Ce-mi ordonă căpitanul? întrebă Tric-Trac.

— Până acuma tu ai condus gospodăria noastră și dacă aș putea să acord medalii, ți-aș puno una pe piept pentru foloasele pe cari ni le-ai adus ca bucătar. De azi înainte vei continua să-ți faci serviciul tău, dar în ceeace privește bucătăria, va trebui să asculți de ordinele unui bucătar-șef. Scumpa mea Letiția va avea conducerea bucătăriei și tu, Tric-Trac, vei fi ajutorul ei. Imi făgăduești?

— Va fi o mare plăcere pentru mine, spuse Tric-Trac, să servesc unei gospodine atât de frumoase. Doamnă, dați-mi voie să mă recomand drept cel mai credincios servitor al dv.

Râzând, Letiția întinse mâna francezului și-i ceru s'o ajute chiar acuma la pregătirea dejunului. El se supuse cu dragă inimă. Nu trecu mult și pe masă se ivi un ibric mare cu cafea fierbinte iar mirosul băuturii se împrăștie în toată încăperea. Apoi răsăriră niște ouă tari, friptură rece și șuncă. Se înțelege că banditii înfulecară repede și cu poftă, după ce făcură loc și lui Egizio Ettore. Letiția servi pe fiecare în parte și avu grija să dea fiecăruia o ceașcă cu cafea și să nu lipsească nimănui lapte și zahăr. Banditii aduseseră de curând provizii așa că nu lipsea nimic.

După dejun, Ettore o luă la plimbare pe Letiția. Păseau alături, mână 'n mână, pe cărările ce șerpuiau printre stâncile Fontanellei. Deseori se opreau să vadă locurile, pe unde rătăciseră odinioară. Urcară mai sus, până când ajunseră pe vârful unei stânci de unde se zărea orășelul Saint-Etienne. O lumină albastră scălda tot orașul și când privirile lor zburară până în valea unde locuiseră pe vremuri, pe când sufletele lor erau curate de orice păcat și onoarea lor nu avea nici-o pată, — ei se întristară.

— Acuma toată lumea se duce la biserică! spuse

încet Letiția. Auzi cum sună clopotele! Cum aș dori să pot merge și eu, la braț cu tine!

— Aici e biserica noastră! răspunse Egizio Ettore, aici în mijlocul acestei naturi măreție! Să îngenunchiăm și să lăudăm pe Creator că ne-a împlinit dorința și mi te-a adus înapoi!

— Da, vreau să mă rog! răspunse frumoasa femeie. Dar știi, Egizio, care va fi cea dintâi rugăciune pe care o va face nevasta ta? Mă voiu ruga pentru bietul om căruia i-ai trimis un glonte în piept, atunci când erai orbit de furie.

Și până să-și dea el seama, ea îngenunchiase, își împreună mâinile, ridică privirile spre cer și buzele ei trandafirii murmurară o rugăciune pentru însănătoșirea prințului Raymond. Ettore, îngândurat, căzu în genunchi. Și când ea rosti „Amin", el se aplecă, își îngropă buzele sale în părul ei mirositor și se lăsă îmbătat de parfumul acesta divin.

— Știi, Egizio, spuse Letiția, pe când își continuară drumul printre stejarii falnici, gândul mă poartă mereu la prințul Raymond! Ah, dacă ar ma-

trăi, dacă glonțele tău nu l-ar fi lovit de moarte! S'ar putea să capăt vre-o veste de la el?

— Și eu aș vrea să știu ce s'a întâmplat cu dânsul, răspunse brigandul. Letiția, niciodată nu mi-a părut atât de rău că am tras un glonte. Căci după cum mi-ai povestit, e un om bun și de treabă; e vina ticălosului de Robert că a vrut să mă aresteze. Știi, draga mea, eu cred că prințul Raymond e amenințat mai mult de fratele său....

— De ce? întrebă ea.

— Cred că ticălosul de Robert vrea să capete titlul de prinț și să devie capul familiei de Paris. Atunci el va pune mâna pe toate comorile acestei familii.

— Sunt chiar atât de bogați? întrebă Letiția, fără să știe că în clipa aceea ea vorbea chiar de bogățiile ce i se cuveneau numai ei. Egizio, nu m'am gândit niciodată că e bine să fii bogată! Dar astăzi aș vrea să fiu!

— De ce, scumpa mea?

— M'aș duce pe la toate casele sărace din Saint Etienne și aș ajuta pe fiecare nevoiaș, iar bolnavii ar primi daruri și mai mari. O, scumpul meu Egizio, cum aș îngriji de copilașii, cari n'au hăinuțe! Aș fi fericită să-i îmbrac pe micuții aceia și să-i sărut din toată inima.

— Ingerul meu! — exclamă Ettore. Da, tu vei tămădui rănile pe cari le face Ettore. Destinul te-a trimis spre mântuirea mea. Și-ți făgăduiesc, Letiția, că vei fi bogată. Firește că nu ne vom putea măsura cu de Paris, căci aceasta e cea mai bogată familie din țară.

— Prințul Raymond are copii?

— Am auzit că are o fată!

— E frumoasă?

— Se spune că e foarte frumoasă! răspunse Ettore și se uită la soția sa.

— E bună? Dar de ce-ți pun o întrebare așa de copilărească? Cum ar putea o prințesă să fie altfel?

— Scumpa mea copilă, — răspunse Ettore, ducând mâna lui la bărbia Letiției și uitându-se râzând în fața ei, — nu oricare prinț și orice prințesă sunt buni. Tocmai bogăția îndeamnă pe oameni să fie răi.

— Asta nu înțeleg! Omul bogat are tot ce vrea.

— Bogații vor să aibe tot mai mult, fără să se gândească la semenii lor. Și așa cum există oameni cari au prea mult și alții cari n'au nimic, cei bogați sunt siliți să fie răi. Vezi, pădurea de colo aparține unui prinț. Nici-un om n'are dreptul să vâneze într'însa. Vezi lacul albastru din valea aceea? E proprietatea unui conte. Numai el și nimeni altul poate arunca undița să prindă pește. Iar câmpiile, livezile, ogoarele, toate! Ele sunt proprietatea unui alt nobil, care n'a lucrat niciodată acest pământ. A moștenit de la tatăl lui șapte moșii întinse, unde mii de oameni lucrează pentru dânsul! Ei muncesc pentru el cu sudoarea frunții și drept răsplată duc o viață mizerabilă, pe când stăpânul stă undeva, la Paris, și risipește banii împreună cu amantele sale.

— O, de ce există atâta nedreptate pe lumea asta, murmură Letiția, cu tristețe. De ce nu zâmbește soarele, tuturor deopotrivă?

— Scumpa mea, noi nu putem schimba lumea! exclamă brigandul. Vezi însă, destinul trimite câte odată un sol al dreptății, care să facă o împărțeală mai omenească. Un astfel de om e numit haiduc, brigand, e pus în lanțuri și aruncat în închisoare, pentrucă bogatul nu vrea să-și deșerte punga în folosul altora.

Fără să-și dea seama, Ettore și Letiția, cufundați în fericirea lor fără margini, coborâră mereu muntele și acuma se aflau în pădurea care începe la poalele Fontanellei și se întinde până la Saint-Etienne. Dar fiindcă nu se întâlniseră cu nimeni, ei își continuară drumul mai departe. Era o zi atât

de frumoasă, de parcă Dumnezeu din ceruri o făcuse dinadins pentru cei doi îndrăgostiți.

In sfârșit, ei se așezară sub un stejar bătrân, care-și întindea ramurile până departe, formând o boltă largă și deasă. Letiția își sprijini capul de pieptul soțului ei, și astfel șezură, tăcuți, cufundați în fericirea sufletelor lor.

Ettore nu luase cu el nici-o armă. Căci i se părea că orice armă ucigătoare pe care ar fi purtat-o la dânsul, ar fi pângărit ziua aceasta de Duminică. Dar liniștea din pădure era atât de adâncă, încât se părea că nu mai era nici-o ființă omenească, în afară de ei doi.

Deodată, auziră pași. Ettore o ridică repede pe Letiția și-o făcu să-l urmeze într'un tufiș din apropiere. Abia se strânse frunzișul peste capetele lor și zăriră doi oameni, în fața cărora ei n'ar fi fugit, dacă i-ar fi putut vedea dinainte. Era o fată tânără, care nu părea să aibă mai mult de 17 ani, îmbrăcată în haine de sărbătoare și basmaua pe care o ținea în mână era un semn că venea chiar de la biserică. Copila cu părul castaniu nu era singură; alături de dânsa pășea un flăcău înalt, cu obrajii pârguiți de sănătate, iar părul negru și cârlionțat îi cădea peste frunte. Ținea un braț în jurul mijlocului fetei, iar cu celălalt gesticula vioi și se vedea că cei doi vorbeau cu aprindere. Se opriră sub umbra aceluiaș stejar unde Ettore și Letiția șezuseră până atunci și locul acesta le părea foarte cunoscut, căci fata spuse:

— Acesta e copacul nostru, vino să ne odihnim puțin aici, să mai ședem odată împreună; e pentru cea din urmă oară, căci Dumineca viitoare va fi nunta mea.

— Nunta ta, izbucni flăcăul și obrajii i se aprinseră. Nu-mi vorbi, Marietta, nu mai vreau să aud cu neputință să devii nevasta bogătașului Zalli căci tu mă iubești numai pe mine. Mi-ai jurat de atâtea ori doar.

— Tu ştii, Enrico, că te iubesc numai pe tine, răspunse fata, şi dacă ar fi după voia mea aş zbura cu tine la biserică şi ne-am cununa. Dar îl cunoşti bine pe tatăl meu şi ştii că el m'a făgăduit negustorului Zalbi şi va trebui să se ţie de cuvânt. Da, Enrico, dacă tu ai fi bogat, tatăl meu n'ar avea nimic împotriva căsătoriei noastre, căci sufletul lui doreşte numai bani. Ah, sunt atât de nenorocită, atât de nenorocită!....

— Tatăl tău mai are nevoie de bani? izbucni tânărul şi se aruncă la picioarele iubitei sale. Nu e oare cel mai bogat hangiu din Aqua Longa, nu-i destul de bogat? Desigur, eu nu sunt decât o slugă în casa lui, simbria mea e prea mică şi nu pot aduna bogăţii.

Flăcăului i se umeziră ochii şi Marietta începu să-l mângâie:

— Astăzi am făcut o ultimă încercare, spuse flăcăul cu vocea dârză, şi vreau să văd dacă e adevărat ce spun oamenii că Dumnezeul dragostei nu părăseşte pe cei cari se iubesc. Ia te uită, Marietta, ghici ce-i asta?

Scoase din buzunar o hârtiuţă şi o flutură în faţa ei.

— Un bilet de loterie, răspunse ea, sărmanul de tine, te-ai lăsat amăgit şi ţi-ai dat banii câştigaţi cu atâta trudă!

— Da, îi răspunse Enrico, am pus un franc pe un singur număr. Te-ai mirat că te-am lăsat singură în faţa bisericei; am intrat atunci în prăvălia bătrânei Sengalli ca să cumpăr un bilet. Ştii ce număr am ales?

— Îl văd scris pe bilet, ţi-ai pus tot norocul pe un singur număr şi de aceea nu ai şanse mari de câştig.

— Dar dacă iese numărul ăsta, câştig bani mulţi.

— Şi de ce ai ales numărul 77?

— Pentrucă acesta e numărul brigandului Et-

torc, exclamă tânărul, şi-mi pun toată nădejdea într'însul.

— Şi de ce crezi că tocmai numărul lui Ettore îţi va aduce noroc? întrebă fata.

— Numai ăsta, răspunse Enrico, ştii, l-am visat azi noapte pe Ettore, l-am văzut lângă mine şi purta pe umăr un topor de aur. Cu toporul acesta el a lovit un copac şi deodată a ţâşnit sânge, iar el mi-a spus:

— „Ţine mâna şi strânge sângele".

La început m'am îngrozit dar apoi am făcut ceeace-mi cerea şi deodată sângele din mâna mea s'a prefăcut în aur şi mi-am umplut buzunarele.

— „Acuma du-te şi te însoară cu Marietta", mi-a spus Ettore şi a dispărut.

— Un vis foarte ciudat, strigă fata. Ah, ce fericiţi am fi dacă ai câştiga lozul cel mare!

— Ştii pe cine l-am întâlnit în prăvălia bătrânei Sengalli? Pe Zalbi. Stătea lângă tejghea şi cumpăra şi el un loz. Se uita cu atâta dispreţ la mine, cu ochii lui cenuşii, şi îşi freca mulţumit părul spălăcit de pe cap. Când m'a zărit, el a strigat:

— „N'am ştiut ce număr să iau, dar acuma am dat de unul: numărul 17!"

Ştii, Marietta, numărul 17, însemnează un petiţitor respins şi tipul m'a crezut pe mine. Dacă nu mi-aş fi amintit că e Duminecă şi nu trebuie să păngăresc ziua aceasta sfântă, l-aş fi apucat de gât şi l-aş fi făcut una cu pământul.

— Slavă Domnului că n'ai făcut-o, strigă tânăra fată, s'ar fi întâmplat o nenorocire. Ah, scumpul meu Enrico, nu ne rămâne altceva decât să ne încredinţăm voinţei Celui-de-Sus, căci tatăl meu nu poate fi înduplecat.

Căzură unul în braţele celuilalt şi plânseră împreună, sărutându-se, până când Enrico se aprinse prea mult... Marietta se ridică, îşi pături rochia şi spuse:

— Acuma trebuie să mă duc acasă, ne vom des-

părți la copacul ăsta, căci mă tem să nu ne întâlnim cu oamenii din Aqua Longa.

— Ei bine, dă-mi o sărutare, e poate cea din urmă.

Se îmbrățișară, buzele lor se lipiră din nou și dacă Marietta nu s'ar fi smuls cu putere din brațele iubitului ei, ar mai fi stat acolo mult și bine și s'ar fi sărutat.

— Se va întâmpla o nenorocire, murmură el, după ce fata dispăru, eu o spun și tu mă auzi, stejar bătrân. Până la nuntă mai va, și dacă-l voiu ucide pe Zalbi, mă voiu duce la Ettore, el n'are să mă gonească. Dar atunci totul va fi pierdut, căci Marietta nu se va mărita niciodată cu un brigand... Ah! dar cine știe!

Apoi se afundă în pădure ca să se întoarcă acasă pe alt drum.

CAP. 102.

„Numărul" lui Ettore.

Tufișul se dădu la o parte, iar Ettore și Letiția ieșiră la iveală.

— Sărmanii de ei, spuse frumoasa femeie, cu lacrimi în ochi. Egizio, ai văzut ce triști erau, abia acuma înțeleg cât de dureros e să te desparți de tot ce ți-e mai scump pe pământ.

— Îl cunosc pe tatăl acestei Mariette, spuse Ettore, e un sgârcit pentru care banul e totul, dar n'aș fi crezut să-și vândă fata asta tânără și frumoasă cămătarului de Zalbi.

— Nu se poate face nimic pentru dânșii? întrebă Letiția.

— Cum să-i ajuți, răspunse brigandul, cine ar putea să-l silească pe bătrânul ăsta s'o dea pe Marietta lui Enrico? Și mă tem că Dumineca viitoare, Zalbi se va cununa cu ființa asta tânără și frumoasă...

— Ce fluture minunat doarme pe floarea aceea, strigă Letiția, — prinde-l Egizio, vreau să-l văd mai de aproape, are niște aripi trandafirii de toată splendoarea.

— Nu e un fluture, spuse brigandul, e o bucată de hârtie... Ah, e biletul de loterie al bietului băiat... In timpul sărutărilor i-a căzut din mână și acuma și-a pierdut în pădure ultima speranță...

— Trebuie să-i înapoiăm biletul, exclamă Letiția, te rog, Egizio, trimite chiar astăzi pe unul din oamenii tăi la Aqua Longa ca să predea lui Enrico biletul.

— Așa voiu face, îi răspunse Ettore, și acuma, vino, iubita mea, e timp să ne întoarcem pe culmea Fontanellei; e ora mesei și prietenii noștri trebuie să fie lihniți de foame.

Când să pornească, auziră pași în apropierea copacului și se ivi factorul care ducea poșta în satele vecine. Așa cum Ettore nu avea nici-o armă asupra lui, nu-i fu teamă să fie recunoscut și apoi, era prea târziu să se retragă în tufiș, de aceea, se hotărî să rămâie loculuí.

— Domnul fie lăudat! exclamă factorul zărind pe Ettore și Letiția.

— In vecii-vecilor, amin, îi răspunseră ei.

— Incotro atâta grabă, întrebă Ettore, ai multe scrisori în ziua sfântă de astăzi?

— Nu, răspunse factorul, dar am la mine lista cu numerele câștigătoare ale loteriei care a fost trasă chiar eri și în fiecare sat oamenii mă așteaptă cu nerăbdare.

— Ascultă, am și eu un bilet, exclamă Ettore, n'ai vrea să-mi arăți lista?

— Dacă ai numărul șaptesprezece, ești de felicitat.

— Șaptesprezece! exclamă Ettore, e cu neputință!

De ce? întrebă bătrânul, șaptesprezece însem-

nează un petitor respins, lasă-l să aibă şi el puţin noroc.

— Bietul Enrico, murmură Letiţia, speranţele sale s'au spulberat.

— Cu bine, spuse factorul, trebuie să mă duc. Joc de patruzeci de ani, şi n'am câştigat niciodată; oamenii săraci n'au noroc, câştigurile se nimeresc tot la cei bogaţi.

— Are dreptate, spuse Ettore, după ce factorul se îndepărtă. Ce noroc orb! Sărmanul Enrico rămâne plouat şi Zalbi cămătarul câştigă o avere cu numărul lui.

— Sfinte Dumnezeule, aşa e, exclamă Letiţia, mizerabilul de Zalbi are numărul şaptesprezece! O, Doamne! ce bucurie pe el când va auzi că a câştigat atâta, şi cum se va întrista bietul Enrico! Marietta e pierdută pentru el; când tatăl ei va auzi că Zalbi a devenit şi mai bogat, o va sili să se mărite cu omul pe care biata fată îl urăşte.

— Da, soarta e împotriva celor doi îndrăgostiţi, spuse Ettore cu tristeţe, şi nici un Dumnezeu nu-i mai poate ajuta. Drace, cine l-a pus să joace pe numele meu!

El îşi încolăci braţul în jurul Letiţiei şi o trase după dânsul. Veselia lor dispăruse. Ziua, care începuse atât de frumos pentru ei, căpătase acum o pată întunecată. Letiţia se gândi la sărmana Marietta, la fiica birtaşului din Aqua Longa, şi Ettore era necăjit că un om îşi încredinţase norocul numelui său şi prin asta fusese păgubit.

Ei se apropiau acuma de locul unde începea suişul pe munte şi erau gata s'o apuce pe trecătoarea care ducea pe creştetul Fontanellei, când Letiţia scoase un strigăt şi-l trase înapoi pe iubitul ei. Apoi, cu mâna tremurândă, arătă spre un om care stătea întins pe muşchiu şi sforăia de zor.

— Un bărbat stă colo! se adresă ea lui Egizio Ettore. Să trecem repede pe lângă el, ca nu cumva

să se trezească. Omul acesta nu-mi place deloc, — o fi poate vre-un spion polițienesc!

Ettore aruncă doar o privire spre cel care dormea și spuse soției sale:

— Spion nu este, e însă un om, care îndreptățește impresia proastă pe care ți-a făcut-o. E Zalbi, pretendentul la mâna Mariettei.

— Sărmană fată! exclamă Letiția, cât ești de compătimit, dacă vor să te lege de un asemenea monstru. Ia te uită, Egizio, ce păr blond are și dacă ar deschide ochii acuma, cred că m'aș înfrozi de

moarte. Privește numai la hainele lui ponosite.

— Da, așa se poartă Zalbi întotdeauna, spuse Egizio Ettore. El nu știe de Duminică și nici de zile de odihnă. De fapt e creștin, dar e mai rău ca douăzeci de evrei laolaltă, și ar fi în stare să-și cumpere cu preț scăzut până și mântuirea sufletului, dacă ar intra în legături de afaceri cu bunul Dumnezeu.

— Dar ce afaceri anume învârtește omul acesta? întrebă Letiția.

— E negustor de cereale și negoțul lui se reduce la aceia, că le cumpără țăranilor grânele încă din spic.

— Dar în felul acesta el are un risc mare — spuse Letiția — căci se poate întâmpla să vie o grindină, care să distrugă toată recolta pe care el a plătit-o dinainte!

— Te înșeli, draga mea, Omul acesta plătește țăranilor atât de puțin, încât nu este nici-o primejdie să piardă. Și apoi, nu știu cum se face dar ticălosul are întotdeauna noroc și pentru el nu există nici grindină, nici recoltă proastă.

Dar el nu negustorește numai cu grâne ci și cu bani, pe cari îi împrumută cu dobândă mare, adevărată cămătă.

— Atunci e de două ori păcat că norocul l-a favorizat atât de mult, spuse Letiția. Dar de ce mai stai aici, Egizio? — Vino, să trecem mai repede pe lângă dânsul.

— Mi-am pus ceva în gând, scumpa mea, — ceva care va fi de folos sărmanei Marietta și lui Enrico. Rămâi liniștită, nu te mișca, și orice îți vor vedea ochii să-ți ții gura închisă și să nu care-cumva să strigi.

Peste câteva clipe, Egizio Ettore se lăsă în genunchi lângă omul care dormea. Acesta sforăia de zor și nu simți deloc când brigandul îi introduse mâna în buzunarul dela piept al hainei.

Apoi, când Ettore și-o scoase iar, ținea într'însa un portvizit de piele, murdar și unsuros ca vai de lume.

Cu obiectul acesta în mână, el se îndreptă spre Letiția.

— Acuma să vedem, spuse dânsul, dacă fericitul câștigător are lozul la el. Ah, iată că l-am și găsit, e numărul șaptesprezece!

— Nu cumva vrei să i-l furi? întrebă frumoasa madonă, speriată. Astăzi în sfânta zi de Duminică...

— Nu, nu voiu face asta. El își va găsi biletul când se va trezi și nici de banii cari sunt în portofel nu mă voiu atinge, — dar dacă întâmplător e un alt număr decât acela pe care-l avea la început, atunci nu este vina mea...

Și brigandul schimbă biletul bietului Enrico — pe care-l găsise sub copac — cu acela a lui Zalbi, și cu aceiași îndemânare ca mai înainte, strecură înapoi portvizitul în buzunar.

Făcu apoi semn Letiției și amândoi începură să urce în grabă spre creștetul Fontanellei.

Deodată, Letiția se adresă bărbatului ei:

— Și acuma ce ai de gând să faci, după ce ai schimbat lozurile?

— Cred că e un lucru foarte simplu, răspunse brigandul. Voiu preda încă în cursul zilei de astăzi, lozul lui Enrico și mâine dimineață va merge la Saint-Etienne, unde va încasa câștigul.

— Dar ce te faci dacă Zalbi nu se dă bătut și ridică pretenții?

— In cazuri dintr'acestea nu începe a se ridica pretenții. Stăpânul lozului are drepturi asupra lui și fiecare trebuie să-și păzească bunul.

Zalbi se trezi de-abia târziu după-amiază, căci băuse la Saint Etienne câteva pahare cu vin, și asta îl cam amețise.

Se frecă la ochi și era cât pe ce să scoată un strigăt de spaimă, văzându-se la poalele Fontanellei.

— Ce noroc! — murmură el, în vreme ce-și scoase portvizitul și aruncă o privire într'însul. Bănișorii mei sunt neatinși. Cât de lesne mi-ar fi putut fi furați, mai cu seamă în locurile astea, pe unde își face veacul blestematul acela de Egizio Ettore.

Cereți mâine fascicola 102 autorov chiocșarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Ei, dar e de-acum destul de târziu şi trebuie să mă grăbesc să ajung la Aqua Longa; diseară e dans la cârciumă şi trebuie s'o fac pe Marietta să nu joace cu nimeni altul.

Ah! Marietta, peste o săptămână va fi de-acum soţia mea. Dânsa e o fată fermecătoare, pe care am pus de-acum de mult ochii, — dar e în acelaş timp harnică şi gospodină şi când va fi soţia mea, voiu economisi şi cheltuiala unei servitoare.

Zalbi o luă cu paşi repezi în spre sat, unde ajunse în curând. Se duse acasă, îşi schimbă hainele şi când fu gata să îndreptă spre cârciuma viitorului său socru.

Birtaşul îl întâmpină nu tocmai prietenos.

— Ce fel de logodnic eşti — îi strigă el — de-ţi laşi logodnica încurcată întreaga zi de Duminică! De ce n'ai adus-o cel puţin acasă, de la biserica din Saint-Etienne?

— Aşa am şi avut de gând să fac — răspunse cămătarul — dar ea a dispărut în mulţime şi atunci nu mi-a rămas altceva de făcut, decât să pornesc singur.

Dar de ce se înghesuie oamenii colo în sală? Ce s'a întâmplat?

— Poştaşul a adus tocmai din Saint-Etienne lista tragerilor loteriei pe care a atârnat-o în perete. Şi acuma oamenii vor să vadă dacă nu cumva a dat norocul cel mare peste dânşii. Ai şi d-ta un bilet?

— Firește că am şi eu unul, răspunse Zalbi, şi în clipa următoare stătea şi el în faţa listei.

— Numărul şeaptesprezece a câştigat lozul cel mare strigă unul din cei adunaţi acolo.

— E al meu! strigă Zalbi, beat de fericire, în vreme ce lovea cu mâna în dreptul buzunarului de la piept, unde îşi avea portvizitul. Am luat o optime şi am câştigat cel puţin cinci mii de lire. Dumne-

zeule mare! Cinci mii de lire, haha! Mă duc mâine la Saint-Etienne să-mi încassez bănișorii.

— Vrei să-ți bați joc de noi, se vede! spuse nevasta bărbierului, care se afla și ea în sală. Nu se câștigă așa de ușor cinci mii de lire!

— Nu vreți să credeți? strigă Zalbi. Bine, atunci vă voiu arăta lozul.

Cu mâini tremurânde cămătarul trase afară din buzunar portvizitul, îl desfăcu în grabă și scoase biletul de loterie.

— Priviți! strigă el, cu voce răgușită de emoție, în vreme ce flutura hârtiuța deasupra capului, atât de sus, încât nimeni să n'o poată atinge.

Priviți bine, numărul e scris cu litere mari, este numărul...

Zalbi amuți de-odată, deschise ochii mari și mâna în care ținea biletul începu să-i tremure cu putere.

— Numărul... bâlbâi dânsul, — numărul... ci spuneți-mi odată care număr a câștigat premiul cel mare?

— Vezi doar și d-ta — spuse unul din cei adunați în juru-i. E numărul șeaptesprezece! Știi doar să citești.

Zalbi se clătină, ochii-i se holbară și priviră spre lista care anunța numerele câștigătoare, în vreme ce un fior rece îi trecu dealungul trupului.

Deodată, isbucni cu voce tunătoare:

— Am înebunit oare? Oameni buni, spuneți-mi ce s'a întâmplat? Mi-a schimbat cineva biletul, sau poate că sunt beat!? Am băut astăzi la Saint-Etienne câteva pahărele cu vin, și nu prea sunt obișnuit cu băutura! Știu sigur că am jucat numărul 17 și acuma văd în mâna mea alt număr...

Prietene, se adresă el bărbierului, care se afla lângă dânsul, — citește-mi te rog numărul lozului pe care-l am în mână.

Bărbierul se uită la bilet, apoi izbucni într'un hohot de râs.

— Ia te uită, strigă el cu voce tare, Zalbi ăsta, care nu mai conteneşte cu înjurăturile împotriva lui Egizio Ettore, a jucat numărul acestuia, şaptezeci şi şapte! Ha ha ha!

— Minţi! izbucni Zalbi, nu poate să fie 77, ci 17.

— 77 e tipărit pe bilet! strigară acuma câţiva oameni, cari priviseră deasupra umărului lui Zalbi, în hârtia pe care acesta o ţinea în mână. N'ai încotro, şefule, e negru pe alb!

Cămătarul se făcu palid, începu să tremure ca varga, ochii îi ieşiră din orbite şi cu un glas de nerecunoscut, se adresă oamenilor din jurul său:

— Un scaun, daţi-mi un scaun..... un pahar cu apă, eu... nu... nu...

Câteva femei miloase aduseră în grabă un scaun pe care Zalbi se prăbuşi.

Broboane mari de sudoare îi acoperiră fruntea, faţa i se schimonosi în chip groaznic, dar el continua să ţie în mână biletul de culoare roşietică şi privea năuc la nenorocitul număr 77.

— A vrut să-şi râdă de noi, spuse bărbierul, şi asta n'ar trebui să i-o îngăduim.

— Eu cred că nu prea e curat la cap, — interveni fierarul, înălţând din umeri. Ia priviţi cât e de palid, parc'ar fi un cadavru ambulant. Ce-ar fi să-i laşi niţel sânge, bărbierule?

— Ah! uite-o şi pe frumoasa Marietta, strigară câteva femei. Vino încoa drăguţă, logodnicului tău i s'a întâmplat o nenorocire.

— Haha! ia priviţi cum mai aleargă! spuse nevasta bărbierului, văzând-o pe Marietta păşind nepăsătoare. Dar nu trebuie să-i aducem nici-o vină, căci pentru un ticălos ca Zalbi ăsta, n'aşi face nici eu un pas mai grăbit.

Atunci cămătarul scoase un răcnet ca de taur, se năpusti în mijlocul mulţimii şi strigă cât îl lăsau puterile:

— Pungaşilor, banditilor, hoţilor! Mi-aţi furat

biletul, mi l-ați schimbat! Dați-mi lozul îndărăt! Să vie jandarmul, să facă percheziție tuturora! Închideți ușile, nimeni să nu se clintească din loc! Ei, domnule cârciumar, vino-mi în ajutor, ginerele d-tale a fost pungășit!

Ca un ieșit din minți cămătarul măsura sala cu pași mari, îmbrâncea când pe unul, când pe altul, apoi trânti la pământ pe un biet copil care-i stătea în cale și călcă peste dânsul fără să se sinchisească de țipetele micuțului.

— Asta e prea din cale afară! strigă atunci fierarul și bătu cu pumnul în masă de răsturnă paharele. Blestematul ăsta de cămătar ne mai face și hoți!

Destul am răbdat noi până acuma de la el, jumătate din Aqua Longa a fost suptă de lipitoarea asta, și acuma paharul s'a umplut!

Și într'adevăr, așa era.

Toată ura adunată de atâta vreme împotriva lui Zalbi, izbucni acuma în chip cu totul neașteptat.

— Bărbații noștri sunt cinstiți! strigară femeile, în cor. Ei n'au pungășit și n'au înșelat încă pe nimeni, d-ta, însă, ești un hoț de rând!

— Lozul meu! Dați-mi îndărăt lozul! urlă Zalbi, în vreme ce lacrimi de mânie îi curgeau șiroaie din ochi. Știu în mod sigur că biletul meu avea numărul 17, — hârtiuța asta pe care o țin în mână nu este a mea. Trebuie să vă percheziționez pe toți, să fiți dezbrăcați la piele, așa vreau eu, așa cer, unde este jandarmul?

Un urlet de durere încheiă discursul acesta, căci fierarul se năpustise de-odată asupra lui Zalbi și-l izbi cu atâta putere în față, încât nefericitul se prăbuși la pământ.

— Iată-ți lozul! îi strigă fierarul, și acuma îți mai pregătesc unul. Inainte, băieți! Ajutați-mi să-l scot afară din sat, pe ticălosul ăsta; el nu trebuie să mai rămâie în Aqua Longa.

— Așa el așa el Nu-l mai răbdăm în mijlocul

nostru! strigă mulțimea sălbătăcită, și nefericitul Zalbi văzu în jurul său numai priviri dușmănoase și pumni amenințători.

Degeaba căuta birtașul să vie în ajutorul viitorului său ginere, căci bărbații se năpustiră fără milă asupra cămătarului și din toate părțile plouau pumnii, bastoanele și Zalbi auzea necontenit că aveau de gând să-i astupe gura, căci nu mai vroiau să se lase insultați de dânsul.

Larma deveni din ce în ce mai mare, se produse o încăierare și se părea că oamenii din Aqua Longa vroiau să se despăgubească pentru anii îndelungați în timpul cărora îi jecmănise Zalbi, agonisindu-și avere pe spetele lor.

— Vreți oare să-l omorâți? strigă atunci birtașul.

— Nu chiar de tot! răspunse fierarul. Numai pe jumătate, cu toate că păcătosul acesta ar merita să fie ucis.

Vorbind astfel el îl izbi pe cămătar în pântece și acesta scoase un urlet de durere.

Sângele îi curgea de-acum din mai multe răni. Era prea slab ca să se ridice de jos și nimeni, în afară de birtaș, nu-i veni în ajutor.

Jandarmul, care stătuse în stradă și văzuse începutul scandalului, socoti de cuviință să nu se amestece, căci nici el n'avea nimic împotrivă ca Zalbi să capete o mică lecție.

Și bărbații nici nu se gândeau încă să înceteze, iar femeile luau și ele parte la încăierare.

Ele zgâriau fața cămătarului, îi smulseră părul din cap, și nenorocitul era de-acuma acoperit de vânătăi pe tot trupul.

— Înapoi! strigă de-odată o voce hotărâtă și amenințătoare. Nu vă este rușine, oameni din Aqua Longa, să tăbărâți în număr atât de mare asupra unuia singur?

Era Enrico, servitorul birtașului, care sosise în ultimul moment, ca să împiedice lovitura de gra-

ţie, — tocmai el, care ar fi avut destule motive să dorească moartea lui Zalbi.

Căci Zalbi era acela care vroia să-i răpească iubita şi pe dânsul îl ura, desigur, mai mult decât pe toţi oamenii din Aqua Longa.

Dar Enrico nu putea să treacă peste nedreptatea pe care o vedea în felul de a se purta al concetăţenilor săi, şi considera drept o mare laşitate ca şeaizeci de oameni să se năpustească asupra unuia singur. Deaceea el se aşează lângă cămătar şi arătă bărbaţilor pumnii săi vânjoşi.

— Oho! ce poftești, mucosule? îi strigă fierarul. Ce te face să iei apărarea lui Zalbi? Ai uitat oare că aperi pe omul care ţi-a răpit de sub nas pe frumoasa ta Marietta?

— Nu e vorba aici de dragostea mea pentru Marietta, îi tăie vorba Enrico; dar trebuie să vă spun că este o nemernicie să procedaţi în felul acesta faţă de un seamăn de-al vostru. Plecaţi de aici, lăsaţi-l în pace, căci l-aţi pedepsit îndeajuns!

— Ba nu, trebuie să plece din satul nostru! strigară femeile, şi în special nevasta bărbierului, căci dânsa îl ura mai mult decât toţi pe Zalbi, deoarece acesta purta barbă şi nu-i dădea putinţa bărbatului său să câştige un ban din cauza aceasta. Nu vrem să-l mai răbdăm în satul nostru!

— Afară cu blestematul de cămătar! Afară! se auziră strigăte din toate părţile şi până şi copiii îşi amestecau vocile în corul celor mari. Afară cu Zalbi, afară cu el din Aqua Longa!

— Ai auzit, Zalbi? spuse Enrico, în vreme ce-l ridică de jos pe nenorocitul cămătar. Nu vor să te mai sufere aici în Aqua Longa, şi de-aceia te-aşi sfătui să-ţi iei catrafusele, să pleci de aici cât mai repede şi pentru totdeauna.

Drept răspuns, Zalbi ibucni într'un hohot de râs batjocoritor.

— Cred şi eu că ţi-ar conveni asta — spuse el — căci atunci ar rămâne Marietta aici şi ai

putea să-ţi duci mai departe dragostea cu dânsa.

— Taci, nenorocitule! — îi strigă Enrico — sau de nu, te las în voia mulţimii, care te va sfâşia în bucăţi.

— Afară, afară cu Zalbi, vrem să dăm foc casei sale! se auzi de-odată, un glas.

Şi cât ai clipi din ochi sala se goli, bărbaţii, femeile şi copiii îl lăsară pe cămătar în plata Domnului şi ieşiră în stradă, căci vroiau să-şi ducă la îndeplinire gândul şi să incendieze casa lui Zalbi.

— Casa mea, gospodăria mea! izbucni Zalbi, în vreme ce-şi ştergea cu mâinele sângele ce-i şiruia pe faţă. Banditii ăştia vor să mă prade, vor să-mi distrugă averea!

Ca un ieşit din minţi el îl împinse deoparte pe Enrico, dădu buzna în stradă, şi ajunse în faţa casei sale, tocmai în clipa când mulţimea înfuriată spărsese uşa şi căuta să pătrundă înăuntru.

Cuprins de disperare Zalbi îşi frângea mâinile, începu să urle, să implore, să înjure, să ameninţe, dar totul fu în zadar.

Când patimile sunt asmuţite în sufletul poporului, e ca-şi-cum un vânt năpraznic ar alimenta focul.

Nu trecu un sfert de ceas şi casa cămătarului fu răsturnată cu josul în sus, cuferele fură sparte, toate bunurile sale prădate, până la cel mai neînsemnat obiect.

Geamurile fură făcute ţăndări, tablourile sparte, mobila fărâmată, şi din toată gospodăria nu rămase decât pereţii goi.

Zalbi părea că înebunise, alerga năuc încolo şi încoace, scotea cuvinte fără şir, îşi smulgea părul şi barba, dar toate astea nu puteau să împiedice opera de distrugere.

Şi dacă ar fi fost numai atât!

După ce oamenii din Aqua Longa îşi revărsaseră furia asupra bunurilor sale, se întoarseră spre el-însuşi şi-l târâră până la casa bărbierului.

Acesta îi rase partea dreaptă a feței și capului, ceeace-i dădu o înfățișare cu totul caraghioasă. Apoi i se puse într'o mână o legăturică în care se aflau câteva zdrențe, în cealaltă mână i se puse un baston și nenorocitul primi porunca să părăsească imediat și pentru totdeauna satul.

Inainte de a-i se da drumul i se scotociră buzunarele și oamenii se încredințară că nu mai avea într'însele decât vreo câțiva gologani.

Și astfel, bogătașul Zalbi deveni un biet cerșetor. O porni la drum cu spatele încovoiat, toată averea lui era acuma risipită, trupul său acoperit cu vânătăi și răni sângerânde.

Nu mai avea nimic al lui, până și Marietta îi fusese luată, căci birtașul, care îl vruse de ginere numai pentru averea lui, nici nu se mai gândea acum să-și mărite fiica cu dânsul.

Dar când Zalbi ajunse lângă cei trei salcâmi cari erau la marginea satului, dindărătul unuia din co-

paci se desprinse o făptură omenească, care se îndreptă spre el.

— Ce vrei dela mine? răcni dânsul, când îl văzu pe Enrico — căci acesta era — stând în faţa sa. Vrei să mă omori? Bine, ia-mi viaţa, singurul bun care mi-a mai rămas! Uite pieptul meu!

— Nenorocitule! îi răspunse Enrico, nu-ţi iau în nume de rău că-mi atribui asemenea gânduri, căci prea ai fost aspru pedepsit de consătenii tăi. Nu, te-am aşteptat aici, pentru a nu te lăsa să pleci atât de sărac printre străini.

Ia punga aceasta care conţine economiile mele! Nu prea e mult într'însa, dar îţi va fi deajuns ca să începi vreun negoţ acolo unde te vei stabili. De ce stai la îndoială? Ţi-o dau din toată inima!

Dar Zalbi făcu un gest de refuz şi rânji întunecat.

— Ce să fac cu punga, când ştiu bine că vrei să mi-o răscumperi pe Marietta cu banii dintr'însa. Ah! acuma ştiu bine că dânsa se va arunca în braţele tale, ştiindu-mă pe mine departe! Fii blestemat, şi căsnicia voastră să fie ameninţată de ruină, — blestemaţi să fie copiii voştri şi copiii copiilor voştri!

— Ai auzit, scumpa mea Marietta? strigă Enrico, alergând spre unul din copaci, unde tânăra fată se ascunsese. Ne-a blestemat, nenorocitul, dar Dumnezeu din Ceruri nu ia în seamă asemenea blesteme. Nu tremura, scumpa mea Marietta, — noi vom fi fericiţi încă!

Zalbi ridică atunci încă odată ameninţător bastonul, dar nu mai avu puterea să exprime în cuvinte ura de care-i era plin sufletul. Mai aruncă o privire furioasă asupra perechei care stătea strâns înlănţuită, apoi se urni din loc şi după câteva clipe dispăruse.

— Să mergem acasă, scumpa mea, spuse Enrico, trăgând-o după dânsul pe fată. Noi am avut gânduri curate faţă de el, dar ne-a respins.

Şi acuma ne vom duce la tatăl tău şi cred că de data aceasta nu se va mai împotrivi căsătoriei noastre. Nu sunt oare şi eu destul de bogat? Voiu depune în faţa lui punga aceasta şi dacă banii dintr'însa nu ajung pentru a ne cumpăra o căsuţă şi o bucată de pământ, cel puţin le vom putea lua în arendă.

— Ah, iubitule! suspină Marietta, numai de nu s'ar împlini blestemul lui Zalbi!

— Nu, asta nu se va întâmpla, scumpa mea fetiţă! răspunse Enrico, şi vru s'o tragă după sine

pe iubita lui.

Dar în aceiaşi clipă îşi făcură apariţia dintr'un tufiş din apropiere patru bărbaţi, ale căror figuri erau acoperite cu măşti.

— Staţi pe loc! strigă un glas poruncitor şi cei doi tineri scoaseră un strigăt de spaimă.

— Nici unul din voi să nu se mişte, căci altfel veţi fi morţi.

— Egizio Ettore! strigă Marietta şi căzu aproape leşinată în braţele iubitului.

CAP. 103.

Punga cu noroc

— Da, eu sunt Egizio Ettore! se auzi din dosul unei măşti şi în clipa următoare aceasta căzu jos.

Cei doi îndrăgostiţi văzură acuma în faţa lor figura palidă încadrată de bucle negre, a vestitului brigand.

Ei se credeau pierduţi şi chiar Enrico, care nu ştia ce este frica, nu îndrăznea de data aceasta să scoată un singur ţipăt. Privirea în care îi învăluia Egizio Ettore îi încremenise aproape.

Dar chiar dacă privirea brigandului n'ar fi fost în stare să-i ţintuiască *locului*, puştile celor trei însoţitori ai săi, îndreptate spre dânşii, pecetluiră hotărârea lor.

Enrico o acoperi pe Marietta cu trupul său, pentru ca, în cel mai rău caz, glontele să-l lovească pe dânsul.

— Ce ţii în mână? îi strigă Egizio Ettore, pe un ton aspru.

— O pungă, domnule! răspunse tânărul, cu voce nesigură.

— Şi ce conţine punga aceasta?

— Bani, — economiile mele!

— Dă-o încoace, — punga aceasta e a mea!

— Domnule, spuse Enrico, cu lacrimi în ochi, nu-mi luaţi singurul bun pământesc pe care-l am! Banii din punga aceasta sunt câştigaţi de pe urma muncei mele cinstite, de fiecare zi, timp de 7 ani. Dacă mi-i luaţi, o pierd pe scumpa mea Marietta, căci tatăl ei nu va consimţi niciodată s'o dea unui bărbat care n'are nici un ban al său.

— Asta e Marietta ta! spuse Egizio Ettore, arătând spre fata care tremura în faţa lui. Hm! e fru-

mușică, n'am ce zice, chiar foarte frumușică. Dacă punga cu bani îți stă atât de mult la inimă, atunci ți-o las, dar cu o condiție.

— Spune-mi condiția și sunt gata s'o îndeplinesc! se grăbi să răspundă Enrico.

Ettore o privi în așa fel pe tânăra fată, încât o trecură fiorii. Luna îi lumină chipul și fața ei încadrată de bucle castanii era într'adevăr fermecătoare.

— Dă-mi trei sărutări de pe buzele Mariettei tale — spuse Egizio Ettore — și atunci îți dăruiesc punga. Ei, de ce te înspăimânți așa? De ce mă privești atât de întunecat?

Ce sunt trei sărutări sub salcâmii înfloriți, ele nu însemnează nimic, vântul le duce departe și pe buzele ei nu se va recunoaște deloc că l-a sărutat pe brigandul Corsicei!

— Domnule, izbucni Enrico, cu glas hotărât,— chiar dacă ai fi președintele republicei în persoană și mi-ai depune la picioare toate comorile pământului, — cu voința și știința mea Marietta nu va săruta niciodată pe alt bărbat decât pe mine.

Căci ar însemna că n'o iubesc și n'aș fi demn de ea, dacă pentru o sumă mizerabilă aș vinde sărutările ei. Nu, domnule, să-ți iese din cap gândul acesta! Îmi poți lua viața, mă poți prăda de bani, dar atâta vreme cât o voiu putea împiedica, nu se va atinge nimeni de buzele iubitei mele.

Ettore își întoarse fața, probabil pentru a-și ascunde strălucirea care-i ilumină chipul în momentul acesta, — dar care se stinse din nou când și-l întoarse iarăși spre Marietta.

— Ei, frumoasă Marietta, ești și tu de aceiași părere? Gândește-te bine înainte de-mi răspunzi, căci fără banii aceștia nu vei putea deveni niciodată soția lui Enrico. Tatăl tău nu te va da în ruptul capului unui cerșetor.

Cred, deci, c'ar fi mai bine să-ți răscumperi fericirea cu câteva sărutări, cu atât mai mult cu cât sunt destule fete în Corsica și chiar în Franța, cari

şi-ar lipi cu bucurie buzele lor de acelea ale lui Egizio Ettore.

— E adevărat ceeace spui, domnule, răspunse Marietta, — care îşi recăpătase puţin curajul în urma răspunsului demn al iubitului ei — dar cred că acelea nu pot fi fete de treabă. Se ştie doar în toată Corsica că Egizio Ettore stăpâneşte o inimă, care are un drept sfânt asupra lui.

— Şi cine ar fi fata aceasta? întrebă brigandul, cu vocea tremurândă.

— E Madonna din Saint Etienne, spuse fata birtaşului. Ea se numeşte Letiţia şi a suferit atâta pentru Egizio Ettore, cum n'a suferit încă niciodată o femeie pentru alesul inimei sale. Ea a compărut în faţa judecătorilor din Bonifacio şi i-a luat apărarea, aici, în Aqua Longa a avut o casă minunată, ar fi putut duce o viaţă liniştită şi lipsită de griji şi tinerii cei mai bogaţi din sat ar fi fost fericiţi dacă ar fi putut-o cuceri. Dar ea n'a vrut să ştie de nimeni şi nimic, a devenit săracă şi fără cămin numai de dragul lui, judecata lumii n'a cruţat-o şi se povesteşte că s'ar fi dus la el în munţi şi duce alături de dânsul o viaţă oropsită şi plină de ameninţări.

Şi pe o asemenea fată s'o înşel eu, să-i iau măcar un suflu de pe buzele cari îi aparţin ei, şi numai ei? Atunci ar avea dreptate Enrico al meu dacă m'ar alunga cu dispreţ de lângă el şi n'aşi fi demnă să-i fiu soţie.

In clipa aceasta Egizio Ettore făcu o mişcare, ca-şi-cum ar fi vrut să se repeadă la Marietta şi s'o cuprindă în braţe.

Dar Enrico o trase repede înapoi şi-i acoperi trupul cu trupul său. Figura lui era nespus de palidă, dar trăsăturile sale exprimau o hotărâre nestrămutată.

— S'o scurtăm, signore! spuse el. Suntem în mâinile d-tale şi nu-ţi rămâne decât să poruncesti oamenilor care te însoţesc să tragă în noi. Eu şi

cu Marietta vom muri împreună, dacă nu putem trăi împreună, — dar nu-ţi voiu îngădui să te atingi de aleasa inimei mele. Şi dacă o vei ucide, nu vei fi demn să porţi numele de Egizio Ettore, iar poporul din Corsica te va numi pe nedrept „Ettore salvatorul". De-altfel, în clipa de faţă mă îndoiesc dacă eşti într'adevăr vestitul brigand, căci despre dânsul se spune că nu se atinge niciodată de bunul săracului şi nu revarsă nenorocirea peste capetele oamenilor de treabă.

Egizio Ettore îşi muşcă buzele, dar peste o clipă îşi dădu din nou osteneala să pară mânios şi ameninţător.

— Ei bine — spuse el — deoarece nu vrei să-mi îngădui s'o sărut pe Marietta ta, nu vreau să mai insist, dar punga ta trebuie s'o am. Dă-o încoa!

In clipa următoare brigandul se năpusti asupra lui, pentru a-i smulge punga.

Enrico căută să se împotrivească din toate puterile, dar peste câteva clipe numai, fu înfrânt de puterea de uriaş a brigandului şi acesta îi smulse din mâna punga cu economiile sale.

— Acuma s'a sfârşit totul! se văietă Enrico, şi Marietta se lipi de dânsul, îl îmbrăţişă şi amândoi stăteau nemângâiaţi unul lângă altul.

— Ia să vedem — mormăi Ettore — dacă prada asta merită cel puţin osteneala, tinere, căci Egizio Ettore nu se mulţumeşte cu puţin.

— Acuma te pomeneşti că nu-i ajunge, spuse Enrico cu vocea înecată în lacrimi, şi cu toate acestea punga asta cu bani constituie fericirea mea, căci ea înseamnă pentru mine... posesiunea ta, Marietto!

Cereţi mâine fascicola 103 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5

Intr'acestea, brigandul desfăcu punga, scoase un pumn plin cu monede de argint, le privi o clipă, făcu o mutră dispreţuitoare şi le vârî îndărăt în pungă.

Apoi o legă la loc şi o aruncă la picioarele lui Enrico.

— Păstrează-ţi punga! spuse el. N'am nevoie de dânsa, căci nu-mi ajunge nici de mămăligă. Dar fă-te 'ncoa, băiete, şi ascultă ce ţi-oiu spune!

Enrico ridică punga de jos şi o vârî repede înapoi în buzunar, apoi se apropiă tremurând de brigand.

— Acuma aşi avea poftă — îi spuse Ettore, cu voce aspră — să te spânzur de una din crengile acestui copac, căci mi-ai procurat o mare dezamăgire. Dar de dragul Mariettei, îţi voiu dărui viaţa.

Totuşi, trebuie să-mi faci un jurământ, pentru ca să fiu cel puţin încredinţat că am lăsat banii unui om cinstit. Jură-mi că tot ce se află în pungă este proprietatea ta, şi că o vei folosi numai pentru tine şi Marietta.

Enrico se uită ţintă la brigand şi nu putea pricepe deloc ce rost are jurământul ciudat care i se cerea.

Fireşte că tot conţinutul pungei era proprietatea lui, şi pentru cine altcineva să întrebuinţeze banii, decât pentru sine şi Marietta?

Dar chiar dacă brigandul i-ar fi cerut în clipa aceasta să-i jure că luna este verde şi soarele albastru, ar fi făcut-o fără să stea o clipă la gânduri, căci singura lui dorinţă era să fie de-acum cât mai departe cu iubita sa.

— Jur! rosti dânsul şi brigandul clătină din cap, mulţumit.

— Bine — îi răspunse el — acuma du-te acasă şi cere-i tatălui iubitei tale să ţi-o dea de soţie pe Marietta. Dar un lucru să ştii: în ziua cununiei

tale voiu fi şi eu în sat şi când vei ieşi cu dânsa din biserică, va trebui să depună trei sărutări pe buzele mele.

Cu toată ciudăţenia acestei cereri, Enrico îşi spuse că n'avea ce pierde, căci Ettore nu va îndrăzni să fie de faţă în ziua nunţei lor. De aceea, el acceptă şi această condiţiune.

— Acuma luaţi-o înapoi spre Aqua Longa — îi spuse Egizio Ettore — şi nu care cumva să-ţi dea prin gând să scoţi o vorbă cu privire la aventura din noaptea asta, căci atunci să ştii că ţi-o voiu răpi pe Marietta şi va trebui să-mi dea mai mult decât trei sărutări, pentru ca să-şi recapete libertatea. Şi cred că ştii că brigandul Corsicei se ţine de cuvânt!

Ettore mai aruncă o privire spre cei doi îndrăgostiţi, apoi făcu un semn oamenilor săi să-l urmeze şi după câteva clipe dispărură în tufiş.

— Haide, Marietta! spuse repede Enrico, să nu mai pierdem nici-o clipă în locul acesta de groază. A vrut să fure trei sărutări de pe buzele tale şi încă nu e sigur că nu şi le va lua.

— Dar asta va fi numai în ziua nunţei noastre, îi şopti Marietta, alipindu-se drăgăstoasă de dânsul. Ah! ne putem considera fericiţi, Enrico, că brigandul ne-a lăsat punga cu bani! E un adevărat noroc — aşi putea spune — că n'ai strâns prea mult cu economiile tale, căci desigur că el aştepta aur şi argintul acesta nu l-a ispitit.

— Aproape că ai dreptate, iubita mea, asta a fost o întorsătură fericită, şi eram cu totul disperat când am văzut banii în mâinile sale.

Acuma să mergem la tatăl tău, iubito, astăzi voiu aduce lucrurile pe calea cea bună, căci e momentul potrivit. Tatăl tău a fost cuprins de groază când a văzut cum se poartă oamenii din Aqua Longa cu nenorocitul acela de Zalbi, şi deoarece nici el nu prea are conştiinţa curată, nădăj-

duiesc să-l găsesc într'o dispoziție potrivită pentru intențiile mele.

Dulcea mea Marietta, cerul ne va zâmbi atunci când vom fi unul al altuia. Dar știi, un lucru nu-mi iese din cap: Zalbi ăsta o fi fost el un ticălos, dar trebuie să recunosc că astăzi i s'a făcut o mare nedreptate.

— Crezi într'adevăr asta, Enrico?

— Nu numai că o cred, dar o știu chiar în mod sigur. Ți-am povestit doar că m'am întâlnit cu Zalbi în biroul colecturei de Loterie Sengalli și am văzut cu ochii mei când a luat numărul 17. A avut, deci, deplină dreptate afirmând că a câștigat lozul cel mare.

— Cred, totuși, că te-ai înșelat, îi răspunse Marietta, eu i-am văzut biletul și pot afirma cu tărie că avea numărul 77.

— Ce tot vorbești, Marietto! Numărul acesta a fost al meu, și, dacă n'aș fi avut nenorocul să pierd biletul în pădure, ți l-aș fi arătat. Ți-o repet că am avut numărul 77, pentru că acesta era „numărul lui Ettore".

— Sunt sigură că te înșeli, probabil că ai confundat aceste două numere, sau ai luat numărul 17 și ai auzit că Zalbi a cerut 77.

— Jur pe patronul meu, Sfântul Enrico, că nu mai știu eu singur ce să cred! spuse tânărul. Acuma nu mai sunt deloc sigur, dar în definitiv, chiar dacă aș fi luat numărul 17, tot una ar fi fost, căci n'aș fi putut încassa câștigul cel mare, deoarece mi-am pierdut biletul. Ah! dac'aș fi pus mâna pe cei cinci mii de franci, mi-ar fi pus Dumnezeu mâna în cap! Aș fi putut cumpăra cea mai frumoasă casă din Aqua Longa — știi, casa lui Zalbi, care va fi acuma de vânzare! Și apoi pământul lui și acareturile, — într'un cuvânt, am fi fost oameni bogați, Marietta!

— De ce te mai gândești acuma la asta, iubitul

meu, lozul tău e doar definitiv pierduf, căci pădurea e mare.

— Trebuie să-ți mărturisesc — spuse Enrico, cu tristețe — că am fost azi după amiază în pădure și am cercetat peste tot, dar fără nici-un rezultat. Cât de trist e, că fericirea e ca o păsărică pe care o ții în mână, dar dacă din nebăgare de seamă deschizi degetele ți-a zburat.

— Dar chiar atât de tristă nu este situația — căută să-l încurajeze Marietta — îți mai rămâne doar punga cu economii.

Dar ia spune, câți bani ai într'însa? Ne va ajunge ca să ne aranjăm o mică locuință?

— Am strâns vre-o sută și treizeci de franci— poate câțiva franci mai mult. Știi ce: hai să intrăm o clipă în odaia ta și să-mi mai număr încă odată averea, înainte de a mă duce la tatăl tău.

In vreme ce vorbeau ei ajunseră la ușa de dindos a birtului și acuma o luară prin grădină și peste câteva clipe se aflau în odăița curată a Mariettei. Fata aprinse lampa.

Enrico își scoase repede punga și o puse pe masă.

— Mai întâi, încă o sărutare! spuse el.

După ce se sărutară după pofta inimii și-și jurară din nou dragostea veșnică, Enrico începu să desfășoare șnurul cu care era legată punga.

— La Egizio Ettore treaba asta a mers mai repede — spuse dânsul — el desfăcu pur și simplu punga. Dar eu vreau să umblu cu atențiune cu ea căci punga aceasta este o amintire scumpă de la biata mama.

Fata îl cuprinse cu brațele și-și apăsă buzele ei fierbinți pe ale lui.

— Asta ne va purta noroc, Marietto! spuse tânărul. Poate că în clipa aceasta, răposata mea mamă privește la noi, din Ceruri. Și cât se va bucura dânsa, când va vedea că-i cinstim amintirea.

— Acuma să-ți numărăm comoara, spuse Marietta, cu un zâmbet îngeresc.

Apoi se apropiă de Enrico, ținând mâna întinsă.

— Dumnezeule! exclamă Enrico, când te gândești că punga aceasta a fost în mâna lui Egizio Ettore! E o adevărată minune că o văd iar.

In vreme ce rostea ultimele cuvinte el răsturnă conținutul pungei și monezile de argint se revărsară pe masă.

— Vezi, nu-s mai multe decât spuneam. Să fie cam o sută treizeci, până la o sută treizeci și cinci de franci. Cu asta nu poți face mare lucru!

Ah, dacă tatăl tău n'ar fi atât de zgârcit!

— Enrico! strigă deodată Marietta, — ce-i cu hârtia asta roșietică, dedesubtul banilor?

— O hârtie roșietică? spuse Enrico, râzând, numai de n'o fi vreo socoteală neplătită! Dar nu, cu n'am astfel de socoteli! Nu datoresc nici-un franc nimănui, în tot satul!

Dar hârtia asta roşietică, este doar.... este doar... lozul meu. Cum de a ajuns în punga mea?

Ia te uită! Este — Sfântă Fecioară! — este numărul 17! Numărul care a câştigat premiul cel mare! Marietta, Marietta, aici nu-i lucru curat!

Palid ca un cadavru, tânărul se prăbuşi pe un scaun. Şi lângă dânsul stătea Marietta, cu braţele încrucişate pe piept. Nu era în stare să scoată nici-o vorbă, respiraţia ei era tăiată.

Enrico ţinea în mâna-i tremurândă biletul de culoare roşietică, pe care era tipărit numărul 17, — şi acum era sigur că pe acesta îl trăsese.

— Vezi! exclamă Marietta plină de bucurie, ţi-am spus-o eu, ai făcut bine că ai păstrat punga pentru tine! Nu e numărul 77, al lui Egizio Ettore, ci 17, câştigătorul!

O! scumpul meu Enrico, strigă fata, aruncându-se la pieptul lui, înlănţuindu-i gâtul cu braţele ei frumoase şi lipindu-şi buzele de ale sale.

Adoratul inimei mele! Tu, cel mai scump de pe pământ! Acuma suntem salvaţi, — acuma tata nu se va mai putea împotrivi căsătoriei noastre, dimpotrivă, va fi mulţumit că ginerele său a câştigat cinci mii de franci! O! ce bucurie, ce noroc nevisat!

Dar Enrico stătea încă tremurând şi palid şi privea năuc la hârtia pe care o avea în mână, apoi clătină capul, neputând să priceapă ce se întâmplase.

— Ascultă-mă, Marietto, spuse el, cred că nu trebuie să păstrăm banii pentru noi.

— Dar de ce să nu-i păstrăm? întrebă fata, plină de mirare.

— Pentru că numărul câştigător nu este al meu.

— Dar cui crezi că-i aparţine?

— Lui Zalbi, mizerabilul acela care a fost alungat de consătenii săi. Am auzit cu urechile mele cum a pus pe numărul 17, în colectura d-nei Sengalli. Şi eu — nu e nicio îndoială în privinţa a-

ceasta — am pus pe numărul lui Egizio Ettore. Da, Marietta, așa este!

Se ridică de pe scaun, întinse mâinile și o ținu pe fată la depărtare de dânsul.

— Ce ai? strigă Marietta. Pe Dumnezeul meu, mi-e frică de tine! Ochii tăi au căpătat o privire atât de ciudată! Nu ți-e bine, Enrico? Spune-mi, iubitul meu, ce te apasă?

— Dimpotrivă, scumpa mea, îmi este cât se poate de bine! strigă tânărul. Ha, ha! Egizio Ettore a adus norocul în casa noastră! Ha, ha! Cu ajutorul lui câștigăm cinci mii de franci și tot printr'însul devii tu soția mea, Marietto!

Trăiască Egizio Ettore! Să trăiești și tu Marietto! Să trăim cu toții!

Și înainte ca fata birtașului din Aqua Longa să-și poată da seama, Enrico o cuprinse în brațele-i vânjoase, o ridică în sus, se plimbă cu ea prin cameră, apoi începu să danseze cu dânsa, strigând necontenit:

— Trăiască Egizio Ettore, marele brigand!

— Pentru numele lui Dumnezeu, iubitule, taci odată! exclamă fata. Vrei să audă oamenii de pe stradă că îi cânți imnuri de slavă lui Egizio Ettore? Te vor lua drept un complice al brigandului!

— N'au decât să mă ia drept orice! strigă Enrico. Jur pe Dumnezeu din Ceruri, cine va îndrăzni de azi încolo să vorbească de rău pe Egizio Ettore, va avea de-a-face cu pumnii mei.

— Dar nici nu știu încă ce ai cu Egizio Ettore! spuse Marietta. Spune-mi și mie, te rog. Nu mă mai lăsa să aștept!

— Ți-o voiu spune! strigă tânărul, așezând-o pe Marietta într'un scaun.

Se aplecă asupra ei și-i șopti:

— Știi tu pe ce calo am ajuns noi în stăpânirea lozului câștigător? Asta e opera lui Egizio Ettore, draga mea!

— A lui Ettore? strigă Marietta, uimită.

— Da! A lui Ettore! El mi-a smuls punga din mână şi se părea că vrea să-şi însuşească o parte din conţinutul ei. Dar n'a făcut asta, ci cu totul altceva: a introdus lozul într'însa. Scumpa mea Marietta, el a vrut să fim fericiţi! Trebuie să-i fim recunoscători din adâncul sufletului şi primul nostru copil va trebui să poarte numele lui.

— Oh! nu vorbi de asta, răutăciosule! spuse Marietta, înroşindu-se până în albul ochilor.

Totuşi, ea îi făgădui.

— Cu toate acestea, nu pricep încă cum stau lucrurile, spuse Enrico. Nu-mi dau seama în ce chip a ajuns Ettore în stăpânirea acestui bilet!

Să-l fi furat oare? Atunci ar fi trebuit să-l fi întâlnit pe Zalbi, dar acesta nu mi-a vorbit nimic despre o întâlnire cu Ettore.

— De ce-ţi frământi capul să afli lucrul acesta? spuse Marietta, care era mai practică decât iubitul ei.

Principalul lucru este că-l avem. Mâine vom pleca împreună la Saint Etienne, unde vom ridica banii, şi în ziua pentru care a fost hotărâtă căsătoria mea cu Zalbi, mă voiu căsători chiar, — cu singura deosebire că, în loc de un logodnic chior şi şchiop, voiu avea unul chipeş şi tânăr. Şi drept să-ţi spun, sunt cât se poate de mulţumită cu schimbul acesta!

După ce Enrico şi Marietta l-au mai binecuvântat câtva timp pe brigand pe toate tonurile, şi după ce au pecetluit cu sărutări arzătoare recunoştinţa pe care o datorau brigandului, Enrico se hotărî să se ducă la tatăl Mariettei şi să-i ceară mâna acesteia.

Cu cât curaj se îndrepta el acuma spre odaia birtaşului — acuma când nu mai avea de ce să se teamă. Bătrânul îi va acorda cu bucuric încuviinţarea de a se căsători cu Marietta.

Cu toate acestea, el se simțea îmboldit să-l poarte puțin de nas pe tatăl iubitei sale. Cu atât mai mult, cu cât dânsul făcea parte din acea categorie de oameni cari își bat joc de supușii lor și-i storc cât mai mult cu putință.

In momentul de față, birtașul din Aqua Longa nu prea era în apele sale, și umbla prin odaie ca un leu înfuriat. Și odaia aceasta avea înfățișarea unei încăperi prin care trecuseră Hunii sau Vandalii...

Corecțiunea pe care oamenii din sat i-o dăduseră lui Zalbi, îi aduse și lui pagube însemnate, căci mesele și scaunele fuseseră zdrobite, paharele, farfuriile și celelalte obiecte fuseseră sparte.

Sala părea un câmp de luptă și-ți făcea milă s'o privești.

— Am avut o pagubă de cel puțin o mie de franci! se tânguia birtașul. Cum să scot banii ăștia dela calicii din Aqua Longa? Chiar dacă de azi încolo voiu turna și mai multă apă în vin, și în loc de iepuri voiu tăia pisici pentru friptura ce o servesc clienților mei, — va mai curge multă apă pe Sena până să-mi văd paguba acoperită.

Și pe lângă asta n'am nici dreptul să-i dau un judecată pe oameni, trebuie să fac mutră frumoasă în fața lor, căci dacă mi-ar da în gând să fac urât la ei, nu-mi mai calcă nimeni în dugheană!

Dar dac'ar fi numai atât! Nenorocirea cea mare este că mi-am pierdut și ginerele! Ar fi fost pentru mine o împrejurare atât de fericită, să-mi dau fiica după Zalbi cel bogat! Dumineca viitoare urma să fie nunta, am făcut de-acuma o groază de cheltuieli și acuma totul a rămas pierdut!

Acuma am plătit degeaba preotul și dascălul, căci până Dumineca viitoare n'oiu găsi eu un ginere, cel puțin unul care să fie pe gustul meu!

In clipa aceasta se deschise ușa și Enrico intră

înăuntru .In spatele său venea Marietta. Dar ea rămase în prag.

— Bine că ţi-a dat în gând să vii! strigă birtaşul, către servitorul său. Apucă-te şi curăţă tot de pe aici, dă afară toate cioburile, nu vreau să mai văd nimic din toate astea pe aici!

— Dar azi e doar Duminecă, stăpâne! răspunse Enrico. Cred că nu mă veţi pune la muncă în ziua Domnului! Mâine dimineaţă voiu face toată treaba şi nu veţi avea a vă plânge de mine.

— Ce-mi pasă mie de Duminecă, lenesule! strigă birtaşul. Apucă-te de lucru şi nu mai sta cu mine de vorbă!

Dar Enrico nici nu se gândea să asculte de porunca stăpânului său. El păşi încetişor spre birtaş şi-i spuse:

— Stăpâne, aşi avea să vă vorbesc ceva foarte serios.

— Te pomeneşti că vei fi vrând să-ţi măresc leafa! izbucni birtaşul. Mută-ţi gândul, băiete! Şi dacă nu-ţi convine la mine, eşti liber să-ţi cauţi în altă parte de lucru!

— Nu, stăpâne, nu e vorba de leafă... Cred că aţi observat de-acum de mult, că eu şi cu Marietta ne iubim, şi acum..... lăsaţi-mă să isprăvesc ce am de spus.... deoarece bătrânul Zalbi nu se mai poate reîntoarce în Aqua Longa, căci a fost alungat pentru totdeauna din sat, — m'am gândit că poate nu vă veţi mai opune la căsătoria mea cu fiica dv...

Birtaşul ascultă cu gura larg deschisă mărturisirea tânărului. Obrajii i se colorară şi părea că un nod i se puse în gâtlej.

— Ai înebunit, Enrico? exclamă el în cele din urmă. Să ţi-o dau pe Marietta, asta vrei? Ha, ha! Frumoasă glumă, n'am ce zice! Asta mi-a mai lipsit pe ziua de astăzi. După cele câte mi s'au întâmplat, iată-l acuma pe servitorul ăsta blestemat,

pe calicul ăsta, pe leneşul ăsta, că vine la mîne şi-mi cere să-i dau fata de nevastă! Ha, ha!

Probabil că-şi închipuie că nu vreau să las pierdute aconturile pe cari le-am dat preotului şi dascălului, şi de aceea aşi accepta să-l iau pe dânsul de ginere pentru Dumineca viitoare.

Dar s'a înşelat amarnic, căci mai bine plătesc încă o mie de franci pe deasupra, şi lui tot nu i-o dau!

Şi strigând mereu, el lovea cu pumnul în sin-

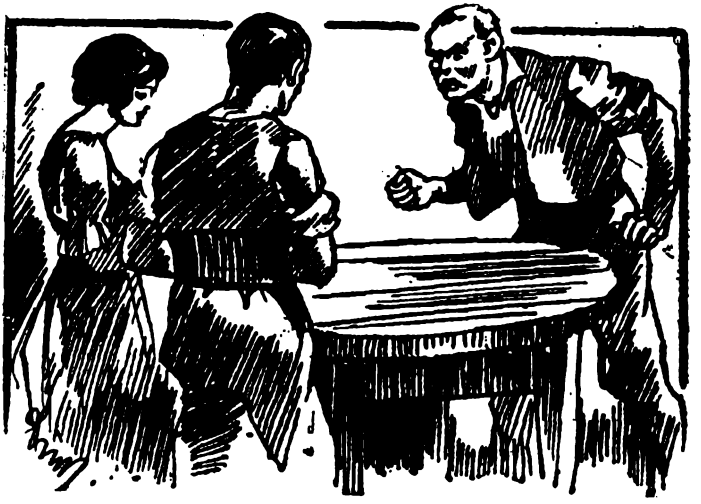

gura masă care mai rămăsese întreagă, de răsuna întreaga cameră.

Dar deodată începu şi Enrico să lovească în masă şi strigă şi mai tare ca celălalt:

— Şi totuş, se va face ceva, şi nu veţi fi plătit degeaba preotul şi dascălul.

Nu lipsea mult şi tatăl Mariettei s'ar fi repezit să-l ia de gât pe tânăr. Dar statura înaltă a servitorului său, îl cam puse pe gânduri.

— Vino încoa, Marietto, spuse Enrico, şi tata

alergă în grabă lângă dânsul. Spune-i tatălui tău că nu vrei să iei pe altcineva de bărbat decât pe mine, și mai spune-i că eu sunt cel mai bun ginere pe care l-ar putea găsi în Aqua Longa și chiar în toată regiunea. Spune-i-o tu, Marietta, căci pe mine tot nu mă va crede.

— Da, tu ești cel mai bun! strigă Marietta, și cuprinzându-l pe Enrico cu brațele îl sărută cu foc în fața tatălui ei, care mai... mai să cadă trăsnit de uimire.

— Ați înebunit deabinelea amândoi! mormăi birtașul; vreți să mă înebuniți și pe mine oare? Ce fel de vremuri trăim, Dumnezeule! Nu mai ești stăpân nici în propria ta casă!

Mai întâi ticăloșii îți distrug toate lucrurile din casă, apoi bogatul Zalbi e aruncat afară ca un câine și e silit să părăsească satul, în vreme ce bunurile sale, sunt prădate, iar acuma.... acuma fată-l pe omul acesta, pe servitorul acesta.... și fiică-mea îi cade de gât, în fața mea...

— Da, stăpâne, răspunse Enrico, liniștit, așa sunt vremurile cele noui, așa merg lucrurile astăzi, și deaceea, dac'ar fi să-mi asculți sfatul, adu-ți la îndeplinire proiectul, pe care-l nutrești de acum de multă vreme.

— Despre care proiect vorbești? întrebă birtașul cu glas aspru.

— N'ai spus oare de atâtea ori, că ai fi gata să vinzi pământul și birtul pentru suma de trei mii de franci și să te retragi în satul natal, unde mai ai încă o căsuță, în care să-ți petreci bătrânețele?

— Da, așa am spus, dar până acuma nimeni n'a venit să-mi ofere cei 3ooo de franci!

— Și ce-ai zice dacă ți-aș spune acuma că este cineva aici care vrea să-ți dea patru mii de franci, în loc de trei? întrebă Enrico pe birtaș.

Vocea bătrânului deveni deodată mai prietenoasă şi răspunse cu înflăcărare:

— Patru mii de franci!... Şi te pomeneşti că mi-i va plăti peşin? Oho, omule, atunci putem sta frumuşel de vorbă, m'am săturat de-acum să-mi fac zile amare cu nătărăii ăştia din Aqua Longa şi sunt destul de bătrân ca să mă gândesc la odihna meritată.

Dar ce se va întâmpla atunci cu scumpa mea Marietta?

— Pe dânsa o va prelua noul stăpân al birtului! răspunse Enrico, râzând şăgalnic.

— O va prelua el? Ce fel de vorbe sunt astea? Ce vrei să spui? Te gândeşti probabil ca Marietta să rămâie aici, ca să devie chelneriţă în birtul care aparţinea tatălui său?

— Dar cine a vorbit despre aşa ceva? Nu chelneriţă, ci stăpână, să devie, căci cumpărătorul birtului se va căsători cu dânsa şi nunta poate avea loc chiar înainte ca să pleci d-ta din sat. Căci nu trebuie să uiţi, stăpâne, că eu-însumi sunt cumpărătorul, şi plătesc imediat cei patru mii de franci, dacă te învoieşti chiar acuma.

Aici vreau să-mi duc traiul împreună cu Marietta, şi Dumnezeu ne va binecuvânta!

Birtaşul clătină din cap, căci el nu putea pricepe cum Enrico, care se arătase până acuma a fi un băiat cu scaun la cap, îşi pierduse deodată minţile. Totuşi, trebui să-şi dea seama, că servitorul său nu se dăduse pe faţă cu totul.

Dar nici Enrico nu vroia să-l mai ţie în şah pe bătrân, şi ţinea să pună capăt jocului.

— Ia priveşte aici! spuse el, scoţând din buzunar biletul de loterie! Citeşte şi d-ta numărul de pe fituica asta!

Deabia îşi aruncă privirea pe bilet, şi birtaşul strigă:

— Dumnezeule, dar ăsta e numărul 17, acela care a câştigat premiul cel mare.

— Da, premiul cel mare, şi eu, eu l-am câştigat, sau mai bine zis Marietta şi cu mine. Şi nădăjduiesc că acuma nu vei mai avea nimic împotrivă, dacă vom păşi în faţa altarului, şi să pregătim locuitorilor din Aqua Longa o nuntă veselă pentru Dumineca viitoare.

Bătrânul birtaş se repezi la Enrico, îl strânse furtunos la pieptul său şi-l încredinţă că întotdeauna fusese convins că e ceva deosebit într'însul.

Marietta era atât de fericită încât îi iertă tatălui felul cum se purtase cu dânsa până atunci, şi cum o chinuise pentru a o hotărî să-l ia de bărbat pe Zalbi.

Apoi se puse la cale în mod definitiv vânzarea birtului şi a pământului, şi bătrânul îşi luă obligaţia să părăsească satul.

Enrico îşi încasă uşor banii la Saint Etienne. El luă 5760 franci, aşa că, după ce-i plăti socrului său suma convenită, mai rămăsese cu o sumă frumuşică în buzunar.

In Dumineca următoare se făcu nunta şi trebuie să recunoaştem că n'a fost încă, în Aqua Longa o nuntă mai măreaţă ca aceea a Mariettei cu Enrico. Căci atât unul cât şi cealaltă erau iubiţi de toţi oamenii din sat şi toţi le doreau fericirea.

Tânărul învită tot satul la nuntă şi după ce avu loc cununia cu toată solemnitatea, nuntaşii împodobiţi cu flori şi îmbrăcaţi în haine de sărbătoare se îndreptară spre birt, în a cărui grădină era

Cereţi mâine fascicola 104 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

întinsă o masă mare. Şi la această masă era invitat tot satul, mâncărurile se înşirau din belşug, vinul curgea gârlă şi toată lumea era veselă.

Dar nu bogaţii erau aceia cari participau la această sărbătoare, ci oamenii săraci, căci şi Enrico fusese sărac lipit pământului, şi el privise odinioară prin spărturile gardurilor cum benchetuiau cei cu dare de mână.

Şi frumoasa mireasă adunase în jurul său un cerc întreg de copii sărmani, cărora le dădea toate bunătăţile, în vreme ce Enrico mergea dela o masă la alta şi repeta necontenit: „Bea şi mănâncă, şi uită de necazuri!"

Şi când se făcu întuneric, mesele fură strânse din grădină, se orândui un loc de dans, muzicanţii satului îşi aduseră instrumentele şi începură să-i zică cu foc.

Băieţii şi fetele îşi dădură frâu liber veseliei, dansau şi chiuiau să rupă pământul, în vreme ce bătrânii stăteau deoparte, fumau şi beau, gândindu-se la vremurile când făceau la fel.

Nu era nevoie de lămpi şi lumânări, căci în cinstea Mariettei şi a lui Enrico cerul se iluminase, şi milioane de stele îşi trimiteau razele pe pământ, iar luna privea zâmbitoare din tăriile albastre.

Când începu să se facă târziu, însă, dansatorii începeau să se răărească, în schimb tufişurile se însufleţeau. Câte un băieţandru ţinea îmbrăţişată o fetişcană şi o săruta cu foc, aşa cum se sărută în nopţile înstelate şi cu lună plină. Şi toate perechile acestea îşi şopteau vorbe dulci, şi se întrebau unul pe altul dacă n'ar vrea să fie la fel de fericiţi cum sunt Marietta şi Enrico.

Dar şi mirele cu mireasa se retraseseră. Ei nu se duseseră, însă, în camera nupţială ci o luară

prin sat şi se îndreptau spre locul acela unde-l întâlniseră pentru prima oară pe Egizio Ettore.

Amândoi aveau credinţa că trebuiau să mai viziteze odată locul acesta, înainte de a se da cu totul unul altuia. Ţineau să mai reînvie odată ciudata întâlnire cu îndrăzneţul brigand.

Şi acuma ajunseră la locul unde erau cei trei salcâmi.... Deasupra capetelor lor fremăta misterios frunzişul copacilor şi miresme ameţitoare îmbălsămau aerul.

Enrico o trase pe Marietta la pieptul său, o sărută cu patimă fierbinte şi-i şopti la ureche:

— Acuma eşti a mea, scumpă fetiţă, numai a mea, toate visurile noastre s'au înfăptuit. Şi asta o datorăm lui Egizio Ettore, brigandul Corsicei.

— O, Dumnezeule! nici nu cutez măcar să gândesc ce s'ar fi întâmplat cu noi fără ajutorul lui! spuse Marietta; şi n'am dorinţă mai fierbinte decât să-mi pot cere iertare dela dânsul, pentru tot răul pe care l-am gândit despre el, îţi aminteşti când, Enrico, atunci când ţi-a smuls punga din mână!

— Intr'adevăr, nu lipsise mult să mă arunc asupra lui şi Dumnezeu ştie ce-ar fi ieşit din asta! Şi acuma, Marietto, sunt de părere să botezăm copacul acesta cu numele lui Ettore, şi chiar dacă nu putem istorisi totul oamenilor din Aqua Longa, le vom putea da să înţeleagă, totuşi, că Ettore ne-a ajutat, şi arborele acesta se va numi de-acum încolo: „salcâmul lui Ettore".

— Da, aşa să fie! spuse Marietta, apoi cuprinse cu braţele trunchiul copacului şi privind la coroana de frunze strigă din toată inima:

— Te salut „salcâm al lui Ettore", te salut şi-ţi doresc să te încălzească încă multă vreme mândrul soare, îţi doresc să rămâi încă multă vreme în picioare, ca un simbol al mărinimiei omeneşti. Şi când oamenii vor trece pe lângă tine, şi vor vorbi de rău pe Egizio Ettore, atunci spune-le, copac bă-

trân, că urgisitul brigand a făcut fericite două inimi cari se iubeau năvalnic.

— Dacă a făcut-o — se auzi în clipa aceasta un glas în apropierea Mariettei — asta înseamnă că a izbutit să înfăptuiască o operă mare și frumoasă, căci a face fericit un om, înseamnă un zâmbet de mulțumire pe chipul Domnului.

Marietta scoase un țipăt ușor și se dădu un pas îndărăt, dar de data aceasta ea nu se repezi în brațele lui Enrico, când îl văzu înaintea ei pe Egizio Ettore, căci știa prea bine că nu aveau ce să se teamă de brigandul Corsicei.

Și apoi, de data asta el nu era însoțit de tovarășii săi, cari îndreptaseră odinioară armele încărcate asupra celor doi îndrăgostiți, nu, de data aceasta avea cu totul alt însoțitor.

De brațul său atârna o tânără femeie de toată frumusețea, a cărei figură îngerească era încadrată de bucle negre. Nici Marietta, nici Enrico n'aveau nevoie să întrebe sau să se gândească, cine este această făptură fermecătoare, căci ei știau bine că nu putea fi altcineva decât Letiția, Madonna din Saint Etienne.

— Privește aici, scumpa mea Letiția, spuse brigandul cu voce limpede, îți prezint pe tânăra pereche a cărei soartă este întrucâtva legată de noi.

Nu mai e nevoie să întrebi dacă sunt fericiți, căci pentru a te convinge de aceasta, e deajuns să te uiți în ochii lor surâzători, la chipurile lor strălucitoare.

— Da, suntem fericiți, exclamă Enrico. Dar am fi fost oare fără tine, căpitane, fără tine, Egizio Ettore?

O, niciodată! Suntem fericiți, pentru că ți-a plăcut ție să ne faci fericiți, suntem fericiți pentru că tu, Ettore, ne-ai condus pe calea fericirii, și pentru aceasta îți vom fi vecinic recunoscători, și îți jur că atât copiii cât și copiii copiilor noștri vor

binecuvânta numele tău şi-ţi vor cinsti memoria, căci voiu scrie într'o carte tainică, felul cum Egizio Ettore a făcut fericite două fiinţa ce se iubeau.

— V'aţi atins ţelul — spuse Ettore — şi vă aparţineţi unul altuia pentru toată viaţa.

Acuma ascultaţi sfatul meu: nu uitaţi niciodată în fericire, că aţi fost nenorociţi, în bogăţie, că aţi fost cândva săraci, şi gândiţi-vă la aceia cari mai sunt încă nenorociţi şi săraci, şi împărţiţi cu dânşii ceeace aveţi!

Căci tot aşa precum Egizio Ettore îi înalţă pe oameni şi-i face fericiţi, el îi poate şi târî în prăpastie, atunci când socoate că ei îşi bat joc de fericirea dobândită.

Dar nici nu mă îndoiesc că veţi ţine seamă de sfatul acesta. Şi acuma, ce-ar fi, frumoasă Marietta, să-mi dai răsplata pe care mi-am câştigat-o în mod atât de cinstit?

— Despre ce răsplată vorbeşti? întrebă Marietta, privind neliniştită spre Letiţia.

Aceasta îi zâmbi însă.

— Ei, dar scurtă memorie mai ai, frumoasa mea! Ai uitat oare de învoiala noastră? Vrei poate să ţi-o repet?

Marietta se făcu roşie ca o cireaşă coaptă.

Dar şi Enrico privea cam neliniştit şi încurcat încolo şi încoace.

— Adu-ţi aminte, spuse Ettore, râzând, că mi-ai făgăduit trei sărutări de pe buzele tale frumoase. Acuma trebuie să mi le dai, căci n'ai încotro. Spune, n'am convenit noi aşa?

— Da, aşa a fost, murmură Marietta, dar....

— Niciun „dar". Ceeace ai făgăduit odată, trebuie să ţii, ceeace ai jurat, trebuie să ţii de trei ori! Eu mi-am făcut datoria faţă de voi, aţi devenit bogaţi, vă aparţineţi unul altuia, de ce nu mi-aşi primi, deci, răsplata?

— Egizio Ettore are dreptate! spuse Enrico, cu

vocea nesigură. Trebuie să-i dai cele trei sărutări, Marietto, şi-ţi jur că nu voiu fi câtuşi de puţin gelos din pricina aceasta.

— Aşa îmi place! spuse Egizio Ettore. Astfel vorbeşte un bărbat! Şi acuma, frumoasă Marietta, dă-mi guriţa ta trandafirie şi pregăteşte-te pentru cele mai dulci sărutări pe cari le-ai dat vreodată în viaţă.

Dacă ar mai fi fost cu putinţă, Marietta ar fi devenit şi mai roşie la auzul acestor cuvinte.

Dar ea păşi încetişor spre Egizio Ettore, îşi lăsă privirile în jos, inima îi bătea să-i spargă pieptul şi un tremur îi cuprinse tot trupul.

— Sărută-mă! murmură ea, încetişor.

— Nu aşa am convenit! spuse Ettore. Ţi-am zis oare, că eu voiu fi acela, care te va săruta? Am spus lămurit că tu îmi vei da cele trei sărutări, pe gura care îmi aparţine. Aşa că, sărut-o pe Letiţia mea, deoarece vă va spune ea singură că gura ei îmi aparţine, ea este proprietatea mea, — şi nu pe buzele mele să-ţi lipeşti buzele-ţi arzătoare, ci pe ale ei.

Cu un strigăt de bucurie Marietta sări în braţele tinerei femei, care o strânse cu putere.

Şi ea o sărută nu de trei ori, ci de nenumărate ori, iar Enrico stătea în faţa lor şi plângea de bucurie, în vreme ce Ettore râdea atât de tare încât răsuna întreg muntele Fontanella.

— Cu aceste sărutări am devenit prietene! — spuse Letiţia, în vreme ce strângea în braţele sale pe tânăra soţie a lui Enrico. Şi acuma trebuie să ne spunem „tu" una alteia, şi nu avem dreptul să ne părăsim la caz de nevoie.

— Şi noi vom deveni prieteni! strigă Enrico, plin de hotărâre. Nu-i aşa, Ettore, că nu dispreţuieşti prietenia mea? Dă mâna încoace să ţi-o strâng! Cred că va veni odată vremea, când îţi voiu putea răsplăti binele ce mi l-ai făcut.

Firește, nu voiu putea nicicând plăti în întregime datoria ce o am, dar adu-ți aminte de fabula cu șoricelul care a ros plasa în care a fost prins leul.

Egizio Ettore puse o mână pe umărul lui Enrico, în vreme ce cu cealaltă apucă dreapta întinsă a noului său prieten. Ochii săi pătrunseră adânc în sufletul tânărului.

— Enrico! exclamă el, îți dai tu seama ce sarcină ți-ai luat în clipa de față?

— Știu, răspunse tânărul, m'am oferit singur să fiu agentul lui Egizio Ettore, voiu ține ochii deschiși pentru dânsul, și voiu veghea asupra lui nu numai în Aqua Longa, ci în tot ținutul.

Dacă vreodată un dușman va fi pe urmele lui Ettore, îi voiu da de știre îndată, și casa mea îi va fi vecinic deschisă, când va avea nevoie să se ascundă. Îi voi aduce tot de ce va avea nevoie și dacă — Doamne ferește! — va fi rănit cândva, voiu ve-

ghea lângă dânsul, îi voiu lega rănile, şi-l voiu îngriji părinteşte, căci îi aparţin lui, cu trup şi suflet.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele bărbăteşti, răspunse brigandul, dar ştii oare că toate acestea sunt legate de primejdii mari?

Cine îl slujeşte pe Egizio Ettore, trebuie să-l slujească din toată inima, dar n'are voie să se teamă de primejdie, trebuie să se obişnuiască cu gândul că în orice clipă îşi poate pune în joc viaţa pentru stăpânul său. Te învoieşti cu aceasta?

— Da, se învoieşte! strigă Marietta, înainte ca Enrico să fi putut răspunde, dar aproape în acelaş timp cu dânsa, strigă şi el: „Mă învoiesc, căpitane!"

— In cazul acesta, spuse Egizio Ettore, te iau în slujba mea şi nu va trebui să regreţi niciodată, prietene, că te-ai legat de brigandul Corsicei. De azi încolo faci parte din ceata mea, eşti unit cu mine, totuşi, nu eşti complicele meu, ci numai un agent.

De altfel vei putea duce cu aleasa inimei tale o viaţă ordonată, liniştită, şi nimeni nu va bănui măcar, că Egizio Ettore este şeful şi maestrul tău.

Îţi strâng mâna în semn de jurământ, un jurământ sfânt, şi vai ţie — de trei ori vai! — dacă-ţi vei uita vreodată datoria către mine.

— O, stăpâne! nu vorbi în felul acesta, se rugă Marietta, cum ar putea el uita vreodată, cât de adânc recunoscător îţi este.

— Gândirea şi simţirea omenească este nespus de schimbătoare, spuse Ettore, cu tonul unei convingeri triste, şi omul nu poate nimic împotrivă, căci într'o zi cerul e fără nouri şi a doua zi poate fi complect acoperit.

Totuşi, mi-ai jurat credinţă şi va trebui să te ţii de cuvânt. Şi acuma ascultă, Enrico, ce am să-ţi spun.

Dacă mă va ameninţa câudva o primejdie, sau dacă ar fi nevoie să te pui în legătură cu mine, ca

să-mĭ facĭ vreo comunicare, atunci dă-mĭ un semnal.

— Dar cum te vom putea găsi, stăpâne? întrebă Enrĭco.

— Nu voi mă veţi căuta pe mine, căci eu sau tovarăşa mea de viaţă privim de pe o anumită stâncă a Fontanellei, în jos spre satul Aqua Longa. Deoarece avem un ochean, putem vedea totul ce se petrece în sat, şĭ când aerul e limpede putem recunoaşte chiar şi oamenii.

In felul acesta, atunci când aveţi să-mi faceţi vre-o comunicare mai de seamă, atunci prindeţi de hornul casei voastre un steag alb şi astfel voiu şti că vestea voastră este bună. Dacă aveţi, dimpotrivă, să-mi comunicaţi vre-o ştire proastă, prindeţi un steguleţ negru; dacă e vorba de o primejdie mare, atunci atârnaţi o basma roşie de hornul casei voastre şĭ voiu ştii pe dată că trebuie să mă pun pe lucru. M'aţi înţeles?

— Te-am înţeles cât se poate de bine, răspunse Enrĭco, şi ne vom conforma întocmai poruncilor pe cari ni le-ai dat.

— Atunci nu-mi mai rămâne altceva de făcut — spuse Ettore, după o pauză scurtă — decât să vă înmânez darul pe care ţin să vi-l fac de nunta voastră.

— O, stăpâne! exclamă Marietta. ai făcut de acuma atât de mult pentru noi, încât nu mai trebuie să ne dăruieşti nimic.

— Ţie, frumoasă Marietta, îţi este hărăzit darul meu, şi Letiţia ţi-l va înmâna. Haide, soţioara mea, dă-i ceeace i se cuvine.

Letiţia scoase din sân un şirag de mărgăritare şĭ-l întinse Mariettei.

— Câte perle sunt înşirate pe acest şnur, atâţia ani fericiţi vă dorim! îi spuse ea. Poartă-le sănătoasă, şi adu-ţi vecinic aminte de Egizio Ettore şi nevasta lui.

Şi pe când Marietta ţinea încă în mână şiragul

de perle, pe când Enrico stătea nedumerit locului, Letiția și Egizio Ettore dispăruseră de-acum în tufiș, în tufișul din care apăruseră atât de neașteptat.

— Să fi fost oare numai un vis? exclamă Marietta. Ia privește, iubitule, șiragul acesta de perle! Ar putea împodobi și gâtul unei contese!

Și ea nu putu să reziste ispitei să-și pună șiragul și Enrico o ajută întru-aceasta.

Și nu e de mirare că el găsi că podoaba aceasta o prinde de minune. și cu o pornire pătimașe o cuprinse în brațe și depuse atâtea sărutări fierbinți pe buzele ei, încât biata fată aproape că leșinase de fericire.

Apoi se desprinseră ușor din îmbrățișare și o porniră spre sat, spre casa lor, spre cuibul de dragoste și fericire.....

Și acuma, frumoase cititoare și iubiți cititori, ne veți îngădui să nu-i urmăm pe cei doi în altarul lor de dragoste, să nu pășim odată cu dânșii pragul camerei nupțiale..... In schimb, îl vom lăsa acolo de veghe pe micul zeu al Amorului, pe blondul Cupidon al îndrăgostiților, căci el păzește pretutindeni unde iubirea încălzește sufletele oamenilor.

CAP. 104

Orga din pădure

Trecură patru săptămâni de când prințul Raymond fusese adus grav rănit la castel, — patru săptămâni în cari viața prințului atârna în fiecare clipă de un fir de ață doar.

Și, în tot timpul acesta doctorul Wolfgang Schulze nu se clinti de lângă patul bolnavului, și se folosi de toate mijloacele pe cari i le punea la îndemână știința medicală pentru a veni în ajutorul rănitului.

Trăise ceasuri grele tânărul medic, căci de fiecare dată când starea rănitului se înrăutățea, își aducea aminte de jurământul ce-l făcuse, și anume că nici el nu mai trebuia să trăiască, dacă nu-l va putea salva pe prinț.

Dar într'o zi, când bătrânul servitor Cristofor intră încetișor în camera stăpânului său, doctorul îl întâmpină cu bucurie și-i spuse:

— Acuma, scumpul meu prieten, îți poți împărtăși o veste bună: în noaptea asta s'a declarat criza, temperatura a scăzut cu desăvârșire, rana nu mai face puroi — cu un cuvânt: Prințul Raymond este salvat!

— Salvat, murmură bătrânul Cristofor și se îndreptă cu pași repezi spre patul bolnavului, pentru a se lăsa în genunchi lângă dânsul. O scumpul meu stăpân, cât sunt de fericit că ne rămâi în viață!

Cu o mișcare obosită bolnavul îi întinse mâna lui Cristofor, și acesta o duse la buze. El putea de acuma să stea așezat în pat, sprijinit în pernele pe cari Wolfgang Schulze, i le așezase cu multă măiestrie.

— Încuie ușa, Cristofor, spuse contele, cu vocea slabă, am să vă vorbesc ceva, ție și doctorului.

— Înainte de a vorbi cu noi, Alteță, spuse Wolfgang Schulze, vă rog să aveți bunătatea și să beți ceașca aceasta cu șocolată, pe care v'a adus-o Cristofor. Acuma trebuie să aveți drept grijă principală să vă întăriți trupul, dacă vreți să vă mențineți în viață.

Ochii prințului căpătară o strălucire ciudată, și aceiași ochi cari cu câteva clipe mai înainte păreau fără viață, se umplură acuma de o văpaie neobicinuită.

— Da, vreau să trăiesc! exclamă prințul Raymond. trebuie să trăiesc! Spune-mi te rog, doctore, este oare cu putință ca energia care însuflețește un

om să poată învinge moartea, este cu putinţă ca dorinţa de a trăi să îndepărteze fantoma îngrozitoare a morţii?

— Da, este cu putinţă! răspunse tânărul medic, şi am observat chiar de acuma în unele cazuri că voinţa omului de a trăi, joacă un rol de seamă în salvarea unui bolnav, şi dv. prinţe, aţi avut această voinţă?

— Da, am avut-o! răspunse prinţul Raymond de Paris, cu voce solemnă. Şi sunt perfect încredinţat că Dumnezeu m'a ţinut în viaţă, pentru că am luptat eu-însumi pentru viaţa mea. Căci trebuie să aflaţi că am să îndrept o greşeală pe care am făcut-o, am să repar un lucru, pe care l-am stricat, am să înlătur o vină care apasă greu pe sufletul meu.

— O, stăpâne, imploră bătrânul servitor, nu vă enervaţi prea mult! Cât de mult vi s'au colorat obrajii, cum vă năpădeşte sângele în faţă când vorbiţi!

— Este primejdioasă pentru mine iritaţia aceasta? întrebă bolnavul, privindu-l pe doctor.

— Trebuie să v'o mărturisesc, Alteţă, că este foarte primejdioasă.

— In cazul acesta, voiu căuta să nu mă enervez. Cristofor, dă-mi şocolata!

Prinţul bău şi se părea că şocolata aceasta preparată cu vin scump, îi face nespus de bine.

— Doctore, exclamă apoi prinţul, spune-mi, te rog, când mă voiu face sănătos?

— Aceasta e o întrebare, la care n'aşi putea răspunde aşa deadreptul, Alteţă! Dacă vă veţi cruţa, dacă veţi evita enervările, dacă îmi veţi asculta sfaturile, nădăjduiesc că peste cel mult patru săptămâni veţi fi complect restabilit.

— Dar rana va lăsa oare urme serioase? mai întrebă prinţul.

— Cred că nu. Din fericire, glontele n'a atins

vre-un organ principal, şi sângele pierdut poate fi recâştigat printr'o îngrijire raţională.

— Bine, îţi mulţumesc, spuse prinţul, şi acuma, te mai rog să-mi răspunzi numai la o singură întrebare, apoi îţi făgăduiesc că voiu fi ascultător ca un copil.

In timpul boalei mele, în cele patru săptămâni cât am fost ţinut la pat, fiica... vreau să zic prinţesa Gilda a fost ceva îngrijorată, s'a interesat de soarta mea?

Doctorul Schulze nu răspunse —cu niciun preţ nu i-ar fi spus adevărul, prinţului Raymond, căci atunci ar fi trebuit să-i spuie că ea nu făcuse nimic, nu socotise nici măcar vrednic să-şi ia oboseala să vie în camera bolnavului, ca să se informeze de starea tatălui ei. Se informa doar printr'un servitor, şi atâta tot.

Dar ceeace doctorul Schulze nu vroia să spuie, spusese bătrânul Cristofor, în chip limpede.

— Alteţă, exclamă el, ştiu că sunteţi obicinuiţi să vi se spuie numai adevărul, deaceea ţiu să vă spun, că prinţesa nu s'a interesat câtuşi de puţin de dv.

— Cum, n'a veghiat la căpătâiul meu?

— Nu, Alteţă, n'a veghiat de loc. In primele zile, doctorul şi cu mine nici nu ne-am desbrăcat măcar, mai târziu am făcut cu schimbul, şi asta a ţinut aşa până noaptea trecută.

— Vă mulţumesc din tot sufletul, oameni credincioşi. Va-să-zică aşa se poartă o fiică cu tatăl ei? Frumos, foarte frumos! Şi fratele meu... contele Robert de Paris?

— El a venit de câteva ori în camera dv. — răspunse Cristofor, dar s'a informat de starea în care vă aflaţi numai prin cuvintele: „Mai trăieşte?"

— Nobil frate, n'am ce zice! murmură prinţul Raymond. Dar de ce să mă mir? Au existat doar odată doi fraţi — Cain şi Abel — aceştia şi-au per-

petuat speța și astăzi încă mai întâlnești pe pământ câte un Cain și câte un Abel.

Prințul își lăsă capul în perne, închise ochii, dar rămase treaz, căci după câteva minute își ridică din nou capul și întrebă cu o voce care trăda un interes adânc:

— Spune-mi, te rog, Cristofor, s'au făcut cercetări pentru descoperirea aceluia care mi-a străpuns inima cu glontele? S'a aflat cine este atentatorul?

— Se bănuiește — spuse Cristofor — că ar fi Egizio Ettore.

— Se bănuiește? Cine bănuiește asta?

— Fratele dv. Alteță, contele Robert de Paris.

— Cazul a fost reclamat justiției?

— Da, contele de Paris a făcut aceasta și în urma acestui fapt s'a dis[illegible]urmărirea energică a brigandului Corsicei.

— Această urmărire nu va avea loc! exclamă prințul Raymond. Nu vreau cu niciun chip. Domnule doctor, fii te rog atât de bun și ia o hârtie și cerneală, căci vreau să-ți dictez o telegramă.

După câteva minute, doctorul Schulze stătea la masă și prințul dicta cu voce limpede:

„Către Prefectul Poliției din Corsica.

Recăpătându-mi pe deplin puterile, declar prin aceasta că nu Egizio Ettore a fost acela care m'a rănit în mod atât de grav. Eu-însumi mi-am provocat rana, prin aceea că m'am poticnit de un trunchiu de copac și din cauza aceasta arma s'a descărcat. — Cel puțin din acest punct de vedere, urmărirea lui Egizio Ettore trebuie să fie suspendată.

Prințul Raymond de Paris"

Prințul dădu credinciosului său Cristofor însărcinarea să expedieze telegrama, apoi, cu conștiința omului care și-a făcut datoria, își puse din

nou capul în perne şi după câteva minute adormi

— Ce om! spuse doctorul Wolfgang Schulze, adresându-se lui Cristofor. Nici nu se gândeşte la dânsul. Prima lui grijă este să apere pe un nevinovat, pentru ca să nu sufere pe nedrept.

— Şi credeţi într'adevăr, domnule doctor, că Egizio Ettore n'are nicio vină?

— Altfel cum crezi că i-ar lua apărarea prinţul? spuse Wolfgang Schulze.

Cristofor dădu din umeri.

— Se prea poate, spuse el, ca vestitul brigand să nu-l fi împuşcat pe prinţ! Cine ştie? Prinţul Raymond e doar atât de deştept! El poate avea nevoie odată de Egizio Ettore şi de aceea îl cruţă! Dar unui servitor nu-i este îngăduit să critice faptele stăpânului său. El nu trebuie să întrebe, de ce face aşa şi nu [illegible] cu asta, basta!

Bătrânul Cristofor părăsi camera, ca să îngrijească de expedierea telegramei pe care i-o încredinţase prinţul.

Starea prinţului Raymond se îmbunătăţea pe zi ce trecea, ba chiar dela ceas la ceas.

Era ca şi când în pieptul prinţului dorul de viaţă ar fi fost atât de puternic, încât singură voinţa de a deveni sănătos grăbea vindecarea.

Firește că şi doctorul Schulze îşi dădea şi dânsul osteneala, pentru ca să îmbunătăţească sănătatea prinţului. El avea grijă să-l întărească pe bolnav, îndemnându-l să mănânce şi să bea.

Şi spre norocul lor, nu se produse nicio complicaţie la plămâni, lucru de care se temuse doctorul la început. Şi după ce se scurseră alte patru săptămâni, în care timp Gilda şi contele Robert nu se

Cereţi mâine fascicola 105 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 4, Calea Victoriei 5.

interesară câtuşi de puţin de bolnav. — prinţul Raymond se ridică din patul de suferinţă şi putu să facă prima plimbare.

Asta fu o zi de bucurie pentru bătrânul Cristofor, el îl însoţi pe stăpânul său cu trăsura în pădure şi stătea cu mândrie şi demnitate pe capră, ca-şi-cum ar fi fost iarăşi ziua cununiei bunului său prinţ, când îl condusese la biserică.

Dar oare nu era chiar aşa? Oare prinţul Raymond nu se logodea acuma din nou cu viaţa?

El scăpase dintr'o boală grea, care ar fi fost în măsură să doboare chiar şi pe un tânăr. Dar dânsul, omul al cărui păr încărunţise, învinsese moartea şi cu ochi strălucitori privea acuma peisagiul înverzit, pe care soarele îl presăra cu aur, şi înălţa privirile spre creştetul Fontanellei, care se pierdea în tăriile albastre.

Dar atât doctorul cât şi bătrânul Cristofor nu scăpară din vedere faptul, că prinţul Raymond de Paris îşi rotea cu atenţie privirile de jur-împrejur în tot timpul drumului prin pădure, ca-şi-cum ar fi aşteptat ca tufişurile să se despartă şi să-şi facă apariţia cineva pe care-l aştepta cu încordare, ba chiar cu mult dor.

Deodată, el se adresă vizitiului, cerându-i să-l ducă la locul unde îl descoperiseră grav rănit.

— N'ar fi mai bine să renunţaţi la dorinţa aceasta, Alteţă? spuse doctorul Schulze. Amintirile v'ar putea copleşi în locul acela!

— Să nu-ţi fie teamă de asta, răspunse prinţul. Amintirile n'au nimic înfricoşător pentru mine. Dimpotrivă. Mă voiu simţi foarte bine în locul acela. Ia-o înainte, vizitiu, pe drumul care duce spre Fontanella.

In vreme ce trăsura înainta printre copacii înverziţi, prinţul se întoarse deodată spre Wolfgang Schulze şi-i spuse:

— Este adevărat că, atunci când am fost găsit, eram pansat cu o adevărată măiestrie?

— Chiar așa n'a fost, răspunse doctorul Schulze, dar pansamentul era destul de bine făcut ca să oprească sângele, și, prin aceasta, să vă menție în viață. Fără acest pansament, ați fi fost pierdut.

— Neîndoios. Și nu se știe cine a făcut această faptă bună? cercetă prințul. Nu s'a aflat dacă vreun străin a dat de urma mea, înainte ca fratele meu și tovarășii săi de vânătoare să mă fi găsit fără cunoștință?

— Asta va rămâne o taină de nepătruns, Alteță! răspunse doctorul Schulze. Se știe numai că Dante, câinele dv. veni fuga și prin lătrăturile sale a atras atenția vânătorilor că se petrecuse ceva neobișnuit. Aceștia s'au lăsat conduși de câine și v'au găsit zăcând la pământ, cu o rană în piept.

Dar niciodată nu voiu fi lămurit — continuă doctorul Schulze — cine m'a chemat la dv.

— Cum, asta n'a făcut-o fratele meu? Nu te-a adus contele Robert de Paris?

— Nici gând de așa ceva! răspunse medicul.

Și apoi povesti cum se afla în cabinetul său și cum telefonul începu să sune de-odată și o voce străină îi aduse la cunoștință că prințului Raymond de Paris i s'a întâmplat un accident, și să vie îndată la castelul de vânătoare, cu instrumentele de trebuință și pansamente.

— Asta-i peste măsură de ciudat! exclamă Raymond de Paris, în culmea uimirii.

După cât știu eu, în toată regiunea aceia nu se găsește niciun telefon. Primul aparat este la Saint Etienne.

— Nu, Alteță, din Saint Etienne nu m'a chemat nimeni. Vocea venea din munți.

— In cazul acesta, trebuie să fi venit din cer, domnule doctor, căci în munți nu se găsește niciun aparat telefonic. Dar iată că am ajuns!

Da. aïci se desparte drumul pe care mă aflam atunci. Acolo e tufişul lângă care m'am prăbuşit. Acuma am totul în faţa ochilor.

Lasă-mă să cobor, doctore. Doresc să rămân singur câteva clipe.

Doctorul Schulze vru să-i ajute prinţului să coboare din trăsură, dar acesta era de-acum destul de restabilit ca s'o facă singur. Apoi făcu semn vizitiului să plece mai departe, în pădure şi el o apucă pe acelaş drum pe care mersese odinioară cu Letiţia.

Dus pe gânduri stătea acuma în faţa tufişului

din care apăruse odinioară Egizio Ettore, din care pornise glontele fatal.

— O, desigur că n'o voiu mai revedea niciodată! murmură prinţul Raymond de Paris. Cât de fericit m'aşi simţi dacă aşi mai putea-o privi odată în faţă, dacă i-aş mai putea vorbi! Căci această asemănare cu scumpa mea Carmencitta nu poate fi numai întâmplătoare. Nu e cu putinţă ca soarta să imprime cu atâta uşurinţă trăsăturile unui om.

Dar unde o fi rămas fata aceea? Cum de s'a întâmplat că dânsa nu se mai afla lângă mine, atunci când m'am trezit din leşin? Nu mi s'a povestit de către nimeni că a fost găsită în locul acela, când vânătorii m'au descoperit la pământ.

Ciudat, foarte ciudat! Să fi fost oare dânsa aceea care mi-a legat rana, salvându-mi viaţa, în felul acesta? Sau poate că a luat-o la fugă, de teamă ca bănuielile să nu cadă asupra ei? Dar ar fi putut să dovedească cum că nu avea asupră-i nicio armă, şi că, prin urmare, nu putea să fie făptuitoarea.

Şi apoi, ce l-ar fi putut îndemna pe Egizio Ettore să tragă asupra mea?

Ca să mă jefuiască? Nu poate fi asta, căci am găsit mai târziu în buzunarele mele, tot ce avusesem la mine. Totul era neatins.

Nu, nu! Brigandul trebuie să fi urmărit alt scop, îndreptându-şi glontele asupra mea. Toate astea sunt enigme pe cari trebuie să le desleg — enigme pe lângă cari nu trebuie să trec cu uşurinţă, şi poate că ele stau în legătură cu enigma cea mare, pe care viaţa mi-a pus-o în faţă.

O, fiică denaturată, care vrei să-l împingi la moarte pe tatăl tău — nu eşti tu oare o enigmă, în faţa căreia stă omul, fără să-i poată găsi deslegare?

Tu eşti atât de frumoasă. Gilda, figura ta trădează atâta caracter, şi totuşi.... totuşi, tu porţi o inimă de marmoră în pieptul tău tânăr.

Te-am iubit mult, dar acuma, de când m'am sculat din patul de suferinţă, iubirea s'a stins în inima mea. Rece şi pustie este inima mea, în care am purtat dragostea pentru tine.

Adesea se înfige în mintea mea un gând, pe care aşi vrea să-l alung, dar el nu se lasă îndepărtat.

Eşti tu cu adevărat Letiţia mea, copila nefericitei mele Carmencitta? Curge oare sângele meu în vinele tale sau — ah! nu cutez să mă gândesc

la asta! — nu, nu! atât de rea şi nemernică nu poate fi o fiinţă omenească, o femeie, o fată, — ca să-mi fure iubirea, s'o dobândească prin viclenie.

Dar nu-mi place de fel că s'a unit cu dânsul, cu fratele meu Robert. Nu-i stă oare scris pe frunte că este un mizerabil? Nu ştiu eu oare destul de bine că nu trebuie să am încredere în el? Şi dânsul îşi pune nădejdea numai în moartea mea grabnică. El s'a gândit de-acum la asta când m'a văzut întins la pământ cu glontele în inimă, şi, trebuie s'o recunosc, nu e nici meritul său, nici al Gildei, că mă aflu încă în viaţă şi respir acuma cu nesaţiu aerul îmbălsămat al pădurii.

Imi datoresc viaţa doctorului german Wolfgang Schulze, apoi bunului meu servitor Cristofor şi acelui străin misterios care m'a pansat pe când zăceam în pădure.

Prinţul Raymond rămase o clipă pe gânduri, apoi exclamă cu hotărâre:

— Bine! Acuma nu mai există nicio jertfă şi nicio oboseală care să fie prea mare. Trebuie să deschid ochii şi să-mi dau seama dacă sunt sau nu înconjurat de înşelători.

E o datorie sfântă pentru mine să menţin sănătos arborele familiei. Şi vai de fata aceia — de trei ori vai! — dacă a cutezat cumva să se furişeze în familia noastră, fără să fi avut vreun drept la aceasta!

Aşa precum s'a bucurat de dragostea mea, tot astfel o va lovi furia şi răzbunarea mea!

Tu însă, făptură îngerească — continuă prinţul, ridicând mâna, în semn de binecuvântare — mai întoarce-te înc'odată la mine, ca să te întreb cine eşti şi cine a fost mama ta.

Odată, numai o singură dată doresc să te mai văd. Dumnezeule, vino-mi în ajutor!

Lacrimi mari curgeau din ochii prinţului, în

vreme ce rostea aceste cuvinte. I se păru de-odată că nu s'ar mai afla în mijlocul pădurii, ci într'un sălaș al Domnului, — i se părea că îngenunche în fața unui altar și când.... Sfinte Dumnezeule, ce fuse asta?!

Nu erau oare sunete de orgă care-i loveau auzul?

Ba da, erau niște tonuri minunate, mișcătoare, cari se răspândeau în toată pădurea, — la început ușoare, apoi din ce în ce mai puternice.

— Să-mi fi pierdut mințile, oare? exclamă prințul. Te pomenești că boala care m'a ținut la pat mi-a întunecat creerul! Cum este cu putință să aud aci în pădure sunete de orgă? Cele mai apropiate biserici sunt la kilometri de aici și chiar dac'aș auzi într'adevăr cântecele de orgă dintr'însele, cât ar fi de slabe tonurile!.... Dar acestea pe cari le aud acuma sunt mai puternice decât clopotele și chiar decât orgele Sfântului Petru din Roma.

Ce muzică solemnă! Tăcere! Lăsați-mă să ascult, — și chiar dacă ar fi o iluzie, o! cât de minunat, cât de fermecător este să fii astfel înșelat!

Prințul își lăsă capul pe piept. Sunetele orgei răsunau ca și mai înainte.

Atunci se ivi din tufiș doctorul Wolfgang Schulze, palid la față, și strigă prințului:

— Auziți, Alteță, sunetele de orgă?.

— Tăcere! Ascult! Nu turbura, doctore. această minune a naturii, — căci altceva nu poate fi!

— Ba nu, e mai mult decât o minune a naturii! exclamă doctorul! Aici e vorba de o forță misterioasă, pe care n'o întâlnesc pentru prima oară.

Colo sus pe creștetul Fontanellei, acolo am căpătat odată o doctorie care nu poate fi preparată decât în farmaciile de primul rang. Și această doctorie, destinată unui om atins de o boală gravă, mi-a venit pe cale misterioasă.

Da, aici lucrează o ființă tainică, ale cărei puteri

enigmatice ni se desvăluie, dar pe cari nu ni le putem lămuri.

Dumnezeule sfinte! dac'ar fi dânsul?..... Nu! Nu! La așa ceva nu cutez să nădăjduiesc!

Prințul Raymond de Paris nu auzi de loc ultimele cuvinte, pe cari tânărul doctor le rostise cu voce slabă. El stătea cufundat în visare, căci sunetele orgei erau acuma mai puternice, ca și cum toată pădurea ar fi fost o biserică imensă.

Deodată, prințul căzu încetișor la pământ, își înalță mâinile împreunate spre cerul albastru și

învăluit încă de acordurile fermecate ale instrumentului nevăzut, exclamă printre lacrimi și sughițuri:

— Da, te pricep, Dumnezeule din Ceruri, în rătăcirea sufletului meu, în întunericul minței mele, Tu îmi trimiți raza de lumină, ca și cum ai vrea să-mi spui:

„Increde-te în mine, căci nu te voiu părăsi".

Și eu îmi pun toată nădejdea în Tine, bunule

Dumnezeu, Tu îmi vei trimite raza de lumină orbitoare şi aceasta va împrăştia întunericul, şi atunci voiu putea să-mi dau seama dacă sunt înşelat sau nu.

Iţi mulţumesc, părinte ceresc, îţi mulţumesc că-mi redai viaţa, pe care eram aproape s'o pierd. Tu nu mă vei lăsa să mă prăpădesc, numai pentru că aşa vor oameni fără inimă.

Imi pun toată nădejdea în ajutorul tău şi printr'însul voiu învinge. Tu mă vei ajuta să regăsesc ceeace am pierdut şi mă vei face să recunosc, ceeace am regăsit. Imi vei da puterea să deosebesc aurul curat de cel falş, căci tu eşti a-toate-ştiutor şi scoţi la lumină ceeace este ascuns. Amin!

— Amin! spuseră şi doctorul şi Cristofor într'un singur glas, şi apoi cei trei împreună rostiră acelaş cuvânt: Amin!

Şi de-abia se stinse cuvântul de pe buzele lor, că sunetele orgei încetară şi de-abia se mai auzeau tremurătoare de departe, apoi se pierdură cu totul.... şi coroanele copacilor fremătau misterios deasupra capetelor prinţului Raymond de Paris şi însoţitorilor săi.

CAP. 105

O femeie rea

Dar în acelaşi zi, aproape la acelaş ceas, răsunară într'adevăr într'o biserică sunetele unei orgi.

Şi tonurile ei erau atât de solemne, încât unuia din cei de faţă îi dădură lacrimile în ochi şi începu să plângă cu hohote.

Şi, totuşi, pentru el erau aceste sunete de orgă, lui îi erau închinate, căci astăzi era nunta lui Abdallah cu Pia, văduva lui Santini.

Tot satul Viola îşi dăduse întâlnire în bisericuţă, pentru a lua parte la solemna ceremonie, ba

chiar veniseră oameni din comunele învecinate: Fontanella şi Aqua Longa, căci poporul satelor este foarte curios din fire şi dă năvală, oriunde este ceva de văzut.

Şi de data aceasta era într'adevăr ceva de văzut, — o mireasă care era atât de frumoasă, cum nu mai găseai alta în tot ţinutul şi un mire care era cu vreun cap şi jumătate mai înalt ca toţi ceilalţi muritori din Corsica.

De fapt, el era chiar de meserie uriaş şi nu se lăsa văzut decât contra plată. Dar astăzi îl putea vedea oricine, fără să scoată un gologan din buzunar.

Şi toţi voiau să-l vadă pe uriaş, despre care se povesteau lucruri atât de minunate în toată regiunea, — toţi vroiau să-l vadă pe acest Hun care-şi scosese soţia — pe care o ducea acum acasă — din mijlocul flacărilor, cu aceiaşi uşurinţă de parc'ar fi fost un copil.

Sătenii din Viola erau foarte mândri de noul lor concetăţean, Abdallah, căci el era un fel de om-minune, şi astăzi îl binecuvântau toţi cârciumarii din comună, căci localurile lor erau pline de clienţi, cum nu mai pomeniseră de mult.

Abdallah şi Pia stăteau în faţa altarului, şi prin asta părea că se înfăptuise o dorinţă fierbinte a uriaşului.

Cu dragoste mişcătoare privea dânsul spre frumoasa femeie, care nu-i ajungea decât până la umeri, dar care stătea deasupra lui din punct de vedere spiritual.

Lucrurile au mers repede între cei doi şi, trebuie s'o mărturisim, nu era meritul lui Abdallah că astăzi stătea de-acuma în faţa altarului, înfăptuindu-şi, astfel, visul.

Cu o grabă ciudată, cu o adevărată patimă — ca-şi-cum n'ar mai fi putut aştepta mai mult — Pia

purtase de grijă să înlăture toate greutăţile şi piedicile ce stăteau în calea căsătoriei ei.

Alergase dela Ana la Caiafa pentru a strânge toate hârtiile trebuincioase, pe cari i le cereau autorităţile şi biserica.

Preotul satului făcuse la început obiecţiuni serioase împotriva acestei căsătorii atât de pripite. Căci pădurarul Santini, fostul bărbat al Piei, era de-abia de un sfert de an în groapă, — sau mai bine zis, cele câteva oase cari fuseseră găsite printre ruinele casei încendiate a pădurarului, nici nu se înălbiseră încă bine în cele trei luni de când zăceau sub pământ.

Anul de doliu era, deci, încă departe de-a fi trecut, şi totuşi, Pia voia de acum să se mărite din nou.

Preotul îşi dăduse cu părerea că un asemenea procedeu va creia nemulţumiri. Şi sătenii din Viola nu credeau ca Pia să poată căpăta încuviinţarea preotului. Dar după o lungă convorbire pe care o avusese cu el, ea ieşi veselă din casa lui şi strigă în gura mare în ulita satului:

— Peste opt zile vom face nunta. Preotul şi-a dat încuviinţarea.

Şi astfel se hotărî cununia pentru Dumineca următoare.

Cu câteva săptămâni înainte, Abdallah cumpărase în Viola o proprietate, care era de vânzare. De dânsa aparţinea o vie şi un ogor de cereale, şi era mişcător să priveşti cu câtă râvnă îşi aranjase uriaşul gospodăria, pentru ca Pia să se simtă cât mai bine într'însa.

Oamenii nu ştiau de unde căpătase el banii pentru aceasta. Atâta se ştia numai, că uriaşul venise în sat cu buzunarele goale.

Dar într'o seară făcu o plimbare afară din sat şi ajunse la drumul care ducea spre muntele Fontanella.... Şi când se întoarse acasă târziu noaptea,

îi trezi din somn pe locuitori cu strigătele sale de veselie. Mulți susțineau chiar că auziseră cum zăngănea cu bani în buzunar.

Fapt este că a doua zi dimineața, Abdallah întinse pe masă în fața Piei câteva mii de franci în monedă sunătoare.

Femeia îl întrebă în ce chip câștigase banii aceștia, dar uriașul, care în orice alte împrejurări era ca o bucată de ceară moale în mâinile frumoasei pădurărese, de data aceasta rămase încăpățânat și tăcut.

Niciun pește n'ar fi putut fi mai mut ca Abdallah, când era întrebat de unde căpătase pe nespusă masă atâta bănet.

— I-am câștigat pe cale cinstită! era singurul răspuns pe care obișnuia să-l dea.

Unii susțineau c'ar fi găsit o comoară în pădure, alții erau de părere că avusese, probabil, acelaș noroc ca Enrico în Aqua Longa, care câștigase lozul cel mare, iar oamenii mai răi înălțau din umeri și spuneau că uriașul ar fi un aventurier, un hoț de drumul mare, care se pripășise întâmplător în sat și față de care trebuiau să fie cu ochii în patru.

Dar aceia cari vorbeau în felul acesta erau în număr foarte mic.

Căci era deajuns să privești în ochii blânzi și albaștri ai uriașului pentru ca să-ți dai seama îndată că era un om de treabă, și doar odată să-l fi auzit vorbind ai fi recunoscut că nu e în stare de o faptă rea.

Lucrul acesta îl pricepea bine Pia, văduva pădurarului, și cu atât mai nelămurit rămânea pentru dânsa în ce chip izbutise să puie mâna pe banii cu care vroia să-i întemeieze o gospodărie ca lumea. In cele din urmă ea se împăcă cu gândul că el adusese banii cu el, și-i ascunsese în pădure înainte de a pune piciorul în sat.

Abdallah îi lăsă pe oameni să vorbească vrute şi nevrute şi-şi văzu înainte de treburi, întocmindu-şi gospodăria cât se putea mai bine.

Toată ziulica putea fi văzut la lucru, şi aceia cari treceau pe dinaintea casei sale auzeau loviturile de ciocan şi zgomotul fierăstrăului, şi-l mai auzeau pe uriaş cântând cu inimă veselă, căci el se gândea necontenit la fericirea care-l aştepta în Dumineca următoare.

. . . . . .

Şi acuma Abdallah îşi ajunsese scopul, acuma uriaşul îşi ducea acasă soţia a cărei inimă o câştigase, şi de care era legat cu o dragoste şi o patimă pe care nimeni n'ar fi bănuit-o într'însul.

Şi astăzi, când Abdallah o luase pe Pia de-acasă pentru a o duce la altar, pe faţa lui era întipărită o seriozitate solemnă.

Ceva mai mult: fruntea sa de obiceiu atât de senină părea acum înconjurată de un nour, în ochii lui se putea citi o întrebare, la care vroia, probabil, să răspundă prin aceia că luă deodată în mâinile sale uriaşe capul Piei şi dându-i-l pe spate îi privi ţintă în ochi, ca-şi-cum ar fi vrut să citească în fundul sufletului ei.

Nu putem şti dacă încercare aceasta i-a izbutit sau nu.

In schimb, cunoaştem cauza care a lăsat nourul pe fruntea lui, şi vom împărtăşi şi cititorilor ceeace ştim.

In seara din ajunul nunţii. Abdallah lucrase încă sârguincios, căci mai erau multe de isprăvit în casă, şi el îşi jurase să nu iasă lucrul din mână, până când nu va fi totul în ordine, pentru ca Pia să găsească gospodăria în cea mai desăvârşită stare.

Şi când se întunecă bine, el puse deoparte ciocanul şi fierăstrăul, căci isprăvise toată treaba.

Şi atunci ieşi afară din casă, căci pieptul îi

era plin de fericire şi vroia să privească stelele şi să respire aerul curat al nopţii.

Se aşeză în faţa casei pe o bancă pe care o lucrase cu propriile sale mâini.

Totul părea că doarme în sat, şi îndărătul ferestrelor luminile erau stinse.

Abdallah privi cu dor spre fereastra hanului, unde ştia că se odihneşte scumpa lui mireasă.

Dormea ea oare de-acum?

Ştia prea bine că nu va putea închide ochii în noaptea aceia, şi va aştepta treaz ziua cea mai fericită din viaţa sa.

Deodată, uriaşul observă o făptură furişându-se

dealungul zidului, probabil cu intenţia de a se apropia de dânsul fără să fie observată de cineva.

Era făptura unei femei, şi când dânsa fu mai aproape şi lumina slabă a stelelor căzu asupră-i, uriaşul văzu o femeie îmbrăcată în zdrenţe.

Toată înfăţişarea necunoscutei trăda în chip

lămurit mizeria, sărăcia și foamea. El cunoștea pe femeia aceasta numai din văzute, dar de vorbit, nu vorbise încă niciodată cu dânsa.

Dar oamenii i-o arătaseră și-i spuseseră: „asta e văduva jandarmului Tarasco!".

Și într'adevăr, era acea femeie nenorocită, care rămăsese văduvă cu șapte copilași, după ce necredinciosul ei bărbat își pierduse viața cu prilejul incendiului care nimicise casa pădurarului Santini.

— Sărmana femeie! murmură Abdallah, în vreme ce-și ducea mâna la buzunar, probabil că vrea să se folosească de prilejul căsătoriei mele ca să-mi ceară ceva de pomană. Ii voiu da cu dragă inimă.

Și el scoase o monedă de argint și când nenorocita văduvă fu aproape de dânsul, îi întinse cu bunăvoință banul.

Dar fosta nevastă a lui Tarasco făcu un gest de refuz cu mâna, și în ochii ei se aprinse o lucire ciudată.

— Cum! exclamă Abdallah, respingi pomana pe care ți-o ofer?

— Da! îi răspunse văduva, cu glas hotărât. Eu nu vreau să fiu miluită, de acela, care va fi în curând soțul Piei, femeia necredincioasă!

— Ei, se vede că te-ai îmbătat rău de tot, femeio! Cum îndrăznești s'o numești necredincioasă pe Pia mea, pe îngerul acesta?

— Da, Abdallah, răspunse femeia în zdrențe, cu voce tremurătoare. Am de vorbit ceva cu tine, și am venit aici ca prietenă, căci vreau să-ți atrag luarea aminte.

Hahaha! Ai numit-o înger pe frumoasa ta Pia! Ei bine, află dela mine că ea este un drac!

Cereți mâine fascicola 106 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

— Femeie! De ce cauți să mă întărâți împotriva ta? izbucni uriașul, fără să se ridice de pe bancă, totuși. Nu-ți dai seama oare c'ar fi destul să las numai odată mâna asupra ta pentru ca să te zdrobesc ca pe o gânganie?

Dar fii liniștită, nu te voiu bate! Abdallah uriașul n'a bătut niciodată o femeie!

Dar ferește-te s'o mai insulți pe Pia, căci altfel îți voiu întoarce spatele.

— Ești orbit de patimă, Abdallah! strigă văduva, apropiindu-se cu încă un pas de uriaș. Vrei cu tot dinadinsul să te afunzi în nenorocire?

Mai este timp încă, îți mai poți îndupleca soarta! Ai de-aface cu un diavol viclean și ea nu te va lăsa să scapi din rețeaua în care te-a prins, dacă nu te vei hotărî să fugi, să fugi cât mai departe și cât te țin picioarele.

— Mi se pare că vorbești într'aiurea, femeio?

— Și tu procedezi ca un nebun — spuse nenorocita văduvă — dacă o vei duce mâine la altar pe Pia Santini.

N'ai auzit oare ce șoptește tot satul? Haha! nimeni n'a cutezat să-ți atragă atenția, căci toți cunosc furia ta. Dar eu, eu am datoria să-ți deschid ochii..

Află deci că Pia, îngerul tău, înfrețînea legături de dragoste cu bărbatul meu, în vreme ce soțul ei trăia încă....

Acuma chibzuiește și tu dacă mai vrei să devii bărbatul Piei, căci îți jur că ea l-a amețit pe soțul meu și l-a făcut să nu se mai îngrijească de mine și de sărmanii mei copilași.

Când pădurarul nu era acasă, ea îi dădea drumul prin fereastră și amândoi își petreceau nopțile în orgii fără seamăn. Sfinte Dumnezeule! acuma încă, după ce și-a ispășit păcatul prin moarte,

mă chinuie gândul când îmi apare înaintea ochilor vedenia trădării sale!

O! mizerabila aceia nu-i vrednică să devie nevasta ta, — ea te va duce şi pe tine în prăpastie, după cum l-a nenorocit şi pe bărbatul ei.

La început, Abdallah ascultase cuvintele văduvei cu un zâmbet neîncrezător, dar din clipă în clipă privirile sale deveniră mai cumplite, şi când nenorocita femeie sfârşi ce avea de spus, el se ridică, sări la dânsa şi-i strânse mâinile într'ale sale.

— Spune! răcni uriaşul, cu vocea răguşită, este adevărat tot ce mi-ai istorisit?

— Blestemul lui Dumnezeu şi al oamenilor să cadă pe capul meu, dacă nu ţi-am spus adevărul şi numai adevărul!

— Dă-mi o dovadă, o dovadă cât de mică şi atunci te voiu crede şi.....

In ochii lui se aprinse o flacără ciudată şi ar fi fost vai şi amar de Pia dacă văduva n'ar fi putut să-i dea dovada cerută.

Dar ea nu avea această posibilitate, şi vorbele singure nu-i erau îndestulătoare uriaşului.

— Pleacă! izbucni uriaşul, îmbrâncind-o pe femeie cât colo. In tine vorbeşte numai gelozia care mistuie inimile tuturor femeilor. Da, cred că bărbatul tău a fost îndrăgostit de ea până peste urechi, dar dânsa, nu, nu, ea este curată, ea este virtutea însăşi, ea mi-a jurat că n'a iubit încă pe niciun alt bărbat înaintea mea, căci bătrânul pădurar.... acela nu era de dânsa, şi de bărbatul tău nu s'a sinchisit nici cât de pisica de pe acoperişul de colo.

Dar vreau să te iert şi uite, ţine banul ăsta şi cumpără mâine copiilor pâine cu el. Ia-l, căci ţi-l dau din toată inima.

— Ştiu prea bine că inima ta e bună! răspunse văduva printre lacrimi, fără, însă, să se atingă

de monedă — şi de-aceea mi-a fost milă de tine şi am vrut să-ţi atrag luarea aminte. Dar bunul Dumnezeu te-a pedepsit cu orbirea şi facă-se voia ta!

Văduva dispăru în noapte, de parc'ar fi fost alungată din spate.

Abdallah râse, văzând-o pe femeie fugind atât de repede. Dar râsul lui era silit, nu pornea din inimă.

Săgeata otrăvită pe care văduva o înfipse în sufletul său, pătrunsese adânc.

Şi iată de ce fruntea mirelui era înnourată, când o conduse pe iubita lui Pia la altar. De-aceea o privea el adânc în ochi, de-aceea îi apăsă mâna pe pieptul lui, cu atâta putere, încât femeia se temea să nu i-o zdrobească. De-aceea rămase el tăcut şi mohorât, ceeace, de-altfel, frumoasa văduvă îşi explica numai prin emoţiunea de care era cuprins în ceasul acesta mare al vieţii lui.

Preotul scurtă ceremonia cât mai mult cu putinţă, şi socoti nimerit să-i vorbească miresei cât mai puţin. De-altfel, ce-ar fi putut spune unei văduve, care la trei luni după moartea soţului ţinea să lege altă căsătorie?

De aceea, el se mulţumi să înalţe rugăciunile obicinuite, strigă „Amin" şi Pia deveni soţia lui Abdallah uriaşul.

Nu se făcu zaiafet mare, cum se face deobiceiu la nunţi, căci, deşi Abdallah ar fi vrut cu dragă inimă să dea oamenilor de mâncare şi de băut, Pia se împotrivi, deoarece — susţinea dânsa — locuitorii din Viola nu-s vrednici să li se facă această cinste.

Însurăţeii luară, deci, masa singuri, făcură apoi o plimbare prin sat, şi când se întunecă bine se întoarseră acasă pe un drum ocolit.

Când uriaşul deschise uşa camerei nupţiale, în care o ducea acum pe Pia, mâna lui tremura atât de tare, încât cheia îi căzu de trei ori jos.

El o iubea pe femeia aceasta frumoasă, de care se legase acum pentru tot restul zilelor sale, — o iubea cu toată patima și ceasul acesta de taină însemna pentru dânsul încoronarea întregei sale vieți.

Pia aprinse lampa și flacăra ei lumina chipul agitat al uriașului.

Când dânsa își desbrăcă mantila pe care o purtase în tot timpul plimbării, el se repezi la ea și o cuprinse în brațe cu tot focul inimei sale.

— O, scumpa mea! izbucni dânsul, strângând-o tot mai tare la pieptul său.

Nu, nu, este cu neputință ca tu să fi iubit cândva pe altul, în afară de mine. O, vorbește, spune-mi-o!

Pia se desprinse din brațele sale și se dădu un pas înapoi:

— Cine ți-a vârât asta în cap? exclamă ea, cu voce răgușită.

Cu niciun chip n'ar fi rostit Abdallah numele văduvei lui Tarasco. El clătină capul, dădu din umeri și răspunse:

— Așa spun oamenii din sat! Ah! scumpa mea soțioară, buzele mele de-abia cutează să rostească aceste cuvinte, dar e mai bine ca s'o știi, căci în felul acesta vei putea să înlături și cea din urmă bănuială din sufletul meu.

Te implor, scumpa mea, spune-mi, e adevărat că ai iubit pe jandarmul Tarasco?

Pia nu păli de loc. Ea se așteptase de mult ca oamenii din sat să i-o fi șoptit lui Abdallah.

— Dacă o crezi — răspunse ea, cu voce hotărâtă — atunci ai face mai bine...

Chiar dacă am devenit astăzi soția ta, poți să mă părăsești... ușa e deschisă.... și nimeni nu te va opri... Du-te..... Du-te!

Uriașul scoase un strigăt de bucurie, se repezi la Pia și o cuprinse din nou în brațele sale.

— Am spus-o dela început că totul nu este decât

bârfeală. Tu eşti cea mai cinstită şi mai credincioasă femeie de sub soare. Ştiu bine că oamenii au vorbit pe socoteala ta, numai pentru că îţi pizmuiau frumuseţea.

O sărută pe frunte şi o trase lângă dânsul pe divan.

— Şi acuma eşti a mea, numai a mea, Pia! îi şopti dânsul cu voce drăgăstoasă.

Acuma să fim fericiţi împreună, acuma eşti a lui Abdallah, şi te vei încredinţa în curând că nu există bărbat mai credincios decât mine. Sărută-mă, iubito, fii a mea, cu totul a mea.

Dar Pia îşi trase capul înapoi.

Şi aşa cum stătea cu capul înclinat, ea părea şi mai frumoasă, iar în trupul uriaşului sângele începu să clocotească şi o ameţeală dulce îl cuprinse.

— Vrei să sting lumina — îi şopti el — ca să te pot îmbrăţişa pe întuneric?

— Lasă lumina aprinsă — îi răspunse Pia — căci în noaptea asta va fi greu să deviu a ta.

Abdallah, care se ridicase, stătea ca înlemnit, şi ochii lui albaştri aruncau priviri nedumerite spre frumoasa femeie.

— Dar suntem cununaţi de acum, murmură el, eşti doar soţia mea, şi vorbeşti atât de ciudat!... Pia, ce înseamnă asta?

Femeia izbucni într'un râs argintiu.

— Scumpul meu Abdallah, se pare că ai memoria foarte slabă. Nu-ţi aminteşti deloc că ai făcut un jurământ?...

— Un jurământ? — Ah! firește... ai dreptate... dar nu ştiam că trebuie să-mi îndeplinesc acest jurământ, înainte ca tu...

— Aşa a fost vorba între noi! îl întrerupse Pia. Mi-ai jurat că numai atunci mă vei strânge în braţe, numai atunci mă vei face soţia ta, când îl vei fi nimicit pe duşmanul meu de moarte, pe

dușmanul care m'a insultat și mi-a făcut atâta rău.

— Și asta trebuie să se întâmple în noaptea aceasta? întrebă Abdallah.

— In noaptea aceasta trebuie să faci cel puțin începutul. Numai după ce dușmanul meu de moarte va sta învins la picioarele mele, numai atunci voiu fi a ta.

Dar vino aici, Abdallah, îngenunchiază lângă mine și sărută-mă, frumosul meu uriaș; vreau să-ți șoptesc la ureche povestea aceasta, vreau să-ți dezvălui numele dușmanului meu de moarte. Vino, scumpul meu!

Colosul căzu atunci în genunchi la picioarele frumoasei femei și capul lui enorm se afundă în poalele ei.

Apoi simți cum mâinile necredincioasei îi mângâiau părul bogat, simți răsuflarea ei caldă, dar nu vedea cum dânsa privea cu totul în altă parte, cu o lucire fioroasă și disprețuitoare în acelaș timp.

Disprețul era pentru dânsul și lucirea fioroasă pentru altul.

Și acuma el avea să afle cine este celălalt, căci Pia începu să-i vorbească încetișor la ureche.

— Știi tu, frumosul meu Abdallah, că-ți trebuiește un curaj cu totul deosebit, pentru ca să pornești la luptă împotriva dușmanului meu de moarte?

— Curajul acesta îl am!

— Și o anumită iscusință, o anumită viclenie?

— Toate astea le voiu căpăta, dacă voiu ști că astfel te voiu putea câștiga.

— Dușmanul meu de moarte este temut în tot ținutul. Oamenii își fac cruce atunci când îi pomenesc numele, dar eu nu te voiu sili, îți voiu istorisi numai povestea mea, și dacă îmi vei spune că nu-ți vine la îndemână să te măsori cu omul acesta, atunci nu-ți voiu face nicio imputare, dar... atunci nu-ți vei fi împlinit jurământul și ca urmare eu

voiu părăsi satul îndată și voiu trăi departe de tine.

Abdallah scoase un țipăt ca-și-cum l-ar fi muș-cat un șarpe, apoi o cuprinse în brațe cu atâta putere pe frumoasa femeie, de par'că s'ar fi temut să n'o piardă chiar din clipa de față.

— Vrei să mă înebunești, Pia? exclamă dânsul. Vrei să părăsești satul? Nu, să n'ai nicio teamă, mă voiu măsura cu acest bărbat, chiar dac'ar fi diavolul în persoană. Abdallah uriașul nu s'a dat încă niciodată înapoi, acolo unde era de trebuință.

— Atunci, ascultă-mă, Abdallah, spuse Pia.

Știi prea bine că am fost măritată cu Santini, pădurarul. Ce-i dreptul, a fost un bărbat de treabă. Domnul să-l aibă în paza lui! Dar un singur lucru nu pricepea: el nu vedea că nevasta lui e frumoasă și părea că nici nu-și dă seama că frumusețea fe-meiască este un obiect de pret și că toți bărbații dau năvală după o femeie frumoasă, ca lupii după o pradă vie.

Santini venea şi pleca, nu-i păsa deloc de mine, mulţi bărbaţi alergau după mine, şi când mă plângeam aceluia care era soţul meu, el dădea din umeri, şi spunea că eu aşi fi o femeie hotărâtă şi voiu sfârşi repede cu toţi urmăritorii mei.

Când el era noaptea în pădure, n'aveam voie să ţiu lângă patul meu nici măcar o puşcă încărcată, deoarece dânsul se temea ca aceasta să nu cumva să se descarce dela sine şi să mă găsească moartă.

Dealtfel, ferestrele casei noastre aveau obloane trainice, iar uşa avea încuietori solide, dar omul hotărât, învinge toate greutăţile acestea.

Intr'o seară, Santini plecă din nou în pădure şi-mi lăsă vorbă că nu se va întoarce decât dimineaţa.

Mie, însă, inima îmi era grea şi nu puteam să mă hotărăsc a mă culca. Aveam aşa o presimţire că se va petrece ceva grozav.

Am luat Biblia şi am început să citesc. Asta mă mai linişti puţin.

Deodată auzii bătăi în uşă şi o voce bărbătească ceru să intre.

Firește, la început nici nu m'am gândit să deschid, dar bătăile deveniră din ce în ce mai furioase şi la un moment dat auzii vocea de-afară: „Pentru numele lui Dumnezeu, deschideţi! Un muribund imploră ajutorul vostru!"

Vezi tu, Abdallah, inima mea nu e de piatră şi de vreme ce era vorba de un muribund, care avea nevoie de ajutorul meu, cum aşi fi putut să nu-i deschid?

M'am apropiat de uşă, am tras zăvorul şi atunci păşi în odaie un bărbat înalt, pe care nu-l mai văzusem niciodată în satul nostru. Era frumos, tânăr, viguros, un bărbat în faţa căruia şi-ar fi pierdut cumpătul orice femeie. Dar în clipa aceea

figura lui era palidă de tot şi cu mare greu se târî el până în mijlocul odăii.

Cu o voce întretăiată de suspine el îmi spuse că fusese muşcat de un şarpe şi că ar putea fi salvat numai dacă s'ar găsi cineva care să-i sugă veninul din rană.

Spune, Abdallah, cum puteam să mai şovăi în faţa acestei situaţiuni? Puteam oare să privesc cu inima împăcată cum străinul îşi dă sufletul în faţa mea?

Nu, nu puteam, şi nici nu aveam dreptul să fac asta!

Dânsul îşi scoase cisma, iar eu mă lăsai în genunchi şi-i supsei veninul din rană.

Era salvat.

I-am dat mâncare şi de băut şi în vreme ce se ospăta, el îmi spuse că e vânător şi că se rătăcise prin ţinutul nostru.

După ce isprăvi de mâncat l-am rugat să plece, căci nu vroiam să intru în gura lumii.

Străinul se ridică dela masă şi eu credeam că acesta era semnul că avea de gând să plece.

Dar de-odată el mă cuprinse în braţe şi fără voia mea, îmi acoperi faţa şi buzele cu sărutări fierbinţi.

Ce ţi s'a întâmplat, scumpul meu Abdallah?

Pieptul uriaşului tresălta puternic, ca şi cum un tigru ar fi fost închis într'însul, iar ochii lui aruncau fulgere orbitoare.

— Mizerabilul! scrâşni uriaşul şi-şi strânse dinţii cu atâta putere, încât se părea că aceştia se vor zdrobi. O, mizerabilul! Dar sunt sigur că nu şi-a ajuns ţinta?

Pia îşi lăsă capul în piept şi Abdallah observă că dânsa era gata să izbucnească în lacrimi.

— O, dac'ai fi auzit — urmă femeia, cu glasul înăbuşit de suspine, — dac'ai fi auzit cum l-am

implorat să mă cruțe, cum l-am conjurat pe bunul Dumnezeu să nu mă nenorocească!

O piatră ar fi fost mișcată de rugămințile mele, dar bărbatul acesta... vai mie! Abdallah, trebuie să-ți mărturisesc totul, nu eu sunt vinovată..... grozăvia s'a întâmplat... mizerabilul căruia i-am scăpat viața.... nu m'a.... nu m'a cruțat!

Cu o mișcare sălbatică, uriașul o împinse atunci pe Pia de lângă dânsul, și începu să umble prin odaie ca o fiară încolțită. Apuca scaunele și le trântea de pământ cu o furie nestăpânită, își înfigea dinții în carne, lovea cu piciorul în podea, dar nu era în stare să scoată nicio vorbă.

Furia sa se manifesta prin sunete nearticulate, prin mugete cari făceau să se cutremure pereții încăperii.

— Și știi tu cine era bărbatul care mi-a făcut asta? strigă frumoasa înșelătoare, care se lăsase în genunchi și întinsese mâinile. O, nici nu bănuiești măcar și rușinea e de două ori mai mare... Abdallah, acesta era un bărbat pe care toată Corsica îl blestemă, un bărbat față de care până și legile sunt neputincioase, căci el trăiește liber în munții săi, iar zbirii tremură în fața lui și nu îndrăznesc să se apropie de dânsul.

Abdallah, nu mă disprețui prea mult, căci eu sunt nevinovată și Sfânta Fecioară din Ceruri, la icoana căreia aprind lumânări de când cu noaptea aceia, m'a găsit nevinovată. Abdallah, răzbună-mă, dacă stă în puterile tale, omul care mi-a făcut rușinea aceasta a fost... Egizio Ettore, brigandul Corsicei.

Când uriașul auzi numele acesta rămase înțepenit locului, de parc'ar fi prins rădăcini.

Ca prin farmec se schimbă expresia figurei sale, căci dacă până atunci ea purtase pecetea disperării, acuma părea încremenită, ba chiar cu o umbră de tristețe adâncă.

Egizio Ettore era dușmanul de moarte al soției sale, acelaș Ettore pe care-l iubea Letiția, în brațele căruia o condusese el însuși, acelaș Ettore despre care îi vorbise cu atâta dragoste Madonna din Saint Etienne, pe tot drumul dela Paris până în inima Corsicei.

Cui să dea crezare acum: Letiției, prietena lui, sora lui, — sau Piei, soției, iubitei sale?

Picioarele uriașului se înmuiară, trupul lui se clătină și, în cele din urmă, se prăbuși într'un scaun.

O schimbare cumplită se petrecuse în toată ființa sa. Se părea că puterile îl părăsiseră, că voința i se paralizase, ochii sticloși se fixară în pământ, în vreme ce-și înfipse mâinile în părul vâlvoiu.

Pia izbucni atunci într'un râs zgomotos.

— Aha! Am bănuit eu! strigă dânsa, privindu-l disprețuitor. Ai început să tremuri numai auzind de numele lui Ettore, căci nu te așteptai deloc la asta! Și acuma sunt sigură că nici nu te mai gândești să-ți ții jurământul, căci nu ai curajul să lupți pentru mine, nu ai curajul să mă răzbuni! Ah! așa fi trebuit să mă gândesc dinainte la asta, de ce m'am înjosit atât de mult față de tine, de ce m'am spovedit în fața ta! Trebuia să tac, dar mi-am spus: el este un uriaș, un om căruia cerul i-a dat puteri extraordinare, și dintre toți bărbații el va fi acela care va avea curajul să dea ochii cu Egizio Ettore, să-l scoată din văgăunele Fontanellei, și să-l predea jandarmilor legat de mâini și de picioare.

Da, așa mi-am spus, căci îmi închipuiam că mă iubești, dar acuma... acuma văd că nu ții de loc la mine, toate jurămintele tale de dragoste au fost vânt, am fost înșelată, înșelată în chip rușinos.

— Taci, femeio! răcni Abdallah și sărind de pe scaun se repezi la Pia, vrând să-i apuce mâinile. Taci, îți spun, n'ai dreptul să te îndoiești de cu-

rajul meu! Privește brațele acestea, pot smulge copacii din rădăcini cu ele și când e vorba să mă lupt, nu mă tem de zece bărbați ca Egizio Ettore, — dar îmi lipsește credința, femeie, numai credința!

Căci știi tu ce înseamnă să pornești la luptă, fără să fii încredințat de cauza pentru care vrei să te bați? Atunci ești învins dela început, te părăsesc puterile în mijlocul luptei, te prăbușești ca o paiață, atunci când te afli față în față cu dușmanul. Și tu vrei să cred ce mi-ai spus despre Egizio Ettore?

— Cum, te îndoiești de vorbele mele!? exclamă Pia, smulgându-se din strânsoarea mâinilor sale. Vrei poate să spui că am mințit?

Stătea mândră în fața lui, răsuflarea îi era gâfâitoare, ochii ei aruncau fulgere și furia îi acoperise obrajii cu o roșeață vie. Niciodată n'o văzuse Abdallah mai frumoasă ca în clipa aceasta.

Și atunci el începu să șovăie, cuvintele pe cari i le spusese Letiția despre Egizio Ettore își pierdură tăria, amintirea lor se șterse, și acuzația grozavă a Piei, câștiga din ce în ce mai mult teren.

— Pia! exclamă dânsul, și glasul îi era aproape înecat în lacrimi. Pia, nu-mi zdrobi inima! Tu nu știi cine mi-a vorbit mie despre Egizio Ettore. Ți-o voiu spune, și atunci vei pricepe de ce nu mă pot hotărî să plec imediat, pentru a pune mâna pe brigandul Corsicei. Letiția, prietena mea, sora mea, a fost aceia care mi l-a lăudat pe Ettore, care mi-a vorbit despre el ca de un om care, ce-i dreptul, săptuiește crime, dar niciodată n'ar fi în stare de o faptă josnică, — care a devenit răzbunător, pentru că oamenii l-au silit la aceasta, dar care niciodată nu s'ar atinge de o femeie sau de un copil. Și acuma vii tu și ridici o acuzație grozavă împotriva lui! Nu pricepi oare că stau la îndoială numai pentru că nu știu cui să-i dau crezare?

Pia își dădu seama atunci că trebuie să pună în joc o sumă mare, dacă vroia să câștige.

Ea vroia să-l distrugă cu orice chip pe Ettore și pentru scopul acesta nu putea să viseze o unealtă mai bună ca Abdallah-uriașul.

Ea izbucni în lacrimi — lacrimi de crocodil — și ascunzându-și fața în palme, spuse printre sughițuri:

— Destul, am auzit destul de-acuma. O iubești pe Letiția mai mult decât pe mine, — prietena îți este mai dragă ca soția. Rămâi sănătos, Abdallah ai dreptate, nu trebuie să te încrezi în mine. Crima pe care Egizio Ettore a făptuit-o împotriva mea, să rămâie nerăzbunată, — el se va putea lăuda față de toți tovarășii săi că ți-a înjosit soția, — eu, însă, plec de aici, plec să mă ascund, în adâncul pădurii, căci nu mai pot îndura rușinea! Ceeace m'a ținut pe picioare până acum, a fost numai nădejdea că va veni într'o zi cavalerul care să-mi spele

această pată. Cavalerul a venit, dar.... și acuma rămâi sănătos, Abdallah, rămâi sănătos pentru totdeauna!

Se îndreptă spre ușă, zdrobită.

Abdallah se repezi atunci la ea, și tocmai în clipa când dânsa voia să apese pe clanță, o cuprinse în brațe pe la spate și o strânse sălbatec la pieptul său.

— Rămâi, o, nu pleca, rămâi! strigă dânsul. Nu, nu, vei fi răzbunată, ți-o jur înc'odată! O, Pia, până acuma l-am cinstit pe Egizio Ettore, l-am considerat drept omul trimis de Dumnezeu să pedepsească pe cei răi și să-i ajute pe cei buni, — dar de-acum încolo va trebui să mă obișnuiesc să-l consider ca pe un mizerabil.

Pia își lăsă trupul în brațele uriașului, brațele ei îi cuprinseră gâtul, buzele ei căutau pe ale sale.

— Să fie adevărat oare? întrebă ea cu glasul prefăcut, privindu-l cu ochii înrourați. Vra-să-zică mă mai iubești încă? O, atunci totul este bine — căci numai pentru dragostea ta am tremurat atâta! Sărută-mă, Abdallah, ca să fiu încredințată că mă mai iubești încă!

Uriașul își aplecă capul și-și apăsă buzele pe acele ale frumoasei femei. O sărutare lungă și pătimașă îi dădu fiori prin tot trupul.

Apoi el o strânse și o tot strânse în brațele-i puternice și ea se lăsă sărutată și mângâiată ca un copil... Ea se ținea atârnată de dânsul ca fructul pe copac, și furtuna patimei sale nu izbutea să dea jos poama.

Cereți mâine fascicola 107 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Şi acuma, scumpul meu Abdallah, îi şopti Pia, cu glas prefăcut, acuma te rog eu să nu te duci, să uiţi tot ceeace ţi-am spus şi lasă răzbunarea pe seama Celui de Sus. Şi dacă te mulţumeşti cu aceea pe care Egizio Ettore a insultat-o atât de adânc, atunci îţi aparţin cu trup şi suflet! O, iubitule, nu te duce!

Cu vorbele acestea ea înfipse adânc de tot săgeata otrăvită în sufletul lui Abdallah.

— Să rămân?! exclamă uriaşul. Să te strâng în braţele mele, înainte de a fi spălat cu sânge pata de pe trupul tău? O, nu! Nu aşa ne-a fost vorba, iubito! Mă duc, Pia, căci nu vreau să pierd nicio singură clipă. Îl voiu smulge de pe creştetul Fontanellei şi-l voiu prăvăli în prăpastie, ca să-şi zdrobească oasele! Îl voiu pune la pământ şi-l voiu călca în picioare ca un elefant. Îl voiu lega de mâini şi de picioare, după cum ai spus chiar tu, şi-l voiu duce în spinare până la Bonifacio, unde-l voiu preda judecătorilor lui.

Şi când va veni ziua condamnării sale, când porţile temniţei se vor închide în urma lui, mă voiu apropia de dânsul şi-i voiu arunca în faţă: „acuma Pia este răzbunată!"

— O, eroul meu, cavalerul meu! strigă josnica făptură, zâmbindu-i dulceag. Cum stai tu acuma în faţa mea, însufleţit de ura sfântă, cu ochii tăi mari şi învăpăiaţi, cu pieptul tău puternic, te iubesc de o mie de ori mai mult ca odinioară!

Da, ai dreptate, Abdallah, nu trebuie să fiu a ta, înainte de a fi spălat în sângele lui Ettore, ruşinea pe care mi-a făcut-o! Numai atunci voiu fi curată,, numai atunci mă vei putea strânge în braţele tale, cu conştiinţa împăcată.

In ochii uriaşului luci o flacără ciudată, el o strânse pe femeie înc'odată la pieptul său, o sărută fierbinte, — dar apoi începu să umble prin o-

odaie încolo și încoace, ca un leu închis în cușcă.

— Și cum să încep acuma? izbucni el. — Ah! mă voiu duce la el cu bastonul noduros cu care am venit la Viola, și-l voiu culca la pământ. Da, ăsta e cel mai bun mijloc!

— Asta ar fi o nebunie! se grăbi să răspundă Pia. Nu, dragul meu, pe Egizio Ettore nu-l prinzi cu forța, căci nu trebuie să uiți că dânsul e înconjurat de tovarăși credincioși, cari s'ar lăsa rupți în bucăți de dragul lui!

Dar înainte de a discuta asupra mijloacelor de cari te-ai putea folosi pentru a pune mâna pe el, vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

Nu vei tremura când te vei întâlni cu Ettore, când privirile sale se vor aținti asupra ta? Nu vei trăda totul, te vei putea stăpâni oare?

Uriașul oftă din adânc.

— Va fi greu, recunosc! spuse el, cu sinceritate. Ah! știu bine, Ettore o iubește pe Letiția, — ar fi poate mai nimerit să-i deschid ei ochii și să-i arăt cărui nemernic și-a dat inima.

Prefăcuta femeie se apropie de Abdallah și mângâindu-i obrajii, îi spuse:

— Scumpul, bunul meu bărbățel, cum poți să-ți închipui că vei izbuti să convingi pe o femeie care iubește, — cum îți închipui că vei putea s'o încredințezi pe Letiția că Ettore nu-i vrednic de ea? Presupune, de pildă, că ar veni la mine un bărbat și ar începe să-mi înșire lucruri urâte despre scumpul meu Abdallah! Ce crezi c'așî face? I-așî arăta ușa și l-așî alunga. Niciun cuvânt n'așî crede, niciunul, chiar dacă mi-ar aduce dovezi zdrobitoare.

— Îți mulțumesc din suflet pentru cuvintele acestea, Pia! spuse uriașul. în vreme ce-i strângea mâna. Da, ai dreptate, pe o femeie care iubește nu poți s'o convingi, și eu știu prea bine că Letiția îl iubește cu tot focul inimei sale pe blestema-

tul acela de brigand, pe hoțul acela de drumul mare, pe criminalul fără pereche, al cărui nume nici nu-l voiu mai rosti de-acum încolo.

— Vezi, de-aceea nu trebuie să afle nimic prietena ta Letiția, — e mai bine să te stăpânești, decât să te repezi la el cu bâta! Asta va veni mai târziu. Inainte de toate se pune problema să-l aduci jos de pe creștetul Fontanellei pe Egizio Ettore, printr'un vicleșug oarecare. Și asta în așa fel, încât să vie neînsoțit de nimeni!

— Da, și cum să încep? întrebă uriașul, cu stângăcie de copil. Trebuie să-ți spun, Pia, că în minciuni n'am fost niciodată tare..... Când mint, mă fac roșu ca para focului, și când mă fac roșu încep să bâlbăi, și când bâlbăi mi se înălbește vârful nasului, și atunci... atunci..... observă și un copil că e ceva putred la mijloc... De-aceea, nu m'am folosit niciodată de arma aceasta a minciunei.

— Dobitocul! murmură Pia, căreia Abdallah îi întorcea spatele în clipa aceasta. — Are dreptate, cu ursul ăsta prost nu e de făcut mare treabă, — dar trebuie, n'am încotro!

Și ea își încolăci din nou brațele în jurul uriașului și-i șopti cu voce lingușitoare:

— Scumpul meu bărbățel, de dragul Piei tale și a fericirei noastre vei căuta să te învingi odată pe tine-însuți și vei minți, ca-și-cum ai fi un mincinos nărăvit.

Ea îl trase pe uriaș lângă dânsa, pe divan, îi cuprinse gâtul cu brațul ei moale și-i expuse planul pe care-l închipuise, pentru a atrage în cursă pe Egizio Ettore.

Și figura cinstită a lui Abdallah se schimonosi, el se făcu palid, apoi roșu, și ochii săi căpătară o expresie înspăimântată, căci pentru întâia oară în viața sa trebuia să se hotărască la îndeplinirea unui lucru pentru care era necesară viclenie și minciună.

Şi inima lui Abdallah nu era creiată pentru aşa ceva. Dar ce n'ar fi fost în stare dânsul să-i făgăduiască acestei femei, în clipa când ea îşi adâncea ochii-i arzători într'ai lui, când îi apăsa mâna uriaşă pe pieptul ei zvâcnitor, sau când îl atingea, ca din întâmplare, cu genunchiul!

Copacul cel mai bun se prăpădeşte în pământ neprielnic, şi tot aşa zvâcnirile inimei uriaşului deveniră din ce în ce mai slabe şi în cele din urmă el spuse, cu vocea înăbuşită:

— O voiu face, Pia, o voiu face, — Egizio Ettore va cădea!

După o jumătate de ceas, Abdallah-uriaşul părăsi casa.

Stelele scânteiau deasupra lui, în vreme ce el mergea cu paşi grăbiţi prin satul adormit, îndreptându-se spre drumul ce ducea pe muntele Fontanella.

In turnul bisericii bătea ceasul unsprezece.

Cu totul altfel îşi închipuise bunul Abdallah noaptea aceasta!

In loc s'o strângă în braţele sale pe femeia iubită, în loc să se îmbete de sărutările ei pătimaşe, el alerga acuma singur, în noapte, şi în pieptul său purta o hotărâre grozavă, privitoare la viaţa şi libertatea unui om, pentru care, cu câteva ceasuri înainte, s'ar fi lăsat tăiat în bucăţi. Şi el nu vedea, bunul Abdallah, cum în urma lui se deschidea încetişor o fereastră a casei sale, şi cum Pia privea după dânsul cu ochi de pisică, şi el nu auzi râsul ei batjocoritor, şi nu prinse cuvintele ei triumfătoare:

— Du-te, uriaşul meu — jucăria mea mare. Tu mi-l vei aduce, nu pentru că eşti puternic încât ai fi în stare să smulgi copacii din rădăcină, — ci pentru că eşti un miel prostuţ, şi ai ochi atât de nevinovaţi, încât el îc va crede! Hahaha! Egizio Et-

tore, acuma ne vom răfui. — Pia Santini te va duce pe calea pierzaniei.

CAP. 106

Trădarea

După vreo jumătate de ceas dela plecarea lui Abdallah, o altă făptură se furişă pe uşa casei sale.

Era Pia.

Frumoasa dar prefăcuta femeie îşi acoperise capul cu o băsmăluţă şi acuma alerga cât o ţineau picioarele, îndreptându-se tot spre pădure, dar în direcţie opusă.

Ajunsese la marginea pădurii, se opri lângă un copac şi scoase trei sunete, asemănătoare cu ale cocoşului.

Ciuli urechea, dar totul rămase liniştit în juru-i.

Deodată, însă, se auzi un uruit de roţi şi în noaptea luminoasă Pia văzu o trăsură apropiindu-se, în care se afla un bărbat care-i făcea un semn cu biciuşca.

— El este, vine! exclamă femeia, peste măsură de agitată. Ah! minunat, totul merge după dorinţa mea. Ce noroc că l-am întâlnit iar aici şi că mi-a trădat planurile şi intenţiile stăpânului său.

După câteva clipe trăsura ajunse la locul unde se afla Pia şi bătrânul care ţinea hăţurile opri caii din galopul lor.

— Frumoasa mea Pia! exclamă străinul de pe capra trăsurii, — nici n'am îndrăznit să visez că-mi vei acorda încă o întâlnire!

Spunând acestea, necunoscutul sări jos din trăsură şi se apropiă de frumoasa soţie a lui Abdallah, cu gândul s'o cuprindă în braţe.

Dar Pia se dădu un pas înapoi şi întinse mâinile în semn de apărare.

— Nu acuma, Leblanc, spuse Pia, — nu te-am chemat aici ca să facem dragoste, deşi vreau să-ţi mărturisesc sincer că-ţi păstrez cea mai frumoasă amintire.

Leblanc, cameristul contelui Robert de Paris, căci el era acela care stătea acuma alături de Pia Santini, izbucni într'un râs care părea mai curând un croncănit de cioară.

— Da, au fost zile frumoase acelea pe cari le-am petrecut împreună la Ajaccio! răspunse francezul, în vreme ce căuta cu totdinadinsul să se apropie cât mai mult de Pia şi s'o cuprindă în braţe. De câte ori mă gândesc la zilele acelea neuitate, mă cuprinde părerea de rău că au trecut atât de repede!

Iţi mai aduci aminte, Pia, cum mi-ai dat drumul în casa ta, când dobitocul de Santini nu era acasă, şi-ţi mai reaminteşti cum şedeam într'o zi împreună, unul în braţele celuilalt, şi am auzit deodată paşii bărbatului d-tale în odaia alăturată?

— Ah, da, m'am speriat rău de tot atunci, răspunse Pia, căci de perete atârna arma încărcată a lui Santini.

— Da, dacă n'aşi fi avut destulă prezenţă de spirit, spuse Leblanc, bătându-se cu mâinile în piept. D-ta ai sărit repede de lângă mine şi eu am păşit în faţa lui Santini, luându-mi un aer ţanţoş.

— „D-ta eşti domnul Santini? l-am întrebat, văzând că mă măsoară de sus şi până jos, cu o privire bănuitoare.

— „Da, îmi răspunse el, înfruntându-mă.

— „Drace! Dar mult m'ai lăsat să te aştept! făcui eu, cu ton supărat. Poate că am deranjat-o puţin pe soţia d-tale, dar vin din însărcinarea stăpânului meu, contele Robert de Paris.

D-nul conte are nevoie de un administrator, pentru bunurile sale. I-ai fost recomandat d-ta, şi eu am venit aici ca să-ţi cer să faci o ofertă".

Hahaha! să fi văzut ce mutră fericită făcea dobitocul acela de Santini! Să te fi stricat de râs văzându-l cum îmi oferi un scaun, cum puse să se aducă ultima sticlă de vin pe care o mai avea în casă și cum îți șopti ție, Pia, să te porți frumos cu mine. Hahaha! ca-și-cum nu te-ai fi purtat deacum frumos cu mine, chiar mai mult decât ar fi vrut el! Și toată ziulica a stat apoi de și-a rânduit hârtiile, iar eu i-am spus în cele din urmă că n'avea nevoie să se oboseaască singur până la palatul nostru, căci ar fi suficient să-și trimită soția cu hârtiile..... Și într'adevăr, te-a trimis pe tine, Pia, și cred că nu te-ai putut plânge că nu ți-am primit oferta cum se cuvenea? Ce zici?

— Ah! nu-mi mai aminti de asta, domnule Leblanc, spuse Pia, râzând din inimă. Au fost glume de-ale tinereții, dar acuma..... acuma viața a devenit mai serioasă, mult mai serioasă.

— Și tu te-ai făcut cu mult mai frumoasă, spuse francezul, și vru s'o tragă spre dânsul, pentru a o strânge în brațe.

Dar cu o mișcare repede, Pia îl îndepărtă.

— Și acuma, scumpa mea, continuă Leblanc, spune-mi, rogu-te, de ce m'ai chemat aici? Drace! trebuie să fie un motiv de seamă. Mi-ai scris doar că e vorba de o chestiune importantă!

— Chiar foarte importantă, răspunse frumoasa femeie. In orice caz, va fi mai importantă pentru stăpânul tău, decât pentru tine, Leblanc.

— Pentru stăpânul meu? Hm! L-ai cunoscut și pe dânsul la Ajaccio? Vreau să cred că d-l conte Robert de Paris nu este concurentul meu în dragoste?

— Ce-ți trece prin gând! exclamă Pia. Nici nu-l cunosc măcar pe stăpânul tău, nu l-am văzut în viața mea, dar în noaptea asta îl voiu vedea și-i voiu vorbi, căci am să-i fac o comunicare pentru care sunt sigură că mă va răsplăti din belșug.

Şi acuma ascultă încoa Leblanc: dacă îmi mijlocești întâlnirea cu contele încă în noaptea asta, îți făgăduiesc să-ți las ție toți banii ce-i voiu primi dela el drept răsplată, căci eu... eu urmăresc alte scopuri.

Leblanc rămase o clipă pe gânduri. El nu prea avea încredere în Pia, căci știa bine că e o femeie vicleană, perversă, și chiar dacă-i fusese cândva amantă, totuși, nu vroia să-i împlinească dorința, cu una cu două. Cine putea ști ce gânduri avea și dânsul nu izbutea să priceapă ce o îndeamnă să caute să-i vorbească contelui încă în noaptea aceea.

— Văd că trebuie să-ți dau unele lămuriri, căci ești cam bănuitor din fire, scumpul meu Leblanc. Ascultă deci: nu mi-ai spus tu oare că stăpânul tău are un dușman de moarte, pe care vrea să-l nimicească cu orice preț?

— Exact! răspunse Leblanc. Când întâmplarea ne-a adus împreună acum opt zile în pădure, am fost puțin cam vorbăreț și, printre altele, ți-am povestit că stăpânul meu, contele Robert de Paris, nu va avea odihnă până când nu-l va fi făcut nevătămător pe Egizio Ettore. Pe acesta îl crezi, nu?

— Da, pe dânsul îl cred. Și dacă mă vei conduce chiar acuma la stăpânul tău, și dacă, după cum ți-am cerut în scrisoare, ai adus cu tine cai repezi, atunci află că Egizio Ettore va cădea în mâinile contelui Robert de Paris chiar în noaptea asta. Și cred că-ți dai seama ,scumpul meu Leblanc, că în acest caz contele n'o va face pe sgârcitul, și ne va răsplăti pe amândoi cum se cuvine.

Cuvintele Piei făcură o impresie deosebită asupra francezului. El începu să-și frece mâinile și ochișorii-i verzi scânteiau de mulțumire.

— A dracului femeie! exclamă el. Dacă vei putea aduce la îndeplinire asta ,atunci ne pricopsim amândoi. Da, pentru un Egizio Ettore, stăpânul meu ar fi în stare să plătească o mică avere, chiar dacă

ar trebui să şi-o împrumute dela toţi cămătarii din Bastia şi Ajaccio.

Urcă repede în trăsură, frumoasa mea! Ai dreptate, nu-i nicio clipă de pierdut. Hahaha! Va fi ceva faimos! Egizio Ettore în capcană! Hahaha!

El îi ajută Piei să urce în trăsură, se sui apoi pe capră şi după câteva clipe caii o porniră în galop nebun.

Trăsura uşoară alerga ca vântul şi Pia zâmbea satisfăcută, gândindu-se cât de repede se apropia de ţinta răzbunării sale.

— Ascultă, Pia, porumbiţa mea! exclamă deodată ticălosul, în vreme ce cobora de pe capră în trăsură şi se aşeză alături de frumoasa femeie. Ştii tu, mi-a dat în gând ceva minunat.

De când întâmplarea a făcut să ne reîntâlnim prin ţinutul acesta, nu mă mai părăseşte ideia că noi ne potrivim cât se poate de bine amândoi ca-şi-cum am fi creiaţi unul pentru altul. Ia spune, Pia, ce-ar fi să devii soţia mea?

Femeia izbucni în râs.

— Asta mi-o spui astăzi, după ce m'am căsătorit cu un altul?

Nu ştii oare că m'am măritat cu Abdallah uriaşul?

— Dar nu mi-ai spus tu însuţi că uriaşul acesta ar fi un dobitoc, un găgăuţă amorezat, de care-ţi baţi joc în ascuns?

Doar n'o fi atât de greu să-i dai cu piciorul şi să vii la mine!

Pia, dacă noi doi ne vom întovărăşi, să ştii că ne-am asigurat fericirea. Te voiu muta cu mine la Bastia şi atunci te voiu face camerista viitoarei mele stăpâne.

— Dar cine-i viitoarea ta stăpână?

— Ei, cine să fie, prinţesa Gilda de Paris, care urmează să se căsătorească cu unchiul ei, contele Robert.

Asta-i femeie, nu glumă! Când vei fi în slujba ei, nu se va mai ştii cine-i mai frumoasă şi mai vicleană dintre voi două: stăpâna sau camerista?

— Mă voiu mai gândi la propunerea ta, răspunse Pia, liniştită. Cât priveşte de „uriaşul" meu, te rog să mă crezi că nu simt pentru el mai multă iubire decât pentru sperietoarea aia de pasări, care se zăreşte colo pe câmp.

N'are decât să urle cât o pofti, de asta nu mi-e frică. O fi el puternic, dar tu ştii tot atât de bine ca şi mine, că numai viclenia învinge în viaţă şi niciodată forţa brutală.

Tot vorbind astfel, cei doi ticăloşi ajunseră în faţa castelului de vânătoare, în care prinţul Raymond de Paris îşi petrecea convalescenţa.

Leblanc o trase jos din trăsură pe complicea sa, apoi o conduse în palat printr'o uşă dosnică şi-i spuse să aştepte câteva minute într'o încăpere mică. In timpul acesta, vroia să-l anunţe pe stăpânul său.

Pia îşi roti privirile prin odaia strălucitor luminată. Câtă eleganţă domnea aici, cu cât lux risipitor părea să fie împodobită această casă! Oh! bogaţii ăştia sunt oameni fericiţi!

Şi dânsa visase cândva să devie bogată şi să guste din toate plăcerile vieţii. Şi dacă nu s'ar fi vândut dobitocului acela de Santini, ar fi izbutit să urce culmile gloriei, căci era frumoasă şi cu multă experienţă şi se pricepea ca nimeni alta să-i subjuge pe bărbaţi.

— Dar nu e încă nimic pierdut! îşi spuse ea, în gând. Cine ştie? Poate că intrarea mea în această casă va însemna o schimbare totală în viaţa mea!

In clipa aceasta ea fu sustrasă din gândurile sale, căci uşa se deschise şi un bărbat înalt, cu barba neagră, îşi făcu intrarea în odaie. Ea îşi dădu seama imediat că acesta era contele Robert de Paris.

Cu paşi măsuraţi, Robert de Paris se apropiă de dânsa şi în privirea-i adâncă se putea citi uimirea faţă de frumuseţea vizitatoarei. Desigur, nu se aşteptase să vadă o făptură atât de încântătoare.

— Cameristul meu Leblanc — începu contele cu voce limpede — mi-a comunicat că doriţi să-mi vorbiţi. Nu-mi pot închipui despre ce poate fi vorba, şi cu toată ora înaintată, sunt, totuşi, dispus să vă ascult.

— Dv. sunteţi contele Robert de Paris? întrebă Pia, privindu-l pe acesta drept în faţă ca şi cum ar fi vrut să-l înfrunte.

Şi când Robert răspunse afirmativ ea continuă:

— Eu mă numesc Pia Santini (evita, într'adins, să-şi dea numele lui Abdallah) şi am venit aici, domnule conte, să vă dau în mână pe duşmanul dv. de moarte.

— Duşmanul meu de moarte? exclamă Robert,

dându-se cu un pas îndărăt. Dar de unde știți că am un dușman de moarte, stimată doamnă?

— Se prea poate să mă fi înșelat, domnule conte, răspunse Pia, repede. Vă rog să mă scuzați. Nu doresc să vă mai deranjez.

Și păși încetișor spre ușă.

— Stați! Nu plecați! Ați exprimat numele lui Egizio Ettore.....

— Da, cred că l-am exprimat, domnule conte.

— Ce știți despre brigand? întrebă Robert, iritat. Da, aveți dreptate, el e dușmanul meu de moarte, adică întru-atât cât poate fi un asemenea om dușmanul de moarte al unui nobil. Îl disprețuiesc, îl urăsc și n'am dorință mai puternică decât să-l predau pe mâinile justiției.

— Și ce-ați zice, domnule conte, dacă faptul acesta ar fi posibil în noaptea asta?

Robert de Paris era cât pe ce să scoată un țipăt de uimire.

— În noaptea asta? exclamă el. Doamnă, vorbește mai lămurit, nu mă mai ține în ghicitoare. Zici că ai avea putința să mi-l predai în mână pe Egizio Ettore?

— Da, așa am spus, domnule conte. Credeți oare că am venit aici în toiul nopții, ca să spun că afară e vreme frumoasă?

Dar primirea care mi-ați făcut-o a fost de natură să mă cam descurajeze, și deaceea cred că ar fi mai bine să renunț la planul meu.

Ea deschise ușa și vru să părăsească încăperea. Dar în aceiași clipă Robert i se așeză în față, o apucă de mână și o trase înapoi.

— Nu, nu pleca! îi spuse el. Dacă este adevărat ceeace susții, dacă ai posibilitatea, precum zici, să mi-l dai în mână pe Egizio Ettore, atunci fii încredințată că nu vei avea ce regreta, căci te voiu răsplăti cum se cuvine.

— Domnule conte, răspunse Pia, nu obișnuiesc

să închei afaceri pe întuneric. Dacă vă pot fi de folos, dacă serviciile mele au într'adevăr valoare pentru dv. atunci vă rog să aveţi bunătatea şi să-mi spuneţi care va fi răsplata făgăduită.

— Pentru aceasta ar trebui să-mi precizezi la ce mă pot aştepta din partea d-tale.

E adevărat că mi-l poţi trăda pe Egizio Ettore?

— Să vi-l trădez? Dar nu-i vorba de nicio trădare! răspunse Pia, înălţând din umeri.

Atâta vă pot spune doar, că Egizio Ettore va fi în noaptea asta în casa mea din Viola şi e sarcina dv. domnule conte, să tăbăraţi asupra lui şi să-i puneţi cătuşele.

— Voiu pune pe picioare pe toţi servitorii mei! strigă aproape Robert. Din fericire se află acuma în casa mea zece vânători hotărâţi şi cred că aceştia sunt îndestulători pentru a răpune pe fiara aceasta, după care umblu de-acuma de atâta timp.

Iar în ceeace te priveşte pe d-ta, frumoaso, îţi voiu număra în mână cinci mii de franci, dacă afacerea reuşeşte.

— Ba îmi veţi număra zece mii de franci, răspunse Pia, liniştită. Şi asta în clipa în care vă voiu deschide uşa casei mele, iar alte zece mii, după ce-l veţi fi predat pe Ettore în mâinile jandarmilor.

— Ah! nu crezi că ceri cam mult?

— Dar nici n'aţi auzit încă tot ce cer. Căci în afară de asta, mai cer dela dv. ca să mă primiţi în serviciul viitoarei dv. soţii.

Veţi recunoaşte, domnule conte, că după ce vi-l voiu fi dat în mână pe Egizio Ettore, nu mai pot rămâne în ţinutul acesta. Ar însemna să nu mai fiu sigură cu viaţa mea, căci brigandul are mulţi complici şi tovarăşi, cari nu vor întârzia să mă ucidă.

— Trebuie să recunosc că nu prea sunt modeste pretenţiile d-tale, totuşi, ţi le voiu împlini.

— Asta e tot ce doresc, domnule conte. Şi acuma aştept să-mi plătiţi prima rată de zece mii de franci.

Robert de Paris îşi scoase portvizitul şi numără pe masă suma cerută.

— Poftim! spuse el, în vreme ce împinse spre Pia bancnotele. Aici sunt zece mii de franci, dar vai de d-ta dacă nu-ţi vei ţine făgăduiala. Niciun sacrificiu nu-i prea mare pentru mine, dacă mă faci să pun mâna pe Ettore, dar cea mai grozavă răzbunare te va lovi, dacă nu-ţi vei aduce la îndeplinire sarcina.

— Să n'aveţi nicio grijă în privinţa asta, spuse frumoasa femeie, în vreme ce-şi strecura bancnotele în sân.

— Şi acuma te rog să-mi povesteşti, spuse contele de Paris, în ce chip ai izbutit să-l ademeneşti pe Egizio Ettore de pe creştetul Fontanellei?

— Acesta e secretul meu, domnule conte.

— Va veni singur, sau cu tovarăşii săi?

— Singur, domnule conte, şi dacă aveţi, într'adevăr, zece vânători hotărâţi, atunci nu va mai putea scăpa de data aceasta.

— Şi spuneai, dacă nu mă înşel, că peste 2 ceasuri va fi acolo? întrebă Robert. Atunci trebue s'o pornim la drum imediat. Voiu pune să se înşeueze caii cei mai buni. Cred că ne vei însoţi şi d-ta?

— Voiu călări alături de dv. domnule conte. Mă veţi putea supraveghia şi dacă nu mă voiu ţine de cuvânt, atunci mă veţi putea duce pe mine la închisoare, în locul lui Ettore.

— Bine! spuse Robert. Şi acuma, să nu mai pierdem vremea.

Cereţi continuarea, fascicola 108 [illegible] la [illegible] şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. [illegible] 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Voiu dispune să ţi se servească o mică gustare şi te rog să rămâi în odaia aceasta. Dar cred că nu mi-o vei lua în nume de rău dacă îmi voiu îngădui să încui uşa aceia, prin care ai intrat?

— Vă rog, domnule conte, faceţi tot ce vă place, pricep foarte bine că nu vreţi să fi plătit degeaba cele zece mii de franci.

Robert de Paris încuiă într'adevăr uşa, prin care Pia ar fi putut dispare, căci uşa prin care ieşi dânsul acuma ducea în încăperile sale. Aşa că, era sigur de frumoasa femeie.

In acelaşi clipă în care deschise el uşa ce da în apartamentul său, o făptură sări înapoi într'o firidă din perete şi se ascunse acolo.

Robert n'o observă şi trecu liniştit pe lângă dânsa..

Convorbirea lui cu Pia fusese, deci, spionată.

După câteva minute, Robert bătu la o uşă care se afla în cealaltă aripă a castelului, şi de abia după câtva timp fu tras zăvorul pe dinăuntru şi se ivi figura unei cameriste bătrâne.

— Frumoasa mea logodnică doarme de-acuma? întrebă Vampirul Corsicei.

— Prinţesa tocmai s'a culcat! răspunse bătrâna.

— Atunci scoal-o imediat. Spune-i din partea mea că am să-i fac unele comunicări importante.

După vreo cinci minute, camerista se întoarse şi spuse contelui că prinţesa Gilda de Paris îl aşteaptă.

Robert trecu prin câteva încăperi luxos mobilate şi ajungând în faţa unei portiere de mătase, o dădu în lături şi se găsi în faţa Gildei.

Atât de frumoasă n'o văzuse el încă niciodată; se sculase tocmai atunci din pat, buclele-i blonde îi cădeau în chip graţios peste figura fermecătoare care, din păcate, îi servea numai ca să ascundă sub trăsăturile-i îngereşti un suflet păcătoşit.

Dar Robert de Paris era atât de preocupat de perspectiva de a pune mâna pe Egizio Ettore, încât în clipa de față părea să nici nu bage în seamă frumusețea răpitoare a logodnicei sale.

— Sfântă Fecioară! Dar ce s'a întâmplat de trebuie să vorbești cu mine la o oră atât de înaintată? îl întâmpină Gilda. A murit cumva prințul, i s'a deschis rana și și-a dat sfârșitul?

— O, nu! răspunse Robert, cu amărăciune. Prințul Raymond de Paris e mai sănătos ca ori când,

blestematul acela de doctoraș neamț a lucrat prea bine... In privința aceasta, nu putem nădăjdui nimic pentru moment. Dar am venit, Gilda, să te invit la o vânătoare interesantă.

— O vânătoare..... așa..... pe nepusă masă... în toiul nopții?

— Vânătorile de noapte sunt de-obiceiu cele mai interesante! răspunse contele Robert, râzând, și-ți făgăduiesc, frumoasa mea Gilda, un amuza-

ment cu totul deosebit, căci vânătoarea noastră nu se va îndrepta asupra unui animal de rând — nu-i nici urs, nici cerb, nici mistreț, ci.... Egizio Ettore!

De-abia rosti contele acest nume, că Gilda scoase un țipăt ușor.

Ea se clătină și ar fi căzut, desigur, la pământ, dacă Robert nu s'ar fi grăbit să-i vie în ajutor, sprijinind-o.

— Înțeleg prea bine, scumpa mea Gilda, de ce te cutremuri la auzul acestui nume; nu de mult, mi-ai mărturisit tu-însuți că-l urăști pe Egizio Ettore. Nu te-am întrebat atunci de pricina acestei uri, dar ți-am făgăduit să te răzbun pe omul care-ți căsunează atâta groază.

Și uite că acuma a sunat ceasul pentru aceasta. Egizio Ettore va fi încă în noaptea aceasta prizonierul meu și tu, Gilda, vei avea dreptul să hotărăști de soarta lui.

— Să fie oare adevărat? O, îți mulțumesc, Robert.

Scumpul meu Robert, spuse ea, apoi, cu voce mișcată, dacă mi-ai fi pus la picioare un regat întreg în clipa de față, nu mi-ai fi produs o bucurie mai mare ca prin știrea aceasta.

Îmi făgăduiești, deci, că Egizio Ettore îmi va aparține — mie însămi — și voiu putea face cu el tot ce-mi dorește inima?

Robert își muscă buzele, căci își dădu seama că mersese cam departe.

Și iarăși se născu într'însul bănuiala, pe care o mai avusese cândva, față de Gilda, și din nou își spuse: „Ea nu-l urăște, ci-l iubește!"

— Firește, spuse el, vei hotărî de soarta lui Ettore, scumpa mea logodnică, dar numai într-atâta cât va sta în puterea noastră să-i dăm vreo pedeapsă, înainte de a-l transporta la Bonifacio, căci este dela sine înțeles că trebuie să-l predăm în mâinile poliției. Criminalul acesta este căutat cu

înfrigurare de autorităţi, şi nu va putea dispare atât de uşor. Dealtfel, vom putea împăca plăcutul cu utilul, cu prilejul acesta. După cele mai noui ştiri, guvernul francez a pus un premiu de cincizeci de mii de franci pe capul lui Ettore; douăzeci de mii am făgăduit de-acum persoanei care mi-l va da în mână pe brigand, şi ne mai rămâne încă frumoasa sumă de treizeci de mii de franci; şi ştii doar prea bine, Gilda, că avem nevoie de bani, acuma, pentru a pune pe roate anumite întreprinderi.

Dar Gilda părea că nu ascultă deloc vorbele lui Robert de Paris. Ea stătea cu capul în pieptul care-i tresălta şi contele putu să observe cum îi tremura întreg trupul sub vestmintele de broderie albă.

Deodată, ea ridică capul şi-l privi scrutător pe Robert.

— Da, Ettore va fi predat poliţiei, dar nu poate avea mare însemnătate faptul dacă lucrul acesta se va întâmpla cu trei zile mai devreme sau mai târziu. Îmi făgăduieşti, Robert, că brigandul îmi va aparţine timp de trei zile?

— Dar ce vrei să faci cu el?

— Să n'ai nicio teamă! răspunse fermecătoarea blondină, Egizio Ettore va fi în bună pază la mine; va trebui să fie adus în taină în apartamentul meu şi aici îmi voiu îndeplini cu răzbunarea asupră-i.

— Asta e cu neputinţă! De aici îţi va scăpa numaidecât. Ferestrele acestea n'au zăbrele, uşile vor fi sparte cu uşurinţă de dânsul. Nu, Gilda, trebuie să renunţi la planul acesta!

Dar ascultă propunerea mea: îl vom transporta imediat pe brigand la închisoarea din Bonifacio, iar eu îţi voiu face rost de cheia celulei sale. Acolo îl vei putea vedea în fiecare zi şi în vreme ce tu îţi vei putea bate joc de el cât poftesti, el nu va fi în stare nici măcar să se ridice, căci va fi legat cu lanţuri de perete.

Ochii Gildei sclipiră de bucurie.

— Primesc propunerea ta! exclamă dânsa. Mă mulţumesc cu cheia dela celula sa. Suntem înţeleşi, Robert.

— Şi acuma, îngăduie-mi să-ţi mai pun o întrebare, îi şopti contele, în vreme ce se apropiă de dânsa, cuprinzându-i braţele minunate. Când va avea loc, în sfârşit, nunta noastră?

Din cauza boalei prinţului, ea a tot fost amânată, dar eu nu mai pot îndura focul ce-mi mistuie inima, Gilda. Trebuie să ajungem la un sfârşit, trebuie să-l silim pe prinţ să hotărască din nou ziua cununiei noastre.

— Ah, Robert! se tângui Gilda, de-abia îndrăznesc să-i vorbesc prinţului. De când s'a însănătoşit, şi-a schimbat cu totul atitudinea faţă de mine. Înainte era plin de atenţie, un tată iubitor în adevăratul înţeles al cuvântului. Acuma, însă, mă întâmpină cu răceală, calculat... E drept, mi se dă la castel aceiaşi cinstire ca şi înainte, după cum se şi cuvine fiicei tatălui meu, dar... citesc în privirile prinţului o răceală sufletească care mă pune pe gânduri..... Robert, nu mă pot scutura de gândul grozav că prinţul bănueşte că n'aşi fi copila lui.

— Tăcere, Gilda, tăcere! Pentru numele lui Dumnezeu, nu rosti cuvintele acestea! o întrerupse Robert cu grabă. Te înşeli, în mod sigur. Nicio îndoială n'a pus stăpânire pe inima prinţului, el vede în tine pe fiica lui, singurul său copil şi, în acelaş timp, viitoarea lui moştenitoare.

Dar Raymond se găseşte acum sub o înrâurire nefastă. Doctoraşul acela neamţ, pe care Diavolul însuşi l-a adus în casa aceasta, l-a cucerit pe deaîntregul.

Prinţul nu mai are ochi şi urechi decât pentru el, nicio singură dată măcar nu m'a invitat să viu cu dânsul la plimbare, ci totdeauna iese cu doc-

torul neamț și cu blestematul acela de bătrân, Cristofor.

Cel puțin de l-am putea curăța pe acesta din drum.

— Amândoi să piară de aici! strigă Gilda, cu glas răgușit, căci la pomenirea medicului german, sufletul ei fu cuprins de furie și rușine în acelaș timp. Ea îl ura pe omul acesta, care o disprețuise pe dânsa, pentru a-și face datoria, îl ura cu atât mai mult, cu cât se simțea bănuită de el.

— Ai dreptate. Ne vom gândi ce-i de făcut ca să ne scăpăm de acești doi oameni, spuse contele. Și acuma iubito dă-mi o sărutare, și apoi voiu pleca să-mi adun vânătorii. Ah! ne vom distra de minune!

Robert de Paris o cuprinse pe Gilda în brațele sale și ea îi îngădui să-și lipească buzele de ale ei, într'un sărut prelung.

Ah! dar dacă i-ar fi putut prîvi în suflet în clipa aceia!

De cele mai multe ori o femeie, atunci când o sărutată, se gândește la un altul, și în clipa aceasta Gilda își făurea și dânsa în fantezia-i înfierbântată imagina lui Egizio Ettore, și se vedea singură cu el în celula închisorii din Bonifacio.

„Legat cu lanțuri de un zid de piatră" spusese Robert. Haha! va depinde numai de Egizio Ettore să se libereze cât mai repede de aceste lanțuri. Scăparea lui va fi numai în mâinile sale.

CAP. 107

Taina familiei de Paris

In biblioteca bogată a castelului de vânătoare care se afla în apropierea muntelui Fontanella, prințul Raymond de Paris stătea cufundat într'un

fotoliu şi în faţa lui luase loc doctorul Wolfgang Schulze.

In ultimele săptămâni se legase o prietenie strânsă între aceşti doi bărbaţi.

Prinţul Raymond îl îndrăgise din toată inima pe tânărul medic, căci văzuse într'însul un om nobil şi o personalitate de valoare. Şi cu atât mai mult se simţi ataşat prinţul de Wolfgang Schulze, cu cât în decursul vieţei sale întâlnise prea puţini oameni cu asemenea însuşiri. Pe de altă parte, doctorul găsea un farmec deosebit în prietenia sa cu prinţul, cum nu mai găsise în raporturile cu alţi oameni.

Aproape toată ziua erau împreună, căci, în urma dorinţei prinţului, Wolfgang îşi părăsise cabinetul din Saint Etienne şi se pusese cu totul la dispoziţia bătrânului nobil. In schimb, prinţul Raymond îi asigurase un venit care întrecea cu mult pe acela din Saint Etienne.

Din zorii zilei şi până noaptea târziu, ei erau nedespărţiţi. Luau mesele împreună, se plimbau prin parc sau plecau cu trăsura prin împrejurimi, jucau şah şi table, dar cea mai mare plăcere a lor era, totuşi, să stea împreună în bibliotecă, unde Wolfgang îi citea prinţului din operele alese.

In clipa aceasta doctorul îi citea princiarului său prieten o poezie din tinereţe a lui Goethe, care părea să facă o impresie puternică asupra lui Raymond. Cu glas limpede şi puternic el recita:

Floricele, frunzuliţe
Presărăm noi uşurel
Tineri zei ai primăverii
Zbenguiesc în aer, lin.
Pe aripa ta, zefire
Ia-o pe iubita mea;
Şi cu dânsa la oglindă
In toată voioşia ei.

Trandafirii o împresoară
Ca o roză e şi ea
O privire, viaţă scumpă
Şi sunt răsplătit deajuns.
Simţi, ce 'n inima mea bate
Dă-mi încoace mâna ta
Şi unirea ce ne leagă
Să nu fie deloc slabă.

Prinţul Raymond îşi lăsă capul greoiu în palmă.....

O tăcere adâncă se lăsă în jur, când Wolfgang Schulze termină de recitat. Într'un târziu, prinţul întrerupse liniştea şi cu voce înceată, înecată în lacrimi, repetă versul:

„O privire, viaţă scumpă, şi sunt răsplătit deajuns".

— Ciudat de turburătoare este poezia aceasta! spuse el. Cât de bine se potriveşte cu dispoziţia mea sufletească! Ah! doctore, dac'aşi putea s'o regăsesc!

— Ştiu de cine-i vorba, Alteţă! răspunse Schulze. Vă gândiţi la fermecătoarea fată pe care a-ţi întâlnit-o în pădure, cu puţin înainte de întâmplarea aceea nenorocită a cărei victimă aţi fost.

— Da, de dânsa vorbesc! exclamă prinţul, în vreme ce strângea mâna doctorului între a sa. La dânsa mă gândesc necontenit, zi şi noapte. O, doctore, nu am cuvinte să-ţi pot exprima tot farmecul de care era înconjurată fiinţa aceia minunată!

Dar, pentru a putea face astă, aşi trebui să fiu poet, ca acela ale cărui versuri mi le-ai recitat mai adineauri. Din păcate, eu nu-s decât un simplu muritor, şi nu pot face altceva decât să rechem amintirea trecutului şi să împodobesc cu dânsa pe fetiţa aceea dulce, fermecătoare.

— Să fie oare cu neputinţă, Alteţă, s'o regăsim pe fiinţa aceea? întrebă Wolfgang Schulze. Desigur

că locuieşte prin ţinutul acesta! Nu v'a spus încotro duce drumul ei?

— Din păcate, nu mi-a spus asta, răspunse Raymond, clătinând capul, cu tristeţe. N'a vrut să-mi spuie nici numele ei, nici ţinta călătoriei sale, precum şi nici de unde vine.

Doctorul rămase tăcut câteva clipe, apoi reluă:

— Probabil că locuieşte într'unul din satele din apropiere, şi de vreme ce vă interesaţi atât de mult de această fată, de vreme ce — după cum mi-aţi spus — simţiţi o atracţie atât de mare pentru această făptură fermecătoare, cred că ar merita să întreprindem o anchetă.

„Porunciţi să se puie mâine caii la trăsură şi vom face împreună un mic ocol prin împrejurimi. Întâmplarea ne poate favoriza şi o vom întâlni pe fiinţa aceea care vă răpeşte liniştea sufletească.

Dar Raymond făcu un gest de apărare.

— Nu vreau s'o mai văd! spuse el. Cel puţin acuma nu, căci mi s'ar părea că am făptuit o crimă împotriva ei.

„Dar asta nu pot pricepe, doctore, şi încă n'a venit clipa ca să-ţi lămuresc totul. Un singur lucru vreau să-ţi destăinuiesc, însă, şi anume: de ce fata aceia, pe care întâmplarea oarbă mi-a adus-o în faţă, în pădure, a pus stăpânire pe mintea şi sufletul meu. Ascultă!

Prinţul îşi reluă locul la masă şi-şi sprijini capul în mâini. Apoi începu cu glasul tremurător:

— N'am fost întotdeauna omul singuratec de astăzi, — singuratec, cu toate că sunt stăpânul unei averi însemnate, — singuratec, cu toate că am un frate şi... o fiică..

A fost o vreme când trandafirii înfloreau şi pentru mine, florile îmi împărtăşeau şi mie mirosul lor şi totul din natura asta a bunului Dumnezeu îmi zâmbea duios, ca-şi-cum pentru mine ar fi fost creiat.

Eram fericit, dragul meu prieten, și când un bărbat e fericit, trebuie să iubească, și într'adevăr, am iubit, am iubit fericit.

Nu, doctore Schulze, nu voiu încerca să ți-o zugrăvesc pe iubita inimei mele, căci chiar dac'aș fi pictor, n'aș izbuti să redau în întregime trăsăturile ei minunate, n'aș izbuti să imprim pe pânză tot farmecul frumuseței ei dumnezeicești.

Există anumite frumuseți, Wolfgang, pe care nici un poiet nu e în stare să le cânte, nici-un pictor să

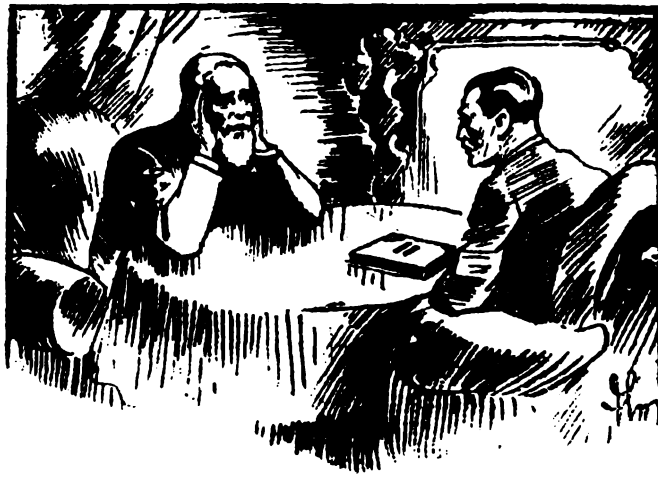

le redea în culori, pe pânză, nici-un sculptor să le nemurească în piatră. O singură artistă e în măsură să le creieze pentru a doua oară, și aceasta e natura.

O, prietene dragă, simt o pornire năvalnică să-mi deșert tot sufletul în fața d-tale: dac'așți ști că-mi ești tot atât de atașat, precum îți sunt eu, atunci ți-aș încredința, probabil, taina vieței mele.

Doctorul Schulze se ridică de la locul său, se

apropie de prinț și cu un gest pornit din inimă îi întinse mâna, spunând:

— Prințe Raymond de Paris, am avut cândva un tată, l-am iubit, dar el a murit și am plâns după el. Am crezut că nu voiu mai iubi niciodată un bărbat, așa cum l-am iubit pe tatăl meu, căci îmi spuneam că văd într'însul, adunate la un loc, toate virtuțile omenești.

Toți fiii gândesc în felul acesta despre părinții lor, și pe bună dreptate.

Dar, apoi v'am întâlnit pe dv., Alteță, și atunci am avut impresia că tatăl meu s'a sculat din mormânt. Ami zbutit să vă cunosc și am găsit în dv. imaginea acelui bărbat pe care soarta mi l-a răpit atât de timpuriu.

Nu pot răspunde altceva cuvintelor dv., decât că vă iubesc ca pe tatăl meu, și cred că asta e cea mai bună chezășie că sunt vrednic de încrederea dv.

In timp ce doctorul rostea ultimele cuvinte, prințul se sculase și el. El își întinse brațele și exclamă cu voce mișcată:

— Vino la pieptul meu, fiule, căci te iubesc și eu pe tine, ca-și-cum ai fi copilul meu!

De azi încolo, o legătură strânsă să ne unească pe amândoi; acea tainică chemare telefonică ce te-a adus la mine, n'a venit de pe buze omenești, ci un înger al Domnului a pogorât din Ceruri și ți-a șoptit:

„Vino la sărmanul și nefericitul prinț Raymond, și să-i redai nu numai viața ci și prietenia, după care jinduiește atât de mult".

Cei doi bărbați stăteau strâns îmbrățișați. Ei își dădeau seama că din clipa aceasta sunt legați pentru toată viața.

Când femeile se îmbrățișează și-și jură prietenie, atunci înflorește un trandafir și o adiere ușoară răsfiră petalele și le împrăștie în cele patru vânturi.

Când bărbații își jură prietenie unul altuia, atunci se sădește un pom care-și înalță cu mândrie

ramurile către cer, şi se întăreşte din zi în zi, din an în an mai mult.

Şi generaţiile viitoare stau în jurul copacului şi dau din cap cu uimire, numindu-l un uriaş, pe care nici o furtună nu-l mai poate desrădăcina.

Prinţul Raymond şi doctorul Schulze se aşezară pe scaune.

— Şi acuma ascultă-mă, fiule, spuse nobilul francez; pentru întâia oară de ani îndelungaţi vreau să-ţi vorbesc despre nenorocirea vieţei mele. Vei afla ceeace nici-un muritor n'a aflat până acum de pe buzele mele — o taină pe care o cunosc numai aceia aceia cari au trăit-o împreună cu mine.

Prinţul se lăsă o clipă pe spate în fotoliu, se uită gânditor spre tavan, privirea-i deveni fixă, ca-şi-cum ochii săi ar fi privit în interior, în trecutul îndepărtat. Şi după ce se scurseră astfel câteva minute, el luă cuvântul:

— Tatăl meu, care purtase înaintea mea titlul de Prinţ de Paris, era un om aspru dar drept; niciodată nu l-am văzut zâmbind. Numai ochii lui ştiau să exprime seninătatea sufletului, buzele sale, însă, nu.

Dar când mă privea drept în faţă cu ochii aceştia ai lui, aveam impresia că-mi pătrunde până în fundul sufletului şi nu mi-a fost cu putinţă să ascund faţă de el niciun singur gând.

Mama mea a murit de timpuriu. — de pe urma naşterei fratelui meu Robert, conte de Paris.

El a păşit în viaţă aducând cu sine o mare nenorocire şi asta a fost probabil o prevestire pentru propria sa existenţă.

De când cu moartea mamei, tatăl meu deveni şi mai retras şi lumea îl numea un original — dar nu avea dreptate. Era numai un om care-şi putea îngădui toate capriciile, deoarece poseda o avere mare.

Erau prea puţini ca dânsul pe pământ, — cu cine ar fi putut, deci, face tovărăşie?

Când m'am făcut mare şi am terminat cursurile

Universității din Bordeaux, tata mă luă cu dânsul într'o călătorie dealungul Europei, ale cărei capitale le-am vizitat. El mi-a arătat toate comorile și toate minunățiile lumii, dar când ne-am reîntors la Bastia, el îmi luă mâna, mi-o strânse puternic și-mi spuse:

— „Fiul meu, ai văzut acum tot ce este mai de valoare pe pământ. Nu știu ce impresie a lăsat asta asupră-ți, dar atâta îți pot spune: „Cel mai valoros lucru din lume este împlinirea conștiincioasă a datoriei".

Nu-mi puteam da bine seama, în ce ar fi putut consta asta la mine, un prinț de Paris, care nu trebuia decât să deschidă lada de fier, pentru a-și împlini toate dorințele și a face tot ce ar putea constitui împlinirea datoriei: ajutorarea săracilor, ușurarea mizeriei, sprijinirea progresului și a culturei omenești.

„— Citesc în fața ta — continuă tata — că nu prea îți dai bine seama care ar putea fi datoria ce-ți incumbă. De aceia, fiule, ți-o voiu spune eu. Datoria ta este să fi un „de Paris", să creiezi un „de Paris", care va trebui să-ți ia locul într'o zi.

Aparținem uneia din cele mai nobile familii franceze, și palatul în care te găsești în clipa de față a fost clădit de vestitul nostru strămoș, prințul Amilcar de Paris, care a fost nepotul Papei Paul al V-lea. Operele de artă pe cari le vezi în jurul tău sunt aproape cele mai renumite din toată lumea, căci ele aparțin antichității clasice.

Îți voiu arăta toate comorile familiei noastre și vei găsi printre ele lucruri cari provin din epoca strălucită a Renașterei, în care arta giuvaergiilor sărbătorea adevărate triumfuri. Stăpânim comori de neprețuit, cari au rămas în patrimoniul familiei noastre din vremuri imemoriale.

Da, fiul meu. Cerul ne-a binecuvântat cu bunuri pe cari numai puțini muritori le au, — dar în schimb

ne-a dat și îndatorirea să le păstrăm, împreună cu numele nostru vestit.

Începând de astăzi, fiule, te consider drept urmașul meu, căci simt că nu voiu mai avea mult de trăit. Nu, nu mă contrazice, medicii mei au trebuit să-mi mărturisească cum că port în mine o boală care mă va doborî, mai curând sau mai târziu. De aceia, fiule, îți adresez rugămintea să-ți cercetezi inima, să-ți cauți o fată demnă să păşească pragul palatului nostru. După cele ce ți-am spus până acuma îți vei da seama că această tovarăşă n'o vei putea găsi decât în casele domnitoare ale Europei.

Aici, pe masa mea de lucru sunt banii de cari ai nevoie și scrisorile de recomandație. Călătorește, dragul meu, vizitează toate Curțile bătrânului continent, pretutindeni vei fi primit cu brațele deschise, căci un „de Paris" este un nobil, pe care nimeni nu-l respinge".

Și astfel am aflat care este dorința tatălui meu, — aceea de a mă căsători.

Conform tradiției casei noastre, trebuia să-mi iau o soție, odată cu împlinirea vârstei de 25 ani.

Și, trebuia să recunosc că tatăl meu avea dreptate. Un prinț are îndatorirea să se căsătorească de tânăr, pentru a-și asigura urmașii.

La asta se mai adăoga faptul că în fratele meu Robert, nu se mai putea pune aproape nici-o nădejde. Medicii îi profetizaseră o viață scurtă. — dar el i-a lăsat de mincinoși, căci s'a însănătoșit pe deplin și accesele de epilepsie de cari suferea au dispărut cu desăvârşire.

Probabil că boala aceasta a avut o înrâurire defavorabilă asupra creerului său, ceeace se eviden-

Cereți mâine fascicola 109 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

ţiază azi în caracterul lui. Dar nu despre fratele meu vreau să vorbesc acuma, — ci despre altceva.

Deoarece dorinţa tatălui meu era să mă grăbesc cu alegerea viitoarei tovarăşe de viaţă, m'am pregătit imediat de drum. Prima etapă urmă să fie Madrid.

La Curtea spaniolă trăia pe atuncea o prinţesă, care se numea Infanta Isabela. Era nepoata Regelui, dar fusese crescută aproape ca fiica lui.

Tata îmi lăudase mult frumuseţea Infantei Isabella, virtutea ei desăvârşită, cultura ei, — şi m'a lăsat să înţeleg că o prinţesă de sânge regal ar fi demnă de un prinţ de Paris.

Aşa că totul părea să se unească, pentru ca legătura proiectată să devie fericită.

Însoţit de un servitor credincios, am pornit-o la drum. Servitorul se numea Cristofor.

Călătoria decurse în condiţiuni bune şi într'o frumoasă zi de primăvară am ajuns la Madrid.

În drum, însă, m'am gândit să nu apar la Curte sub numele meu adevărat. Căci îmi spuneam că logodnicul nu-şi poate cunoaşte logodnica în adevărata ei valoare, — ci numai acela, care o priveşte iară ca ea să observe.

Am descins, deci, la un hotel din capitala Spaniei şi apoi am început să-mi pun planul în aplicare.

CAP. 108

Prinţ şi rândaş

Am împărtăşit planul meu ambasadorului francez şi l-am rugat să-mi facă rost a intra în rândurile servitorimei Infantei Isabella.

Sub această înfăţişare vroiam s'o observ pe nepoata Regelui şi să-mi dau seama dacă ne potrivim într'adevăr unul cu altul.

Firește, pentru scopul acesta era necesar să fiu

cât mai aproape de frumoasa prințesă și în consecință, trebuia să capăt o slujbă care să mă aducă în contact zilnic cu dânsa.

Ambasadorul nici n'a vrut să audă la 'nceput de propunerea mea, căci era de părere că întreprinderea e prea riscată și i-ar putea primejdui chiar situația lui dacă ar ieși la iveală.

Dar el era prea îndatorat față de tatăl meu, așa că, în cele din urmă mi-a făgăduit să facă tot ce-i va sta în putință, ca să-mi fie de ajutor întru ducerea la îndeplinire a planului meu.

Și într'adevăr, după câteva zile am primit o scrisoare de la el, prin care îmi aducea la cunoștință să mă înfățișez la șeful grajdurilor regale, îmbrăcat ca rândaș, iar acesta mă va angaja ca ățare.

Așa am și făcut.

Șeful grajdurilor regale era un bărbat gras, și mă primi la un pahar cu vin.

— Cum te numești? mă întrebă el, de cum intrai în odaie.

— Raymond, îi răspunsei.

El nu păru deloc curios și nu se mai interesă de al doilea nume.

— Mi-ai fost recomandat de d-l ambasador al Franței drept un om de încredere, continuă el, în vreme ce ducea la buze paharul cu vin rubiniu. Și d-l ambasador m'a încredințat că te pricepi atât de bine în arta călăritului, încât ai fi în stare să faci dintr'un armăsar sălbatec un mielușel blând.

— Cred, Excelență, că sunt într'adevăr capabil de așa ceva.

— Tocmai căutam pentru Alteța Sa Regală Prințesa Isabella, un rândaș, urmă șeful grajdurilor. Te angajez, deci, pentru serviciul Înălțimei-Sale și voiu dispune să fii condus la locuința vizitiului Ei, Perez, care-ți va da îndrumările necesare.

Cu asta, audiența mea era sfârșită, și eram angajat ca rândaș al Infantei Isabela de Spania.

După ce am întrebat pe unul și altul, am găsit, în cele din urmă, locuința vizitiului princiar. Am sunat și după câteva clipe ușa se deschise.

Credeam că-mi va deschide vizitiul în persoană, și fără voia mea îmi făurisem în minte imaginea unui bărbat vânjos, cu umeri largi, căruia îi stă scrisă parcă pe față meseria de supraveghetor al grajdurilor regale.

Dar m'am înșelat. In locul acestuia apăru în pervazul ușii o făptură care mă umplu de uimire.

Era o fată ca de vre-o 17 ani, o adevărată spaniolă, căci ochii ei erau asemenea cu văpaia soa-

relui, părul-i era de un negru albastru, tenul din lapte și sânge și trandafiri înfloreau pe obrajii ei.

Era atât de frumoasă, atât de fermecătoare, încât îți venea să crezi că a fost sculptată în marmură de un sculptor cu renume.

Trupul ei minunat era învestmântat într'o rochiță simplă și într'o mână ținea o lingură de bucătărie.

Mi-am spus atunci că făptura aceasta neasemuită trebuia să fie și o gospodină bună, devreme ce se ocupa și de gătit.

Ea mă întrebă care mi-e dorința și i-am răspuns că sunt noul rândaș al Alteței-Sale Infanta Isabella și că am venit să mă prezint vizitiului Perez.

— Pentru moment tata nu e acasă — îmi răspunse ea — dar intrați vă rog înăuntru, căci nu poate zăbovi mult.

Dacă m'ar fi invitat să intru în iad și să mă așez deasupra focului veșnic, n'aș fi șovăit o clipă și i-aș fi urmat dorința.

Dar nu m'a dus în iad ci — după cum mi se părea mie — în paradisul ceresc, căci n'am văzut încă niciodată o odaie care să fie mai îmbietoare ca a ei, — și nici-o făptură mai plină de farmec ca această fată care, cu o grație desăvârșită, mă rugă să iau loc.

Se scuză față de mine, spunându-mi că nu va rămâne mult timp la bucătărie, — căci de când îi murise mama trebuia să pregătească ea mâncarea, căci tatăl ei era foarte capricios și nu mânca decât ceeace era preparat de mâinile ei.

Apoi zbură ca o gazelă, iar eu rămăsei singur. Și atunci îmi apăsai amândouă mâinile pe piept, căci simțeam că inima-mi bate neobișnuit de puternic. Sângele curgea ca un foc în vinele mele și eram amețit de parcă aș fi băut sticle nenumărate din vestitul Xeres spaniol.

Da, mă amețise fata aceasta. deși o văzusem numai câteva minute.

Dealtfel, ea nu zăbovi mult; când se întoarse, fața-i era îmbujorată, căci stătuse probabil mult la foc.

Începurăm să vorbim de una, de alta, de parcă ne-am fi cunoscut de cine știe când.

Imi spuse că se numește Carmencitta, că e fiica vizitiului princiar Perez și că își pierduse mama de un an de zile. Apoi începu să-mi povestească despre

cele ce se petrec la Curte și atunci mi-am dat seama că tatăl ei îi istorisea tot ce vedea sau auzea prin palatul regal.

Firește că eu am căutat să aduc vorba despre Infanta Isabella, căci doar pentru dânsa venisem aici.

Lucru ciudat, însă: fata evită să vorbească despre subiectul acesta, îmi vorbi despre caii favoriți și mă întrebă dacă știu să vâslesc..

I-am răspuns afirmativ și dânsa începu să bată din palme, veselă ca un copil, și-mi spuse repede:

— Atunci va trebui să vii cu mine în gondolă, pe râul Manzanares, căci asta e cea mai mare distracție a mea.

Firește că i-am făgăduit bucuros.

In vreme ce noi mai vorbeam se 'ntoarse și vizitiul acasă. Era aproape așa cum mi-l închipuisem eu. Avea părul cărunt și o înfățișare simpatică.

El mă privi din creștet până 'n tălpi, apoi mi se adresă:

— Și zici c'ai fost angajat în slujba prințesei! Trebuie să știi că nu-i prea ușor serviciul ăsta, — dar cred că te vei obișnui.

Mă întrebă apoi dacă luasem masa, și când i-am răspuns negativ mă invită imediat să prânzesc cu dânsul.

Scumpul meu Wolfgang, trebuie să știi că am luat parte în viața mea la multe banchete regale, dar nu m'am simțit nici-odată mai fericit ca la această masă simplă a vizitiului Infantei Isabella. Și nici când nu mi-a priit mai bine un prânz, ca acesta, care fusese pregătit de Carmencitta și servit cu o grație dumnezeiască.

In tot timpul mesei am vorbit vrute și nevrute și când se făcu seară mi-am luat rămas-bun de la ei. Dar a trebuit să făgăduiesc că voiu veni în fiecare zi la dânșii și Perez îmi dădu asigurarea că mă va lua sub ocrotirea sa.

In noaptea aceia n'am închis un ochiu. Mă gândeam numai la Carmencitta, mi-am zugrăvit figura ei fermecătoare în culorile cele mai vii, — dar îmi ieşi cu totul din gând că ar exista o Infantă Isabella şi că scopul venirii mele aci era să fac demersurile pentru a obţine mâna ei.

In ziua următoare, însă, trebuia să-mi iau slujba în primire şi atunci am cunoscut-o pe prinţesă.

Fireşte ,era frumoasă, după cum mă şi aşteptam, dar nu suferea comparaţie cu Carmencitta. Era bine legată, un păr blond minunat. sprincene admirabil arcuite şi obraji trandafirii, fardaţi cu multă artă.

Am primit îndată porunca să-i dresez un cal de călărie şi în vreme ce mă aflam în manej îşi făcu şi dânsa apariţia, sub pretext că vrea să vadă cum îmi îndeplinesc treaba.

Nu mi-a scăpat, însă, faptul că mă privea mai mult pe mine decât calul, şi că-mi pusese o mie de întrebări, cari nu aveau nici-o legătură cu serviciul.

Din ziua aceasta, părea să fi intrat în graţiile prinţesei. Ea venea în fiecare zi în manej, pentru a se încredinţa de progresele făcute în dresarea calului şi când ieşea la plimbare cu trăsura, trebuia să iau loc pe capră, alături de vizitiu.

Ea căuta să se folosească de orice prilej ca să stea de vorbă cu mine, dar eu răspundeam întrebărilor ei în mod cât mai simplu, ferindu-mă să-mi trădez cultura pe care o aveam, şi nimeni la Curte n'avea cea mai mică bănuială despre adevărata mea origine.

In felul acesta s'au scurs vre-o două săptămâni. Slujba la prinţesă devenise un chin pentru mine, căci ea căuta să-mi dea neîncetat de lucru şi numai serile mă răsplăteau întru câtva de oboselile zilei.

Căci de 'ndată ce se lăsa seara şi nu mai aveam de îndeplinit nicio poruncă, o luam repede spre căsuţa prietenoasă a vizitiului şi acolo mă întâmpina

ospitalitatea caldă a lui Perez și ochii scânteietori ai Carmencittei.

Într'o seară dânsa îmi propuse s'o plimb cu gondola pe Manzanares. Râul nu era prea departe de parcul, la a cărui margine se afla căsuța lor. Ajunserăm curând la mal, Carmen deslegă o barcă, proprietatea tatălui ei, și noi luarăm loc într'însa, față'n față. Am apucat vâslele și barca alunecă ușor pe undele argintii ale fluviului.

Am mers și am tot mers, fără să ne dăm seama

că ne îndepărtăm prea mult de țărm, și în curând palatul regal dispăru din fața privirilor noastre.

Atunci Carmencitta începu să cânte. O! cât de dulce, cât de nostalgice răsunau aceste cântece spaniole! Simțeam foc prin trupul meu și mi se părea că poeții au găsit cântecele în ochii dulci ai Carmencittei și le-au creiat numai pentru buzele ei purpurii.

Pe cer scânteiau milioane de stele, luna se o-

glîndea în apa fluviului, — și deodată Carmencitta tăcu.

Atunci ,am lăsat lopețile să atârne de marginea bărcei și repezindu-mă spre dânsa, i-am căzut la picioare... Și se părea că amândoi eram însuflețiți de același gând, căci în aceiași clipă ea se aplecă spre mine, mâinile noastre să căutară pătimaș, ne-am cuprins în brațe, și buzele ni se lipiră cu înfocare.

— O! dulcea mea Carmencitta! i-am șoptit atunci la ureche. Vrei să fii a mea? Spune-mi fetiță scumpă, dacă pot păși înaintea tatălui tău ca să-i cer mâna ta! Totuși, înainte de a te hotărî, gândește-te că sunt numai un biet servitor... Știu că sunt mulți alții, mai bogați ca mine, cari te curtează... Fiul șefului grajdurilor regale e chiar îndrăgostit la nebunie de tine, și tatăl lui și-a dat consimțământul la căsătoria voastră.... Cu mine vei avea de împărtășit nevoia și sărăcia, dar un singur lucru îți pot da, ca nimeni altul: dragostea, o dragoste nețărmurită, o inimă înfocată și credincioasă.

— Dă-mi inima ta și eu ți-o voiu da pe a mea! strigă aproape Carmencitta. N'ai auzit oare ce spunea cântecul?

Și ea cântă din nou, cu vocea-i minunată:

Dac'ai găsit o inimă
Credincioasă și iubitoare
Păstreaz-o pentru totdeauna
Și'mparte cu ea bucuria și durerea
Dac'ai găsit un suflet
Credincios și plin de iubire
Atunci să iubești și să taci
Și să dai ceeace dă iubirea.

Și din nou sărutările ei arzătoare acoperiră buzele mele, și valurile ne duceau barca departe.... O! cât de bine ne-ar fi fost dacă ne-ar fi dus pe o insulă uitată de lume, unde să fi fost singuri cu dragostea

noastră, unde să nu fi văzut nicio ființă omenească! Dar în cele din urmă a trebuit să facem constatarea că ne-am cam îndepărtat de Madrid, și ceasul meu arăta că am trecut de miezul nopții.

— Oh, Dumnezeule! Ce va spune tatal exclamă Carmencitta, înspăimântată. Nu mi s'a întâmplat încă niciodată să lipsesc așa de mult de acasă.

— Mă voiu duce eu la tatăl tău și-i voiu spune că ai fost în tovărășia logodnicului tău. Atunci el vă rămâne înmărmurit o clipă, dar apoi ne va binecuvânta, căci și el mă iubește și știe prea bine că nu-și dă fiica unui om nevrednic.

— Ești atât de sigur de asta? întrebă Carmencitta, cu voce înceată. Și mie mi se păru că trăsăturile ei nu mai erau cele dinainte, o văzui parcă devenind serioasă, ca-și-când ar fi chinuit-o un gând pe care nu îndrăznea să-l exprime. Dar după un minut numai se făcu iar veselă și tot glumind și sărutându-ne luarăm drumul înapoi spre casă.

Era ceasul unu după miezul nopții când străbătui parcul cu dânsa la braț și când ajunserăm în fața ușei casei sale. Perez stătea la fereastra deschisă și deoarece era o noapte cu lună i-am putut observa trăsăturile încă de departe. Nu era nicio urmă de blândețea lui obișnuită, — dimpotrivă, privirea îi era întunecată, ba chiar mânioasă.

— Carmencitta! strigă el către fiica sa, cum îndrăznești să te înapoiezi acasă la o oră atât de târzie? Nici-odată nu s'a mai întâmplat așa ceva, și asta e o dovadă că n'ai fost în tovărășie bună.

— Vă cer iertare, stăpâne, — răspunsei eu — dar mă insultați fără motiv.. Fiica dv.. a fost în cea mai bună tovărășie, și anume în aceea a viitorului ei soț.

Adânc mișcată, Carmencita se aruncă de gâtul meu și rosti cu voce tremurătoare:

— Da, tată, îl iubesc! Pe el îl vreau, sau pe niciunul! Dă-ne binecuvântarea ta!

In clipa următoare bătrânul apăru în pervazul uşii şi cu o furie pe care n'o văzusem încă la dânsul, o smulse pe Carmencitta din braţele mele.

— Intră în casă! răcni el, întinzând mâna ameninţător. Cu tine voiu vorbi mai târziu, dar cu domnul acesta aşi vrea să stau de vorbă puţintel între patru ochi.

Carmencitta era o fată ascultătoare. Ea aruncă spre mine o privire în care era o întreagă lume de dragoste, apoi, cu capul aplecat în piept, intră repede în casă.

Perez se apropie de mine şi-mi puse mâna grea pe umăr.

— Ai făcut o mare nedreptate, prietene, spusé el. Ţi-am deschis uşa casei mele cu toată prietenia, iar d-ta mi-ai nenorocit copila.

— Am nenorocit-o? strigai eu. Dimpotrivă, vreau s'o fac fericită, atât cât poate face fericită un bărbat pe o femeie. O! vorbeşte, sennor Perez, spune numai un singur cuvânt, învoieşte-te la căsătoria noastră. Şi totul va fi bine, şi niciodată nu veĭ regreta că mi-ai încredinţat soarta copilei d-tale. Căci îţi jur că o iubesc pe Carmencitta din adâncul sufletului şi niciodată nu o voiu înşela.

— Ştiu, răspunse el cu glas înăbuşit, ştiu că eşti un om de onoare, Raymond, şi totuşi..... te rog să ţi-o scoţi din cap pe Carmencitta.

Ea nu poate deveni soţia d-tale, nu, nu poate şi acuma te rog să pleci şi să nu mă întrebi pentru ce, căci nu-ţi pot spune. Şi dacă o iubeşti într'adevăr, atunci trebuie să eviti apropierea ei.

Dragul meu, nu-mi nenoroci copila încă şi mai mult decât este... Şi eu o iubesc şi numai Domnul din Ceruri ştie cu câtă dragoste ţi-aşi da-o, dar nu se poate...

După ce rosti aceste cuvinte el intră repede în casă, uşa se închise în urma lui, şi eu am rămas singur sub cerul spaziţ de stele, cu inima nă-

pădită de dragoste aprinsă şi cu ultimele cuvinte ale lui Perez în urechi: „nu se poate!"

Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă întorc acasă.

Ah! cât de frumos începuse seara aceasta şi acuma totul se sfârşia în chip atât de nefericit.

— Şi de ce „nu se poate?" mă întrebai. De ce-mi spusese bătrânul că m'ar primi cu dragă inimă ca ginere, dacă ar fi cu putinţă? Doar numai de dânsul atârna să puie temelia fericirei noastre, şi, totuşi, spunea că nu se poate.

In noaptea aceia n'am putut închide ochii deloc şi mă gândeam necontenit cum aşi putea face ca s'o câştig pe Carmencitta. Să-mi desvălui incognito-ul, să apar în faţa lui Perez şi să-i spun?: „eu nu sunt acela drept care mă dau, ci sunt fiul prinţului de Paris. Vreau s'o fac fericită pe Carmencitta şi-i voiu aşeza pe frunte o diademă princiară".

Dar mi-am dat îndată seama că în felul acesta aşi pierde totul şi am renunţat să-mi pun planul în aplicare.

Şi pe când cugetam la asta, mă întrebam ce va spune bătrânul meu tată când, în loc să-i aduc în casă o prinţesă regală, voiu veni înaintea lui cu fiica unui vizitiu... Firesţe, în ochii mei Carmencitta valora de o mie de ori mai mult ca o prinţesă, căci virtutea ei, nevinovăţia şi frumuseţea ei îi înconjurau fruntea cu o diademă, pe care o putea purta cu mai multă mândrie, decât o prinţesă coroana moştenită dela tatăl ei.

Da, eram sigur de tot că tata îmi va face greutăţi mari când o voiu aduce pe Carmencitta ca logodnică în palatul prinţilor de Paris Fiica unui vizitiu de curte, în palatul acela în care veacuri dearândul n'au intrat decât femei din cele mai vestite case princiare!

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât

îmi apărea mai limpede că tata n'ar fi deloc nedrept dacă s'ar opune cu toate puterile acestei legături.

Dar chiar dacă aşi fi fost perfect încredinţat că voiu fi alungat de acasă, că va trebui să pierd, de dragul Carmencittei, numele, noblețea şi averea mea, o! nicio clipă n'aşi fi şovăit, ca să renunţ la aceste bunuri deşarte ale existenţei. Căci în schimb câştigam oi nimă, care trebuia să aibă pentru mine o valoare de o mie de ori mai mare, ca toate comorile ce le stăpâneam atunci.

Dealtfel, chiar dacă tata m'ar fi alungat într'adevăr, n'aşi fi fost pierdut, totuşi, căci posedam încă o avere de câteva milioane franci, pe care mi-o lăsase biata mamă, şi pe care nicio putere din lume nu mi-ar fi putut-o lua.

Dar chiar dacă lucrurile n'ar fi stat astfel, chiar dacă ar fi însemnat să rămân sărac lipsit pământului, — cu câtă dragoste m'aşi fi apucat să muncesc din zorii zilei până noaptea târziu, pentru frumoasa mea Carmencitta.

Până una-alta, am luat hotărârea ca în ziua următoare să-i împărtăşesc credinciosului meu Cristofor toate necazurile mele, căci el era un om cu multă experienţă şi mi-ar fi putut fi de folos cu sfaturile sale.

Dar nu mai locuiam împreună cu el, căci în calitatea mea de slujbaş al Curţii îmi aveam domiciliul în clădirea în care locuia toată servitorimea castelului. Mi-am propus, totuşi, să-l vizitez pe Cristofor a doua zi.

Şi iată că, noaptea de vară era pe sfârşite. Fusese nespus de caldă, insuportabilă chiar, şi deoarece nu închisesem ochii nicio clipă, m'am sculat cu groaznice dureri de cap.

Pe când mă îmbrăcam, sosi un servitor al Infantei Isabella şi-mi aduse la cunoştinţă că Alteţa

Sa doreşte să facă o plimbare călare până la Aranjuez, în care trebuia s'o însoţesc eu.

Niciodată n'am întâmpinat o poruncă cu mai mult dezgust. Dorisem atât de mult să am o întrevedere cu bunul meu Cristofor, şi în adâncul sufletului meu dormita nădejdea că voiu putea trece prin faţa casei lui Perez şi s'o zăresc pe Carmencitta, chiar numai pentru o clipă... Şi acuma, acuma trebuia să călăresc alături de prinţesă şi să răspund la miile ei de întrebări cu mai multe înţelesuri.

Dar slujba-i slujbă, şi n'aveam încotro.

Tot înjurând, am început să îmbrac uniforma de gală, pantalonii albi de piele, cizmele înalte, tunica roşie cu nasturi aurii, căciuliţa de catifea pe cap şi după ce mi-am tras mănuşile albe pe mâini am luat cravaşa din cuiu.

Era de-abia ora cinci dimineaţa. Ah! ce ideie trăsnită din partea prinţesei, să se scoale atât de devreme din aşternutul ei de mătase, pentru a porni la plimbare spre Aranjuez!

Dar când am ajuns în curtea în care caii stăteau pregătiţi, am văzut cu spaimă că prinţesa era de acum gata şi aşteapta nerăbdătoare pe terasă. Caii băteau pământul cu copitele, iar servitorii de-abia îi puteau ţine în frâu.

Infanta Isabella era cunoscută ca o femeie foarte arţăgoasă, pedepsea cu asprime cea mai miçă abatere a servitorilor ei, şi mulţi aveau de suferit de pe urma asta. Eram pregătit, deci, să aud reproşuri grele din gura prinţesei, dar cât de uimit am rămas, când dânsa îmi strigă, râzând:

— Ei, ei, adormitule! Din ce visuri plăcute te-a trezit porunca mea?

M'am înclinat în tăcere, căci ce era să răspund, eu, un simplu servitor, la întrebarea nobilei mele stăpâne?

Dar avea dreptate, căci mă trezise într'adevăr

din visuri frumoase, din visurile creiate de iubita mea Carmencita.

I-am ajutat prințesei să încalece, căci în vremea din urmă ea nu se mai folosea de scara de șea, ci eu trebuia să țiu palmele întinse pe cari ea își puse picioru-i micuț, și în vreme ce îmi atingea umărul cu mâna-i stângă, eu o ridicai în sus și dânsa sări în șea.

Intr'acestea am avut prilejul s'o observ de aproape. Intr'adevăr, trebuia să recunosc că prințesa Isabella era o frumusețe răpitoare și niciodată n'o văzusem atât de frumoasă și plină de farmec ca astăzi.

Trupul ei minunat era învestmântat într'o rochie de călărie de culoare albastră, în așa fel că formele perfecte ieșeau la iveală în chip plastic. Deasupra buclelor de culoarea aurului purta o beretă împodobită cu două pene mare, cari erau prinse cu o agrafă de briliante. Mănușile albe treceau până peste coate și de sub marginea rochiei ieșeau la iveală două picioruțe fermecătoare, îmbrăcate în cizmulițe de lac și cu pinteni de argint.

— Îți mulțumesc! îmi șopti frumoasa femeie, după ce o ridicai în șea.

Apoi îmi făcu și mie semn să încalec, și după ce-i îndeplinii porunca, animalele o porniră în galop și în curând eram afară din oraș.

Se părea că prințesa se grăbește să ajungă cât mai repede în pădure. Nici nu era de mirare, căci cu toată ora matinală, soarele dogorea de acum destul de puternic.

Răsuflai și eu ușurat când ajunserăm sub copacii înverziți ai codrului. Aici, sub umbra steja-

Cereți mâine fascicola 110 tuturor chiocarilor și vânătorilor de rîuri, 8 pag. lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5

rilor înalți, sub frunzișul platanilor, călăria era mult mai plăcută decât pe străzile prăfuite ale Madridului.

Drumul spre Aranjuez putea fi făcut în vreo trei ceasuri, cu condiția ca armăsarii să meargă vârtos și să ție drumul drept care trecea prin pădure și care ducea până la castelul de plăcere al familiei regale spaniole.

Dar se părea că Infanta Isabella avea cu totul alte gânduri, căci de îndată ce ajunserăm în pădure, își lăsă calul la pas și începu să călărească deacurmezișul.

Se afunda din ce în ce mai mult în pădure și unde întâlnea vreo piedică, sărea cu calul deasupră-i, trăgându-mă și pe mine după ea.

In calitatea mea de servitor, trebuia să mă supun, firește, tuturor capriciilor ei, dar în cele din urmă începui să mă simt destul de bine în această cavalcadă matinală.

Liniștea din pădure îmi îngăduia să mă las cu totul în voia gândurilor, și cred că nu e necesar să amintesc că aceste gânduri zburau înapoi, spre Madrid, ca niște fluturi malticolori în lumea soarelui, și, că acești fluturi se așezau deasupra florilor minunate cari creșteau în fața ferestrelor vizitiului Perez, și îndărătul cărora obișnuia să se arate figura îngerească a Carmencittei.

Dar deodată fui smuls cu brutalitate din visurile mele, de o chemare a prințesei, care-mi porunci să viu lângă dânsa.

— Nu găsești că e fermecător, Raymond, mă întrebă dânsa, aici în pădure, în liniștea asta plină de poezie?

— Da, Alteță, pădurea asta seamănă cu un vis frumos, și aș vrea să nu se mai sfârșească.

— Deocamdată, nici nu trebuie să ne gândim să dăm de capătul ei, îmi răspunse ea, zâmbind, căci trebuie să-ți mărturisesc sincer, că-mi pare că

m'am rătăcit și probabil că nici d-ta nu prea știi să te descurci prin locurile astea încântătoare.

— Aveți dreptate, Alteță, e pentru prima oară când mă aflu pe drumul dintre Madrid și Aranjuez.

— Ești francez?

— Da, Alteță regală.

— O, ce țară minunată trebuie să fie Franța! exclamă prințesa. De câte ori aud vorbindu-se de dânsa, mi se pare că ascult o muzică fermecătoare... Dar de câteva săptămâni lucrurile s'au schimbat.

Ea își lăsă capul pe piept și de-abia mai dădu atenție calului, care începu s'o ia razna.

— Și știi de ce am pierdut orice simpatie pentru această țară? continuă ea. Vei afla-o, Raymond, căci aici, în inima pădurii, prințesa și servitorul pot vorbi în voie unul cu altul.

Gândește-te numai, vor să-mi dea de bărbat un francez, care să mă ducă în țara lui, un om pe care nu l-am văzut încă niciodată, pe care nu-l iubesc, pentru care nu simt nimic, și care probabil că e tot atât de nătâng, ca mai toți ceilalți feciori de prinți.

Chestiunea începu să mă intereseze și vroiam să aflu cât mai multe asupra „nătângului" de prinț.

— Probabil, că ai auzit despre dânsul — continuă prințesa, în vreme ce mă privea pe furiș, cu o privire ciudată; — acest logodnic nepoftit, pe care vor să mi-l atârne de gât, este prințul de Paris, fiul cel mai mare al prințului cu acelaș nume, care e considerat astăzi drept șeful familiei de Paris.

Trebuia să mă abțin din toate puterile, ca să nu izbucnesc în râs, căci acuma aflasem cine era „nătângul" în chestie.

— Dar îi voiu da eu tălpășița, urmă prințesa, râzând, în vreme ce-și rotea biciușca prin aer, să poftească numai, hahaha! îi voiu spune în față că trebuie să mă căsătoresc cu el, căci așa cer

condițiunile politice și regalul meu unchiu, dar că, în cazul acesta, va duce acasă numai o prințesă de Spania și nu o soție cu inima iubitoare.

Și iarăși călărirăm tăcuți câteva minute, unul lângă altul, iar eu mă gândeam:

— Lucrurile se potrivesc de minune, ea nu vrea să știe nimic despre mine, iau eu iubesc o altă femeie. In consecință, tata va trebui să recunoască, cum că nu-i pot aduce în casă pe această femeie.

Deodată prințesa strigă cu o voce care tremura de pasiune:

— Nu, eu nu voiu lăsa să mi se puie cătușe, de către nimeni, cu atât mai mult, cu cât nici nu-mi arde de măritiș deocamdată. Ași face-o, numai dacă ar fi ceva pe gustul meu.

Ah! dac'ași avea dreptul de alegere, ași ști eu pe cine să iaă de bărbat!

Există unul singur, pe acesta îl iubesc, lui mi-am dat inima, dar el.....

Ea se întrerupse brusc și trase cu atâta putere de frâul calului încât acesta se ridică în două picioare și ar fi răsturnat-o pe frumoasa amazoană, dacă nu i-ași fi sărit eu în ajutor.

— Iți mulțumesc! murmurară buzele prințesei. Cu câtă putere ai potolit calul. Granada e un cal foarte neastâmpărat, dar tocmai de aceia îl călăresc; îmi place să-mi apropii ființe, cari se împotrivesc la început voinței mele.

Ajunserăm acuma la un loc din pădure, unde copacii erau mai rari și atunci aruncai o privire repede spre cer. In clipa aceea am observat că în ultima jumătate de ceas el se acoperise de nouri grei și era de așteptat o furtună groaznică.

— Alteță regală! mă adresaiu prințesei, trebuie să găsim de îndată vreun adăpost, căci se apropie furtuna și n'ar fi deloc bine să ne prindă în pădure.

— Te temi de furtună? mă întrebă Infanta Isabella, zâmbind. Mie îmi place.

— Dacă ar fi vorba numai de mine — îi răspunsei cu hotărâre — nici n'aşi fi amintit de asta, dar eu port răspunderea pentru viaţa scumpă a Alteţei Voastre şi trebuie să vă rog supus să luaţi o hotărâre, încotro s'o apucăm pentru a fi la adăpost de furtună.

— Bine, dă pinteni calului şi urmează-mă cât poţi de repede, îmi spuse prinţesa. Cunosc o ruină care se află pe drumul între Madrid şi Aranjuez şi acolo cred că vom fi la adăpost sigur. Dar trebuie să ne grăbim, dacă ţinem să ajungem înainte de a începe ploaia.

Cu aceste cuvinte ea lovi cu cravaşa în cal, acesta se ridică în două picioare şi o luă în galop nebun, în aşa fel că-mi veni greu s'o pot ajunge pe frumoasa amazoană.

Pădurea devenea din ce în ce mai sălbatecă şi mai deasă, în cât părea o adevărată pădure virgină. Dar noi nu ţineam seama de nimic, ci îndemnam mereu animalele şi pământul zbura sub noi.....

CAP. 109

Dragostea unei prinţese

Era şi necesar, căci norii se îndesau pe cer tot mai ameninţător şi furtuna trebuia să izbucnească dintr'un moment într'altul.

O zăpuşeală grea învălui întreaga pădure, păsările se îndesau pe ramurile copacilor şi-şi îngropau căpşoarele sub aripi, arborii îşi îndoiau coroanele, fluturii, albinele şi muştele încetaseră să mai bâzâie, iar şopârlele zăceau ca nemişcate la pământ.

Se părea că o mână vrăjită se lăsase deasupra Naturii, aducând-o în stare de amorţeală.

Apoi un vânt năpraznic porni să sufle prin

pădure, copacii începură să geamă, frunzișul fremăta sinistru și fulgerele izbucneau din adâncuri, luminând fantastic codrul. Tunetele bubuiau din mii de guri nevăzute și ploaia începu să răpăie, cu o violență înfiorătoare, ca-și-cum ar fi vrut să distrugă tot ce întâlnea în cale.

— Repede, repede! îmi strigă prințesa, apropie-te cât mai mult de mine!

Dorința ei era poruncă pentru mine și am început să călăresc aproape lipit de dânsa.

Ea se aplecă puțin pe o parte, în așa fel că-mi atinse umărul cu trupul ei.

— Să ne ținem unul aproape de altul — îmi șopti dânsa — pentru ca atunci când unul din noi doi va cădea, celălalt să-l poată ține cel puțin...

Ea vru să mai spuie ceva, dar vuietul furtunei îi tăie vorba. Și era o furtună, cum nu mai văzusem în viața mea.

Ploua cu grindină de mărimea oului de porumbel și în afară de asta aveam de luptat cu un vânt năpraznic, care ne tăia răsuflarea. Apa ne muiase până la piele, și din buclele blonde ale Isabellei curgeau șiroaie.

La început ea părea să ia totul în glumă, căci avea o inimă bărbătească. Dar acuma, când ploaia se înteța și grindina o izbea neîncetat în față, Infanta deveni tăcută și îngrijorată.

După ce mai călărirăm o bucată de drum, ea exclamă deodată cu voce tare:

— O, Dumnezeule! nu mai pot, mi se întunecă pe dinaintea ochilor, simt că amețesc. Ține-mă, sprijine-mă, Raymond!

Atunci i-am cuprins mijlocul cu brațul, dar deoarece caii noștri nu puteau să se apropie atât de mult, încât s'o pot ține strânsă lângă mine, mi-am dat seama că situația aceasta nu va putea dură mult.

Și ruina mult așteptată nu se zărea. Dar chiar dacă s'ar fi aflat în imediata noastră apropiere, tot

n'aşi fi putut-o vedea, căci în faţa ochilor mei se lăsa o perdea de nepătruns, formată de picăturile repezi ale ploaiei şi noi călăream pe întuneric, ameninţaţi să fim înghiţiţi de necunoscut.

— Mă prăbuşesc, ţine-mă, Raymond! o auzii pe prinţesă, cu glas tânguitor. Nu aşa, nu aşa, Sfinte Dumnezeule din Ceruri, nu mai pot ţine hăţurile calului, nu mai sunt stăpână pe el, ia-mă pe calul tău, Raymond!

Sarcina asta nu prea era uşoară, dar eram hotărât s'o duc la îndeplinire cu tot curajul. Aruncai

biciuşca din mână, prinsei trupul Isabellei cu amândouă mâinile, o cuprinsei cu toată puterea în braţe, apoi o trăsei spre mine şi în clipa următoare, ea era aşezată în sea, în faţa mea.

Capul ei se odihnea pe pieptul meu, un oftat uşor scăpă de pe buzele ei, un oftat care părea mai curând de plăcere.

Dar în agitaţia mea de atunci n'am observat cât de strâns se lipea ea de mine, şi nici nu mi-am

dat seama că-şi încolăcise braţele în jurul gâtului meu şi-mi trăgea capul spre dânsa, în aşa fel că faţa mea se îngropă în pieptul ei.

Aveam destul de lucru ca s'o ţiu pe prinţesă, să caut să nu scap frâul din mână şi apoi să observ dacă şi calul ei ne urmează.

Un fulger orbitor învălui pădurea, urmat de un tunet groaznic, ca-şi-cum întreg pământul ar fi stat gata să se prăbuşească.

Dar fulgerul acesta aruncă o lumină vie asupra ţinutului înconjurător şi atunci avui putinţa să constat că la vreo sută de metri înaintea noastră se aflau ruinile vechiului castel.

Nu trecură decât vreo câteva minute şi intrarăm în curtea castelului, sau mai bine zis în ceeace fusese cândva curtea castelului. Dar mai rămăsese în picioare încă din alte vremuri un portal, susţinut de coloane crăpate, şi care mi se păru foarte potrivit pentru adăpostirea cailor.

Bietele animale erau atât de ostenite, încât se prăbuşiră pe pietre.

Pe prinţesă o dusei în interiorul ruinei, căci părea căzută într'un leşin adânc. Ea stătea în braţele mele ţinând ochii închişi şi cozile-i blonde atârnau în jos, aproape să atingă pământul.

Ruina în care ne aflam, era tot ceeace mai rămăsese dintr'un castel de vânătoare, care fusese clădit cu multe veacuri în urmă. Era construit în stil maur şi părea să fi fost o clădire minunată, compusă, după cât se vedea, din două etaje.

Dar vremea se răzbunase cumplit pe dânsul şi probabil că şi un foc năpraznic îşi îndeplinise opera sa funestă, căci zidurile rămase erau înegrite de fum şi crăpate, în aşa fel încât te puteai teme în fiece clipă să te trezeşti în cap cu ele.

Dar rămăsei mirat de uimit când, în încăperea în care intrasem cu prinţesa, dădui peste resturi de mobile, ba chiar şi de un divan, a cărui îmbră-

căminte era zdrenţuită, ce-i dreptul; dar luai una din păturile destinate cailor şi o aşternui deasupra, apoi o culcai pe prinţesă, care zăcea în nesimţire. Asta era totul ce putui face pentru dânsa, deocamdată.

Şi acuma nu-mi mai rămânea decât să aştept până ce Infanta Isabella îşi va deschide ochii şi până când Cerul se va milostivi să puie stavilă potopului pe care-l abătuse asupra oamenillor.

Cât despre aceasta, însă, nu era nimic de nădăjduit pentru moment, căci ploua în valuri uriaşe şi drumurile din pădure se prefăcură în adevărate râuri spumegânde.

In schimb, prinţesa îşi revenea repede în simţiri şi după puţin timp ea deschise ochii, iar pieptul începu să-i tresalte din ce în ce mai puternic.

Privi cu nespusă uimire în jurul ei, apoi întrebă:

— Unde mă aflu oare? Ah! văd bine, sunt salvată, mă găsesc în vechiul castel de vânătoare şi d-ta, prietene, d-ta eşti salvatorul meu.

Spunând acestea ea îmi întinse mâna şi mă privi cu ochi scânteietori.

— Da, trebuie să primeşti mulţumirea mea, continuă dânsa, căci fără ajutorul d-tale aşi fi fost pierdută. Dacă furtuna asta m'ar fi surprins singură în pădure, nu mi-ar fi rămas altă de făcut decât să mă adăpostesc sub un copac şi-ţi dai seama cât de primejdios e refugiul acesta, unde trăsnetul te poate nimeri cu cea mai mare uşurinţă.

Am fost nevoit să pun mâna mea într'a ei, căci nu trebuia să trec cu vederea nicio clipă că dânsa mă putea considera cu tot dreptul ca servitorul ei.

Dar pe câtă vreme eu mă aşteptasem la o strângere de mână ceremonioasă, mă trezi că mă trage lângă dânsa pe divan şi nu-mi mai dădu dramul mânci.

— Raymond, îmi șopti ea, cu voce pătimașă și turburată, Raymond, nu voiu uita niciodată serviciul pe care mi l-ai făcut... și apoi, trebuie să știi că sunt recunoscătoare acestei furtuni, ba ceva mai mult: o binecuvântez chiar.....

O privi întrebător și peste măsură de mirat.

— Da, binecuvântez furtuna aceasta, care ne-a adus în ruina în care ne aflăm, căci în sfârșit, în sfârșit, acuma am prilejul să fiu împreună cu tine între patru ochi și să-ți mărturisesc, prietene, că te iubesc.

Mă clătinai pe picioare, ca și când cineva mi-ar fi împlântat un cuțit în piept, pe negândite.

In clipa următoare, însă, femeia pătimașă stătea la pieptul meu, brațele ei mă cuprinseră și mă strânseră cu putere.

— Da, te iubesc — repetă ea — deși nu ești decât un servitor, un rândaș simplu, căci dragostea nu ține seamă de rang.

N'ai observat oare până acuma că privirile mele se îndreptau pătimașe spre tine? N'ai simțit din fiecare vorbă rostită de mine că-mi ești drag?

O, Raymond, iubitul meu, sărută-mă! Aici, în ruina aceasta, vreau să fiu a ta, vreau să mă dau ție cu totul!

Vroiam să mă desprind din brațele ei, dar nu izbutii, căci dânsa mă ținea cu toată puterea, — și înainte ca s'o pot împiedica, buzele ei însetate se lipiră de ale mele și atunci simții o sărutare plină de foc pe gură, care m'ar fi cufundat, desigur, într'un ocean de patimi, dacă aș fi avut în inimă numai o scânteie de iubire pentru dânsa.

Dar nu era deloc cazul.

Femeia aceasta tânără, frumoasă, putea să înebunească un bărbat cu farmecele ei, și ori-cine s'ar fi jertfit pentru ea, toți bărbații ar fi primit să-i devie sclavi, — dar eu, eu eram oprit de la aceasta, căci

aveam un talisman care mă apăra de iubirea păcătoasă a prințesei.

In aceiași clipă în care Infanta îmi făcu declarația ei de dragoste, în fața ochilor mei apăru imaginea Carmencittei, a fetei gingașe care-mi cucerise inima.

Nici-una din vorbele ispititoare pe cari mi le adresă frumoasa prințesă spaniolă nu-mi atinseră sufletul. Ele îmi intrau pe o ureche, pentru a ieși pe cealaltă, apoi se pierdeau ca săgețile în văzduhul înegurat.

Dar se vede treaba că Infanta socotea drept sfiiciune și prostie, ceeace pentru mine era spaimă de moarte, groază fără de margini. Ea mă trase din ce în ce mai mult spre dânsa, și în vreme ce se afundă în perne, mă sili și pe mine să fac acelaș lucru.

— Nu-i așa că vei fi discret, dragostea mea? îmi șopti ea. Căci firește că lumea nu trebuie să aibă nici-o bănuială că Infanta Isabela e îndrăgostită de servitorul ei. In taină, însă, ne vom săruta și îmbrățișa, și-ți jur, scumpul meu, că nu vei duce lipsă de nimic, de nimic.

De-aci încolo vei trăi ca un om bogat, dar va trebui să trăești în apropierea mea. Nu-ți voiu da drumul din slujbă, și dacă voiu fi nevoită să mă mărit, dacă dobitocul acela de Raymond de Paris mă va duce acasă la el, — atunci vei veni și tu cu mine în Franța.

Vei deveni șeful grajdurilor mele, vei trăi în apropierea mea, și în vreme ce-l voi concedia pe dânsul cu o strângere de mână rece, mă voiu arunca în brațele tale, și mă voiu îmbăta la focul dragostei tale.

Părul mi se făcu măciucă în cap când auzii din gura ei vorbele acestea ușuratece, căci mă gândeam că eu-însumi sunt idiotul acela de Raymond de Paris, căruia îi era destinată femeia aceasta perfidă.

Sfinte Dumnezeule, cât aș fi fost de nenorocit,

dacă nu mi-ar fi dat în gând să mă introduc ca servitor la prințesa Isabela! O căsnicie cu o astfel de femeie, trebuia să însemneze iadul pe pământ.

Eram gata aproape să-mi lepăd masca și să-i strig în față:

„— Eu sunt idiotul Raymond de Paris, dar oricât aș fi de prost, am fost destul de viclean ca să te pot cunoaște dinainte".

Dar nu mă puteam hotărî la asta, căci ar fi însemnat să fiu alungat îndată din castelul regal. Și în cazul acesta nu mi-ar mai fi fost cu putință să rămân în apropierea Carmencittei, și pe de altă parte știam că e foarte greu pentru un străin oarecare să pătrundă pe teritoriul pe care se află palatul și clădirile-i auxiliare.

— Și acuma vino! strigă Isabella, și-și întinse spre mine brațele. Vino, iubitule, să visăm frumos. În jurul nostru e liniște desăvârșită; — afară poate sătui une și să fulgere, ploaia poate să cadă în valuri cutropitoare, lumea întreagă se poate prăbuși.... Ce ne pasă nouă de toate acestea, câtă vreme am făcut din această ruină templul dragostei noastre!

Vreau să te sărut bărbățelul meu, vreau să fii al meu, paradisul să-și deschidă porțile în fața ta, dar vreau să fiu sărutată și eu de tine! Dragoste pentru dragoste, asta vreau!

Mă ridicai în picioare, mă dădui un pas îndărăt și rămăsei tăcut.

Da, tăceam, căci prea eram revoltat, ca să pot scoate vre-un cuvânt.

Astfel vroia să fie o prințesă, care avea îndatorirea să fie pildă tuturor fetelor din țara ei, — o prințesă, spre care toate celelalte muritoare trebuiau să privească în sus.

Și dânsa, dânsa făcea parte dintre acelea cari își leapădă ultimul văl, pentru a atrage asupră-i privirea unui bărbat. Nu, nu puteam s'o acutesc de o desamăgire.

Isabella mă privi câteva clipe, apoi se ridică deodată şi prviirile ei se întunecară.

— Taci? exclamă ea, cu glas tremurător. Nu vreĭ să vii la pieptul meu? Nu răspunzi declaraţiei mele de dragoste? Ah! eşti sau un bădăran, sau un ticălos!

Imi recăpătai stăpânirea de sine şi-i răspunsei:

— Puteţi crede ce vreţi, prinţesă. Părerea mea, însă, este că nu-s nici bădăran, nici ticălos. Aşi fi fost într'adevăr un ticălos, dacă mi-aşi fi uitat datoria, chiar numai pentru o singură clipă.

Căci trebuie să ştiţi, prinţesă, că iubesc şi eu, da, iubesc pe altcineva, o fată care mă ţine cu toată puterea în mreĭele dragostei, — ale unei dragoste pe care dv., prinţesă, n'o puteţi înţelege.

Căci fata despre care vă vorbesc iubeşte asemenea unei porumbiţe albe, care zboară lin prin verdeaţa proaspătă a codrului, şi se întoarce cu ramura de măslin în cioc, pentru a o aduce aceluia pe care vrea să-l fericească.

Mie mi-a adus dânsa ramura de măslin, și eu sunt credincios porumbiței mele, o iubesc, vreau s'o sărut, cu tot focul inimei mele, — pe dânsa și pe nimeni alta pe acest pământ.

Isabella se clătină de parc'ar fi primit un pumn în plină față, se făcu mai întâi roșie, apoi palidă de tot.

— Mizerabile! izbucni ea. Îndrăznești tu să-mi spui mie asta, slugă păcătoasă ce ești! Cum de ți-ai luat curajul să vorbești în felul acesta cu stăpâna ta?

Eu poruncesc și tu trebuie să asculți și atunci când îți spun: „Ingenunchiază, sclavule, și primește să apăs piciorul pe grumazul tău". — trebuie să te supui fără crâcnire și să-ți apleci capul.

— Cât e de disprețuit acela, care se lasă batjocorit în felul acesta! mă grăbii eu să-i răspund. Dar și mai de disprețuit este femeia, care iubește un bărbat și vrea să-l facă sclavul ei. Să sfârșim însă cu această comedie! Imi voiu da jos masca pe care am purtat-o până acuma!

— Ah! o mască! șuieră prințesa printre dinți. Ai purtat o mască, va-să-zică!

— Da, o mască, pe care prudența m'a silit s'o pun. Ați vorbit mai adineauri de idiotul Raymond de Paris, căruia i-ați fi destinată de soție.

Pe când se afla încă în țara lui, i s'au povestit idiotului de Raymond de Paris multe lucruri frumoase despre Infanta Isabella. Ea i-a fost zugrăvită drept cea mai frumoasă femeie din Spania, dar în acelaș timp i s'a mai spus că ar fi virtuoasă și în pieptul ei ar bate o inimă curată și nobilă.

Deoarece, însă, dobitocul Raymond de Paris nu e destul de dobitoc pentru a crede totul fără dovezi, — și deoarece nu prea are multă încredere, cu deosebire în prințese... Nu pentru că ar fi mai rele decât alte fete, — nu, asta nu, căci și pe tronuri înflorește floarea nevinovăției. Dar partea proastă este că principii și prințesele sunt înconjurați de lingu-

şitori şi alţi oameni de soiul acesta, cari le acordă tot felul de virtuţi, cari fac dintr'înşii supraoameni, în aşa fel că rămâi foarte desamăgit când vezi tabloul adevărat.

Şi cum spuneam, ticălosul Raymond de Paris, dobitocul cu acelaş nume, care e puţin neîncrezător din fire, luă hotărârea s'o cunoască puţin pe Infanta Isabella de Spania, înainte de a o conduce în palatul strălucit al părinţilor săi.

Şi astfel a ajuns el la ideia să se introducă la prinţesă sub masca unui servitor, a unui rândaş simplu.

Şi în felul acesta, dânsul avu putinţa să se încredinţeze de frumuseţea şi caracterul tovarăşei de viaţă ce-i era hărăzită. Despre rezultatul acestui examen, vă puteţi da singură seama, prinţesă, — căci în faţa dv. stă dobitocul Raymond de Paris, care are cinstea, Alteţă regală, să vi se prezinte.

Şi cu o înclinare uşoară, întorsei spatele Infantei Isabella..

Atunci auzii îndărătul meu un ţipăt ca de fiară, şi apoi o lovitură surdă: prinţesa se prăbuşi la pământ, unde rămase fără cunoştinţă.

De data aceasta nu mai era un leşin teatral, ci unul cât se poate de veritabil.

Firește, n'am mai părăsit ruina, după cum avusesem de gând să fac, cu o clipă înainte, căci nu puteam s'o las pe prinţesă în voia soartei. Cine ar fi putut veni în ajutor, în locul acesta izolat?

Furtuna se potolise afară, ploaia încetase şi doar din când în când vreun fulger lumina zarea, urmat de un tunet înăbuşit. Mă puteam gândi, deci, s'o duc afară pe nenorocita care zăcea leşinată şi nă-

Cereţi mâine fascicola 111 tuturor chioşcurilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 3.

dăjduiam că aerul plin de miresme de după ploaie îi va face mult bine, readucând-o în simțiri.

Dar mă înșelasem, căci leșinul în care căzuse prințesa, era atât de adânc, încât ea rămase ca neînsuflețită și-mi dădui seama că nu-mi rămânea altceva de făcut decât s'o transport cât mai repede cu putință la Madrid.

Pentru a duce la îndeplinire aceasta, însă, trebuia s'o urc alături de mine pe cal și s'o țin în brațe, până vom fi ajuns la palatul regal.

După câteva minute călătoream astfel, și sarcina nu era deloc ușoară pentru mine, căci trebuia să caut drumul drept și afară de asta începuse să se întunece.

Când ajunsei la Madrid, străzile erau de-acum învăluite în lințoliul nopții, și asta era o adevărată fericire pentru mine, căci ar fi produs mare senzație, dacă prințesa ar fi fost văzută în brațele unui rândaș.

La palat produse mare senzație apariția mea cu prințesa leșinată în brațe. Medicii alergară în grabă, împreună cu toată suita palatului și fui asaltat cu întrebări asupra celor întâmplate. Iar eu fui nevoit să inventez la repezeală o poveste, pentru a justifica leșinul prințesei, căci nu puteam spune acestor oameni că prințesa își pierduse cunoștința, pentrucă eu i-am respins dragostea, umilind-o cu disprețul meu.

— Furtuna ne-a surprins în pădure — explicai eu — și vroiam să ajungem la o ruină despre care-mi vorbise Alteța-Sa. Dar când ajunserăm aproape de adăpostul mult căutat, un fulger orbitor învălui codrul, prințesa căzu într'o parte și ca printr'o minune am izbutit s'o prind în brațe și am dus-o apoi în interiorul ruinei. La început mă temusem că trăsnetul a lovit-o, dar m'am încredințat curând că el n'a făcut-o decât să-și piardă cunoștința.

Medicii începură s'o examineze, unul din ei făcu

imediat un raport asupra accidentului, pe care trebui să-l semnez, apoi căzură de acord în unanimitate, că prințesa fusese lovită de trăznet, despre care fapt se găsiră chiar simptome sigure.

Lovită de trăsnet!

Da, a fost lovită de trăsnetul pornit din sufletul meu, — și de acela care o silise să recunoască, cum că mai există încă bărbați, cari sunt destul de cinstiți pentru a nu-și vinde iubirea nici chiar unei prințese, atunci când inima le este prinsă de o altă femeie..

După ce am lăsat-o pe Infanta Isabella în mâini sigure, m'am îndreptat în grabă spre locuința mea, căci trebuia să mă schimb de hainele cari erau leoarcă de apă.

Și acuma hotărârea mea era luată. Nu mai aveam de ce mă teme, căci comedia pe care o jucasem la Curtea spaniolă se sfârșise, și puteam să-mi dau jos masca și să mă arăt așa cum sunt în fața lumii.

Ce-mi păsa de prințesa Isabella și de planurile de căsătorie cu cari princiarul meu tată mă trimisese în țara aceasta! Era limpede pentru mine că rămânerea mea la Madrid nu putea să mai fie de lungă durată. Prințesa Isabella era femeie, — și încă o femeie pătimașă. Ea nu va uita niciodată ofensa pe care i-am adus-o și eram chiar ferm convins că dragostea ei pentru mine — oricât ar fi fost ea de puternică — se va schimba acuma într'o ură tot atât de pătimașă, căci pe cât e de iubitoare femeia spaniolă, pe atât știe și să urască până la moarte.

Dar și din alt punct de vedere aveam tot interesul să-mi lepăd masca: acuma trebuia să limpezesc chestia cu Carmencitta, sau mai bine-zis cu tatăl ei. Astăzi încă vroiam să mă înfățișez bătrânul Perez și să-i mărturisesc cum că nu sunt acela ce par. Vroiam să-i spun că m'am introdus la el în casă sub o mască, dar nădăjduiesc că va sesiza motivele pentru cari m'am pretat la această comedie.

Se punea acum chestiunea s'o dobândesc pe iubita mea Carmencitta, şi de-aceea nu vroiam să mai şovăi a-l lămuri pe bătrânul vizitiu asupra norocului care o aşteaptă pe fata lui, alături de mine.

Refuzase să-mi acorde mâna Carmencittei, deoarece îşi spunea că sunt un simplu rândaş sărac, şi eu nu-i puteam lua în nume de rău faptul că avea planuri mai mari cu fiica lui. Carmencitta era doar atât de frumoasă, atât de fermecătoare, atât de castă, încât ar fi putut împodobi palatul ori-cărui nobil, — ba ceva mai mult: oricare nobil s'ar fi putut simţi fericit, dac'ar fi putut câştiga inima unei asemenea femei.

Poate că şi Perez se gândea la asta, poate că năzuia şi el să aibă de ginere un asemenea bărbat nobil... Şi ce va spune dânsul acuma, când va afla din gura mea că eu sunt prinţul Raymond de Paris şi că fiica lui are toate şansele să devie o prinţesă de Paris?

Căci nădăjduiam să pot înfrânge în cele din urmă împotrivirea principiarului meu tată; eram încredinţat că el mă iubea şi că dorinţa sa fierbinte era să mă vadă fericit. Şi deoarece fericirea mea nu putea fi decât alături de Carmencitta, nu-i va rămâne decât să binecuvânteze unirea noastră şi s'o recunoască pe fata vizitiului drept soţia mea.

Da, asemenea visuri trandafirii îmi făuream în vreme ce mă îndreptam spre casa lui Perez. Vedeam înainte-mi un viitor fericit şi-mi zugrăveam cu multă fantezie chipul cum o voiu face mulţumită pe Carmencitta, când va fi soţia mea.

Ah, ce sunt speranţele, ce sunt planurile pe cari şi le făureşte omul! Adevărul grozav avea să mi se înfăţişeze în curând în fata ochilor, năruind cu o singură suflare toate castelele pe cari mi le clădisem.

Era cam pe la ceasurile opt seara când ajunsei în faţa casei lui Perez. Perdelele dela ferestrele ca-

merei în care locuia Carmencitta erau trase de-acum și mă întrebam dacă nu cumva frumoasa fată se culcase.

O liniște adâncă domnea în jurul căsuței din parc și s'ar fi putut crede că ea nu adăpostea nici-un muritor. Liniștea aceasta îmi strânse dureros inima și aveam parcă presimțirea că mă aștepță o nenorocire.

Nebunie! îmi spuneam. Astăzi totul trebuia să se îndrepte din nou — aveam numai să rostesc cuvântul mântuitor, să-i spun doar bătrânului că eu

sunt prințul de Paris și el n'avea decât să întindă amândouă mâini pentru ca prințișorul ginere să-i cadă în brațe.

Mi-am luat inima în dinți și bătui în ușă. Trecură câteva clipe, apoi auzii pași cari se apropiau și în cele din urmă ușa se deschise.

Perez stătea în fața mea.

Dar figura de obicei atât de veselă a bătrânului, era acuma serioasă și se părea chiar că dânsul su-

ferise mult în ultimele douăzeci şi patru de ceasuri.

Eram pregătit dinainte la o primire prea puţin călduroasă, căci îmi spusese doar în seara trecută că nu mai aveam ce căuta în casa lui. De aceea, am rămas peste măsură de uimit când el mă întâmpină cu glasul blând:

— Ştiam bine, sennor Raymond, că te vei mai întoarce aici, pentru a-ţi lua rămas-bun. Intră în casă, căci nu mă lasă inima să-ţi refuz această despărţire.

Despărţire! — Acuma ştiam ce am de făcut, întrevedeam triumful ce mă aşteaptă, şi cât de fericiţi vom fi cu toţii, căci în loc de a-mi lua rămas-bun, veneam s'o iau pe Carmencitta şi să mă unesc pentru vecie cu dânsa.

— Urmează-mă! spuse Perez, cu vocea aproape poruncitoare.

Dar el nu mă conduse spre apartamentul dela etaj, unde se afla odaia Carmencittei, ci într'o încăpere dela parter, în care petrecusem de acum multe ceasuri plăcute cu tatăl şi fiica.

Aici, în camera aceasta, o văzusem pentru întâia oară pe eroina visurilor mele, aici avusese loc prima noastră convorbire şi în ungherul acesta de lângă fereastră stătusem mai târziu adesea cu dânsa, ochi în ochi, câtă vreme bătrânul se afla în casă, — mână în mână, când dânsul ieşea afară.

— Da, ştiam că vei reveni — începu Perez — şi nu ţi-o iau în nume de rău, Raymond. Ştiu că o iubeşti pe Carmencitta, dar tocmai pentru asta va trebui să-ţi iei rămas-bun dela dânsa încă astăzi.

— Rămas bun?

— Da, şi probabil că va fi o despărţire pentru totdeauna, urmă bătrânul, în vreme ce o umbră întunecată îi învălui figura. Carmencitta părăseşte Madridul mâine dimineaţă şi se mută la nişte rude de ale mele cari locuiesc într'un orăşel din provincia

Aragonia. Acolo va rămâne un an sau doi, ba poate chiar pentru totdeauna.

L-am lăsat pe bătrân să-şi termine vorba, apoi i-am pus mâna pe umăr, l-am privit, râzând, în faţă şi-i spuseiu:

— Pe ce punem rămăşag, meştere Perez, că fata d-tale nu va rămâne nici măcar o săptămână la rudele d-tale din Aragonia?

Dar bătrânul vizitiu dădu cu tristeţe din cap, şi răspunse:

— Ba o va face şi sunt încredinţat de asta, precum nu poate tăgădui nimeni că stăm acum de vorbă noi amândoi, faţă 'n faţă.

— Aşa? Şi de ce anume vreţi s'o duceţi pe Carmencitta în Aragonia, — de ce vreţi s'o îngropaţi în singurătatea unui orăşel de provincie?

— Pentruca să uite!

— Să uite?... Ce?... Pe cine?...

— Pe d-ta, sennor Raymond.

— Aşa dar, ţi-a mărturisit Carmencitta că mă iubeşte? am izbucnit eu, triumfător. O! spune-mi cel puţin, sennor Perez, ţi-a destăinuit dânsa aseară că mă iubeşte numai pe mine şi că vrea să devie soţia mea?

Bătrânul îşi lăsă capul în piept.

— Da, aşa mi-a spus. Şi tocmai de asta trebuie să plece de aici. De altfel, n'am vrut să îngădui ca dânsa să te mai revadă, căci prin aceasta se va agrava şi mai mult rana pe care i-ai făcut-o în inimă... Dar..... o iubesc pe Carmencitta, şi din cauza aceasta nu vreau să vă răpesc ultima fericire. Urmează-mă, te voiu conduce la copila mea, dar nu-i aşa — adăugă dânsul, cu vocea slabă — că nu-i vei face inima prea grea? D-ta eşti bărbat, sennor Raymond, şi vei şti să înfrunţi cu demnitate inevitabilul. O! Dumnezeu mi-e martor că aşi vrea să pun mâinile voastre una în alta şi să vă binecuvântez din toată inima...

— Şi de ce nu poţi face asta, meşfere Perez?
— Pentrucă... pentrucă.... nu pot!
— Şi n'aşi putea afla şi eu motivul?

El înălţă din umeri, dar mie mi se păru că-şi plimbă privirile pe livreaua mea de rândaş, ca-şi-cum ar fi vrut să zică: „Nu pot să vă unesc, pentru că tu eşti doar un biet servitor".

Il luai de braţ şi amândoi urcarăm scara de lemn care ducea spre încăperile Carmencittei.

Inima-mi râdea la gândul destăinuirei pe care o voiu face bătrânului, de faţă cu Carmencitta. Hahaha! El îşi va schimba deodată tonul; — firește, prinţul Raymond de Paris era cu totul altceva decât rândaşul Raymond, din slujba Infantei Isabella, — şi pe un asemenea personaj nu-l poţi respinge cu una, cu două.

CAP. 110

Carmencitta

Vizitiul deschise o uşă, mă împinse uşurel peste prag şi acuma mă aflam în faţa Carmencittei.

La vederea femeiei iubite, toate speranţele cari umpleau sufletul meu până atunci, îşi luară zborul, ca fluturii de noapte la cel dintâi zâmbet al soarelui.

Cât era de frumoasă, Doamne! Cum se putea măsura oare frumuseţea aceasta, cu toată gloria unui prinţ de Paris! Cât de neînsemnată, cât de umilă e o diademă princiară, faţă de farmecul negrăit al unei asemenea fiinţe!

Dar cât era de palidă Carmencitta, cât de umezi erau ochii ei! Stătea nemişcată în faţa mea, ca-şi-cum orice suflu de viaţă ar fi părăsit trupul ei şi asemenea legendarei Niobe s'ar fi prefăcut într'o stană de piatră sub înrâurirea unei suferinţe fără margini.

Ea nu-mi ieşi în întâmpinare, nu mi întinse mâna

și nici-o vorbă nu scăpă pe pe buzele-i palide; dar privirile-i vorbeau îndeajuns, părând a-mi spune: „Te iubesc, — te voiu iubi vecinic!"

Și privirile acestea îmi întăriră curajul.

— Iată-mă, scumpa mea Carmencitta, spusei eu, păşind în faţa ei. Cât eşti de palidă, fetiţo, şi cât de reci îţi sunt mânile! Dar eu îmi dau seama de suferinţa care-ţi umple sufletul delicat, şi-ţi jur pe bunul Dumnezeu că dorinţa mea este să prefac suferinţa în bucurie, tristeţea în fericire, şi asta cu un singur cuvânt.

— Nu nădăjdui nimic, dragul meu, îmi răspunse dânsa, în vreme ce clătina tristă din cap. Trebuie să ne despărţim. Ai fost condus la mine ca să-ţi ici rămas-bun, — un rămas-bun pentru toată viaţa.

Ea îşi pierdu stăpânirea de sine, se clătină, căzu la pieptul meu, braţele mele o cuprinseră şi o strânseră cu putere. Dar când buzele mele vrură să se lipească de ale ei, Perez întinse mânile şi strigă:

— N'o săruta, asta nu trebuie să se întâmple!

— Ba trebuie! strigai eu, căci Carmencitta va fi a mea, ţi-o jur, meştere Perez. Dă-mi voie în sfârşit să-ţi spun că am dreptul să fac dintr'însa soţia mea, căci eu nu sunt rândaşul sărman, silit să slujească la alţii, căci am purtat o mască până acuma. Dar Dumnezeu mi-e martor, n'am făcut acest pas pentru a te înşela pe d-ta sau pe Carmencitta, ci dintr'un motiv cu mult mai puternic.

Cu un ţipăt uşor, Carmencitta se smulse din braţele mele.

— Sfinte Dumnezeule, ce vor trebui să-mi audă urechile! exclamă ea, cu vocea înecată de lacrimi. Nu eşti acela ce pari, — atunci cine eşti? Ah! te iubesc, dar o desamăgire n'aşi putea îndura.

— Nu, fetiţa mea, — continuai cu glasul hotărât, nu trebuie să ai teamă, nu trebuie să tremuri, căci nu ţi-ai dăruit iubirea unui nevrednic, unui bărbat de care ar trebui să te ruşinezi. N'am tăinuit ceva

rău, ci ceva bun, înalt, nobil și frumos. Nici-o pată nu-mi acoperă conștiința și nu mă simt vinovat cu nimic în lumea aceasta... Atâta doar, că eu nu sunt rândașul Raymond, ci prințul Raymond, din vestita familie de Paris, cu care nu se poate măsura nimeni în toată Corsica, și chiar în Franța.

Mă așteptasem ca în urma acestei destăinuiri, Carmencitta să se arunce din nou în brațele mele, dar nădăjduisem mai cu seamă ca vizitiul Perez să scoată un strigăt de bucurie, apoi să vie spre mine și să-mi dea binecuvântarea pentru căsătoria mea cu fiica lui.

Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. Ce-i drept, observai că obrajii Carmencittei se împurpurară și că privirile ei se 'ndreptară spre mine cu duioșie și iubire nespusă. Dar ea rămase, totuși, nemișcată, închise încetișor ochii și două boabe mari de lacrimi se prelinseră pe fața ei frumoasă.

Perez rămase locului, ca trăsnit. Dar pe figura lui nu se vedea bucuria și uimirea — cum ar fi fost firesc — ci mai curând o stare de adâncă prostație, ca-și-cum mărturisirea mea l-ar fi făcut și mai trist decât era înainte.

— Ei, meștere Perez, spusei eu, în vreme ce mă apropiai de dânsul, și-i întindeam mâinile, — nu-i așa că acuma mă socoți vrednic s'o iau de soție pe fermecătoarea Carmencitta? Fiica d-tale nu va deveni nevasta unui simplu rândaș, a unui servitor, care trebuie să se supuie poruncilor stăpânului. Ea va locui de-acum încolo în palatul plin de comori al familiei de Paris, o armată întreagă de servitori îi va sta la dispoziție, și va avea tot ce o inimă de femeie poate dori în lumea aceasta.

Și fiindcă văzui că bătrânul nu face nicio mișcare pentru a-mi îndeplini dorința, continuai:

— Acuma, meștere Perez, spune-ți cuvântul hotărâtor, dă-ți binecuvântarea locăturei noastre făurită de Îngerul Domnului, căci acolo unde se înto-

vărăşeşte frumuseţea cu nobleţea, voia Celui de Sus nu poate să lipsească. Aştept cuvântul d-tale, meştere Perez, — nu-i aşa că mi-o dai pe Carmencitta de soţie?

— Ia-ţi rămas bun dela dânsa! rostiră cu amărăciune buzele bătrânului. Intinde-i înc'odată mâna şi apoi..... apoi vino cu mine în odaia mea de jos, căci am să-ţi vorbesc ceva.

Am rămas ca împietrit, dar înainte de a mai putea pune vreo întrebare lui Perez, Carmencitta se aruncase la pieptul meu, braţele-i moi mă îmbrăţişară şi gura ei dulce o acoperi pe a mea.

— Rămâi cu bine, iubitule, rosti ea printre lacrimi, în vreme ce mă săruta cu patimă. Ursita nu poate fi oprită în loc şi-şi urmează drumul ei firesc. Rămâi cu bine, iubitule! De-abia în noaptea asta am aflat şi eu că nu-ţi pot aparţine. Motivul îl vei afla din gura bătrânului, după cum l-am aflat şi eu, apoi vei ştii că ne-am văzut astăzi pentru cea din urmă oară.

Un sughiţ îi înecă vocea, ea se dădu un pas îndărăt, şi când am vrut s'o urmez, îşi întinse mâinile în semn de apărare şi mă imploră:

— Nu, nu, du-te, te rog din suflet, du-te, nu mă mai chinui! De ce vrei să-mi rupi inima... du-te... totul s'a sfârşit... totul s'a sfârşit!

— Carmencitta! strigai eu, înspăimântat, căci începusei să-mi dau seama că mă aflu în faţa unei taine grozave.

Atunci m'am simţit apucat cu putere de către bătrânul vizitiu şi deabia păşirăm pragul că uşa se închise cu zgomot în urma noastră.

Nici azi nu-mi pot da seama cum am ajuns jos, în odaia lui Perez. Cred că vrednicul bătrân m'a târât mai mult decât m'a dus; atâta ştiu doar că, atunci când mi-am revenit oare-cum în fire, stăteam în faţa tatălui Carmencittei, care mă privea plin de îngrijorare şi compătimire.

— Pricep, spuse el aproape în șoaptă, că ești foarte nenorocit, prințe Raymond. Imi pot da seama de aceasta, deși sunt numai un om simplu, dar am și eu o inimă în pieptul acesta, iar bucuria și durerea ne încearcă pe toți deopotrivă, pe cel de jos, ca și pe cel de sus.

Și de fapt, eu sunt acela care trebuie să-ți cer iertare — continuă dânsul, după o pauză scurtă — n'așĭ fi trebuit să admit niciodată să-mi calci pragul casei. Trebuia să-mi dau seama că biata Carmencitta va lăsa o impresie adâncă asupra d-tale și că d-ta nu-i vei rămâne deloc indiferent.

Am procedat și împotriva poruncilor inimei mele, prin aceea că am îngăduit intimitatea dintre d-ta și Carmencitta... Dar martor mi-e Dumnezeu..... o iubesc atât pe sărmana fată și nu vroiam s'o las cu totul fără lumina soarelui, și fără mireasma amețitoare a dragostei Nu mă răbda inima s'o țiu ca pe o prizonieră, nu, nu, i-am fost întotdeauna un tată iubitor, și nu un temnicer.

Și totuși, aș fi trebuit să fiu un temnicer, dacă țineam să-mi fac datoria în conștiință.

Și acuma află, prințe Raymond... Carmencitta nu e fiica mea.

— Am bănuit asta, spusei eu, cu un oftat adânc. Dar îți jur că de-abia de câteva minute s'a furișat în sufletul meu această bănuială.

— Nu, Carmencitta nu e copila mea, repetă bătrânul. Cred că e ușor de recunoscut într'însa că e plămădită din cu totul alt aluat, întreaga ei ființă e plină de o gingășie, și de o nobleță care nu se găsesc la mine și nici răposata mea soție nu le-a posedat.

Dar ar fi cu mult mai bine pentru Carmencitta, dac'ar fi într'adevăr fiica mea, căci atunci aș putea dispune în voie de dânsa și n'aș șovăi o clipă să ți-o încredințez d-tale, prințe Raymond, căci știu că nici n'ar putea visa un bărbat mai ideal.

— Dar atunci, cine este tatăl ei? strigai eu aproape. O, te rog din suflet, spune-mi numele lui, și dacă mai e încă în viață, mă voiu arunca la picioarele lui și-l voiu implora să-mi încredințeze soarta Carmencittei. Și, pe viul Dumnezeu, chiar dac'ar fi un nobil din înalta societate spaniolă, n'ar avea motiv să se împotrivească unei legături cu familia de Paris, al cărei nume s'a impus de mult în întreaga Europă.

— Nu-ți face nicio speranță deșartă, prințe Raymond — îmi răspunse Perez — căci Carmencitta nu poate fi a d-tale. Recunosc pe bună dreptate că nu există un cavaler mai nobil ca d-ta, dar deasupra capului sărmanei mele Carmencitta apasă un destin tragic, un blestem grozav, și-ți voi lămuri în puține cuvinte despre ce e vorba.

Dar înainte de a-ți împărtăși taina, te rog să-mi întinzi mâna, prințe Raymond, și să-mi juri pe onoarea d-tale de prinț că ceea-ce-ți voiu spune acuma va rămâne în sufletul d-tale, după cum a

rămas și în sufletul meu, timp de optsprezece ani.

— Ți-o jur! exclamai eu, adânc mișcat.

— Primesc jurământul d-tale, spuse Perez, dar află că ești legat de el numai până la moartea mea.

Și acuma ascultă!

Carmencitta este fiica Regelui Spaniei, care a domnit cândva pe tronul acestei țări.

— O fiică de Rege! exclamai eu, uluit. Și aici... în casa asta a fost crescută această ființă fermecătoare! Și i s'a răpit tot ce i se cuvenea de pe urma obârșiei sale regale!

— Totul! exclamă bătrânul, cu vocea sugrumată de emoție. Ba ceva mai mult chiar decât drepturile ei regale, i s'a luat dreptul cel mai frumos, cel mai sfânt al femeiei... ea nu trebuie să aparție niciodată unui bărbat.

Și în vreme ce eu stăteam ca prostit în fața lui, bătrânul Perez urmă cu voce plină de mânie:

— Nu-i așa că e grozav? Dar așa sunt potentații acestei lumi, pentru păcatele lor fac răspunzători pe alții. Cu ce e vinovată această sărmană ființă că este fructul unei iubiri neîngăduite, că o doamnă de onoare a Reginei nu s'a putut împotrivi stăruințelor Majestății-Sale?

De-altfel, mama Carmencittei și-a ispășit de acum păcatul, căci la un an după naștere a murit în mânăstirea în care s'a exilat.

Umblau pe atunci tot felul de zvonuri cu privire la moartea nefericitei femei, care fusese și dânsa o frumusețe fără pereche, dar un servitor bătrân nu trebuie să dea crezare unor asemenea șoapte și trebuie să se împotrivească lor, cel puțin atâta vreme cât n'are dovezi sigure în mână.

Regele însuși era un om bun, dar slab, și n'a făcut niciodată vreo faptă care i-ar fi putut încărca mai târziu conștiința. Dar el era căsătorit și Regina, care aflase de toată chestia, spumega de furie și i-a smuls regalului ei soț făgăduiala că

o va crește pe Carmencitta în chip cât se poate de josnic și sub niciun cuvânt sărmana fată nu trebuia să aibă un viitor fericit.

Și pentru ca viperele acestea, — cum numea Regina pe doamna de onoare și pe fiica ei — să nu se înmulțească, regele trebui să-i facă jurământ că biata Carmencitta va rămâne veșnic nemăritată.

Eu eram pe atunci vizitiul Majestății-Sale, și cu prilejul unei plimbări pe care am făcut-o împreună, cu trăsura, el mi-a mărturisit unele lucruri pe cari nu le încredințezi de-obicei decât unui prieten bun. El își goli tot sufletul față de mine și mă imploră s'o iau asupra mea pe nenorocita copilă, s'o cresc drept fiica mea, dar în acelaș timp îmi spuse și despre jurământul pe care-l făcuse și-mi legă de suflet să nu îngădui niciodată căsătoria ei.

După cum am spus, mama Carmencittei muri în mânăstire, la un an după naștere. Regele nu și-a uitat niciodată iubita și se spunea că ducea o viață cât se poate de nenorocită cu soția sa. După puțină vreme începu să bolească și cu toate sforțările depuse de medici să-i salveze viața, el muri la Aranjuez, când Carmencitta nu împlinise încă trei ani.

Regina vru atunci să ia în mână frânele Statului, dar, după cum se întâmplă adesea în binecuvântata noastră patrie, izbucni o contra-revoluție, ea fu dată jos de pe tron și un unchiu al Regelui decedat, luă conducerea.

De atunci, bătrâna Regină trăiește izolată, e când la Paris, când la Londra. Iar actualul suveran îi împlinește toate dorințele și mai cu seamă aceea referitoare la Carmencitta.

Cereți mâine fascicola No. 112 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

S'ar fi putut crede că femeia aceasta peste care se abătuseră atâtea nenorociri, trebuia să fi uitat de mult ura ei împotriva bietei copile, iertând și trecând cu vederea peste tot ce s'a întâmplat. Dar lucrurile nu s'au petrecut astfel.

Dimpotrivă, ea iertă actualului suveran, multe lucruri cu cari îl avea la mână, numai pentru că acesta îi făgăduise să nu îngăduie niciodată măritișul Carmencittei. Fără să mai ținem seama de faptul că o asemenea căsătorie n'ar fi fost nici în interesul propriu al Regelui, căci Carmencitta e, oricum, din sânge regal și dacă ar da naștere cândva unui copil..... cine știe dacă vreun partid politic nemulțumit cu actuala conducere n'ar apela la dânsul, oferindu-i tronul.

Și acuma dă-ți seama, prințe Raymond, de ce nu trebuie să se căsătorească niciodată Carmencitta. Dacă regele prinde cumva vreo bănuială că d-ta ai însămânțat iubirea în inima Carmencittei, va da, desigur, încă astăzi poruncă, ca biata fată să fie azvârlită, în vre-o carceră oarecare; de aceea, am socotit necesar s'o îndepărtez pe Carmencitta cât mai repede cu putință de Madrid. La radele mele din Aragonia ea va găsi o ascunzătoare prielnică. Și nu-i așa, prințe Raymond, acuma când cunoști totul, nu vei mai face încercarea s'o vezi iar pe Carmencitta, căci îți dai seama că e imposibilă căsătoria d-tale cu dânsa și că cel mult îi poți face inima și mai grea? Dă-mi mâna și fagaduiește-mi că renunți de a o mai vedea pe Carmencitta de acum încolo.

Dar eu nu strânsei mâna pe care el mi-o întinse, căci o ultimă idee salvatoare se născu în creerul meu. Mă sculai de pe scaun și cu glas hotărât mă adresai bătrânului:

— Nu, meștere Perez, nu-ți pot făgădui ceeace-mi ceri. Carmencitta nu trebuie și nici nu va

ispăşi păcatele tatălui ei. Eu voiu îndepărta blestemul care apasă asupra capului ei, o voiu salva şi o voiu cuceri pentru mine.

Fără să mai aştept răspunsul lui Perez mă îndreptai repede spre uşă, apoi părăsii casa şi, enervat peste măsură, o luai prin parc.

. . . . . .

Prinţul Raymond făcu o mică pauză. Era foarte agitat şi ochii lui luceau în chip ciudat; era ca şi cum n'ar fi istorisit povestea vieţei sale tânărului doctor care stătea în faţa sa, ci lui-însuşi, vrând parcă să redeştepte amintirile din tinereţe pentru a le mai retrăi odată.

Intr'un târziu îşi ridică iar capul şi reluă firul.

. . . . . .

Am început să rătăcesc prin parc ca un ieşit din minţi şi toată noaptea am petrecut-o umblând fără astâmpăr şi gândindu-mă cum aşi putea face ca s'o salvez pe Carmencitta.

Pe capul iubitei mele apăsa un blestem şi eu trebuia să-l îndepărtez.

Dar am fost nevoit să-mi mărturisesc că întreprinderea aceasta nu prea era uşoară. Aveam numai două căi în faţa mea: s'o răpesc pe Carmencitta, sau să mă arunc la picioarele regelui Spaniei şi să-l implor să-şi dea încuviinţarea pentru căsătoria mea cu adorata visurilor mele.

Dar amândouă soluţiunile mi se părură imposibile. A o răpi pe Carmencitta n'ar fi fost un lucru prea greu în sine, căci fermecătoarea fată mă iubea din suflet şi na exista nicio îndoială că ea m'ar fi urmat în orice parte a lumii, ar fi împărtăşit cu mine nevoia şi necazul, dacă n'ar fi mers altfel.

Dar ce loc poate fi sigur faţă de urmăririle unui Rege? Braţul său ajunge departe, puterea lui e mare... Unui particular oarecare îi poţi scăpa printre degete, unui rege, însă, nu, căci cel mai neînsemnat locşor de

pe pământ stă astăzi sub suveranitatea unui cap încoronat şi Regii îşi fac servicii unul altuia.

Dar soluţia aceasta, a răpirii, avea şi ceva desgustător într'însa. Mie nu mi-au plăcut niciodată drumurile strâmbe, şi apoi, dacă o voiu răpi pe Carmencitta, nu se va revărsa oare mânia regelui Spaniei asupra capului nefericitului Perez?

Aveam eu oare dreptul să căşunez bătrânului o asemenea durere? Lui, care a plâns împreună cu mine, care mă iubea?

Rămânea a doua soluţie: să mă arunc la picioarele Regelui.

Dar şi asta îşi avea partea ei proastă. Căci eram un „de Paris" şi un „de Paris" nu se foloseşte de rugăminţi, acolo unde poate întrebuinţa o metodă mai directă, acolo unde ştie că cererea lui e sprijinită pe dreptate.

Şi mă băteam mereu cu gândul, fără să pot lua o hotărâre.

Zorile se iviră, păsărelele începură să ciripească prin copaci, razele purpurii ale soarelui colorară orizontul.

Mă ridicai de pe bancă şi tot trupul îmi era zdrobit.

Noaptea asta făcuse din mine un bărbat, şi mă simţeam întărit sufleteşte. Nu mai eram tânărul de până ieri.

Îmi pusesem în gând să-l caut pe Cristofor, căci vroiam să împărtăşesc totul credincioasei mele slugi, în nădejdea de a căpăta un sfat. Am părăsit parcul şi mă îndreptai repede spre oraş.

Îl găsii pe Cristofor încă în pat şi când auzi că am să-i vorbesc ceva important, el se îmbrăcă în grabă.

Cerui să ni se servească dejunul, şi în timp ce mâncam îi istorisi tot romanul, zugrăvindu-i în culori vii farmecul Carmencittei şi spunându-i că pentru cucerirea ei nu mă voiu da bătut cu niciun

preț. Apoi îl implorai să-mi arate calea ce trebuia s'o urmez ca să pot ieși din labirintul acesta, căci îl țineam drept om cu experiență și în măsură să afle soluția cea mai potrivită.

Când isprăvii de povestit, bătrânul Cristofor rămase pe gânduri.

— Ai procedat foarte rău, Alteță, spuse el, și anume din motivul că n'ai venit la mine încă de aseară.

— Dar ce a putut interveni în [illegible] întrebai eu?

— Foarte mult! îmi răspunse el. In Spania se lucrează repede și d-ta Alteță, îmi faci impresia acelui jucător de șah care e cu ochii la toate piesele, dar nu dă nicio atenție pionului care-i poate primejdui situația.

— Dar în jocul meu nu există niciun astfel de pion, îi răspunsei cu multă convingere.

— Cu atât mai rău, căci în cazul acesta ai de face cu o damă.

— Cu o damă? Ce vrei să spui cu asta, Cristofor?

— Prin asta o cred pe Infanta Isabella, căci ea e primejdia de căpetenie care te paşte.

Ai umilit-o pe prinţesă, i-ai respins declaraţia de dragoste, ba ceva mai mult: i-ai dovedit că nu eşti deloc dobitocul „de Paris" drept care te-a luat dânsa.

Ai văzut-o pe femeia aceasta în partea ei slabă, şi lucrul acesta nu-l poate uita niciodată o spaniolă. Cu aceiaşi patimă cu care te iubea dânsa ieri încă, cu aceiaşi patimă te va urâ acuma. Şi sunt ferm convins că ea şi-a făurit de acum planul drăcesc al răzbunării împotriva d-tale, Alteţă.

— Cred că prea vezi lucrurile în negru, scumpul meu Cristofor. În ce poate consta această răzbunare drăcească de care vorbeşti?

— In aceea că n'o vei mai revedea pe iubita d-tale Carmencitta, răspunse Cristofor cu hotărâre.

— Adevărat, răspunsei eu, căci azi dimineaţă ea a plecat la nişte rude din Aragonia. Bătrânul Perez mi-a mărturisit-o în chip cinstit că o va îndepărta din Madrid pe fiica-i adoptivă.

— Dacă a plecat într'adevăr spre Aragonia — spuse Cristofor — atunci lucrurile se mai pot îmbunătăţi, căci va putea fi oricând găsită la rudele acelea. Dar tare mă tem că Infanta Isabella şi-a vârât codiţa în afacerea asta. Şi nefericita copilă nu va apuca să ajungă în Aragonia.

O spaimă de moarte puse stăpânire pe mine şi mi se părea că o perdea de ceaţă se desface brusc în faţa privirilor mele. Vedeam înainte-mi o prăpastie adâncă şi începui să tremur pentru viaţa Carmencittei.

O, ce egoist fusesem! Ma gândisem numai cum puteam face să mi-o apropii pe fata iubită, mi-am frământat capul cum să aduc la îndeplinire căsătoria noastră, dar nici nu mi-a dat în gând că biata Car-

mencitta ar fi amenințată de o mare primejdie.

I-am mărturisit Isabellei că iubesc o altă femeie. Pentru servitorimea dela Curte nu era nicio taină că intram și ieșeam necontenit din casa lui Perez și aflând despre lucrul acesta, Infanta putea să deducă ușor că fiica vitregă a bătrânului vizitiu este aceea care mi-a cucerit inima, și de dragul căreia am respins declarația ei.

— Înainte! strigai pe negândite și sării în sus de pe scaun, ca mușcat de șarpe. N'avem nicio clipă de pierdut.

— Dar ce-ai de gând să faci, Alteță? întrebă Cristofor, plin de uimire.

— Încălecăm pe cai și o luăm repede pe urmele Carmencittei. Perez nu va refuza să ne spuie pe ce drum a apucat și astfel o vom urma de departe pe față, apărând-o cu trupurile noastre, de va fi nevoie.

— Nu-i rea ideia asta, răspunse credincioșul meu servitor.

Și începurăm imediat să ne facem pregătirile de drum. Nici nu mă gândeam că mai sunt în slujba prințesei, ea știa doar acuma cine sunt și nici nu și-ar fi putut închipui că voiu rămâne mai departe la dânsa.

Intru-cât dispuneam de banii trebuitori, preparativele noastre fură repede făcute. Cumpărarăm doi cai buni, apoi niște Sombrero — pălăriile acelea de paie cari opresc razele soarelui — ascunserăm două pistoale sub șeile cailor, ne aprovizionarăm cu mâncare și astfel echipați o luarăm spre casa vizitiului Perez.

Acesta, n'a prea vrut dintru'nțăiu să ne mărturisească pe ce drum a apucat Carmencitta, dar în cele din urmă îmi spuse că a întreprins călătoria în trăsură, însoțită fiind de sora lui.

— E și vreun bărbat cu dânsa, care ar putea-o apăra la nevoie? întrebai eu.

— Numai un vizitiu, un om în care am deplină încredere. E adevărat că drumurile spaniole nu prea sunt sigure, dar cu cât atragi mai mult atenţiunea cu atât mai mult riști să fii atacat de banditi, cari intră la bănuială că duci cu tine lucruri de valoare.

Apoi Perez îmi descrise în amănunţime [illegible] după ce i-am împărtăşit teama mea, şi dânsul fu de aceiaşi părere cu Cristofor, că prinţesa Isabella i-ar putea juca vreo festă.

Aşteptarăm până ce trecu arşiţa amiezei, apoi părăsirăm Madridul.

Caii noştri galopau încât copitele lor de-abia atingeau pământul şi după puţin timp eram de-acum la o depărtare bunicică de capitala Spaniei.

La apusul soarelui se ivi înaintea noatră un castel minunat, cu balcoane, cupole şi arcade. Era castelul de plăcere Aranjuez, al familiei regale spaniole. Călăream acum la marginea unei păduri şi lăsarăm caii puţin mai domol. Deodată, Cristofor exclamă:

— Uite colo, se mişcă o trăsură, o trăsură închisă, ei sunt, acei pe cari îi căutăm.

Intr'adevăr, în trăsura care se afla încă la vreun kilometru depărtare de noi, se aflau, desigur, Carmencitta şi însoţitoarea ei.

— Mă voiu încredinţa eu dacă e cu adevărat dânsa, îi spusei lui Cristofor, în vreme ce înfipsei pintenii în coastele calului. Voiu întrece trăsura, urmează-mă!

O luai în goană într'acolo, dar în clipa în care ajunsei la vreo două sute de paşi de trăsură, se întâmplă ceva care-mi îngheţă sângele în vine şi-mi făcu părul măciucă în cap.

Din tufişul pădurii se iviră deodată şease călăreţi, după înfăţişarea cărora vedeai îndată că n'aveau deloc intenţii pacinice, căci erau înarmaţi până în dinţi.

Şi totuşi, nu păreau să fie nişte briganzi, Desperados, cum li se zice în Spania, căci erau prea bine îmbrăcaţi.

Spania este, însă, ţara contrastelor. Cavalerul care cu o seară înainte apare într'un salon modern, în frac elegant şi cu vestă brodată, risipind banii cu o dărnicie de Nabab, călăreşte a doua zi la marginea pădurii, pentru a ataca pe vreun negustor bogat, căruia îi va lua punga şi viaţa.

Îi ţineam la ochi pe călăreţii suspecţi şi mai nădăjduiam că o vor lua spre stânga, pentru a dispare iarăşi acolo unde începe pădurea. Dar nu se întâmplă aşa: mizerabilii îşi întoarseră deodată caii şi văzui cu groază cum se îndreaptă spre trăsura închisă în care se afla Carmencitta, iubita visurilor mele.

Ah! acuma vedeam limpede, vroiau s'o prade.

Înfipsei cu furie pintenii în coastele calului şi zburai ca vântul într'acolo.

Mă apropiam de trăsură din ce în ce mai mult şi în vreme ce galopam trăsei pistolul din geanta care se afla sub şea.

Atunci trosni o împuşcătură — unul din banditi trăsese — şi văzui cum vizitiul de pe capra trăsurii se apleacă într'o parte, apoi se rostogoleşte la pământ, între picioarele cailor. Mizerabilii îl împuşcaseră pe servitorul credincios. Sângele îmi clocotea cu furie în vine şi dară câteva clipe doar eram pe locul unde se făptuise crima.

Ce s'a petrecut în momentul acela n'aşi putea spune, ştiu doar că trăsei în acelaş timp cu amândouă pistoalele şi că ambele gloanţe nimeriseră în plin. Doi dintre bărbaţi se prăbuşiră de pe cai, la pământ. Mă năpustii apoi asupra celui de-al treilea şi începui să-l lovesc cu atâta înverşunare în cap cu patul armei, încât el rămase în nesimţire; scosei apoi cuţitul dela brâu şi-l făcui nevătămător pe al patrulea.

Ceilalți doi nu mai așteptară să le vie rândul ci-și înfipseră pintenii în coastele cailor și o luară în goană nebună, căci își dădeau seama de soarta ce-i aștepta.

Totul se petrecuse atât de repede, încât pentru moment uitasem cu desăvârșire de cele două persoane care se aflau în trăsură.

Acuma, însă, inima începu să-mi bată cu putere, căci știam că o voiu vedea pe iubita mea Carmencitta făcându-și apariția în fața mea, a eroului care o salvase dela moarte.

Ce bucurie negrăită, ce fericire s'o pot strânge acuma în brațe pe ființa iubită, cu conștiința de a o fi salvat dela pieire sigură!

Intr'acestea se apropiase și iubitul meu Cristofor și cu un glonte bine țintit puse capăt și vieții aceluia care mai zăcea la pământ, amețit numai. Acuma nu mai aveam să ne temem de nimic din partea bandiților.

Imi îndreptai calul spre trăsură și întindeam de acum mâna pentru a apăsa pe mânerul portierei, când aceasta se deschise pe dinăuntru.....

Un strigăt de uimire scăpă de pe buzele mele. Persoana care-și făcu apariția nu era Carmencitta, și nici mătușa ei, în a cărei tovărășie trebuia să se afle.... ci un bărbat înalt, mlădios, îmbrăcat elegant, coborî din trăsură, și în urma lui venea un altul, al cărui cap era acoperit cu bucle negre...

Amândoi bărbații erau palizi și priveau înspăimântați înaintea lor.

— Să n'aveți nicio teamă, domnii mei, mă adresai eu către dânșii, căci mizerabilii cari voiau să vă atace și-au primit răsplata. Patru din ei zac la pământ și numai doi au izbutit să scape cu viață.. Nu mai aveți de ce vă teme de pe urma acestor bandiți.

— Dumnezeu ne-a salvat prin mâna de aici spuse cel mai tânăr dintr'înșii, în vreme ce mă măsura

cu privirea de sus până jos. Bestiile acestea au pus la cale un atentat mișelesc, care ar fi sfârșit, desigur, cu moartea noastră, dacă d-ta, domnul meu, n'ai fi intervenit la momentul potrivit.

Bărbatul care vorbise astfel avea ceva atât de distins în toată înfățișarea sa, încât împins nu știu de ce pornire descălecai de pe cal, și mă apropiai de dânsul.

El îmi întinse mâna într'un chip atât de deosebit, cum niciun om în lumea aceasta nu mi-o întinsese încă.

— Ia ai devenit binefăcătorul meu, spuse dânsul, și se pare că nu știi încă în clipa de față cui i-ai salvat viața. Mă cunoști?

— Nu, domnul meu, răspunsei, nu vă cunosc nici pe dv. nici persoana, care vă însoțește. Știu doar atât, că niște călători au fost atacați de banditi cari erau pe cale să-i jefuiască și să-i ucidă poate, și de oarece sunt creștin și cavaler, mi-am pus cu dragă inimă viața în joc pentru dv. »

— Asta n'o voiu uita niciodată, mă încredință col mai tânăr, și sunt gata să-ți îndeplinesc orice dorință îți vei exprima.

Spuse asta cu atâta convingere ca-și-cum ar fi fost într'adevăr în stare să-mi îndeplinească orice dorință pe care aș fi exprimat-o.

— De altfel, vă înșelați mult, domnii mei, — spuse dânsul, adresându-se mie și lui Cristofor — dacă credeți că oamenii aceia au fost briganzi, cari se gândeau să ne jefuiască.

Nu, dânșii erau niște indivizi cu mult mai primejdioși, și vroiau să aducă țării noastre un mare neajuns, de pe urma căruia Spania ar fi sângerat poate în clipa de față... Aflați, deci, că oamenii aceștia plănuiau cea mai grozavă crimă pe care o poate făptui cineva, și, anume un regicid.

— Un regicid! exclamai eu, dându-mă cu un pas înapoi.

Acuma lucrurile mi se limpeziră... Imi dădeam seama în fața cui mă aflu, știam cine m'a încredințat cu atâta tărie că-mi va îndeplini orice dorință pe care aș fi exprimat-o. Da, era dânsul, și acuma îmi aduceam aminte a-i fi văzut fotografia adesea.... Acela care îmi datora viața era Regele Spaniei în persoană.

CAP. 111

Intrigă și amor

In clipa următoare mă lăsai în genunchi în fața lui, dar suveranul mă apucă de mână și mă trase înapoi. Mă cuprinse în brațe, mă apăsă la pieptul său și mă întrebă cum mă numesc.

Am stat o clipă la îndoială, — o singură clipă numai; căci acuma nu mai era posibil să port masca, nu mai puteam să umblu pe drumuri ocolite. Cu mândrie și conștiință de sine îi spusei:

— Majestate, eu sunt Prințul Raymond de Paris.

Acuma venise rândul Regelui să rămâie mirat, căci el mă aștepta de câteva săptămâni la Curte și nu știa ce să creadă că nu-mi făcusem încă apariția la Madrid.

— Este cu putință oare ca Prințul Raymond de Paris să fie salvatorul meu? exclamă dânsul. Ah! ăsta e un semn al Cerului, căci stă scris în stele ca familia de Paris să se unească cu familia noastră regală.

Socoteam că nu e momentul prielnic să-i arăt că se înșeală, și Regele luă iarăși cuvântul, după ce-mi recomandă pe însoțitorul său, care era unul din sfetnicii de seamă, Cavalerul Camillo Montez.

— Da, scumpul meu Prinț de Paris, spuse dânsul, ai văzut acuma cu proprii d-tale ochi cât de grea este meseria de rege. El vrea să facă numai binele și totuși, se găsesc întotdeauna oameni cari se opun intențiilor sale frumoase.

Ce n'am făcut eu deacuma pentru această nefericită țară, cu câte sacrificii personale n'am căutat să aduc fericirea și bună-starea în sânul acestui popor! Și cu toate acestea există un curent care uneltește împotriva mea, există oameni cari lucrează în taină ca să-mi răpească viața.

In momentul de față eram în drum spre castelul meu de plăcere Aranjuez, și mizerabilii au aflat, desigur, de lucrul acesta, m'au ajuns aici și fără intervenția d-tale providențială, Spania ar fi fost acuma orfană de Rege.

Dar vino cu mine, Prințe Raymond, nu e aici locul să-ți mulțumesc, ci la Aranjuez, unde o vei găsi ,de-altfel, și pe prințesa Isabella!

Spusese cuvintele din urmă cu o intonație deosebită și cu un zâmbet care ar fi putut să însemneze: La Aranjuez se va putea sărbători chiar și logodna.

Regele și sfetnicul său se urcară înapoi în trăsură, Cristofor luă locul vizitiului, iar eu rămăsei cu

cel doi cai ai noştri. Călăream alături de echipajul regal, şi după un sfert de ceas ajunserăm la Aranjuez.

Regele se retrase în apartamentele sale şi în vremea această avui răgazul să contemplez acest minunat castel de plăcere.

Ce lux orbitor, ce bogăţie fără seamăn, ce splendoare se întâlneau aici, pentru a face din acest palat unul din cele mai frumoase şi măreţe din câte există în toată lumea.

Pe dinaintea ochilor minţii mele se perindau toate acele momente mari, istorice, cari s'au petrecut în palat. Cutreerai şi grădinile şi fără să vreau, îmi adusei aminte că pe aici au rătăcit odinioară marchizul Posa cu Don Carlos, — în grota aceea se întâlnise probabil Regina cu Don Carlos şi pe scara aceea de marmoră, străjuită de lei falnici, coborâse Regele Filip, suveranul care stăpânise peste o ţară în care soarele nu apunea niciodată...

După vre-un ceas, Regele trimise să mă cheme. El îşi schimbase îmbrăcămintea şi mă întâmpină nu ca un Rege, ci ca un om plin de bunăvoinţă, ca un adevărat prieten.

Şi acuma, scumpul meu, — începu el — înainte de toate îngăduie-mi să pun la punct socoteala ce o am cu d-ta, căci — adăogă el, cu un zâmbet semnificativ — deşi sunt regele Spaniei, nu doresc deloc să existe un om, căruia să-i rămân dator ceva.

Dar cu ce aşi putea răsplăti serviciul pe care mi l-ai adus, — căci un asemenea serviciu nu se poate cântări cu aur, şi nu există nici o decoraţie care ar fi demnă să împodobească pieptul unui bărbat ca d-ta!? Un astfel de serviciu poate fi răsplătit numai atunci când eşti în măsură să dai viaţă pentru viaţă.

Ştiu, scumpul meu prieten, că ai păşit paşii la Curtea mea, — ştiu că aspiri la mâna frumoasei mele verişoare Isabella, şi deşi am fost hotărât

dinainte să-ți încredințez soarta ei, o fac acum din toată inima și învestesc această legătură nu numai cu binecuvântarea mea ci dispun să porți de azi înainte titlul de Duce de Aranjuez, în amintirea locului unde ai salvat viața regelui Spaniei. In afară de aceasta atârn de pieptul d-tale Ordinul Lânei de Aur, încredințat fiind că nimeni nu l-a purtat cu mai multă vrednicie ca d-ta.

Cu aceste cuvinte Regele deschise o cutiuță care se afla pe o masă de marmoră, scoase dintr'însa o medalie strălucitoare și se pregătea să mi-o atârne de piept.

Atunci, însă, mă dădui un pas îndărăt.

— Majestate, exclamai, în vreme ce făcui o plecăciune ceremonioasă în fața lui, vă rog să mă iertați, dar nu pot primi această distincțiune, tot astfel nici titlul de Duce de Aranjuez, căci condiția sub care îmi acordați aceste favoruri nu este îndeplinită... Eu nu mă aflu în fața dv. ca pretendent la mâna Infantei Isabella.

Regele șovăi o clipă, dar apoi se apropiă de mine și-mi prinse decorația de piept.

— Ordinul acesta îți aparține de drept, spuse el, căci este o recunoaștere a meritului personal.

Dar acuma explică-mi, te rog, ce rost au cuvintele d-tale din urmă? N'ai venit oare la Curtea mea cu intenția de a te logodi cu prințesa Isabella?

Atunci mă aruncai la picioarele Regelui și începui să-i povestesc totul, — cum am venit la Madrid pentru a o cunoaște pe Infanta Isabella și cum m'am folosit de o mască în scopul acesta, intrând ca rândaș în slujba Alteței-sale.

Cereți mâine fascicola 113 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 4, Calea Victoriei 3.

Când mi-am început spovedania, Regele nu mă privi deloc cu ochi răi. Se părea că nu mi-o lua în nume de rău că eram hotărât să renunț la Isabella. Probabil că își dădea osteneala s'o căsătorească, pentru ca s'o îndepărteze în chip demn de la Curtea sa.

Dar când începui să vorbesc despre Carmencitta, când am rostit pentru prima oară numele iubitei mele, figura lui se posomorî, fruntea i se încreți și mă privi cu oarecare mânie.

— Majestate, strigai eu atunci, nu pot trăi fără Carmencitta, o iubesc din tot sufletul și niciodată nu va muri dragostea aceasta din mine. Dacă într'adevăr socotiți că serviciul pe care vi l-am făcut merită răsplată, dacă credeți că-mi datorați viața cu adevărat, — atunci vă implor să îndepărtați blestemul care apasă pe fruntea nefericitei copile — un blestem pe care nu l-ați rostit Dv., ci un altul, care a trecut de mult în lumea celor drepți.

Dați-mi-o pe Carmencitta de soție, o voiu duce afară din țară și vă jur pe onoarea mea că niciodată familia regală a Spaniei nu va avea de suferit câtuși de puțin de pe urma clemenței dv., — niciodată nu va rezulta vre-o neplăcere de pe urma bunătății dv...

Și apoi, oare nu are și dânsa dreptul să se bucure de fericire pe acest pământ? Cu ce s'a făcut vinovată nenorocita copilă? Nu dânsa a făptuit crima, ci aceia cari i-au dat viață.

De ce să ispășească dânsa păcatul părinților ei? Asta ar fi nedrept, Majestate, și nu s'ar împăca deloc cu vederile dv. civilizate, de cari ați dat dovadă în exercitarea meseriei de Rege. Da, o știu bine, rugămintea mea va fi ascultată și mi-o veți da pe Carmencitta de soție.

Regele tăcea. El își sprijini o mână de masă, iar cealaltă o ținea apăsată pe piept.

- Nici nu-ţi închipuï ce ceri de la mine, Prinţe Raymond, spuse el, într'un târziu. Şi te rog, — — eu, Regele Spaniei, te rog să-mi ceri altceva... exprimă-ţi altă dorinţă. Pretinde de la mine tot ce vrei, cel mai frumos dintre castelele mele, slujba cea mai înaltă în Statul meu, — totul, totul îţi voiu da, numai asta nu, căci nu-mi stă în putere.

— Şi eu, Maejstate, n'am altă dorinţă mai fierbinte ca aceasta.

Ce-ar însemna pentru mine castelul cel mai frumos, situaţia cea mai înaltă, — atâta vreme cât n'o voiu avea pe Carmencitta lângă mine. Numai printr'însa aşi putea fi fericit.

Deaceia, Majestate, înduplecaţi-vă inima, urmaţi pornirei aceleia mărinimoase de care aţi dat dovadă în cursul vieţei dv., şi îngăduiţi-mi libertatea alegerei...

— Nu pot, — ascultă-mă, nu pot! exclamă regele. Dacă aşi face-o ar însemna să reneg o făgăduială pe care am făcut-o. Răspunde-ţi d-ta singur dacă pot face asta!

— Dacă într'adevăr vă leagă o făgăduială, Majestate, răspunsei eu fără să şovăi, atunci nu făptuiţi nici-un păcat acuma, rupând-o, — ci v'aţi încărcat cu dânsul atunci când a-ţi dat-o.

Căci — vă rog să mă iertaţi ,Majestate, dar vorbesc în clipa de faţă pentru fericirea vieţei mele, — făgăduiala aceia a fost lipsită de baza morală, fără de care orice făgăduială cade de la sine.

Regele îşi muşcă buzele, apoi începu să umble încolo şi încoace prin salon, adâncit în gânduri.

Deodată se 'ntoarse spre mine şi-mi spuse:

— Există, totuşi, o cale.

In clipa aceea aveam impresia că mi se ia o piatră de pe inimă. Regele găsise o soluţie şi asta însemna că mă găsesc pe drumul cel mai bun pentru atingerea ţelului meu.

— Da, există o cale, continuă suveranul, dar

este dureroasă... Vino mai aproape ,prinţe Raymond, nu doresc să vorbesc prea tare, căci unde există palat regal ai cărui pereţi să n'aibă urechi?

Şi când m'am apropiat de el, puse mâna pe umărul meu şi-mi şopti:

— Cunoşti împrejurările şi ştii că naşterea Carmencittei a fost o crimă. O crimă făptuită de înaintaşul meu, care a câştigat iubirea unei doamne de onoare din suita soţiei sale.

Carmencitta este fructul acestei iubiri.

Noi Regii, trebuie să purtăm de grijă ca un asemenea arbore pierdut să nu dea roade noui, — de aceia l-am aşezat deoparte, unde nu mai poate găsi seva trebuitoare înflorirei sale.

S'a luat hotărârea ca frumoasa Carmencitta să rămâie nemăritată, şi asta nu pentru a o lipsi de bucuriile unui măritiş fericit, — ci pentrucă se temeau cu toţii că din căsătoria aceasta ar putea rezulta urmaşi.

Aşa dar, prinţe Raymond, dacă eşti dispus să depui un jurământ sfânt, că din căsătoria voastră nu vor rezulta niciodată copii, — sau ca, în cazul când asta n'ar fi posibil, copiii aceştia să nu rămâie în casa voastră decât până vor împlini vârsta de cinci ani — atunci ţi-aşi putea da, probabil, îngăduinţa de a te căsători cu frumoasa Carmencitta.

Un fior rece mă trecu prin tot trupul. Ce grozăvie cerea omul acesta de la mine! Să-mi reneg proprii mei copii? Să-i alung din casa mea, să le răpesc numele, rangul şi bogăţia, să-i dau pierzanici?

Acesta era un preţ groaznic, un preţ care nu putea fi plătit cu nici-un chip.

Regele citea probabil pe faţa mea cât de mult mă îngrozise propunerea lui, căci clătină capul cu tristeţe şi spuse:

— Puteam oare să-ţi fac altă propunere? Cred că vei recunoaşte singur că n'ar fi fost cu putinţă. Ori renunţi la Carmencitta cu desăvârşire, ori îmi

juri că orice copil care se va naşte din căsătoria voastră va fi îndepărtat. Dar să fim înţeleşi: îndepărtat în aşa fel, încât să nu i se întâmple nimic, însă nimeni să nu recunoască într'însul că ar fi copilul Carmencittei.

Nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să accept propunerea aceasta grozavă.

La Carmencitta n'aş fi putut renunţa cu nici-un preţ, şi singura mea nădejde era acuma că Cerul nu ne va dărui nici-un copil, ca să nu fiu nevoit să aduc la îndeplinire făgăduiala grozavă pe care o făcusem.

Ii spusei regelui că mă declar de acord cu propunerea lui. El îmi strânse mâna şi mă rugă să-l vizitez la Curte. Intr'acestea va trimite pe sfetnicul său în Aragonia, pentru a o lua pe Carmencitta de la rudele sale. Ba poate ar fi fost cu putinţă încă să ajungă trăsura în care călătorea iubita mea.

Am primit invitaţia regelui şi rămăsei la Aranjuez, în vreme ce Camillo Montez o porni îndată la drum. El îmi făgădui în taină să facă tot ce va fi cu putinţă pentru a o aduce cât mai repede pe fată în braţele mele.

Dar după opt zile sfetnicul se reîntoarse spunându-mi că fata nu poate fi găsită. N'o întâlnise nici în drum, nici la rudele sale din Aragonia.

Presupunerile lui Cristofor se înfăptuiseră.

Sărmana făptură, fusese, desigur, atacată în drum, şi dacă n'a fost omorâtă, a fost, probabil, îndreptată pe un drum, pe care numai Isabella ni l-ar fi putut trăda.

Da, nu exista nici-o îndoială că frumoasa femeie, însetată de dorul răzbunării, îşi vârâse codiţa. Ea pusese oameni cari s'o îndepărteze din cale pe Carmencitta.

Mă dusei repede la Rege şi-i împărtăşii deschis bănuiala mea.

De fapt, regele îşi cunoştea bine verişoara şi o

socotea în stare de asemenea neomenie, dar el îmi mărturisi îndată că nu va fi prea uşor să obţie o mărturisire din partea Isabellei. Sub nici-un cuvânt nu trebuia să procedăm în mod brutal faţă de dânsa, trebuia cel puţin să căpătăm oarecari dovezi că Isabella ar avea vre-un amestec în dispariţia Carmencittei, — şi mă însărcină pe mine cu adunarea lor.

Trecură iar două săptămâni, fără să fi înaintat nici cu un pas măcar în tot timpul acesta.

Am pus s'o supravegheze pe frumoasa Infantă, dar totul rămase fără rezultat.

Regele însuşi dădu poruncă să i se predea lui toată corespondenţa sosită pe numele Isabellei, nădăjduind că astfel va da de o scrisoare care să-l pună pe urmele Carmencittei. Dar şi speranţa aceasta rămase neîndeplinită.

Eram pe pragul disperării, căci după ce mă văzusem atât de aproape de ţintă, eram nevoit să-mi dau seama că mă aflu mai departe ca oricând de ea.

Dar o întâmplare îmi veni în ajutor pe negândite.

Intr'o zi, la o oră foarte matinală, Regele mă pofti în cabinetul său de lucru.

De la cea dintâi privire mi-am dat seama că suveranul Spaniei era cât se poate de iritat. Chipul său era mult mai palid şi turburat ca în ziua când l-am salvat din mâinile urmăritorilor săi.

In faţa lui, pe masa de lucru, se aflau numeroase scrisori, deschise.

— Acestea sunt scrisorile sosite în cursul dimineţii de astăzi pentru prinţesă, îmi spuse el.

— Ah! Majestate, şi aţi găsit printre ele vre-o indicaţie care să ducă la descoperirea iubitei mele Carmencitta?

— Asta nu, dar cu ajutorul acestor scrisori am descoperit o altă taină, care aruncă o lumină puternică asupra caracterului prinţesei.

D-ta mi-ai devenit prieten şi un om de încredere,

Raymond, şi de aceia vreau să te iniţiez în taina aceasta. Priveşte 'ncoace şi vezi ce-am găsit într'una din scrisorile adresate prinţesei.

El scoase o coală mare de hârtie şi mi-o întinse.

— Majestate, răspunsei eu după câteva clipe, asta este o notă de plată cât se poate de obişnuită, pe care un magazin de mode din Madrid o trimite Infantei Isabella. Pe hârtia aceasta scrie doar că rochia de mătase roşie comandată de Alteţa-Sa va fi gata în ziua de 12 ale lunei şi va costa... cinci sute de pesetas.

— Dar ştii d-ta ce 'nseamnă această rochie roşie de mătase? întrebă regele.

Nimic alta decât... înălţarea drapelului roşu. Este steagul revoluţiei, — pe ziua de 12 ale lunei se plănuieşte detronarea mea. Prinţesa se află în legătură cu duşmanul meu, — asta-i lucru clar şi dovedit.

Fii bun te rog şi ţine hârtia contra luminei şi atunci vei putea citi ce scrie pe dânsa.

Făcui întocmai şi mă cutremurai de groază când citii, scris cu cerneală simpatică, un întreg plan de înaltă trădare, care nu avea alt scop decât să-l detroneze pe Rege şi să puie coroana regală pe capul Infantei Isabella.

— Acuma nu mai încape nici o îndoială pentru mine — continuă suveranul — că atentatul acela mişelesc de care m'ai scăpat d-ta, a fost opera prinţesei.

Sfătueşte-mă ce să fac!

— Mi-aşi îngădui să sfătuiesc pe Majestatea Voastră să dispuneţi imediata arestare a Infantei Isabella, altfel veţi fi pus în situaţiunea să tremuraţi necontenit de ameninţarea planurilor infernale ale acesteia.

Regele stătu pe gânduri câteva clipe.

Părea complect desorientat.

Gândul că era trădat de un membru al propriei sale familii, părea să-l fi întristat adânc.

— Fie! exclamă el, voiu dispune arestarea prinţesei, dar nu o voiu putea trata ca pe o prizonieră de rând.

Nu există nici-o închisoare în care să poată fi aruncată o prinţesă spaniolă. Ea singură va trebui să-şi aleagă unul din castelele ei, în care îşi va aştepta osânda, şi pe d-ta prinţe Raymond, te-am ales ca paznic al prinţesei, căci ştiu cât se poate de bine că eşti un bărbat, pe care nu-l vor putea îndupleca nici aurul ,nici frumuseţea Isabellei.

O astfel de slujbă nu prea era pe placul meu, dar o acceptai, totuşi, căci îmi spuneam că în felul acesta voiu putea avea cel mai bun prilej să aflu dela prizonieră unde o ascunsese pe iubita mea Carmencitta.

— In acelaş timp te însărcinez să-i iei şi interogatoriul, continuă regele. Isabella şi-a câştigat cu prisosinţă să fie umilită de d-ta, să se prăbuşească sub ochii d-tale de la înălţimea la care stătuse până acuma.

Uite, îți pregătesc ordinul de arestare, du-te și ia-ți atâția oameni cât socoți de trebuință și vreau ca peste un ceas, Prințesa să fie gata de drum.

Regele se așează la masă, scrise câteva rânduri, iscăli și-mi înmână hârtia.

Mă duseĭ la Cristofor — care locuia, firește, împreună cu mine în palatul regal — și-ĭ istorisii cele întâmplate.

— Minunat! exclamă credincioasa mea slugă, acuma o vom avea pe prințesă în mâinile noastre. Peste câteva zile vom ști unde trebuie s'o căutăm pe Carmencitta.

— Vino, deci, Cristofor! Vei lua și tu parte la arestarea prințesei.

Imi alesei doisprezece oameni din garda personală a regelui, le spusei să mă urmeze și mă 'ndreptai spre aripa palatului în care erau apartamentele Infantei.

Ordonai oamenilor să aștepte în sală și să fie gata la porunca mea, apoi mă înțelesei cu Cristofor asupra unui semn, la care trebuia să-i conducă pe soldați la mine. După aceste măsuri prevăzătoare mă despărții de ei și după ce străbătui câteva încăperi, intrai într'un salon cu mobile din lemn roz, unde fui întâmpinat de o cameristă a prințesei.

Ii spusei numele și o rugai să mă anunțe Alteței-Sale.

După câteva minute camerista se întoarse și-mi spuse că sunt așteptat.

Străbătui încă un cabinet mic și mă aflai în fața Isabellei.

Un capot de mătase îi învăluia formele minunate, iar buclele blonde, cari se desfăcuseră, îi cădeau pe umeri.

In clipa când trecui pragul. Isabella îmi aruncă o privire triumfătoare, apoi îmi întinse o mână tremurătoare, — tremurătoare de bucurie.

— Știam că vei veni, prințe Raymond, exclamă

dânsa. Am aşteptat cu deplină siguranţă ziua, ceasul acesta.

Nu, nu-ţi mai pierde vremea cu scuzele, ţi-am iertat totul, te iubesc şi astăzi cu aceiaşi ardoare cu care te-am iubit atunci.

— Ce trist este, prinţesă, răspunsei eu cu glas tăios, că trebuie să vă distrug visul acesta.

Nu vin la dv. din propria mea pornire, ci din porunca Majestăţii Sale Regelui.

— Cum, nu vii din propria d-tale pornire? Trebuia ca să-ţi poruncească Regele oare ca să-mi ceri mâna? Dar îmi este indiferent, totuşi, şi te voiu urma ori unde mă vei duce.

— In cazul acesta, prinţesă... urmează-mă la închisoare!

Isabella sări în sus, ca muşcată de şarpe.

Sprincenile ei minunate se încruntară şi se uită la mine cum te uiţi la un om de a cărui stare mintală te îndoieşti.

— Ai venit aici ca să faci glume cu mine, prinţe Raymond? izbucni dânsa.

— Aşi dori din tot sufletul să fie numai o glumă, îi răspunsei, dar vă veţi încredinţa, Alteţă regală, că lucrez în numele Regelui atunci când vă declar prizoniera mea.

Prinţesă Isabella de Spania, sunteţi arestată sub învinuirea de înaltă trădare!

Un ţipăt înfiorător scăpă de pe buzele frumoasei femei. Apoi se năpusti ca o tigroaică asupra ordinului de arestare, pe care eu îl ţineam ridicat deasupra capului. Vroia, desigur, să mi-l smulgă din mâini, dar eu eram pregătit pentru un astfel de atac şi în clipa următoare, scosei un fluerat prelung.

Se auziră paşi greoi în odăile învecinate, paşi cari se apropiau din ce în ce mai mult.

Isabella îşi dădu seama de realitatea faptelor şi izbucni cu vocea înecată:

— Arestată! Acuma totul e pierdut!

— Ai pierdut doar libertatea, prințesă — îi răspunsei — dar de data aceasta n'ai luptat împotriva unei fete lipsite de apărare, ci împotriva regelui Spaniei, care este atotputernic, și se pare că ai uitat lucrul acesta. Acuma alege-ți singură un castel, în care dorești să te duc ca prizonieră. Majestatea-Sa mi-a dat însărcinarea să-ți las această libertate.

Isabella se prăbuși într'un fotoliu, pieptul ei tresălta ca o mare furtunoasă, până când un adevărat val de lacrimi țâșni din ochii ei frumoși.

— Arestată! murmură ea din nou, totul s'a sfârșit!... O, Dumnezeule mare, jocul e pierdut!

In clipa aceasta se deschise ușa și în pervazul ei se iviră soldații, cu baioneta la armă.

CAP. 112

La mânăstire

— Ai văzut vreodată o fiară înfuriată, scumpul meu Schulze? întrebă prințul după o pauză scurtă.

Nu, cred că n'ai avut încă prilejul acesta, dar eu, care am vânat tigrii în India și elefanți în Africa, eu am văzut așa ceva și nu voiu uita niciodată privelișlea.

Inchipuiește-ți-l pe tigru, regele junglei indiene, străbătând majestuos domeniile sale, ținând capul cu ochii plini de văpaie înălțat în sus, spre cer.

El știe că acesta e regatul lui, dânsul e suveran, nimeni nu i se poate împotrivi, nimeni nu cutează să-i încrucișeze drumul!

Pătrunde în pădure din ce în ce mai adânc, răsuflarea sa alungă din cale orice vietate, — dar deodată simte cum pământul se clatină sub dânsul, bucăți mari de teren se desprind și într'o clipă dispare, se prăbușește cu zgomot în adâncuri...

Tigrul s'a prins în una din acele curse pe cari

băştinaşii Indiei le pregătesc cu atâta îndemânare, dar şi cu multă muncă, regelui junglei.

Toată gaura nu e nici măcar atât de mare, încât animalul să se poată mişca în voie într'însa, şi e acoperită cu trestie, deasupra căreia se presară pământ.

Tigrul nu rămâne multă vreme ameţit de această cădere şi când îşi revine scoate un muget înfiorător, care cutremură întreaga pădure şi începe să scormonească pământul, cu furie, cu gândul să-şi lărgească temniţa.

El încearcă să se cătere pe pereţii laterali, dar cade necontenit înapoi, — urlă, muge, izbeşte şi bale de sânge i se îndeasă la gură.

Ochii lui aruncă fulgere, privirea lui e groaznică din cale afară, — şi totuşi... atotputernicul rege al junglei trebuie să recunoască în cele din urmă că este pierdut, că omul l-a învins de data aceasta.

Şi elefantul!

...Când părăseşte pădurea seculară în care trăeşte şi deodată tăişul ascuţit al unui cuţit îi alunecă peste tendoanele picioarelor dindărăt, cari sunt retezate cu iuţeala fulgerului...

Colosul se prăbuşeşte la pământ cu atâta repeziciune, încât oamenii de la mari depărtări cred că s'a produs un cutremur de pământ... Apoi, după ce elefantul a încercat de câteva ori să se ridice, îşi dă seama că nu mai e stăpân pe picioarele sale, — şi atunci scoate un muget de trompetă care înduioşează până la lacrimi inima omului. După asta apucă cu trompa cel mai apropiat copac şi-l rupe în două, ca pe o trestie, apoi începe să scormonească pământul, urlă, muge, parc'ar vrea să se plângă Cerului că omul l-a învins.

Vezi d-ta, scumpul meu Schulze, de privelişti'e acestea mi-am adus aminte, când am văzut că prinţesa Isabella se prăbuşeşte sub povara conştiinţei că puterea ei s'a sfârşit.

O clipă doar a rămas locului, înmărmurită, apoi scoase un strigăt înfiorător și în momentul următor se năpusti asupra mea, dar nu ca frumoasa prințesă spaniolă, ci ca o Furie, gata să mă gâtuiască.

Din fericire, avui răgazul să mă dau înapoi.

Strigai soldații:

— Puneți mâna pe ea și duceți-o de aici!

— Nimeni nu va îndrăzni să se atingă de o prințesă spaniolă, strigă ea. Atât de departe n'au ajuns încă lucrurile. Da, voiu merge. Spune Regelui că mi-am ales de reședință mânăstirea Corona d'Esperanza.

— Voiu comunica Majestății-Sale lucrul acesta, răspunsei. Dar să nu mai pierdem vremea. Binevoiește, prințesă, să te pregătești de călătorie; voiu fi de față în vreme ce-ți vei face toaleta, căci nu trebuie să te las o clipă singură.

Văzui atunci că o trece un fior.

Se așteptase probabil ca un altul s'o conducă la mânăstire, un altul, cu ajutorul căruia frumoasa femeie nădăjduia să-și recapete libertatea.

Acuma, însă, vedea că e pierdută.

Ea mormăi cuvinte neînțelese, apoi dădu câteva porunci cameristei, și aceasta începu să împacheteze într'un geamantan ceva rufărie și făgădui să trimită restul în urmă.

Isabella își puse apoi o mantilă, își acoperi capul cu un fișiu și mi se adresă:

— La ordinele d-tale, prințe Raymond. Ah! cât e de interesant! Bărbatul care trebuia să-mi fie soț, a devenit temnicierul meu.

Peste zece minute, un convoi trist porni dela castelul Aranjuez, luând-o spre nord. El era format dintr'o trăsură închisă, escortată de doisprezece dragoni spanioli.

In trăsură se afla prințesa Isabella, iar eu ședeam în fața ei. Cristofor se afla în spate.

In tot timpul drumului eram foarte atent, căci

mă puteam aştepta ca prinţesa să încerce un atentat asupra mea. Dela femei perfide şi răzbunătoare ca acestea, te puteai aştepta la orice.

Dar ea nu se gândea să mă ucidă, ci încercă să mă îmbuneze pe altă cale.

Era noapte.

Luasem hotărârea să rămân tăcut tot timpul. Un întuneric adânc domnea în jurul nostru, pe când treceam printr'o pădure.

Isabella se aciuise într'un colţ al trăsurii, ţinea ochii închişi şi aşi fi putut crede că doarme, dacă

n'aşi fi observat că pieptul ei tresălta. Deodată mă simţii apucat de mâini: Degetele ei fierbinţi mi le strânseră ca într'un cleşte.

— Scumpul meu bărbat, îmi şopti dânsa, aplecându-se spre mine, atât de aproape, încât îi simţii răsuflarea pe obraz. Omule, eşti oare de marmură, nu simţi, nu ştii că Isabella vrea să ţi se dea cu totul?

Priveşte-mă, dragul meu, ce Dumnezeu, doar

n'oiu fi atât de puțin vrednică de a ispiti pe cineva! Mii de bărbați mi-au stat de acum la picioare și mi-au cerșit dragostea ,dar eu i-am respins pe toți cu multă demnitate.

Dar pe tine te-am dorit, pe când te credeam doar un biet servitor, și nu e oare asta o dovadă că te iubesc din adâncul inimii?

Acuma, însă, când știu că ești prințul Raymond de Paris, vreau să-ți fac o propunere.

Există o legătură, prințul meu, care e atât de puternică, încât nicio inimă omenească, nu-i se poate împotrivi. Nici tu nu i te vei putea opune, și această legătură înseamnă dragoste și putere.

Ei bine, Raymond, continuă ea, cu înflăcărare, eu îți aparțin ție acuma, — în clipa aceasta, dacă vrei — și-ți aduc un dar pe care niciun muritor nu l-a primit încă din mâna unei femei..... Vreau să așez pe capul tău coroana Spaniei.

Da, e adevărat, există în țara mea un partid care s'a săturat până în gât de domnia regelui actual..... Iți propun, deci, să-mi redai libertatea și să fugi împreună cu mine. Să ieșim din această trăsură și s'o pornim prin pădure, iar la răsăritul soarelui vom ajunge la un castel unde vom da de prieteni, de tovarăși, și de acolo vom porni la luptă și crede-mă — îți jur — vom fi învingători.

In vreme ce rostea cuvintele acestea cu glasul plin de patimă, izbutise să se așeze lângă mine. Mă cuprinse cu brațele ei moi și mă strânse cu putere la piept.

Mă trecură nădușelile.

Mă credeam apărat de farmecele Isabellei, dar căldura care izvora din apropierea trupului de fe-

Cereți mâine fascicola 114 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5,

meie, apăsarea tremurătoare a mâinilor sale, îmbrățișarea strânsă, toate astea mă turburară adânc.

Rămăsei mut, nicio vorbă nu ieșea de pe buzele mele.

— Vino, fii al meu, îmi șopti dânsa, dacă te-ai odihnit o singură dată la pieptu-mi, ești al meu, o știu bine.

O! de câtă fericire te voiu înconjura, — sărută-mă, și apoi să fugim!

Inainte ca să mă pot împotrivi ea își lipi buzele-i umede și calde de ale mele și fui străbătut de fiori sub sărutările ei.

Incepui să-mi pierd cunoștința, mă prăbuși pe spate în pernele moi ale trăsurii, mai văzui numai ochii-i visători și fața-i promițătoare de fericiri nespuse.

Dar în clipa în care se pregătea să dea ultimul atac întru doborârea rezistenței mele, apăru în fața privirilor mele figura dulce și nevinovată a Carmencittei. Mi se părea că iubita fată stă înaintea mea, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Și lacrimi mari sclipeau în ochii ei, de Madonnă.

Atunci, cu ultima rămășiță de putere care-mi rămase, o împinsei îndărăt pe ispititoarea femeie. In clipa următoare scosei repede din buzunar unul din pistoalele pe cari le luasem cu mine, apăsai cocoșul și îndreptai țeava spre dânsa.

— Incă o vorbă dacă mai scoți, încă o privire dacă-mi arunci — îi strigai — și sângele unei prințese spaniole va înroși pernele acestei trăsuri.

Prințesă! Oare onoarea femeiei spaniole este un obiect care se poate pune la mezat? Ah! pleacă, te disrețuiesc! Păstrează-ți cel puțin demnitatea femenină!

Dinții ei albi scrâșniră, ochii ei luciră sinistru în întuneric, dar eu răsuflai ușurat, căci îndepărtasem furtuna, învinsesem.

Înălţai un imn de slavă spre Cer, căci niciodată n'am repurtat o izbândă mai frumoasă. Şi Isabella era doar o femeie, care ar fi putut suci capul oricărui bărbat.

In tot timpul nopţii am observat-o cu toată atenţiunea pe prizonieră, ca nu cumva să incerce să fugă...

In dimineaţa următoare, însă, îl chemai pe Cristofor în trăsură, căci cu niciun preţ n'aşi fi primit să mai rămân singur cu ispititoarea aceasta.

In seara zilei a treia oprirăm în faţa unei clădiri înalte şi întunecate, din mijlocul unui peisagiu minunat: era mânăstirea Corona del'Esperanza.

O lăsai pe Isabella în paza dragonilor şi mă dusei la stareţ să-l înştiinţez de misiunea mea.

Ii arătai ordinul scris al Regelui şi stareţul se înclină în faţa lui.

— Dorinţa Majestăţii-Sale — urmai eu — este ca Infanta Isabella să fie ţinută sub cea mai severă pază. Va căpăta o chilie ca toate celelalte călugăriţe, dar numai odată pe zi va avea dreptul s'o părăsească, pentru a face o plimbare prin grădină. In timpul acestei plimbări o voiu supraveghea eu-însumi.

— Cum aşa, domnul meu — strigă stareţul surprins — vreţi să rămâneţi şi dv. la mânăstire?

— Din ordinul Majestăţii-Sale Regelui! răspunsei. Şi vă rog să-mi puneţi la dispoziţie. pentru mine şi cei doisprezece dragoni ce mă însoţesc, locuinţa necesară.

Stareţul îşi împreună mâinile în semn de disperare.

Ar fi vrut să protesteze. dar ştia bine că nu e de glumit cu Regele Spaniei. Căci acesta dovedise de-acum de nenumărate ori că e în măsură să supuie voinţei sale pe reprezentanţii religiei.

Prinţesa căpătă o chilie mare, apoape elegant

mobilată, a cărei fereastră zăbrelită dădea în grădină, iar eu primii cheia acestei chilii.

Eu, Cristofor şi dragonii furăm încartiruiţi pe o colină a mânăstirii şi interzisei cu străşnicie oamenilor mei să se aventureze prin partea clădirii, unde locuiau călugăriţele.

Şi trebuie să recunosc că ei respectară această poruncă, cu sfinţenie.

Eu, însă, pusei în fiecare noapte sentinele în faţa uşei prinţesei, pentru a împiedica o even-

tuală încercare de fugă.

Şi astfel au trecut alte patru săptămâni.

Dispoziţia mea sufletească nu se îmbunătăţise deloc, căci tot n'o găsisem pe mult iubita mea Carmencitta, şi toate sforţările Regelui — cu care întreţineam corespondenţă regulată — pentru a da de urma fermecătoarei fete, rămaseră zadarnice. Aproape întreaga Spanie fusese scotocită, cu toate oraşele, satele, munţii şi văile ei, — dar nimic nu se arătă.

Nu ne mai rămânea altceva decât să credem că biata Carmencitta fusese ucisă.

Şi e lesne de priceput că situaţia aceasta nu era de natură să îmbuneze sentimentele mele faţă de Isabella, care era singura vinovată de nenorocirea mea actuală.

In ceeace o privea pe prinţesă, ea părea să se fi împăcat cu soarta şi nu mai făcea nicio încercare să mă conrupă. Ea mă întâmpina cât se poate de liniştită şi supusă şi când intram în chilia ei, ca să mă încredinţez că totul e în ordine, o găseam deobicei aplecată deasupra unei cărţi.

Ea se ruga mult, citea şi mai mult sau privea prin zăbrelele ferestrei sale, spre peisajul de rai, care apărea şi mai minunat acuma, sub podoaba începutului de toamnă.

— Să nu-ţi vie să crezi — îmi spuse într'o zi Cristofor — că femeia aceasta ar fi o sfântă, când o vezi plimbându-se liniştită prin grădină, cu paşi măsuraţi, cu ochi plecaţi spre pământ, cu crucea de aur atârnată de piept?

— Sub masca de sfântă se ascunde diavolul, care zace în această femeie — îi răspunsei eu.

Şi într'o zi avui prilejul să mă încredinţez cât de cuminte am procedat, oprindu-i pe oamenii mei să păşească prin partea aceia a mânăstirii, în care locuiau călugăriţele.

Printre oamenii mei se afla unul cu numele de Esquillio. El era cel mai tinerel dintre toţi soldaţii, un băietan frumos, cu părul negru ca pana corbului, cu statura puternică şi plină de energie.

Esquillio era cel mai înverşunat duşman al Isabellei şi eu îl consideram ca unealta mea cea mai de preţ. El se îndesa totdeauna să exercite paza de noapte în faţa chiliei în care se afla Isabella şi oridecâteori făceam inspecţia, îl găseam neclintit la postul său.

Când avea o zi de libertate, se așeza sub un migdal înflorit sau pe o bancă din grădină și sforăia de zor.

Avea la Madrid o biată mamă și era mișcător să vezi cât de des îi trimetea scrisori. Nu trecea o zi aproape, în care dânsul să nu scrie vreo scrisoare acasă.

Aceste scrisori mi le preda mie spre expediere, și eu le predam curierului care pleca zilnic la Madrid cu corespondența.

Intr'o zi Esquillio îmi predete din nou o scrisoare, care purta adresa mamei sale. In vreme ce o priveam și mă gândeam cu duioșie la fiul atât de credincios, — fumam o țigară.

Scrumul fierbinte al acesteia se scutură și înainte să pot împiedica, focul cuprinse plicul scrisoarei.

Imprejurarea aceasta îmi era foarte neplăcută, căci acuma nu-mi rămânea alta de făcut decât să deschid scrisoarea, pentru a o pune în alt plic, pe care trebuia să scriu adresa din nou.

Esquillio dormea și nu vroiam să-l trezesc pentru atâta lucru, cu atât mai mult, cu cât în noaptea trecută fusese de gardă.

Rupsei plicul cu totul, dar care nu-mi fu mirarea, când dădui peste un al doilea plic, care nu mai purta pe dânsul adresa bietei femei din Madrid, ci a unui conte spaniol, cunoscut ca una din căpeteniile de seamă ale conspirației împotriva regelui, și al cărui domiciliu era necunoscut autorităților.

Dar groaza mă cuprinse de-abia atunci când citii scrisoarea, — căci acuma mă simții îndrituit s'o citesc, e lesne de înțeles. Ea nu era scrisă de „credinciosul" meu Esquillio, ci de... prințesa Isabella și constatai din conținutul ei, că femeia aceasta țesea înainte firele conspirației din chilia ei de mănăstire, și întreținuse o corespondență regulată cu partizanii ei credincioși.

Din scrisoarea aceasta mai aflai că se plănuia pentru una din zilele următoare o tentativă în stil mare de eliberare a prințesei. Starețul, care era și dânsul înțeles cu Isabella, urma să dea drumul în cursul nopții partizanilor prințesei, în număr de vreo cincizeci, prin poarta mică din dosul mânăstirii. Aceștia urmau să ne ia prin surprindere, să ne ucidă pe toți, — adică pe mine și pe dragonii mei — și s'o facă scăpată pe frumoasa Infantă a Spaniei.

Trimisei scrisoarea imediat Regelui la Madrid și cerui să mi se trimită întăririle necesare.

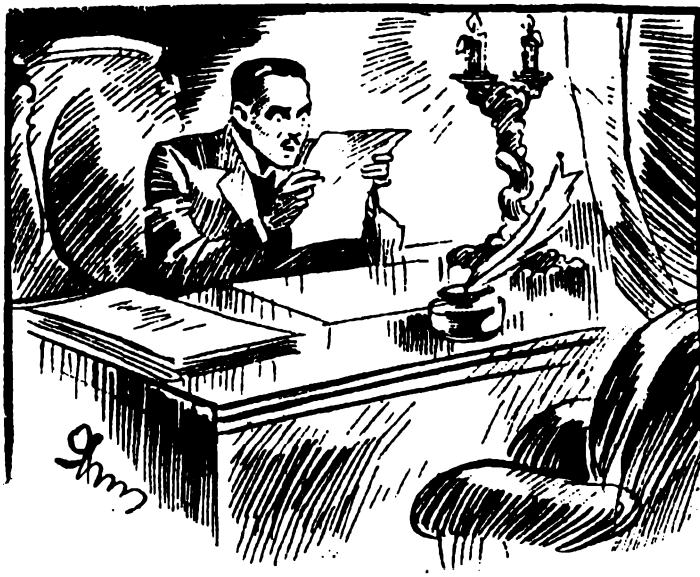

Pe Esquillio, vroiam să-l pedepsesc cum se cuvine în noaptea aceea. Lucrurile erau doar limpezi. Isabella izbutise probabil să-l corupă pe soldatul acesta, care era, de altfel, un băiat de treabă, și el își vânduse demnitatea și onoarea de militar în schimbul sărutărilor ei pătimașe.

La ceasurile zece, Esquillio își luă în primire postul. Inainte de aceasta se prezentă la mine pen-

tru a primi ordinele necesare. I le-am dat fără să mă trădez cu ceva, ca-şi-când nimic nu s'ar fi întâmplat, şi, ca să-l liniştesc cu desăvârşire îi dădui un pachet cu tutun ca să aibă ce fuma.

— Mă pot încrede în tine! îi spusei când era gata de plecare.

— Ca în dv.-însivă, Excelenţă, îmi răspunse. Fiţi siguri că această conspiratoare împotriva bunului nostru Rege, nu va putea scăpa din carcera ei atâta vreme cât ochii lui Esquillio sunt deschişi.

— Banditule! — îmi spuei eu — las'că te prind eu acuş!

Aşteptai până la miezul nopţii, apoi dădui poruncă lui Cristofor şi la patru dragoni să mă urmeze.

Pentru ca să nu ni se audă pasii, ne-am învelit încălţămintea cu paie.

Şi astfel am pornit-o în susul gangului.

Esquillio stătea pe un scăunaş în faţa uşii chiliei, ţinând arma în mână. El ne văzu numai atunci când cotirăm după un colţ şi ne ivirăm pe negândite în faţa lui.

Dar el rămase neturburat, îi dădurăm parola şi în vreme ce prezenta arma, îmi dădu raportul: „Totul e în ordine, nu s'a petrecut nimic deosebit".

— Prinţesa se află în chilia ei? îl întrebai.

— Da, Excelenţă!

— Puşca îţi este încărcată, conform regulamentului? îl întrebai mai departe.

— Da, Excelenţă! sună şi de astădată răspunsul.

— Arată-mi-o te rog!

El îmi înmână arma, fără să clipească.

In clipa în care o luai în primire, strigai către dragonii cari mă însoţeau:

— Puneţi mâna pe omul acesta şi legaţi-l!

Cu iuţeala fulgerului se aruncară asupra lui şi după trecere de un minut Esquillio zăcea la pământ legat de mâini şi de picioare, cu un căluş

de paie în gură, iar trăsăturile sale exprimau lămurit vinovăția.

— Urmează-mă, Cristofor! spusei bătrânului meu servitor. Vom pătrunde în chilia prințesei.

Ușa încăperii era încuiată, dar eu prevăzusem lucrul acesta.

O deschiserăm cu forța și intrarăm înăuntru.

Chilia era goală, păsărica zburase... Probabil că Infanta Isabella se ducea în fiecare noapte la întâlnirile ei tainice, însoțită de staret și sentinela trădătoare o lăsase în voie să iese și să intre.

La gândul acesta mă cuprinse o furie de nedescris, și dădui ordin ca Esquillio să fie adus imediat înăuntru.

Ordinul fu executat și când necredincioșul intră în odaie pusei să i se scoată căluțul și mă adresai lui:

— Un singur țipăt dacă scoți, te ucid ca pe o năpârcă. Și acuma spune-mi unde se duce prințesa în cursul nopții?

— Nu știu!

— Nu știi? Minți, mizerabile. Știi tot privitor la dânsa, îngrijești și de transmiterea corespondenței ei secrete. Ești în stare să tăgăduiești?

Esquillio tresări, își dădu seama că total fusese dat pe față și că eu știam mai multe decât ar fi bănuit dânsul.

— Dacă până în trei minute nu-mi vei fi spus unde este prințesa — continuai eu — voiu pune să te împuște pe loc.

Amenințarea aceasta era cam tare și trebuie s'o mărturisesc că nu m'am folosit de ea cu inima ușoară, dar față de un soldat spaniol un asemenea limbaj este îndreptățit, căci el este de o încăpățânare dusă la extrem.

Cu toate acestea, Esquillio tot nu vroia să vorbească.

— Haideți, băieți, mă adresai dragonilor, fiți gata.

— Voiu mărturisi! strigă atunci Esquillio, care tremura din tot corpul.

— Așa dar, spune-mi unde se află prințesa Isabella?

— In pivnița secretă!

— Ce legătură poate avea dânsa cu pivnița secretă?

— Asta n'o știu, o jur pe bunul Dumnezeu; dar prințesa coboară în fiecare noapte acolo.

— Cunoști drumul care duce la această pivniță secretă?

— Il cunosc. In etajul al doilea, în spatele coloanei celei mari, unde se găsește icoana Maicii Domnului, se află o ușă secretă, de unde pornește o scară în pivnița subpământeană.

Știam destul.

Era evident că în această pivniță secretă se țineau consfătuiri, probabil că Isabella uneltea acolo ceva împreună cu starețul mănăstirii. în orice caz vroiam să mă conving ce făcea ea acolo în clipa de față, și cu cine se afla împreună.

— Cristofor! strigai bătrânului meu servitor, vei rămâne aici cu prizonierul nostru și-l vei păzi cu strășnicie. Soldații mă vor urma.

Lui Esquillio i se puse din nou călușul în gură și el amuți. Dar privirile sale cuvântau cu atât mai lămurit, exprimând disperare, groază, părere de rău.

Cu picioarele înfășurate în paie, ajunserăm la etajul al doilea, fără ca pașii noștri să fi fost auziți pe coridor. Găsii repede ușa secretă dindărătul coloanei cu icoana Maicii Domnului. Ea nu era încuiată și atunci, fără să șovăi o clipă, o luai pe trepte în jos, urmat de însoțitorii mei.

— Țineți pistoalele pregătite, poruncii drago-

nilor, dar să nu trageți niciun glonte, fără ordinul meu.

Inaintam din ce în ce mai adânc. Pivnița era la cel puțin 20 de metri sub pământ.

Un miros greu de mucegai ne izbi în nas și am avut mult de furcă până să ne obișnuim plămânii cu dânsul. Din plafon picura apa, și fel de fel de vietăți ni se împleticeau printre picioare.

Ajunserăm la capătul de jos al scării. Atunci observai o rază de lumină, care venea dela extremitatea gangului. Făcui semn dragonilor să mă urmeze în direcția razei de lumină.

Dar de-abia făcui câțiva pași, că rămăsei împietrit loculuí.

Auzirăm un plâns sfâșietor, apoi un glas plin de ură, care striga:

— Nu, nu trebuie să mori încă. Vreau să te chinuiesc, să ispășești pentru dânsul, îngropată de vie în noaptea veșnică.

— Indurare! exclamă o voce de femeie, dacă aveți o inimă în piept, fie-vă milă de mine!

In clipa când auzii glasul acesta, mi se păru că pământul se deschide sub picioarele mele, mi se păru căă puternicile colonade pe cari se sprijinea mânăstirea se clatină și amenință să cadă peste mine.

Și cu toate acestea simții o bucurie nespusă umplându-mi inima, căci recunoscusem glasul acesta din cea dintâi clipă, era al.....

Ca o furtună mă năpustii înainte, picioarele mele de-abia mai atingeau pământul alunecos, și dragonii mă urmau cu aceiași repeziciune.

— Vrei să iscălești? auzii din nou vocea plină de ură, în care recunoscui îndată pe aceia a prințesei Isabella. Te întreb înc'odată: vrei să iscălești scrisoarea aceasta, în care spui că ai fugit cu un alt bărbat, care-ți este scump?

— Niciodată nu-mi voiu pune numele sub o asemenea minciună sfruntată! răspunse nenorocita, care era ţinută închisă de luni de zile. Pleacă, prinţesă, mi-e scârbă de d-ta!

— In cazul acesta te voiu sili să iscăleşti.

Dintr'o săritură fui la uşă, şi o deschisei cu putere.

O Doamne! ce privelişte mi se înfăţişă înaintea ochilor.

Isabella stătea în mijlocul unei încăperi, care era doar atât de mare cât să încapă doi oameni într'însa. Ţinea braţul drept ridicat în sus, gata să lovească pe trupul unei făpturi ce se afla lângă dânsa.

Acestă făptură era Carmencitta, scumpa mea Carmencitta, învelită în zdrenţe, cu părul-i minunat despletit şi căzând până la şolduri, cu figura-i îngerească purtând pe ea pecetea martirajului şi a suferinţelor grozave.

Cu o singură mişcare apucai ca într'un cleşte mâna Isabellei, care la apariţia mea scoase doar un singur ţipăt, apoi amuţi, privindu-mă împietrită. Şi până să se desmeticească din uimirea care o cuprinsese îi aplicai cu toată puterea un pumn în faţă.

Era pentru prima şi ultima oară în viaţa mea că loveam o femeie şi mai târziu m'am întrebat adesea dacă aveam dreptul să mă las purtat de furie atât de departe.

Dar, dragă doctore, dac'ai fi văzut-o pe Carmencitta în momentele acelea, dac'ai fi văzut-o pe fermecătoarea făptură în închisoarea aceea groaznică, maltratată şi înjosită de sălbateca Isabella, care părea o Furie scăpată de pe meleagurile iadului.....

Ah! care bărbat s'ar fi putut reţine să nu se răzbune pe această fiară cu chip de femeie!

Şi când te gândeşti că eu eram bărbatul care

o iubea pe Carmencitta, care a suferit atâta pentru dânsa, care a căutat-o neobosit săptămâni și luni dearândul!

In urma loviturei pe care i-o dădusem în plină față, Isabella se prăbuși la pământ; lăsând-o în plata Domnului mă repezii la Carmencitta, care stătea încă în genunchi și privea uimită la mine, ca și cum aș fi fost un înger trimis de Dumnezeu ca s'o izbăvesc.

— Carmencitta! strigai eu, întinzând mâinile spre dânsa. Carmencitta, scumpa mea fetiță, vino la pieptul meu, căci acuma ești a mea, pentru vecinicie a mea!

Cu un țipăt de bucurie ea sări în sus, se aruncă la pieptul meu și-și apăsă buzele pe ale mele.

Dar simții cum buzele acestea deveneau din ce în ce mai reci, căci biata fată își pierduse cunoștința în brațele mele, — leșinase.

Dar știam că nu va muri, știam că bunul Dumnezeu nu va îngădui s'o pierd, în clipa când în sfârșit o regăsisem.

Aleasa inimei mele va trăi, îmi va aparține, va fi soția mea. Știam bine toate astea, acuma când o țineam pe Carmencitta în brațele mele.

O scosei afară din pivniță și dădui ordin dragonilor să încuie ușa. Isabella trebuia să rămâie prizonieră în acelaș loc, în care o ținuse luni de zile pe biata mea Carmencitta.

Auzeam urletele fioroase ale prințesei, dar îmi spuneam că mizerabila își pregătise singură soarta aceasta, și trebuia să-și ispășească acum păcatele.

Pusei în buzunar cheia pivniței secrete, apoi mă îndepărtai cât mai repede, cu biata fată în brațe.

Prima mea grijă era s'o pun în pat pe Carmencitta.

Din fericire, era la mânăstire o femeie bătrână în care mă puteam încrede și căreia i-o dădui în pază pe sărmana făptură.

Femeia aceasta avu grijă să-i dea o supă întăritoare, apoi îi aşternu un pat moale, îi prepară un medicament şi toate cele de trebuinţă, căci se părea că nefericita fată îndurase foamea şi lipsurile vreme îndelungată.

După vreun ceas, ea căzu într'un somn adânc, semn sigur al vindecării apropiate.

Intr'acestea, Esquillio fu scos afară din chilia prinţesei, care fu înculată la loc, cu grijă. Nimeni din mănăstire nu aflase ceva despre întâmplările din noaptea aceasta.

Căci, desi se petrecuse o adevărată tragedie, tăcerea de care am ştiut să mă înconjur făcuse ca atât starețul, cât şi călugăriţele să nu afle de dânsa.

Dar acuma se punea chestia pedepsirei trădătorului şi a starețului, care fusese, fără nicio îndoială, în înţelegere cu prinţesa şi luase parte la conspiraţia împotriva vieţei regelui.

Fără să stau mult pe gânduri dădui ordin dragonilor să mă urmeze şi împreună ne îndreptarăm spre chilia starețului, pusei să se spargă uşa, pătrunsei înăuntru şi-l scoaserăm pe acesta din pat.

El încercă să-l facă pe nevinovatul, mă întrebă de ce-l trezisem din somn în chip atât de barbar, şi dacă nu cumva prinţesa fugise din chilia ei.

Dar eu nu mă lăsai înşelat de jocul lui, ci-i spusei că aveam în mână toate dovezile că el împreună cu Isabella, pusese la cale un atentat împotriva Regelui şi-l declarai arestat în numele Majestăţii-Sale..

Starețul nega cu încăpăţânare, dar eu dădui ordin să fie târât afară şi pus la loc sigur. Apoi adunai pe toţi călugării în refectoriu şi le comunicai că niciunul din ei nu avea dreptul să părăsească mănăstirea în cursul zilelor următoare. Pe de altă parte se vor face cercetări, dacă nu cumva sunt în legătură cu conspiratorii. Dar nimeni nu va avea ceva de suferit pentru moment. Pedeapsă

aspră, însă, îi aşteaptă pe aceia cari vor încerca să comunice cu lumea de afară.

Călugării începură să tremure când le făcui cunoscut aceasta şi fără să scoată o vorbă se retraseră în chiliile lor.

Apoi îl luai în primire pe Esquillio.

Vinovăţia lui era complect dovedită şi, nu mai putea exista nicio îndoială în privinţa aceasta. El devenise trădător faţă de mine, procedase în chip ruşinos ca soldat şi ca om şi după legile militare i se cuvenea moartea

Aşi fi putut să pun să-l spânzure, dar vroiam să-l scutesc de aceasta şi de aceea am hotărât împuşcarea lui.

Soarele răsărise de-acum când Esquillio fu adus în grădină între doi soldaţi. Acolo îl aşteptam eu, împreună cu restul dragonilor mei. I-am comunicat cu solemnitatea de rigoare că i-a sunat ceasul din urmă şi să se pregătească de moarte.

Mizerabilul îmi căzu la genunchi şi imploră să-i dăruiesc viaţa. Printre lacrimi îmi spuse că prinţesa îl vrăjise prin frumuseţea ei, îl strânse la pieptul ei şi-i jurase cu patimă că nu-l va părăsi niciodată dacă-i va îndeplini dorinţele, lăsând-o în libertate în timpul nopţii.

Banii pe cari îi oferise la început îi refuzase, dar îmbrăţişărilor ei pătimaşe nu putuse rezista. Il crezui, căci ştiam din proprie experienţă cât era de greu să te împotriveşti sărutărilor acestei femei perfide.

Dar nu puteam face nimic pentru el în situaţia de faţă. Dânsul era un trădător şi pedepsirea lui trebuia să fie o pildă pentru ceilalţi.

Cereţi mâine fascicola 113 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare K. HERTZ, Bucureşti 4, Calea Victoriei 3.

— Trebuie să mori, îi spusei, dar vreau să port de grijă bătrânei tale mame și niciodată nu va afla dânsa în ce fel ți-ai dat viața. I se va comunica cum că ai murit ca un viteaz pe câmpul de onoare.

Asigurarea aceasta părea să-l liniștească, căci el îmi mulțumi și-mi spuse că e gata să moară.

Îi poruncii să se așeze lângă un copac, apoi patru dragoni se apropiară de dânsul cu pușile încărcate și-și îndreptară țevile spre pieptul său. Le făcui un semn cu batista, gloanțele porniră și bietul Esquillio se prăbuși.

Se sprijini cu mâna de pământ, trupul lui tresălta încă de viață, dar eu mă apropiai în grabă de el, îi lipii pistolul de tâmplă și trăsei... Căzu fulgerat la picioarele mele.

Dădui poruncă să fie îngropat chiar pe locul unde-și dăduse sufletul și nicio movilită, nicio cruce, nu arată locul unde își găsise moartea trădătorul.

Făgăduiala pe care i-o făcusem înainte de execuție, o îndeplinii cu sfințenie. Am îngrijit de mama lui până la sfârșitul vieții și dânsa nu aflase niciodată de unde-i veneau banii pe cari îi primea în fiecare lună. Biata femeie păstrase credința că fiul ei murise de moarte cinstită și ea îi supraviețui zece ani de zile.

Cu aceasta lucrul cel mai de seamă era aranjat și acuma mă puteam dedica Carmencittei mele, la al cărei căpătâi lăsasem pe bătrâna femeie și pe Cristofor.

Ea dormi liniștită toată noaptea. De-abia când soarele se afla sus pe cer, trimițându-și razele de aur în odaie, Carmencitta deschise ochii.

— Așa dar, nu e un vis? exclamă ea, văzându-mă lângă patul ei.

Apoi îmi întinse brațele plină de fericire și-mi spuse cu glas iubitor:

— Acuma sunt a ta, și tu ești al meu.

Tinereţea ei învinse repede toate suferinţele îndurate în ultima vreme, şi după şapte zile ea fu în stare să se ridice şi atunci începu să-mi povestească câte îndurase din clipa când o văzusem pentru ultima oară.

După cum bănuisem eu, Isabella pu ese pe oamenii ei să atace trăsura în care călătorea dânsa, împreună cu mătuşa ei. Vizitiul fusese omorât, mătuşa se speriă atât de tare, încât muri în urma unui atac de inimă. Carmencitta fu smulsă din trăsură, târâtă prin pădure şi adusă în pivniţa mânăstirii unde fu ţinută prizonieră.

Disperarea puse stăpânire pe dânsa din ce în ce mai mult, şi în fiecare zi implora Cerul, s'o izbăvească de suferinţe printr'o moarte grabnică. Dar adevăratul ei martiriu începu de-abia din clipa când Isabella îşi făcu apariţia la mânăstire.

Mizerabila o maltrata în fiecare zi, vrând s'o silească să semneze o scrisoare, în care ea-însăşi spunea despre dânsa lucrurile cele mai ruşinoase. Perfida femeie urmărea să-mi trimită mie această scrisoare, nădăjduind, în felul acesta, să-şi câştige dragostea mea. Probabil că dânsa îşi făcea iluzii că va izbuti să mă convertească, stingând din inima mea flacăra iubirii pentru Carmencitta. Eu i-am năruit însă planurile, prin aceea că am intervenit la timp, salvând-o pe biata fată.

Peste trei zile se hotărî şi soarta întregei conspiraţii care fusese plănuită împotriva Regelui.

CAP. 113

Castelul Miramare

Acuma nu-mi mai rămânea decât să pun mâna pe conspiratori, căci trebuia neapărat să-i fac regelui acest serviciu. La comunicarea ce o făcui la Madrid, nu primii niciun răspuns. Mă aşteptasem să fiu în-

ştiinţat că o trupă de întărire era pe drum, dar nici a doua zi, nici a treia nu sosise nimeni şi atacul era plănuit pentru ziua a patra, la miezul nopţii. Nu-mi rămânea altceva, decât să mă bizui pe puterea mea şi a dragonilor de cari dispuneam.

După împuşcarea lui Esquillio îmi mai rămăseseră unsprezece oameni, pe Cristofor nu-l puteam socoti atunci când ar fi fost vorba de o luptă, aşa că eram în total o duzină de bărbaţi, cari trebuiau să ţie piept la cincizeci. Dar nu disperam.

Când se făcu seară îmi ascunsei oamenii în refectoriul mânăstirii, îndărătul perdelelor cari acopereau ferestrele, după ce-i prevăzusem din belşug cu muniţiuni. Apoi trimisei să-l aducă pe stareţ, din închisoarea lui.

Ii spusei pe şleau că viaţa lui e pierdută dacă nu va lucra acuma după poruncile mele, şi-i cerui să-i întâmpine pe conspiratori la uşă şi să-i aducă în refectoriu, fără să le spuie vreo vorbă sau să le facă vreun semn.

In tot timpul acesta eu voiu fi în apropierea lui şi dacă voiu observa ceva suspect la dânsul, îi voiu slobozi un glonte în cap.

Stareţul tremură din tot corpul când auzi această ameninţare, şi-mi făgădui supunere deplină.

Portarului îi luasem cheile şi pe dânsul îl închisei într'o chilie.

Mă îmbrăcai apoi cu o rasă de călugăr — fără să trec cu vederea a pune un revolver într'unul din buzunare — şi împreună cu stareţul aşteptai evenimentele, într'o încăpere mică din apropierea porţii.

Până la ora douăsprezece noaptea nu se produse nimic deosebit, dar apoi auzirăm trei lovituri uşoare în poartă şi-mi dădui seama imediat că afară se aflau mai multe persoane.

Deschisei poarta şi cinci persoane intrară înăuntru; ei strânseră mâna stareţului, — ceeace era desigur, vreun semn convenţional, — apoi, la o in-

dicație a bătrânului intrară în sălița de așteptare, căci aveam de gând să-i duc în refectoriu de-abia atunci când se vor fi adunat cu toții.

Nu trecu mult timp și se auziră alte bătăi în poartă, și de data asta intrară zece bărbați.

Toți erau îmbrăcați cu mantile și pălăriile le purtau trase pe ochi. iar unii se travestiseră în vânători, păstori, lucrători de fabrică și chiar țărani, ca să nu atragă prea mult atenția locuitorilor din regiune. Dar eu știam prea bine că aparțineau în cea mai mare parte nobilimei, acelei nobilimi nemulțumite care este o adevărată povară pentru oricare suveran, căci nu poate fi niciodată satisfăcută și necontenit cere tot mai mult. Un sfert de ceas după miezul nopții erau cu toții adunați și atunci șoptii la urechea starețului cuvântul hotărâtor:

— Înainte, spre refectoriu!

— Urmați-mă fraților! le spuse cucernicul părinte și o coloană lungă porni în sus pe scara de piatră. Curând ajunseră în sala mare, numită refectoriu.

Ea era luminată de trei lămpi. Eu intrai cel din urmă, întorsei cheia de două ori pe dinăuntru și o pusei în buzunar.

Acuma avem prada în capcană. Cu pricotal alături, pășii încetișor spre altar. Țineam mână bătrânului care tremura și nu-l pierdeam o clipă din ochi. Urcarăm treptele altarului... Conspiratorii așteptau probabil, ca starețul să ție o cuvântare, căci de îndată ce atinserăm ultima treaptă, se făcu o liniște de mormânt în sală.

Atunci îmi potrivii glasul și strigai:

— Toți cari vă aflați în această sală, aruncați armele la pământ! Conspiratori împotriva Regelui vostru și a legilor în ființă, vă declar arestați, în numele Majestății Sale Regelui Spaniei!

Și în clipa în care ieși ultimul cuvânt de pe bu-

zele mele, draperiile se dădură înlături, dragonii mei răsăriră ca din pământ și îndreptară armele în spre conspiratorii îngroziți.

— La cea dintâi împușcătură, la cea dintâi încercare de rezistență — urmai eu, cu voce tunătoare — voiu da ordin să se tragă și niciunul din voi nu va rămâne în viață. Nu vă osteniți să înfrângeți destinul, căci mănăstirea este ocupată de cinci

sute de dragoni, și asta înseamnă că sunteți pierduți.

Ei deveniră palizi, un murmur înăbușit se auzi în mulțime, apoi armele căzură cu zgomot la pământ. Unul își aruncă revolverul, altul spada, al treilea pumnalul și nimeni nu avu-sese curajul să-și păstreze arma.

Asupra starețului însă, se îndreptară priviri pline de ură, căci toți vedeau într'însul pe trădător și credeau că-i vânduse Regelui.

Poruncii apoi la patru dragoni să se apropie şi adresându-mă conspiratorului, le cerui să păşească în faţa mea, unul câte unul. Mă îngrijisem la timp de lanţuri şi ele se aflau într'o ladă, pe altar; toţi 49 fură ferecaţi, cu mâinile la spate şi împinşi spre capătul scării. Mai lipsea unul singur, un bătrân nobil castilian, pe care-l văzui venind încet şi şovăind.

Dragonii îl înhăţară şi vrură să-i lege şi lui mâinile la spate. Dar castilianul îi zvârli îndărăt cu o putere pe care nu i-ai fi bănuit-o. In clipa următoare un pumnal fulgeră în mâna sa şi cu vorbele: „Mori, trădătorule, ia-ţi răsplata de Iudă!", îl înfipse până în plăsele în inima stareţului.

Şi cu aceeaşi repeziciune cu care făptuise crima aceasta, trase pumnalul din rană şi şi-l înfipse în trupul său. Doi muribunzi se zbăteau acum la picioarele altarului..

Castilianul îşi dădu sufletul ca un erou, dar stareţul se văietă sfâşietor, ţipând după ajutor. Mi-aşi fi dat toată osteneala ca să-l scap, dar ucigaşul ţintise prea bine şi după câteva minute nefericitul stareţ îşi dădu ultima suflare.

Astfel, prinderea conspiratorilor nu fu lipsită de vărsare de sânge, dar eu mă puteam declara mulţumit cu rezultatele obţinute. Cu ansprezece dragoni făcusem prizonieri patruzeci şi nouă de bărbaţi înarmaţi până în dinţi. Ii dusei pe toţi la loc sigur, căci, din fericire, mânăstirea era destul de spaţioasă, pentru ca fiecare să capete o celulă separată.

Tocmai când treaba fu terminată, sosi din Madrid ajutorul aşteptat. Regele îmi trimisese un regiment întreg de dragoni, sub comanda unui maior.

Când ofiţerul auzi de isprava ce făcusem, rămase mut de uimire. Mă încărcă de laude, încredinţându-mă că Regele mă va răsplăti cum nu fusese răsplătit încă vreun muritor. Apoi scoase din bu-

zunar o scrisoare pecetluită. pe care mi-o înmână. Era scrisă personal de suveran.

El își manifesta uimirea față de noua nelegiuire a Infantei Isabella, dar îmi atrase atențiunea în acelaș timp că aveam de a face cu o prințesă de sânge regal, s'o țin sub strictă supraveghere, dar în condițiuni corespunzătoare rangului ei.

Beciul mânăstirei nu prea era corespunzător rangului ei, ce-i dreptul, — subterana aceasta sinistră în care prințesa o ținuse vreme atât de îndelungată pe biata mea Carmencitta, și în care ea însăși era acuma închisă.

Dar eu nu stătui o clipă la îndoială să comunic maiorului, cari au fost motivele severității mele față de prințesă. El mă sfătui, însă, s'o readuc deocamdată pe Isabella în chillia pe care o locuise înainte.

Însoțiți de câțiva dragoni cari țineau felinare ca să ne lumineze drumul, am coborât în pivniță pentru a scoate de acolo pe prințesă, dar o surpriză grozavă ne aștepta când deschiserăm ușa carcerei.

O găsirăm pe Isabella, — dar ea era un cadavru. Se spânzurase de un cârlig din perete, cu ajutorul cordonului de mătase dela rochie.

Groaznică trebuie să fi fost lupta ce se dăduse în sufletul acestei femei, dar desigur că ceeace o îndemnase la pasul hotărâtor fuseseră mustrările de conștiință și probabil gândul că regele n'o va ierta niciodată pentru cele ce făcuse.

Maiorul se înspăimântă de moarte și-și exprimă părerea că regele își va ieși din sărite când va afla de sfârșitul verișoarei sale. Dar acum nu mai era nimic de făcut și ducând cadavrul sus, îl predarăm călugărilor mânăstirii ca să-l depuie în capelă și să se roage pentru moartă.

Maiorul întocmi un raport amănunțit asupra ce-

lor întâmplate la mânăstire, și-l expediă la Madrid printr'o ștafetă.

Misiunea mea era terminată acuma. Carmencitta se restabilise complect între timp și se făcuse parcă și mai fermecătoare și mai vrednică de iubit ca niciodată. Însoțiți de Cristofor pornirăm spre Madrid, unde vroiam să mai fac o vizită Regelui, apoi aveam de gând să mă întorc în patrie, împreună cu Carmencitta.

Călătoria decurse mai mult decât mulțumitor, într'o trăsură pe care am rechiziționat-o dela mânăstire. Cristofor îl făcea pe vizitiul, iar eu și Carmencitta ne petrecurăm timpul în sărutări și mângâieri și ajunserăm la Madrid, fără să ne dăm seama aproape.

Nici nu se poate descrie bucuria bătrânului Perez, când ne văzu. Bunul vizitiu plângea și râdea în acelaș timp și ne binecuvântă din toată inima, după ce auzi că și Regele își dăduse încuviințarea lui la căsătoria noastră.

Dar nici el, nici Carmencitta nu bănuiau sub ce condiții grozave se întâmplase asta; nu avusesem încă curajul să-i mărturisesc Carmencittei că nu aveam dreptul să ne așteptăm la fericirea aceea care constituie adevărata bucurie a tuturor părinților, — și anume, să purtăm copii pe brațe, să-i creștem și printr'înșii să reîntinerim cândva.

Nu puteam să-i spun aceasta, căci deocamdată eram încă amândoi tineri și viața ne rezerva fericire și bucurie din belșug.

Dar mă aștepta de acuma o desamăgire crudă chiar la Madrid. Imi făcusem speranțe că Regele mă va întâmpina cu brațele deschise și mă va încărca de recompense și distincțiuni. Ba, în sinea mea socotisem că acuma, când îi salvasem pentru a doua oară viața și coroana chiar, se va declară dispus să renunțe la condiția aceea grozavă, deslegându-mă de jurământul care mă apăsa atât de

greu pe suflet.

Dar regele nici nu mă primi.. El mi-l trimise pe bătrânul sfetnic Camillo Montez, care-mi dădu să înțeleg că tragicul sfârșit al prințesei îl întristase mult pe suveran, care arunca asupra mea vina că Isabella își făcuse singură scama.

Durere de iezuit!

Eram ferm convins că în sinea lui Regele era cât se poate de mulțumit că scăpase de vecinicul pericol care-l constituia pentru dânsul. Isabella, cu lăcomia ei pentru Coroană.

Dar față de țară trebuia să joace rolul rudei îndoliate și de aceea vărsă lacrimi de conveniență.

Pe de altă parte, însă, Camillo Montez îmi spuse că Majestatea Sa aflase cu multă satisfacție despre acțiunea mea hotărâtă, care avu drept rezultat capturarea conspiratorilor, și-și exprimă înalta-i recunoștință pentru aceasta.

Regele îmi lăsă apoi sfatul să părăsesc cât mai repede posibil țara, împreună cu Carmencitta, căci rudele și prietenii celor arestați la mânăstire mă vor urmări cu înverșunare, în așa fel că viața mea pe pământul Spaniei nu mai era sigură.

Imi mai dorea multă fericire în căsnicia mea cu Carmencitta, reamintindu-mi însă de jurământul pe care-l făcusem și care sub niciun cuvânt nu putea fi călcat, fără a mă expune la neplăceri grave.

Ca încheiere, Camillo Montez scoase din buzunar o cutie elegantă, pe care mi-o înmână: ea conținea un colier minunat din briliante de preț, — cadoul de nuntă al Regelui pentru Carmencitta. Ași fi vrut să înapoiez darul acesta suveranului dar mă răzgândii, căci îmi dădui seama că el avea dreptate.

Atâta timp cât mă aflam încă în Spania, nu eram sigur cu viața, și în cele din urmă i-ar fi putut da în gând Majestății-Sale că are îndatorirea să

pedepsească moartea prințesei, și cine altul ar fi putut servi mai bine ca țap ispășitor, ca mine?

Transmisei Regelui, prin sfetnicul său, mulțumirile mele cele mai călduroase, încredințându-l în acelaș timp că peste trei zile voiu părăsi Madridul.

Dar chiar în aceeași seară o pornii la drum cu Carmencitta. Despărțirea de bătrânul Perez o făcu să verse multe lacrimi, dar ea găsi o mângâiere în faptul că se unește pe vecie cu mine. Cu inima ușoară părăsi Madridul și patria, ca să mă urmeze pe mine, alesul inimei sale.

* *

Prințul Raymond tăcu.

El își trecu mâna peste ochi, ca-și-cum ar fi vrut să alunge o imagine întunecată, care-i revenea în memorie.

Doctorul Wolfgang Schulze se aplecă atunci plin de compătimire spre dânsul și-i spuse:

— Alteță, s'a făcut târziu de acum și oricât aș vrea de mult să aud sfârșitul povestirei d-voastre, mă tem, totuși, că reîmprospătarea acestor amintiri, cari se redeșteaptă cu atâta tărie în clipa de față, ar putea avea o înrâurire dăunătoare asupra sănătății dv. Aș fi de părere, Alteță, să întrerupeți povestirea astăzi, iar mâine îmi veți istorisi cum ați adus-o pe Carmencitta în palatul prinților de Paris, și cum ați izbutit s'o faceți fericită pe ființa scumpă.

Prințul Raymond dădu cu energie din cap, apoi exclamă:

— Nu, vreau să urmez cu povestirea până la sfârșit. Nu oricând mi-ar fi cu putință să redeștept amintirea acelor zile, nu oricând deschid mormântul în care sunt îngropate, nu oricând deschid capacul sicriului în care zac scumpele mele aduceri-aminte.

Mă simt încă destul de viguros și e o adevărată

trebuință pentru mine să-ți povestesc înainte. Ascultă-mă, deci, doctore Schulze.

— Ascult, răspunse medicul, în vreme ce Raymond bău un pahar cu apă, ca să-și umezească gâtlejul....

. . . . . .

— Cu cât mă apropiam mai mult de Bastia, cu atât mai grea mi se făcea inima.... Posedam acuma ceea-de dorisem cu atâta patimă, alături de mine se afla fata iubită, care-mi încredințase cu totul soarta ei, — o duceam pe Carmencitta cu mine în patrie, unde trebuia să-mi devie soție. Toate întâmplările grozave, toate nenorocirile de cari fuseserăm loviți în Spania, erau acuma în urma noastră. Dar ce ne aștepta la Bastia?

Acesta era punctul negru care-mi turbura liniștea sufletului, aceasta era chestiunea care mă chinuia necontenit, și pe care o discutasem adesea cu bătrânul meu Cristofor.

Ce va spune tata când i-o voiu aduce în casă pe Carmencitta?

Desigur, farmecul acestei fete îl va cuceri și pe dânsul, căci cum ar fi putut exista un om pe care minunata făptură să nu-l îmbete cu vioiciunea, cu frumusețea, cu simpatia ei? Dar eu îl cunoșteam pe tatăl meu, pe prințul de Paris, și știam că el făcea parte din categoria acelora cari întreabă în primul rând: „Cine este omul acesta?" și mai târziu de abia: „Cum este dânsul?"

Și ce voiu putea eu să-i răspund, când el va vroi să afle dela mine cine este Carmencitta, din ce familie se trage, ce moșii posedă, ce este tatăl ei, ce sunt frații, rudele?

In mod fatal va trebui să rămân dator cu răspunsul asupra tuturor acestor întrebări.

Am fost nevoit să jur Regelui Spaniei că voi păstra cu strictețe secretul referitor la nașterea

Carmencittei, şi asta fără nicio excepţie! Eram nevoit, deci, să nu spun tatălui meu că biata Carmencitta era fiica naturală a unui fost Rege al Spaniei şi a unei doamne de onoare. Va trebui să-i spun scurt şi cuprinzător că dânsa e fiica vizitiului de Curte, Perez.

Şi apoi.... cum va întâmpina tata această destăinuire?

Ah! nici nu vroiam să mă gândesc la asta, prin destule nevoi şi suferinţe am trecut în Spania, vroiam să fiu odată liber, vroiam să găsi fericirea fără să simt în spate fantoma grijilor.

De aceea, în timpul călătoriei privii în adâncul ochilor iubitei mele şi fericirea pe care o găsii într'înşii împrăştiă încetul cu încetul toate îngrijorările mele.

O, cât de minunată a fost călătoria aceea dela Madrid la Bastia! Stăteam amândoi în trăsură, mână în mână, şi priveam pe fereastră spre peisagiul fermecător care defila prin faţa noastră ca într'un film de cinematograf... Şi când ne săturam pentru o clipă de a admira opera măiastră a lui Dumnezeu, căzeam unul în braţele celuilalt şi ne vorbeam cu sărutări, şi fiecare sărutare pe care o depuneam pe buzele Carmencittei mele, era un imn de slavă înălţat Domnului, a cărui cea mai frumoasă, cea mai curată şi desăvârşită creaţie se afla în braţele mele.

Firește că această călătorie, ca logodnic şi logodnică, îşi avea şi micile ei neplăceri, cu deosebire când era vorba să găzduim la vreun han.

Atunci Carmencitta se retrăgea în odaia ei, dar eu nu-mi găseam astâmpăr şi tremuram necontenit pentru scumpa mea iubită. Şi în unele nopţi nici nu mă culcam, ci făceam de pază la uşa ei.

Invelit în mantilă, mă ghemuiam dinaintea acesteia şi moţăiam până dimineaţa.

Când ne apropiarăm de Bastia îl trimesei pe Cristofor înainte, cu o scrisoare pentru tata.

Îi scriam că-i aduc o logodnică în casă, — firește, nu aceia pentru a cărei cucerire plecasem în străinătate. Dar îi descriam caracterul Isabellei și tragicul ei sfârșit, și eram încredințat că se va bucura împreună cu noi, că nu căzusem în mâinile acestei femei fatale.

Asupra Carmencittei nu-i comunicasem deocamdată nimic, și-i lăsasem lui Cristofor sarcina să-i dea lămuririle necesare. Știam doar că voiu avea

cel mai bun apărător în credincioasa mea slugă.

Și, veni clipa când trăsura noastră intră în curtea palatului părintesc și opri în fața portalului mic prin care intram deobiceiu, căci portalul cel mare se deschide numai în împrejurări solemne.

Rămăsei în trăsură, așteptând să vie un servitor care să deschidă portiera, un al doilea ca să ne ajute la coborâre, un al treilea care să ne în-

tâmpine cu o plecăciune adâncă în faţa portalului, un al patrulea care s'o ia înaintea noastră pe scara de onoare.

Dar nu se arătă nimeni, liniște adâncă domnea în jur, şi atunci deschisei singur portiera şi mă dădui jos.

— Probabil că n'au auzit trăsura intrând în curte, spusei ei. Ciudat lucru! Nici măcar un lacheu la uşă nu se vede.

Spunând acestea îi ajutai Carmencittei să coboare din trăsură, îi dădui apoi braţul şi o condusei spre portal.

— Păşeşti acuma în casa strămoşilor mei, scumpa mea copilă, îi spusei. Fie pasul acesta binecuvântat! O ştiu bine că va fi, căci acolo unde intră un înger, vine şi binecuvântarea Celui de sus.

Ea îmi mulţumi pentru aceste cuvinte, cu una din privirile ei dulci. În mod mecanic pusei atunci mâna pe portal, ca să-l deschid, dar în clipa următoare o trăsei speriat îndărăt, căci.... era încuiat.

— Ciudat, foarte ciudat! spusei, ca pentru mine. Portalul acesta e doar întotdeauna deschis... Haide, Carmencitta, urmează-mă în grădină, acolo e o uşiţă care duce în palat. Nu-mi rămâne altceva de făcut şi va trebui să ne furişăm în propria noastră casă prin uşa de serviciu.

Şi o condusei pe iubită în grădină, iar după câteva clipe ajunserăm la uşiţa despre care pomenisem.

Dar, spre nespusa mea surprindere, şi aceasta era închisă.

— Ce însemnează asta! exclamai cu glasul agitat, căci în mintea mea începuse să-şi facă loc o

Cereţi mâine fascicola 116 tuturor chioşcurilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

bănuială! Ah! n'a fost o simplă întâmplare — nu, nu, nu-i cu putință.... asta nu se poate.... ah! când s'a mai întâmplat ca un tată să închidă ușa fiului său iubit, când acesta se întoarce dintr'o călătorie lungă, după ce a scăpat cu bine din primejdiile cari l-au amenințat în țară străină?

— Ei, deschideți! Deschideți, vă spun! Fiul stăpânuiui acestei case bate la ușă! — Deschideți, nătărăilor, mișcați-vă odată, prințul Raymond de Paris vă cere să-i dați drumul înăuntru.

Tremurând de mânie mă năpustii la ușă și-mi lăsai pumnul cu atâta putere pe dânsa, încât loviturile trebuie să fi fost auzite dela mari depărtări.

Atunci se deschise o fereastră, deasupra capetelor noastre. O mână își făcu apariția, aruncă jos o scrisoare, apoi dispăru repede.

Când ridicai scrisoarea, văzui că purta pecetea princiară a tătălui meu și era adresată mie. Bănuielile mele grozave păreau să se împlinească.

O deschisei și citii repede conținutul:

„Nu vei călca pragul casei strămoșilor tăi, cu o fată care ar putea cel mult să capete o slujbă de servitoare în palatul acesta. Du-o în vreun han și vino apoi singur înapoi, pentru a-mi da socoteală asupra procedării tale.

Tatăl tău

Prinț Raymond de Paris"

In primul moment, un val de sânge mi se urcă la creer și mă cuprinse o furie vecină cu nebunia.

Nu vroiam să-l mai văd pe acest tată nedrept și crud, care judeca lucrurile în necunoștință de cauză, care-mi insulta logodnica, fără să aibă vreun drept pentru aceasta. Dar îmi înăbușii furia și luai hotărârea să dau ochii cu acela care-mi era tată.

In câteva cuvinte o pusei în cunoștință pe Carmencitta cu cele întâmplate, ea își aplecă frumosu-i

cap pe piept și în vreme ce începu să plângă încetișor, îmi șopti:

— O, mai bine aș fi murit în pivnița mânăstirii, — mai bine nu m'ai fi regăsit niciodată — căci atunci ai fi fost scutit de multe suferințe..... Eu nu-ți aduc fericire, Raymond.

— Tu ești fericirea întruchipată, iubito, îi răspunsei eu, și decât să renunț la tine, mai curând voiu renunța la tot ce mi-a fost scump până acuma, la averea și la titlul meu de prinț. Căci tu, Carmencitta mea, ești totul pentru mine, nădăjdea și viitorul meu și de tine nu mă pot despărți cu niciun chip, iubito.

La marginea imensei grădini care aparținea palatului familiei de Paris, se afla o căsuță idilică, în care locuia grădinarul. Acesta fusese întotdeauna prietenul meu, căci era cam de vârsta mea și preluase slujba tatălui său de abia de câțiva ani..

De vrei doi ani era căsătorit cu o femeiușcă tânără și frumoasă, care aparținea unei familii burgheze din Bastia. La acești oameni de treabă o condusei acuma pe Carmencitta și-i rugai s'o primească la dânșii pentru câteva zile.

Acceptară cu dragă inimă, iar eu îi încredințai că tata nu va afla nimic despre asta, ca nu cumva să caute să se răzbune pe dânșii..

O strânsei pe iubită înc'odată în brațe, o sărutai cu toată ardoarea inimei mele, apoi mă îndreptai spre palat, semeț și neînfricat, ca un luptător gata să intre în foc.

De data asta portalul era deschis, pe scări stăteau doi lachei carî se înclinară respectuos în fața mea, camerîstul bătrânuluî prînț pași înainte-mî, numai pe credinciosul meu Cristofor nu-l vedeam nicăieri.

Când intrai în odaia de lucru a tatei, îl găsii stând la birou și mi se păreа mult îmbătrânit. Părul era mai alb ca atunci când îl părăsisem pentru

a pleca în Spania, şi pe faţa lui se puteau observa zbârcituri adânci.

— Tată, exclamai plin de emoţie, mi-ai pregătit o primire destul de neobişnuită, dar e atâta vreme de când nu ne-am văzut.... îngăduie-mi să-ţi sărut mâna.

El îmi întinse dreapta şi-mi lipii buzele de dânsa, cu smerenie.

— Mă bucur — spuse atunci tata, în vreme ce mă strângea în braţe — că ai venit cu gânduri pacinice, sau mai bine zis, că am izbutit să te abat dela o mare nebunie.

Aşa, dar, te-ai cotorosit de fata aceia, — probabil că ai dus-o la vre-un hotel? — Acuma nu te mai îngriji de dânsa, ai avut o tovarăşă de călătorie plăcută şi pentru oboseala ei o vom despăgubi.

Mă gândesc să-i trimitem 10.000 de franci şi să se întoarcă îndărăt în Spania. In felul acesta va fi şi ea câştigată, căci a avut prilejul să vadă Corsica şi să rămână cu o amintire plăcută.

Eu stăteam ca împietrit în faţa bătrânului.

Vorbele acestea uşuratece ieşeau oare într'adevăr din gura tatălui meu, pe care-l priviseм întotdeauna ca pe un sfânt?

Omul acesta, despre care ştiam în chip neîndoielnic că purta în suflet cel mai desăvârşit spirit de dreptate şi ale cărui noţiuni despre onoare erau mai presus de orice bănuială, îmi sugera să-mi bat joc de femeia visurilor mele.

Să mă „scap" de Carmencitta cu ajutorul unei sume de bani, asta-mi cerea. Ah! în starea în care mă aflam aşi fi vrut să mă năpustesc asupra tatălui meu, să-l apuc de umeri şi, sgâlţâindu-l cu putere, să-i strig:

— Vino-ţi în fire, omule, şi gândeşte-te că eşti un prinţ de Paris!

Dar n'am făcut-o. Şi astăzi îmi dau seama că el

nu putea să gândească altfel, căci crescuse în prejudecățile castei sale, și asta o viață întreagă.

Nobilii aceștia, cari în ceeace privește onoarea lor proprie sunt atât de sensibili încât obicinuiesc să răspundă cu sabia unei priviri piezișe și cu focuri de revolver la un zâmbet nelalocul lui, — oamenii aceștia, zic, pierd orice noțiune, când e vorba de onoarea unui simplu burghez. Și cu deosebire în ceeace privește femeile și fetele din clasa aceasta.

Li se înfățișează ca niște cavaleri fără prihană, primesc iubirea ce li se oferă, îngăduie acestor femei să-și părăsească bărbații, de dragul lor, să-și înșele logodnicii, să-și distrugă tot viitorul, — dar când o asemenea fată le pășește în față și le strigă: „Ție ți-am jertfit cinstea mea, și-ți cer acuma să mi-o dai înapoi, luându-mă de soție!", — ei o privesc țintă pe nenorocita femeie, căci nu pot pricepe cum de poate ea bănui numai, că așa ceva ar fi cu putință.

Dânsa fusese doar o burgheză, poate fi iubită, dar nu luată de nevastă, — e răsplătită, dar nu cu inelul de logodnă, — ci e răscumpărată cu aur.

— Tată! strigai eu, pentru numele lui Dumnezeu, i-ați înapoi cuvântul acesta. Tu n'o cunoști pe fata pe care o iubesc, și care este logodnica mea. — tu nu știi...

— Logodnica ta! izbucni bătrânul, cu glasul tremurător de mânie. Nădăjduiesc că n'ai mers atât de departe încât să faci din fata unui vizitiu, logodnica ta, căci altfel ar trebui să-ți reamintesc că ești un prinț de Paris. Chiar dacă fata aceasta ar fi frumoasă ca Venus și virtuoasă ca Lucreția, ea nu va trebui niciodată să calce pragul palatului nostru, cu intenția de a deveni stăpână aici.

Ah! vără-ți mintea în cap, Raymond, am fost și eu tânăr odată și nu ți-o iau în nume de rău, dacă o iubești pe această fată.

N'ai decât s'o lași să rămâie la Bastia, închiriază-i o locuință elegantă, îmbrac-o în mătăsuri, dă-i

posibilitatea să se plimbe în caleşti aurite, împodobeşte-o cu diamante şi perle, iar bani vei avea cât pofteşti de la mine... numai un singur lucru să-ţi iese din cap, fiul meu, numai de un singur lucru să nu-mi mai vorbeşti, şi anume: de căsătoria ta cu această spaniolă. Orice altceva, dar asta nu!

După cuvintele tatălui meu lăsai să se scurgă câteva clipe, apoi îmi luai îndrăzneala să-i răspund:

— Pricep foarte bine propunerea ce mi-o faci, tată, căci printre tinerii nobili din Corsica există obiceiul să se joace cu inimile fetelor burgheze şi să nu vadă în ele altceva decât un mijloc de distracţie.

Modul acesta de a vedea e atât de înrădăcinat în clasa noastră, încât chiar un om ca tine îl consideră drept onorabil. Eu, însă, nu împărtăşesc această credinţă, tată, eu mi-am dat cuvântul acestei fete s'o iau de soţie şi-mi voiu ţine acest cuvânt, orice s'ar întâmpla.

— Îţi vei ţine cuvântul? izbucni tatăl meu. Atunci vei trebui şi să ştii, însă, că nu vei ocupa niciodată locul meu, că nu vei putea deveni niciodată şeful familiei de Paris.

— Te înşeli, tată, îi răspunsei, — în nici o lege nu stă scris asta, atât în cele publice, cât şi în cele private.

In ceeace mă priveşte pe mine-însumi pot revendica oricând titlul de prinţ de Paris, şi nici nu voiu renunţa vreodată la el, — numai fiul care s'ar naşte din această căsătorie nu va putea purta numele familiei noastre.

Tata îşi lăsă capul în jos, un tremur îi străbătu corpul şi se vedea bine că-şi dădea seama cum că aveam dreptate cu ultima mea observaţie, şi că planul său de a mă despărţi de Carmencitta dăduse greş.

— Acesta e ultimul tău cuvânt? îmi strigă el deodată, privindu-mă ţintă.

Mă dădui un pas îndărăt, înspăimântat de ex-

presia figurei sale. Trăsăturile-i erau încordate, o roşeaţă vie îi acoperea faţa, ochii lui păreau injectaţi de sânge..

— Da, tată, e ultimul meu cuvânt. Dar te rog, te implor, încearcă s'o cunoşti pe Carmencitta mea! Există o noblețe, tată, care stă cu mult deasupra aceleia din naştere, şi aceasta e noblețea sufletului, — acea noblețe pe care Creatorul a săpat-o pe figură, ca o pecete şi prin care vrea să dea de înțeles oame-

nilor: „aceasta e făptura mea şi ea poartă trăsăturile mele divine".

Pecetea aceasta, tată, o vei găsi pe figura Carmencittei mele şi dacă-ţi vei da puţină osteneală să-ţi adânceşti privirile în sufletul curat şi nobil al iubitei mele, nu mă îndoiesc deloc că o vei îndrăgi şi d-ta, că vei aproba alegerea pe care am făcut-o. Şi sunt ferm convins că vei binecuvânta odată ziua

și ceasul când Carmencitta va fi păsit pentru prima oară în palatul familiei de Paris.

— Niciodată nu mă voiu umili să fac cunoștința iubitei tale! răspunse prințul, cu vocea aproape amenințătoare. N'am nici-un interes să cunosc o tiroloasă...

— Tată!

Numai cuvântul acesta ieși depe buzele mele, și în aceiași clipă mă năpusti înainte, cu mâna întinsă gata să lovesc, — dar îngrozit de pornirea de care mă lăsasem stăpânit, mi-o retrăsei în ultimul moment, în vreme ce, cu glasul înecat în lacrimi, rostii:

— O, tată, ce-ai făcut, — ai insultat-o pe aceea, care va deveni fiica ta, — ai făptuit o nedreptate față de cea mai curată făptură de pe pământ, — o nedreptate pe care n'o vei putea repara niciodată. Da, acuma sunt nevoit să recunosc că rămânerea mea în această casă nu mai este posibilă, — d-ta ai fost acela care ai rupt legătura dintre noi doi. Bine. tată, plec, — dar plec cu inima sfâșiată, căci te-am iubit, și deplâng miopia ta, care te-a făcut să alungi de lângă tine doi copii, și să rămâi singur la această vârstă înaintată.

Dea Domnul să nu regreți ceeace ai făcut, dar dacă aceasta se va întâmpla, totuși, atunci un singur cuvânt va fi deajuns ca să mă readuci alături de tine. Dar nu voiu veni singur, firește, căci sau mă vei revedea împreună cu Carmencitta mea, — sau deloc.

Mă îndreptai spre ușă, dar mă oprii deodată locului, căci mă așteptam să mă cheme îndărăt.

Zadarnic, însă, el nu mai avea nici-un cuvânt pentru mine, și auzeam doar răsuflarea grea care-i mișca pieptul.

Și după câteva clipe închideam ușa în urma mea.

Avusesem de ales între iubirea tatălui și aceia a femeiei — și cea din urmă învinsese.

De câte ori un bărbat este pus în fața acestei

dileme grozave, rezultatul este acelaș. — femeia învinge. Dar de cele mai multe ori nenorocitul regretă că s'a hotărât pentru femeie, sacrificându-și părintele.

La mine, însă, nu era cazul.

Nu, niciodată nu mi-a părut rău că mi-am urmat steaua dragostei mele, că mi-am ales drept tovarășă de viață pe dulcea Carmencitta. Ea a îndreptățit întotdeauna încrederea pe care mi-o pusesem într'însa, ea mi-a înlocuit totul ce am pierdut, și prin iubirea ei m'a despăgubit de zilele acelea pline de tristețe,

griji și lipsuri cari au dat peste noi.

M'am înapoiat în grabă la Carmencitta pe care am găsit-o în tovărășia grădinarului și a soției sale, cărora le câștigase pe deplin sufletele în câteva minute.

Acuma se punea pentru mine chestia să mă cunun cu iubita mea, și asta cât mai repede cu pu-

tință. Din fericire, grădinarul avea un frate, care era preot. Acesta trebuia să oficieze căsătoria chiar în aceiași zi, într'o capelă mică, și grădinarul se duse la el să-l înștiințeze pentru a face toate pregătirile.

Intr'acestea, credinciosul meu Cristofor veni la mine. Cu lacrimi în ochi el îmi istorisi că fusese primit cât se poate de prost de tatăl meu, când îi adusese la cunoștință din timp despre legătura mea cu Carmencitta, — apoi îl batjocori și-l dădu afară din slujbă.

Il îmbrățișai pe bătrânul meu servitor și-i dădui făgăduiala că va rămâne la mine până în cea din urmă clipă a vieței sale.

In aceiași seară avu loc cununia mea cu Carmencitta.

Intr'o capelă micuță de la marginea orașului, ne dădurăm mâinile, legându-ne pe vecie unul de altul. Pastorul ne binecuvântă și ne sfătui să ne iubim cu credință. Căci iubirea vine de la Dumnezeu și Dumnezeu este iubirea, — cine iubește, are pe Dumnezeu într'însul.

Ca martori ai acestei cununii îi avurăm pe Cristofor și pe grădinar cu soția sa, și aceștia își scriseră numele în registrul bisericii.

Și astfel, cu toată împotrivirea tatălui meu, Carmencitta deveni soția mea legală, și de-acum încolo avea să poarte numele de Prințesă de Paris.

Aveam în Corsica un castel de vânătoare, moștenit de la scumpa mea mamă, un castel micuț și încântător înconjurat de stejari falnici și care purta numele de Miramare.

Este castelul în care ne aflăm în clipa de față, scumpul meu doctor.

Pe când eram copil încă, îmi petreceam cu plăcere timpul aici, cu deosebire în lunile călduroase de vară. Fusese întotdeauna pentru mine un vis frumos să locuiesc aici, pentru a vâna în pădurea

întunecoasă, sau să rătăcesc prin încăperile castelului, cari ascund multe amintiri într'însele.

In acest castel o dusei pe scumpa mea soție, imediat după cununia noastră.

Nu ne însoți nimeni afară de Cristofor, dar hotărâsem ca grădinarul să părăsească slujba pe care o avea la tatăl' meu și să vie împreună cu nevasta sa la mine. Și 'ntr'adevăr, după patru săptămâni ei veniră la Miramare și nu mi-a părut rău niciodată de a-i fi legat de mine. Imi erau credincioși și supuși, dar din nefericire au murit prea de timpuriu: o epidemie care pustiise toată Corsica îi luă și pe dânșii într'o bună zi. Odihnească în pace!

O! scumpul meu, ce-așĭ putea să-ți povestesc despre zilele de fericire ce-au urmat, despre timpul acela pe care nu-l voiu uita niciodată!

Carmencitta era soția mea, eu o posedam, trebuia s'o iubesc, trebuia să mă dau cu totul ei și dânsa îmi aparținea în întregime.

O! care poiet a cântat vreodată un asemenea vis de dragoste, fără ca să fi rămas cu mult mai prejos de realitate, — care compozitor muzical a fost în stare să redea în tonuri bucuria aceasta, — care pictor a zugrăvit vre-odată în culori nespusa fericire a doi tineri îndrăgostiți, — cu acea putere care să ne străbată sufletele de fiorul realității!

Nu, dragul meu, asta nu poate fi pus în versuri, nu poate fi scris pe note, nu poate fi zugrăvit pe pânză... Trebuie s'o trăești, și aceia cari au trăit-o, n'o exprimă niciodată, ei păstrează taina pentru dânșii.

Nici eu, scumpe doctore Schulze, nu-s în stare să-ți zugrăvesc fericirea de care am fost învredniciți în castelul acesta, unde o dusesem pe Carmencitta mea.

Deabia acuma, când devenise soția mea, când îmi aparținea cu totul, aveam posibilitatea să-i cunosc sufletul nobil, — de-abia acuma, când eram

legaţi atât de strâns unul de altul, îmi dădeam seama ce perlă găsisem în femeia aceasta, ce comoară nepreţuită posedam. Şi păzeam cu lăcomie comoara şi eram nespus de fericit că nu trebuia să locuiesc cu Carmencitta la Bastia sau în alt oraş mare, căci acolo aşi fi tremurat la gândul că frumuseţea ei i-ar putea orbi pe bărbaţi şi s'ar fi putut găsi unul care să încerce să mi-o dispute.

Dar în pacea pădurii, în mijlocul căreia ne găseam, înconjuraţi de brazi şi stejari bătrâni, cari fremătau melancolic ziua şi noaptea, nu mă puteam teme de aceasta.

Aici îmi aparţinea mie, — numai mie cu fiecare bătaie a inimei, cu fiecare tresăltare a pieptului ei, cu fiecare privire a ochilor ei minunaţi, cu fiecare sărut apăsat pe buze... O, ce fericire, ce voluptate negrăită, — Carmencitta era a mea!

Numai un singur lucru, un singur gând cădea ca o umbră asupra fericirii mele.... Şi, dacă în primele luni avui puterea să mă împotrivesc cu tărie acestui gând, a venit vremea, totuşi, când el mi se înfipse ca un spin în inimă, şi-i simţeam povara zi şi noapte, cu toate încercările de a-l îndepărta.

Eram nevoit să-mi reamintesc de acel jurământ grozav pe care-l făcusem Regelui Spaniei.

Nu avusesem curajul încă să-i împărtăşesc Carmencittei taina aceasta şi dânsa nici nu bănuia ce preţ grozav plătisem pentru dobândirea ei. Uneori eram hotărât să-i mărturisesc totul, dar când priveam apoi în ochii ei limpezi, în ochii aceia veşnic înseniţi, mă simţeam slab şi nu mă lăsa inima să-i produc această durere fără margini.

Şi într'o zi avui prilejul să trec un adevărat examen al puterei mele de rezistenţă.

Carmencitta mă cuprinse cu braţele ei moi şi pline şi lipindu-şi capul de pieptul meu îmi spuse:

— Iubitule, nu-i aşa că suntem fericiţi?

— O, atât de fericiți, atât de fericiți! murmurai eu, strângând-o cu dragoste.

— Și totuși, fericirea noastră nu e încă deplină, continuă ea și roșeața pudoarei îi acoperi obrajii. Nu știi oare că ne mai lipsește o fericire?

O, scumpul meu Raymond, cu cât mai fericiți vom fi noi, atunci când voiu purta un copil pe brațele mele, — un copil care să aibă trăsăturile tale iubite, — un copil pe care ni-l va dărui bunul Dumnezeu, — un copil care să însemneze legătura de unire dintre dragostea ta și a mea! Nu-i așa că de-abia atunci vom cunoaște adevărata fericire?

Fui străbătut de un fior și de-abia îmi putui reține un strigăt.

Un copil! O, atunci nenorocirea s'ar abate asupra noastră, căci aș fi silit să-i mărturisesc totul. Un copil! Asta însemna îndeplinirea jurământului făcut Regelui Spaniei, asta însemna renegarea propriei noastre progenituri. Nu, nu! Cerul nu putea să fie atât de neîndurător, — îmi spuneam în sinea mea, — el nu ne va dărui nici-un copil.

Și de atunci încolo când o strângeam cu patimă în brațele mele și gustam cea mai deplină fericire la pieptul ei, — gândul acesta întunecat se ivea lângă patul nostru și cu mâini de fier punea stăpânire pe inima mea, încât fericirea nu mai era fericire, bucuriă nu mai era bucurie și Cerul nu mai era Cer. O! cât eram de nefericit, că nu puteam să fiu pe deplin fericit!

Intr'o zi, — n'o voiu uita niciodată — luam deiunul împreună cu Carmencitta.

Ea intrase în odaie, plutitoare, îmbrăcată într'un capot de mătase albastră, care-i scotea în evidență tot farmecul făpturei, mă sărută și eu o priveam, bucurându-mă la vederea obrajilor ei împurpurați cari respirau sănătate, și a ochilor ei limpezi și strălucitori, ca stelele Cerului.

O trăsei lângă mine, așezând-o pe scaun, și

aşteptam să-mi toarne cafeaua, ca de obiceiu, — dar în loc de asta ea mă cuprinse în braţe şi-şi ascunse capul în pieptul meu.

— Dar ce-i cu tine, scumpa mea Carmencitta? o întrebai.

— Nimic.... O, nimic... şi totuşi... trebuie s'o afli, iubitule... fericirea a venit!

— Care fericire?

— Fericirea.... despre care am vorbit de curând, singura care ne mai lipsea... Da, scumpul meu Raymond, Dumnezeu s'a îndurat de noi... port un copil în pântece.

In clipa aceasta căzui pe spate, o paloare de cadavru îmi acoperi faţa, închisei ochii şi eram aproape să-mi pierd cunoştinţa.

Mă reculesei repede, de fapt, dar Carmencitta scoase un ţipăt şi se aruncă asupra mea, mă sărută printre lacrimi şi mă conjură să-i spun ce am, dacă nu mă simt cumva bolnav.

Şi nici atunci nu găsisem în mine curajul să-i mărturisesc totul, şi chiar dacă ar fi trebuit să mă coste viaţa, ea nu trebuia să afle taina grozavă decât atunci când i ar fi fost absolut necesar.

Deocamdată, copilul nu venise încă pe lume, şi poate.... poate va muri la naştere...

Da, de asemenea gânduri groaznice te laşi purtat, atunci când trebuie să ascunzi o taină, şi eu, care aşi fi fost cel mai fericit dintre muritori dac'aşi fi putut ţine un copil în braţe, un copil de la Carmencitta mea, — eu doream aproape ca această fiinţă nefericită să vie mai curând pe lume.

O doream, şi totuşi mă temeam de asta, oscilam între speranţă şi nelinişte, şi în tot timpul cât copilul nostru se afla în pântecele mamei, eram asemenea unui bolnav, nepăsător la tot ce mă înconjura.

Mă simţeam mai bine numai atunci când mă aflam singur în pădure, — acolo mă aşezam la rădăcina unui copac şi-mi frământam mintea cum pu-

team să înlătur nenorocirea care plutea deasupra noastră.

Scrisei Regelui, implorându-l să mă deslege de jurământul făcut, dar după ce stătui o noapte întreagă ca să compun scrisoarea, alegând cuvintele cu scrupulozitate, o rupsei cu furie și-mi spusei:

— E o prostie să-l înștiințez de pe acuma pe Rege că vom fi binecuvântați cu un copil. Asta ar însemna ca totul să fie pierdut, căci Suveranul îmi va reaminti imediat de jurământ. Nu, voiu păstra taina asupra acestui copil și până aici la Miramare nu pătrund privirile nepoftiților. In felul acesta Regele Spaniei nu va afla niiodată că ni s'a născut un fiu sau o fiică.

Dar ce chinuri de neînchipuit am îndurat în timpul acesta. Carmencitta nu vorbea de nimic altă decât despre ființa scumpă pe care o așteptam, și degetele ei harnice se îndeletniceau cu pregătirea trusoului micuțului. Iar eu stăteam lângă dânsa și vedeam lacrimile de bucurie ce șiruiau din ochii ei, și știam, totuși, că ființa căreia îi erau hărăzite toate lucrușoarele acestea, nu va putea deveni fericită niciodată.

Trebuie s'o mărturisesc că adeseori eram hotărât să-mi pun capăt vieții, și numai gândul că biata mea Carmencitta va rămâne singură pe lume, mă opri dela acest gest.

Sosi și ceasul greu pentru Carmencitta.

O, cât am suferit atunci! Când auzeam țipătul ei de durere alergam până în cea mai îndepărtată odaie a castelului, dar mă întorceam repede, pentru a o ține în brațele mele, pentru a o mângâia, — și dânsa... dânsa se alipea de mine, tremurătoare, în-

Cereți mâine fascicola 117 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

grozită, cu fața înecată în sudoare. Și cu toate chinurile ce le îndura, găsea răgazul să-mi șoptească:

— Raymond, sufăr pentru copilul nostru, — sufăr cu dragă inimă.

Două zile și o noapte se chinui altfel, apoi dădu naștere unei fete.

După câteva săptămâni îmi dădui seama că era o făptură drăgălașe, și semăna de minune cu scumpa mea Carmencitta.

Evenimentul acesta mă făcea să uit câteva clipe pe zi de grija mea cea mare. Mă apleeam asupra copilului și-l sărutam, îl binecuvântam, apoi îl dădeam mamei în brațe și ea îl strângea la piept, și plângeam împreună: ea de bucurie, — eu de durere.

I-am dat numele Letiția.

Crescurăm copilul în cea mai deplină singurătate și Carmencitta nu putea pricepe uneori de ce eram atât de mizantrop.

Eu, însă, luasem hotărârea ca să nu se afle deloc despre nașterea copilului, căci vroiam să înlătur dintru început orice posibilitate ca faptul acesta să ajungă la cunoștința Regelui Spaniei.

De fapt, nici Carmencitta nu dorea să iese în lume, fericirea ei era în mine și copilul nostru. Veni apoi și vremea când o duserăm pe micuță afară, în pădure, și ședeam cu dânsa pe iarbă, la umbra copacilor. Cât eram de fericiți văzând-o cum își întinde mâmuțele ca să apuce o floare, — cât eram de fericiți văzând-o că ne zâmbește, cu zâmbetul acela nevinovat de copil.

Aveam servitori, firește, căci castelul era prea mare pentru ca bătrânul Cristofor singur să poată îngriji de dânsul, — dar ne-am mărginit la strictul necesar.

Toată servitorimea noastră se compunea dintr'un vizitiu și un rândaș, o bucătăreasă bătrână și două

fete corsicane pe cari Carmencitta le instrui si făcu din ele servitoare bune.

Şi toţi oamenii aceştia duceau împreună cu noi o existenţă pacinică, liniştită şi retrasă în castelul Miramare şi nici dânşii nu părăseau niciodată castelul, aşa că nici din partea lor n'aveam să ne temem de vre-o trădare.

Nădăjduiam s'o pot creşte pe Letiţia în felul acesta, fără ca la Madrid să se afle de existenţa ei. Şi odată ce va fi mare, Regele Spaniei, va închide poate ochii şi atunci nu va mai trebui să-mi împlinesc jurământul.

CAP. 114

Jurământul e sfânt

Trecură patru ani şi pe zi ce trecea, Letiţia ne devenea tot mai scumpă şi chipul ei era aidoma acel al mamei sale.

Acuma nici nu mă mai gândeam să-mi ţin jurământul, şi ori-de-câte-ori îmi făceam imputări în taină, numindu-mă om fără onoare, îi luam drept martori pe toţi părinţii din lumea aceasta şi-i întrebam dacă s'ar fi putut să mă ţin de un jurământ care cerea dela mine să renunţ la scumpul meu copil, să-mi răpesc singur progenitura pe care mi-o dăruise Cerul.

In tot timpul acesta nu primisem nici-un rând scris dela tatăl meu. Dar căpătam regulat ştiri despre dânsul, şi acestea erau foarte triste.

Despărţirea de mine îl îndurerase mult pe bătrân, mai mult decât mi-aşi fi putut închipui.

El era bolnav şi în vremea din urmă boala se agravase tot mai mult. Suferea de o paralizie a picioarelor, astfel că p[illegible]ţul trebuia să fie plimbat cu căruţul şi medicul se temea că paralizia se va întinde peste tot corpul.